

Làm Nô

Contents

Làm Nô	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	93
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33	101
34. Chương 34	104
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	112
38. Chương 38	114
39. Chương 39	118
40. Chương 40	120
41. Chương 41	124

42. Chương 42	127
43. Chương 43	130
44. Chương 44	133
45. Chương 45	136
46. Chương 46	139
47. Chương 47	142
48. Chương 48	144
49. Chương 49	147
50. Chương 50	150

Làm Nô

Giới thiệu

Thể loại: Chiến quốc Nguồn convert: TTVEditor: Momo1314Hắn là người nắm giữ thiên hạ, úp tay l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-no>

1. Chương 1

Nước sông vừa mới tan băng, đô thành Đại Lương nước Ngụy đã bước sang mùa xuân cảnh đẹp ý vui, trên cây cầu lớn vừa xây xong đã có xe ngựa đi lại.

Trong thời gian này Ngụy Vương cũng vừa mới dời đô, mảnh đất Đại Lương hoang vu bây giờ cực kỳ náo nhiệt và nhộn nhịp. Tiểu thương khắp nơi không hẹn mà tụ tập chen lấn qua cánh cổng thành vừa mới sửa chữa, chiếm giữ một bên đường để bày bán hàng quán, nơi bán muối, bán nông cụ, mã cụ, rất náo nhiệt.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng quát lớn của võ sĩ, kèm theo đó là một trận bụi đất tung bay, mấy chiếc xe ngựa được trang trí mạ vàng xa hoa chạy đến.

Trong đám người có một vài hiệp khách ánh mắt sắc bén nhìn những bánh xe ngựa này dính đầy bùn đất đủ loại màu sắc, phỏng đoán chắc hẳn nó đi từ cố đô nước Ngụy.

“Không phải mấy ngày nay các vị công tử đại ngụy đã tới Đại Lương? Tại sao bây giờ lại nhiều xe ngựa như vậy, nhìn kích cỡ của bánh xe, cũng không giống sĩ khanh! Là vị công tử nào mới vào thành?”

Những hiệp khách này lưu lạc đến đô thành cũng chỉ muốn tìm kiếm một lương chủ để dựa dẫm, vừa nhìn thấy một đoàn xe ngựa xa hoa đi đến, hai mắt lập tức tỏa sáng, tất nhiên muốn hỏi thăm rõ ràng, tìm cơ hội tốt để nương nhờ, lúc đó cuộc sống không lo cơm ăn áo mặc, xuất nhập đều có xe ngựa trong phủ đưa đón.

Đáng tiếc ý định kia vừa mới rục rịch còn chưa có được thực hiện thì đã bị người khác dội cho một gáo nước lạnh: “Đó không phải là các công tử? Chẳng qua là vài vị tiểu thư của Ngụy Vương mà thôi?”

“Trong xe ngựa là nữ nhi của vương? Không thể nào, ta nghe nói vương chỉ có duy nhất một nữ nhi, nhưng hình như nàng bị bệnh nặng, đã mất sớm....”

Kể vừa nói chuyện có vẻ am hiểu sự vụ trong Ngụy Cung, hắn cười ha ha nói: “Không phải thân sinh, chỉ muốn tuyển chọn một ít nữ tử dung mạo mỹ lệ trong vương thất họ Cơ, như thế mới xứng để kết duyên tần tần với các chư hầu!”

Nghe hắn nói xong, người có chút kiến thức lập tức hiểu rõ. Từ lúc Ngụy vương đăng quang vẫn luôn thuận lợi nhưng gần đây thì không được như vậy. Mặc dù trước đó đã đánh bại nước Tần, dành thắng lợi đẹp mắt, nhưng những kẻ kế thừa của nước Tần trước kia bắt đầu rục rịch muốn trả thù.

Việc dời đô tới Đại Lương lúc này là bất đắc dĩ, chính là vì lẩn tránh mũi nhọn của nước Tần.

Trừ việc dời đô ra, thì việc xây dựng tường thành cũng là điều quan trọng nhất, cùng với đó là phải củng cố quan hệ với các chư hầu liên bang.

Hương thơm kiều diễm của nữ tử bay xa, hoàn toàn lôi kéo nhóm quốc quân đang chuẩn bị đồ. Vị Ngụy Vương chính trực này đã trung niên mà không có nữ nhi. May mà được công khanh hiến kế, chọn lựa một vài nữ tử còn ít tuổi bên trong tông tộc, đưa vào trong cung dạy bảo lễ nghi, chuẩn bị cho mọi tình huống.

Huyết thống của công khanh chư hầu không thể bị hỗn loạn, từ trước đến nay trong các chư hầu không có tiền lệ nhận nghĩa tử, nhưng nghĩa nữ lại khác, cũng chỉ là gả ra ngoài, hoàn toàn không ảnh hưởng đến huyết thống vương tộc Ngụy Cơ.

Đô thành vừa xây, diện tích còn lớn hơn cả cố đô, đường phố cũng không xảy ra tình trạng chật hẹp, ùn tắc, cho nên xe ngựa một đường chạy thẳng, cuối cùng cũng dừng trước cổng Ngụy cung.

“Các vị mỹ nhân, mời xuống xe ngựa, nghỉ ngơi một chút, sau đó theo lão nô đi bái kiến Ngụy phu nhân”. Đi cùng với giọng nói hơi the thé đó là bóng dáng của một người phụ trách truyền lệnh trong cung, đang cúi đầu đứng trước xe ngựa.

Đúng lúc này, trong năm chiếc xe ngựa tiến cung, có bốn cái rèm xe ngựa bị tỷ nữ kéo lên, bốn nữ lang thân hình yếu diệu được tỷ nữ đỡ xuống xe.

Những vị mỹ nhân này đều là nữ nhi của vương thất, huyết mạch đồng nhất với tổ tiên Ngụy vương, trong nhà cũng được nâng niu chiều chuộng, lần này bị Ngụy vương chọn trúng có thể nhập vào vương thất, có chút lo lắng, nhưng cũng hưng phấn. Bởi vì các nàng biết rõ, phu tể sau này của mình nhất định là công khanh chư hầu, phú quý vô cùng, vậy làm sao lại không khiến cho thâm tâm các nàng cảm thấy rung động!

Vị nữ lang đi xuống đầu tiên gọi là Cơ Khương, làn da trắng muốt như ngọc, thật không cô phụ cái danh hiệu “Khương” của nàng, bốn vị tiểu thư lần này mỗi người một vẻ. Đầu tiên Cơ Khương đưa mắt nhìn đánh giá bốn phía xung quanh cung điện hoa mỹ, sau đó nàng hướng mắt về chiếc xe ngựa cuối cùng, cất giọng nói: “Tân Nô muội muội, sao còn chưa xuống?”

Sau tiếng gọi nhẹ nhàng, mỹ nhân ở xe ngựa cuối cùng cũng đi ra.

Mấy vị mỹ nhân trước đó đều có hoa phục, trang sức xinh đẹp, nhưng vị nữ lang này chỉ mặc một chiếc váy dài có vẻ hơi cũ, mép váy lộ rõ nếp gấp đã may lại, ống tay áo rộng thùng thình có dấu hiệu bị sờn. Cảm giác mang tới chính là tình cảnh túng thiếu.

Vị nữ lang này thể trạng có chút gầy yếu, đứng ở bên cạnh chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá khiến người ta cảm thấy bất cứ lúc nào nàng cũng sẽ bị gió thổi bay mất.

Cung tỷ ra nghênh đón nhìn nàng trong lòng khinh thường, thầm nghĩ: “Vương tuyển tiểu thư, sao lại có một kẻ đáng vẻ nghèo túng lẫn vào?”

Đến khi nữ tử ngẩng đầu lên, lộ ra vầng trán sạch sẽ và một đôi mắt sáng ngời, tròng mắt của nàng khê liếc, khiến trong lòng cung tỷ kia thâm run, cũng không dời mắt đi được, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, thầm nghĩ, trời ơi, đáng yêu, mềm mại quá, rốt cuộc là địa phương nào có thể nuôi dưỡng ra một vị mỹ nhân đẹp như vậy?

Vị nữ lang này thoát nhìn cũng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, thân thể có vẻ gầy yếu, đai lưng buộc chặt làm lộ ra bộ ngực phập phồng, tôn lên đường cong hoàn mỹ, nếu nói dáng người nàng còn chưa nảy nở ra không có gì để bình phẩm, thì gương mặt kia lại làm kinh hách lòng người, chỉ cần nhìn vào là không thể dời mắt đi được, lông mi dài khê nhếch, làn da trắng muốt sáng ngời, giữa hai hàng lông mày là một nốt ruồi son làm nổi bật lên đôi mắt quyến rũ.

Kể chuyên phụ trách đi đón những nữ lang này chính là thái giám trong cung, trước khi vào cung hẳn từng là giám quan phụ trách tuyển mỹ nhân cho Chu vương, về sau bị tội phải chịu hình phạt, may mắn được Ngụy vương cứu thoát một mạng. Hẳn cũng có ánh mắt đầy, cũng từng đi cùng Ngụy vương kết đồng minh với các chư hầu, cũng gặp qua các tú nhân giai lệ của các nước, thậm chí được chiêm ngưỡng vẻ đẹp quyến rũ giống như Tây Thi của phu nhân nước Ngô. Nhưng hôm nay khi nhìn vị nữ lang vừa xuống ngựa này, hẳn mới biết những giai nhân trước kia hẳn gặp cũng chỉ gọi là đẹp mà thôi, nhan sắc vẫn còn hơi hướm phàm tục, sao có thể sánh với vẻ đẹp thanh lệ thoát tục như tiên nữ của nữ lang trước mặt.

Cũng may mắn là tiểu nữ lang này còn chưa phát dục hết, chỉ qua vài năm nữa, thì không biết khuynh quốc khuynh thành tới mức nào?

Dù sao hẳn cũng có một chút căn cơ, so với thường dân có tầm nhìn hạn hẹp thì hơn hẳn, mặc dù lần đầu gặp mặt mỹ nhân có tướng mạo như tiên nữ này, nhưng khi nhìn thấy nàng là người cuối cùng, lại thêm việc Cơ Khương gọi nàng một tiếng “Tân Nô”, hẳn lập tức đoán được lai lịch của nàng.

Không nói nhiều, chỉ đơn giản dẫn theo mấy vị mỹ nhân trẻ trung xinh đẹp này đi vào trong hoàng cung.

Lúc này Ngụy cung còn chưa có tu sửa xong, gió xuân thổi qua mang theo kèm theo mùi gạo nếp và mùi sữa dê.

Ngụy vương oai hùng, gần đây coi trọng cường binh nước Tần, thiên hạ không ai không biết nước Ngụy sẽ tạo ra một triều đại mới? Cho nên Ngụy cung được trang hoàng rất xa xỉ, chẳng những mời đến những cao đồ có tiếng để xây dựng, hơn nữa còn hao phí một số tiền lớn mua gạo nếp nấu chín trộn với nước để trát tường. Cũng không biết các nước lân cận nước Ngụy, những nạn dân vì gặp đại hạn mất mùa tạo thành từng nhóm từng bang nghe thấy sự xa hoa này, thì có nảy sinh ý đồ gì với đối với nước Ngụy giàu có và đông đúc?

Cơ Khương đi đằng trước, vòng eo thẳng tắp. Phụ thân nàng là Lâm Công Khanh, chức vụ kho lương của Đại Ngụy, được Ngụy vương trọng dụng, mà nàng lại được tuyển vào cung, cũng là do phụ thân cực lực tiến cử với Ngụy vương,

Chu vương ngày càng suy bại, chư hầu điên cuồng tranh bá, cường quốc cũng đã dần dần lộ ra. Mặc dù lúc trước Ngụy Vương bị thương nặng ở nước Tần, nhưng một kích sao có thể khiến hẳn mất mạng? Hiện tại Ngụy Vương đang cực lực củng cố quan hệ cùng hai nước Hàn, Triệu, lại muốn tạo quan hệ hòa hoãn với nước Tần, mà Tần vương cũng có ý đó, đã sớm sai sứ thần chuyển lời tới Ngụy vương.

Mà ý tứ của phụ thân, là muốn cho nàng gả vào nước Tần.

Các tiểu thư khác ở trong nhà nghe xong thì khóc lóc năn nỉ mẫu thân, nhất định không chịu vào cung. Nhưng Cơ Khương lại chủ động xin đi, tự nguyện vào cung trở thành nữ nhi Ngụy Vương. Thân ở loạn thế, há có thể cầu an tại viện đình? Nếu là đại trượng phu, đương nhiên phải cầm lưỡi mác trên tay ra trận giết địch lập kỳ công. Nhưng thân là nữ nhi, nếu muốn có được tin tức quan trọng ở cấp chư hầu, cũng chỉ có một lối tắt này.

Cuộc chiến trên giường đấu kém hơn sự tàn sát trên sa trường, mà Cơ Khương nàng nếu có thể trở thành phu nhân nước Tần, chẳng phải là sẽ được ghi vào sách sử nước Ngụy?

Trong ánh mắt ngây thơ kia lộ ra những tia sáng khó nắm bắt, bước chân trên đường hơi vội vàng một chút. Nhưng khi đến chỗ lối rẽ ở hành lang, ánh mắt hưng phấn khó nén lại vừa vặn nhìn thấy Tân Nô đang đi ở phía cuối, hưng phấn cũng bị giảm đi vài phần...Nữ tử này không xuất phát từ cổ đô với các nàng, mà ba ngày trước cùng hội hợp.

Nàng vốn tự tin trong nhóm nữ lang này nàng có dung mạo xuất chúng nhất, nhưng khi nhìn đến diện mạo của Tân Nô mặc dù chỉ khoát trên mình y phục may bằng vải thô tầm thường, nhưng sự kiêu ngạo của Cơ

Khương lập tức bị đánh thành tan tành mây khói.

Trong nội tâm nàng mơ hồ cảm thấy Tân Nô sẽ thành vật cản trở con đường của nàng...

Khi đi đến trung đình, cách một tường viện đã nghe được thanh âm của giường quay tơ kéo kẹt. Vài sợi bông bay lượn ở trong không trung.

Không lâu sau, một vị phụ nhân ngồi quay tơ phía sau nhóm thị nữ xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy phụ nhân kia một thân trường sam xanh đậm, tóc xõa được buộc túm phía sau bằng dây lụa ngọc, ngọc bích trên trán mặc dù quý báu, lại để lộ nếp nhăn giữa hai lông mày.

Lúc này, phụ nhân kia nhanh nhẹn quay tơ, nhìn bàn tay đang lộ ra khỏi ống tay áo cũng có thể biết là người quen làm việc nặng.

Các vị mỹ nhân còn đang kinh ngạc vì sao lại dẫn các nàng tới chỗ cung nường dệt tơ lụa, Cơ Khương đã được phụ thân dẫn dò từ sớm, lập tức đoán được thân phận của phụ nhân, lại thấy người bên cạnh còn chưa dám mở miệng liền vượt lên phía trước, quỳ rạp trên đất nói: “Cơ Khương bái kiến Vương Quân phu nhân!”

Động tác xe tơ của vị phụ nhân khẽ dừng lại, đầu tiên là nhìn về phía đám nữ tử còn đang luống cuống, sau mỉm cười nhìn về phía Cơ Khương: “Trong cung phần đông là giáo nữ thế phụ, chưa gì nữ lang đã nhận định như vậy, chẳng lẽ nữ lang không sợ nhận lầm Quân phu nhân?”

Trước lúc mở miệng Cơ Khương còn có chút lo lắng, nhưng lại thấy Kị Thượng đứng một bên không có mở miệng ngăn lại, biết mình không nhận nhầm, cơ hội để gây ấn tượng tốt đẹp với Ngụy Vương phu nhân nàng không đại bỏ qua, vội vàng ổn định tâm trạng: “Phụ thân của ta từng nói, Vương Quân phu nhân trời sinh tính tình hiền thực, không thích các tiệc rượu trong cung đình, tự tay chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Vương, tất cả trang phục trên người Đại Vương đều là tự tay ngài quay tơ dệt lụa cắt thành xiêm y, cho nên lúc ta nhìn thấy ngài quay tơ, lại thấy y quan được pha lẫn kim tuyến chỉ dành cho Đại Vương, liền tự mình to gan phỏng đoán, nếu có mạo phạm, thỉnh phu nhân tha thứ.”

Lời nói thông minh khéo léo tới bậc này, quả nhiên nụ cười trên mặt Liễn phu nhân sâu hơn, nàng tiếp nhận khăn thị nữ đứng bên cạnh dâng lên, lau qua hai bàn tay, sau đó đi tới trước mặt Cơ Khương, nâng nàng ta lên, chạm vào gương mặt nàng ta nói: “Đứa bé ngoan, người là nữ lang nhà ai, ánh mắt rất nhanh nhạy có đầu óc.”

Trong lòng Cơ Khương vui mừng, nét mặt càng thêm vui vẻ nói: “Phụ thân ta phụ trách quản lý tiền tài cho Vương họ Tư Đồ, tổ phụ ta chính là đệ đệ của tiên vương Công Tử Việt.”

Liễn phu nhân gật đầu: “Thì ra là hậu nhân của Công Tử Việt, chẳng trách lại nhạy bén thông tuệ.”

Đúng lúc này đám nữ tử cũng phục hồi lại tinh thần, học theo Cơ Khương thi lễ với Liễn phu nhân. Những nữ tử này mặc dù xuất thân quý tộc, cũng chỉ được giáo dưỡng trong phủ mà thôi, có thể coi như là nữ nhi quý tộc, không giống như các huynh đệ bình thường được học lễ nghĩa hiểu biết, các nàng không rành lễ nghĩa trong cung, tất nhiên là không theo kịp Cơ Khương đã có sự chuẩn bị ngay từ đầu.

Ngược lại Liễn phu nhân cũng không để ý lắm, nhìn từng gương mặt nữ tử đang xấu hổ ngượng ngùng, thỉnh thoảng đưa tay ra vuốt nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của các nàng, thân thiết giống như mẫu thân thân sinh.

Về mặt dịu dàng vẫn được biểu lộ cho đến khi nhìn đến nữ tử gầy yếu đang quỳ gối ở vị trí xa nhất, lúc đó mới nhặt đi vài phần.

Liễn phu nhân cũng không đi đến chỗ Tân Nô, sau đó phân phó một nhóm người bên cạnh và thế phụ đưa nhóm nữ lang đến cung xá nghỉ ngơi, đợi đến ngày mai đặc biệt giao các nàng cho giáo nữ đốc lòng dạy dỗ.

Cơ Khương đi theo thế phụ ra khỏi trung đình, khóe mắt liếc thấy Tân Nô không rời đi cùng các nàng, mà một mình lưu lại.

Đợi mọi người tản đi, Liễn phu nhân lại lui xuống lấy gì đó sau bàn, rồi mới đứng dậy tiến đến chỗ nữ tử đang quỳ phía trước, tự nâng nàng dậy, nhẹ nhàng yêu thương nâng cầm nàng lên, về mặt hài lòng, ánh

mắt lóe sáng có những cảm xúc không nói nên lời: “Giống....rất giống muội muội số khổ của ta....”

Lúc này Tân Nô cũng từ từ ngẩng đầu nhìn về phía quý phụ trước mắt, nàng chưa bao giờ gặp mẫu thân, đây là thân tỷ tỷ của mẫu thân.

Rốt cuộc là huyết mạch tương liên, đã lâu không cảm nhận được có người thân ở bên cạnh hốc mắt khẽ nóng lên.

Liễn phu nhân thương cảm một hồi, kéo Tân Nô lại hỏi han ân cần, nhưng hình như Tân Nô vẫn ngại ngùng, hỏi nhiều, nhưng đáp không được bao nhiêu. Đợi sau khi nói vài câu, Liễn phu nhân mới chậm rãi nói: “Lát nữa, ta sẽ sai người chuẩn bị một cung xá riêng cho con, không cần ở cùng một chỗ với các tiểu thư kia...Mặc dù là đợi đại vương nhận thức nghĩa nữ ta mới có cơ đem con vào cung nhưng sao ta nỡ nhẫn tâm để tương laicon bị gả đi xa? Ta đã tính toán rồi, bây giờ Đại vương đang lúc tráng niên, nhưng mà ta lớn hơn Đại Vương mười tuổi, nhan sắc cũng xuống, không thể hầu hạ bên giường, mà tuổi con lại vừa đẹp, chỉ bằng làm phu nhân của đại vương, cũng có thể ở lại bên cạnh ta....”

Tân Nô nghe lời này, kinh ngạc ngẩng đầu lên, mắt mở lớn tỏ vẻ không dám tin.

2. Chương 2

Liễn phu nhân nhìn về mặt Tân Nô, đoán có lẽ nàng bị lời nói của mình làm kinh hãi.

Nhưng mà nước Ngụy không có quá nhiều lễ nghi khuôn phép như nước Tề, mọi việc đều lấy nghi lễ chính thống ra để so sánh. Tất nhiên cũng không sợ người khác nói Di - chất cùng hầu phu quân.

Nên biết các chư hầu ở nước khác, mẫu nữ cùng hầu một chồng, thậm chí đồng nguyên huynh muội hồ nháo cũng xảy ra. Như vậy bà nâng đỡ cháu mình thành thiếp hầu trượng phu, cũng có thể được coi là một đoạn giai thoại.

Còn bây giờ trong nội tâm Tân Nô nghĩ gì bà không quan tâm, nghe thấy đám thị vệ tìm được nàng nói, muội muội năm đó bỏ trốn gả vào Khương gia, sớm qua đời. Gia trạch Khương lão gia mấy năm nay trước đã tan hoang, toàn gia lưu lạc, mà Tân Nô lại đi theo một lão nô bộc trong nhà trở về quê, vừa vặn thị vệ điều tra tìm đến.

Lúc ấy Tân Nô cùng với vị lão bộc kia phải chạy trốn lòng vòng, bị đói hai ngày, chỉ còn cách đi khắp núi đào khoai lang đại lột bụng.

Một người đáng dấp như hoa như ngọc bị vấy vào tình cảnh khốn quẫn như thế thì cuộc đời nàng ta sẽ ra sao, quả thực không cần nghĩ cũng biết. Cuối cùng không phải cũng chỉ là trở thành một món đồ chơi trong tay nam nhân hay sao?

Nghĩ tới đây, Liễn phu nhân lại càng bình thản, cảm giác bà coi như cũng không thẹn với muội muội đã chết, nếu có thể tiến cung hầu hạ vương quân, đối với một tiểu nha đầu nông thôn mà nói, chính là một bước lên trời.

Cho nên khi Tân Nô mở miệng nói, chỉ là muốn vào cung gặp mặt tỷ tỷ của mẫu thân một lần, an ủi linh hồn mẫu thân ở trên trời, sau đó là muốn được rời cung, cũng không có ý định hầu hạ vương quân, bà liền mỉm cười cắt đứt lời nói của Tân Nô, ôn hòa mà không cho phép cự tuyệt nói: “Con tuổi còn nhỏ, sớm đã mất phụ mẫu, vấn đề này, về sau ta sẽ thay con an bài, đây là Ngụy cung khác với các phủ trạch bình thường, về sau không được tùy tiện xưng hô mà phải gọi ta là “Liễn phu nhân”, con đi đường cũng đã mệt, giờ liền theo thị nữ đi nghỉ ngơi đi.”

Trong lời nói có dấu dao, đơn giản nhắc nhở Tân Nô, thân phận bà không chỉ là Từ mẫu, mà là phu nhân của vương quân Đại Ngụy, đối với Tân Nô mà nói cao không thể chạm tới, lời của bà là mệnh lệnh, bà không chấp nhận được việc bị một nha đầu thôn quê cự tuyệt.

Trong tâm giống như có gì đó vỡ tan, Tân Nô biết đó chẳng qua là thanh âm của sự thất vọng mà thôi, lần gần đây nhất khiến nàng có cảm giác này cũng đã mấy năm, thỉnh thoảng quần quanh dưới đáy lòng nàng, lí trí nói nàng không nên như vậy, nhưng nàng không làm cách nào mà đẩy nó đi được, giống như càng đi càng không thể chậm tới nó.

Thí dụ như lần này, nàng nên sớm nghĩ đến, tỷ tỷ của mẫu thân mình mấy chục năm nay không quan tâm gì tới muội muội, làm sao có thể chỉ vì đột nhiên nhớ tới thân tình, mà cố ý nhận đũa chất nữ cô nhi như nàng?

Trong lòng dâng lên một nỗi chua xót sau đó chậm rãi tiêu tán, nàng mang một bộ dạng thần nhiên đối mặt với khốn cảnh, Tân Nô cũng không nói gì, chỉ thấp giọng nói một tiếng “Dạ” liền đứng dậy theo thị nữ đi ra khỏi trung đình.

Bộ dạng nhu thuận như vậy dường như rất khiến Liễn phu nhân hài lòng, ban đầu còn lo lắng nàng sống nơi thôn quê trên người sẽ toàn hơi thở thô鄙, bây giờ nhìn lại, tính tình coi như dịu dàng, thiện lương, không có giống với tính cách ngang bướng của mẫu thân nàng.

Liễn phu nhân đứng dậy, thuận miệng gọi thị nữ bên người tới: “Sau khi nghị sự xong Đại Vương đã dùng bữa ở đâu?”

Thị nữ nhỏ giọng nói: “Đại Vương đang ở chỗ Triệu Cơ phu nhân, nghe thị nữ trong cung đó nói, cơm canh cũng chưa động....Ngược lại vội vàng vàng đi thẳng vào trong nội thất... Triệu Cơ kia gần đây được một vị đạo sĩ luyện đan đưa cho mấy viên dược hoàn, có mùi hương, rất tuyệt, mỗi lần Đại Vương lên giường cùng với Triệu Cơ kia, liền không kiềm chế được....Nhất thời khó mà tiết chế...”

Giữa hai hàng lông mày Liễn phu nhân lộ vẻ lo lắng, hừ lạnh một tiếng nói: “Cho dù vội vã muốn sinh công tử, nhưng cũng không thể như vậy, đợi đến khi nàng được như ý, thể cốt của Đại Vương cũng hỏng hết sao? Mấy vị nữ tử trẻ tuổi này, như thế nào lại không biết quan tâm tới thân thể của vương?”

Kinh thị biết rõ Liễn phu nhân yêu ghét rõ ràng, vội vàng thấp giọng nói: “Nàng ta chỉ nhất thời càn rỡ thôi, nàng ta là tiểu thư nước Triệu, lại vừa được gả đến, Đại Vương nể mặt nên mới chiều cố, bây giờ chất nữ của phu nhân đã vào cung, một thân kiêu mỵ như vậy, nhất định tiểu thư sẽ độc chiếm được ân sủng của Đại Vương, Triệu Cơ kia cũng không kiêu ngạo được mấy ngày...”

Liễn phu nhân khẽ thở dài trong lòng, thầm nghĩ: “Đứa nhỏ này lớn lên có vài phần giống nàng, liệu có khiến Vương nhớ tới, mang thai rồi? Vương đang lúc tráng niên, nhất định muốn có thêm một nhi tử, nàng không thể để Triệu Cơ kia đắc ý, bây giờ nàng ta đang có chỗ dựa là nước Triệu, tương lai chắc chắn sẽ nhìn chằm chằm vào hai nhi tử của bà, hi vọng cái bụng của Tân Nô không chịu thua kém, vì Đại vương sinh hạ một nhi tử, Tân Nô chỉ là một đứa trẻ mồ côi không chỗ dựa, chắc sẽ không gây ra nhiều sóng gió....”

Tân Nô một đường theo thị nữ đến nơi ở của chính mình, nàng phát hiện nơi này cũng chỉ mới tu sửa xong, phòng còn có mùi nước sơn. Nhưng mọi thứ bài trí cũng thật là tinh xảo.

Lúc này, thị nữ cũng bưng cơm lên, bắt đầu thức ăn lên mặt bàn.

Gần đây thực lực nước Ngụy phát triển không ngừng, Ngụy Vương gần như trở thành bá chủ một phương, bắt đầu coi trọng lễ tiết, đầu bếp trong hoàng cung cũng là xuất phát từ hoàng cung nước Chu, đồ đựng thức ăn cũng được chú trọng rất nhiều, cá sống thái lát cũng không dùng cá chép, mà để khoái mã chạy thẳng tới Đại Lương bắt cá biển.

Thị nữ Bành thị đứng bên cạnh là do Liễn phu nhân phân phó đến dạy lễ nghi cơ bản cho Tân Nô. Dựa vào quy củ cũ, bà yên lặng đứng một bên nhìn nhất cử nhất động của nữ lang này, xem còn thiếu sót chỗ nào, sau đó đợi ngày mai người giáo tập tới sẽ chỉ ra từng cái một, để cho các vị tiểu thư này hiểu rõ nơi này là hoàng cung, không thể giống như phủ trạch thông thường, không câu nệ tiểu tiết.

Nhưng nhìn một hồi, mắt Bành thị mở càng ngày càng lớn, trong lòng thấy kinh hãi. Lúc đầu nhìn trang phục đơn sơ của vị nữ lang này, trong tâm có một chút coi thường, nghĩ vị mỹ nhân này chưa bao giờ thấy nhiều mỹ thực như vậy, bên cạnh không có người giám sát, cho nên đáng về lúc ăn sẽ có nhiều thất thố.

Nhưng vị tiểu thư Tân Nô này đầu tiên là khụy chân sau đó nhẹ nhàng ngồi lên ghế, bình thần nhẹ nhàng, uống một ngụm nước gạo súc miệng, rồi chậm rãi cầm đôi đũa mun. Không gấp thức ăn chín ngay, mà gấp một miếng cá được thái lát mỏng như cánh ve, sau đó cũng không như người khác dùng luôn, mà nhẹ nhàng cuộn lại chấm nước tương rồi mới chậm rãi thưởng thức.

Phong thái hoàn toàn giống như những sĩ khanh quý tộc: “Thực quái, xuân dùng hành, thu dùng giới” (*) tỉ mỉ mà cẩn thận.

(*): Theo ghi chép, người xưa đã biết dùng hành và mù tạt trộn lại làm gia vị dùng với cá sống thái lát.

Đợi sau khi ăn xong miếng cá, lúc chuẩn bị muốn ăn thịt nướng, nàng súc miệng bằng nước gạo, sau đó nhỏ vào một cái bình gốm bên cạnh, đợi hết vị tanh, nàng mới dùng món chính.

Nếu như nói là trùng hợp, thì vị tiểu thư này lúc dùng bữa chính là: Uống canh không làm rớt, nhai không tạo ra tiếng, răng không lộ, lưng không uốn cong. Nhất cử nhất động đều mang tới cảm giác tự nhiên lưu loát, mà ngay cả bà chủ trách nhiệm giám sát để phân phó với giáo tập cũng không khỏi tự than thở một hồi.

Dáng vẻ thanh tao như vậy cho dù muốn học cũng không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, chính là khí chất tao nhã ôn nhuận được dưỡng ra từ cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Thêm nữa dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, nhìn nàng dùng cơm, bà thầm nghĩ: Ngay cả tiểu thư Triệu Cơ nước Triệu, cũng không xinh đẹp thanh lệ như vị nữ lang nông thôn này. Rốt cuộc là khí hậu nơi nào mới có thể nuôi dưỡng ra một giai nhân như vậy? Nếu là đối thành cấm y hoa phục, nói vị nữ lang này chính là tiểu thư nước Tề, cũng không quá đáng a!

Đừng nói nam tử, chính là nữ tử gặp cũng không nhận được mà bị nàng câu dẫn mất hồn phách...Vương quân phu nhân quả nhiên có mắt nhìn, lại lựa chọn giúp Vương giai nhân bậc này, Đại vương đúng là điếm phúc thật sâu!

Sau khi dùng xong, cơm canh cũng được mang xuống, Bành thị vẫn như cũ theo sát phía sau, mượn việc giúp nữ lang tắm rửa kiểm tra xem nàng có khuyết thiếu gì không. Mặc dù đại đa số các nước không chú ý nhiều tới trình tiết nữ tử, chỉ cần tướng xinh đẹp, những nữ tử đã bị thất trình trước hôn nhân, chưa từng sinh đẻ, sau khi xuất giá tuân thủ nghiêm ngặt quy định trong phủ, phu gia cũng không truy cứu.

Nhưng nếu quá mức phóng đãng, khó tránh được thân thể lưu lại dấu vết, ví dụ màu sắc chỗ đó không đẹp. Lại lấy việc hầu hạ Vương quan trọng nhất nên thân thể nữ tử phải mềm mại hồng nhuận. Trước khi Tân Nô hầu hạ Đại Vương, Bành thị sẽ kiểm tra thân thể nàng trước, lỡ quá mức xấu xí thì cũng có thể dùng nước thuốc tắm đã qua đặc chế điều dưỡng một phen, đỡ khiến Đại Vương không vui.

Nhưng Tân Nô không quen lúc tắm rửa có người theo hầu, chậm chạp không chịu thoát y. Bành thị chờ có chút không kiên nhẫn, cũng không dám lộ ra, chỉ cười nói: “Tiểu thư còn nhỏ khó tránh xấu hổ, nhưng về sau lão nô sẽ ở bên chăm sóc người, thay y phục hàng ngày, cũng không cần tránh lão nô.” Nói xong liền đi lên phía trước chuẩn bị tháo đai lưng của Tân Nô.

Nhưng bàn tay vừa mới chạm vào đai lưng, bỗng Bành thị cảm giác cổ tay bị giữ chặt, một lực đạo lớn tới mức có thể bóp nát xương cốt của bà ta.

Bành thị không nghĩ tới một cái tiểu thư nhìn nhỏ nhắn lại có sức lực kinh người như vậy, không phản ứng kịp kêu lên một tiếng.

Bà sợ hãi ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mắt, vẫn phong thái khuynh thành, vẫn dáng vẻ thanh tao, còn mang theo vài phần e lệ, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng mở ra, lộ ra một hai hàng trân châu trắng tinh, mỉm cười nói: “Ta không quen thay y phục trước mặt người khác, vẫn là thỉnh thiếu phụ và các tỷ nữ tránh ra ngoài một lát.”

Lúc nói chuyện, giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu, Bành thị đau đến mức trán đổ mồ hôi lạnh, lại không dám đắc tội vị mỹ nhân sẽ được Đại Vương sủng ái trong tương lai này, chỉ có thể nhanh chóng bồi tội, rồi mang theo một đám tỷ nữ rời khỏi phòng.

Chờ ra khỏi phòng, trên mặt Bành thị có chút phiền não, thầm nghĩ: Có Vương quân phu nhân làm chỗ dựa nên kiêu ngạo? Nơi này là Ngụy cung, những việc không thể lộ ra ánh sáng có rất nhiều, còn sợ không

có cách trị người.

Nhưng việc Liễn phu nhân dặn dò bà không dám buông lỏng, trước kia cũng đã có trường hợp nữ tử vào cung ngang ngược kiêu ngạo không cho kiểm nghiệm, với những vị như vậy các bà cũng sẽ có đối sách ứng phó.

Bành thị xoay người đi tới một chỗ phụ cận. Nhẹ nhàng đẩy một bức bản đồ treo trên tường lộ ra một khe hở nhỏ, bà ta nín thở tập trung nhìn vào phía trong, đem mọi tình cảnh bên trong thu hết vào mắt.

Lúc này Tân Nô đã cởi y phục đang ngâm trong bồn tắm, dùng khăn vọc nước ấm. Mặc dù hơi nước tràn ngập, nhưng mà Bành thị vẫn nhìn rõ, thậm chí còn hít một ngụm khí lạnh - rốt cuộc bà đã hiểu vì sao vị nữ tử kia không muốn người khác đứng cạnh nhìn nàng tắm rửa.

Trên bả vai trái trắng muốt đang lộ ra của nữ lang kia bị đóng dấu tròn, chỉ cần đi ra các bãi đá và đồng ruộng có thể thấy được, đây chính là lạc ấn dùng để đóng dấu lên những kẻ phạm tội bị biếm thành tiện nô.

3. Chương 3

Chỉ một cái nhìn thoáng qua cũng khiến Bành thị thấy hoảng hồn, bà ta không khỏi sợ hãi nếu như không kiểm tra nữ tử này cứ thế mà đưa lên giường Vương thượng, chẳng phải là không muốn giữ lại cái đầu này nữa hay sao?

Không dám trì hoãn, bà ta bỏ qua việc kiểm tra thân thể Tân Nô, mà đi thẳng tới chỗ Liễn phu nhân bẩm báo tình hình.

Thời điểm nghe thấy trên đầu vai Tân Nô có lạc ấn, Liễn phu nhân vội ngẩng đầu, thuận tay cầm một con thoi dùng sức vuốt nói: "Người....Có nhìn rõ ràng?"

"Lão nô sợ nhìn lầm, cố ý cẩn thận nhìn kĩ, không sai được, trên lạc ấn kia còn có chữ viết, có lẽ là của chủ nhân của lạc ấn...." Bành thị quản lý danh sách tỷ nữ trong cung, cũng có nhận ra được một vài chữ, theo trí nhớ viết lại chữ kia.

Liễn phu nhân im lặng không nói gì. Dung mạo xinh đẹp như vậy, lại sớm mất phụ mẫu, nếu như trước kia khi còn ở nơi nông thôn mà có tình nhân thì cũng không kỳ quái. Nhưng bà không thể ngờ, cốt nhục của muội muội để lại đi làm tiện nô cho người khác! Có lẽ nàng ta đã trốn ra được....Giờ phút này, Liễn phu nhân không phải rủ lòng thương xót cho chất nữ số khổ của mình, mà đang nghĩ chỉ vì một cái lạc ấn mà làm phá hủy hoàn toàn kế hoạch của bà...

Nghĩ một lát, bà phát phát tay, hòa nhã nói: Chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài, người đi xuống đi!

Bành thị vội vàng thi lễ nói Dạ! Rồi đi bước nhỏ lui ra ngoài.

Lúc này Liễn phu nhân mới nói với Kinh thị đang đứng một bên: "Phụ nhân này lưỡi dài, xem ra bà ta cũng không phải dạng biết giữ mồm giữ miệng..."

Kinh thị ngầm hiểu, thấp giọng nói: "Lát nữa lão nô sẽ xuất cung an bài một chút. Con cháu của lão nô cũng là một kẻ có chút công phu, hẳn sẽ lựa chỗ nào kín đáo để xử lí..."

Liễn phu nhân gật gật đầu nói tiếp: "Người làm việc, ta luôn yên tâm. Chỉ là lạc ấn kia có cách nào xóa bỏ?"

Kinh thị cũng khó xử nhíu mày: "Trừ khi cắt hết phần da thịt chỗ đó, không thì không thể xóa bỏ hoàn toàn....". Nhưng mà như vậy chẳng phải trên cơ thể nàng ta lại có chỗ khuyết thiếu, bả vai không toàn vẹn như thế, chỉ sợ Ngụy Vương cũng không để vào tâm...

Liễn phu nhân cũng nghĩ đến đêm này, yên lặng một hồi, thở dài một tiếng: "Thế nhưng trời cũng không giúp ta?"

Bà vốn nghĩ tới mấy ngày nữa sẽ trực tiếp đem Tân Nô dâng lên Ngụy vương, đỡ cho Triệu cơ kia hàng đêm được sung ái mà hoài thai. Nhưng mà để một kẻ nô tịch đê hèn trình lên Vương thượng, dù có phong thái khuynh thành thì như thế nào? Cũng chỉ làm bẩn đi huyết thống kế thừa của Vương. Hơn nữa nếu để người khác biết nữ nô đê hèn này là chất nữ của Liễn phu nhân bà, chỉ sợ là Vương quân phu nhân bị thế nhân dòm ngó

Kể từ đó, Tân Nô ngược lại trở thành củ khoai lang nóng phỏng tay, nhất thời bà không biết thu xếp như thế nào cho phải.

Kinh thị nhìn vẻ khó xử trên khuôn mặt Liễn phu nhân, nhỏ giọng nói: “Người có muốn lão nô đưa nàng ta xuất cung....”

“...Không cần, mặc dù là nô nhân hèn hạ, nhưng nàng ta cũng là một mỹ nhân, nghe nói trong phủ Bàng tướng quân chưa hề thiếp hầu cận...ngày mai người thỉnh tướng quân đến đưa nàng ta đi....”

Bành thị lập tức hiểu ý phu nhân. Nếu nói bây giờ quần thần nào được sung ái nhất tại Ngụy quốc, thì đó là Bàng Quyên. Hẳn chính là một võ tướng kỳ tài, chỉ một lần liền ra tay đã giúp Ngụy vương đánh bại nước Tần, nếu như có thể được Bàng tướng quân trợ lực, hai vị công tử của phu nhân còn sợ một Triệu Cơ nhỏ nhỏ kia?

Nếu như đem một nữ nô hèn hạ hiến tặng Đại vương làm phu nhân, thì sẽ bị coi là trọng tội, nhưng mà cho Bàng tướng quân làm đồ chơi, vẫn hợp lẽ tiết.

Vị từ mẫu là bà đây, cũng coi như vì nàng ta mà an bài thỏa đáng tương lai về sau.

Một đêm này, Liễn phu nhân gần như cả đêm không chợp mắt. Bà ta cảm giác muội muội sinh nữ nhi này, luôn khiến bà không kịp trở tay.

Sáng sớm hôm sau, bà sai người đi gọi Tân Nô. Vẻ mặt nhân từ cũng giảm đi vài phần. Vấy thị nữ lui ra hết, bà lạnh lùng nói: “Mặc dù phụ thân ngươi không phải quý tộc, nhưng cũng có cái danh học sĩ, gia sản không phải là nhỏ, sau khi phụ mẫu ngươi qua đời, người dựa vào cái gì để sống?”

Tân Nô quỳ rạp trên đất, mái tóc dài đen nhánh giống như thác nước rủ xuống bả vai, giọng điệu vẫn nhỏ nhẹ như cũ: “Dựa vào phụ thân che chở bảo hộ, dựa vào gia nô của phụ thân... sống tạm....”

Vốn đã phiền muộn vì mọi tính toán của bà bị rối loạn, bây giờ còn thấy Tân Nô thản nhiên nói dối, cuối cùng Liễn phu nhân cũng phát tác giận dữ: “Hay cho một câu dựa dẫm phụ thân, lạc ấn trên bả vai người chẳng lẽ lại do chính phụ thân ngươi ra tay ấn lên?”

Nói xong liền oán hận nhìn về phía thiếu nữ đang quỳ bên dưới. Nhìn thân thể suy nhược nhưng vẫn vững như thạch không nhúc nhích, yên tĩnh mà thuần phục quỳ dưới đó.

“Nâng đầu lên! Chẳng lẽ vì quen với thân phận nô tì nên quên mất cách đối nhân xử thế?”

Lúc này Tân Nô mới chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, chu sa giữa lông mày càng hồng ửng át.

“Lời Liễn phu nhân nói rất đúng, trở thành tiện nô bị ỉn không thể như người bình thường có thể ngẩng đầu, giống như phu nhân ngài ngồi ở vị trí cao, không cần phải cúi đầu nhìn đến huyết thống thân nhân, chẳng qua khi mẫu thân còn sống vẫn hay nhắc đến ngài, nói ngài chăm sóc kính cẩn với phụ mẫu, tử mĩ tinh tế với tỷ muội, người hối hận nhất là không thể chăm sóc phụ mẫu, cung kính tỷ muội, nên thường dặn dò nếu có cơ hội nhất định phải ở trước mặt ngài nói cho ngài biết bà rất nhớ và ngưỡng mộ tỷ tỷ của mình. Vì vậy Tân Nô mới không biết lượng sức, chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân, mà đi tới Ngụy cung.”

Không ngờ mẫu thân đã sai, cỏ cây hoang dã theo thời gian cũng khô héo thay đổi, người há có thể không thay đổi sao? Người ngưỡng mộ trưởng tỷ mình trở thành Vương phu nhân cao quý nước Ngụy, đã vào cung sống cuộc sống xa hoa, ăn sung mặc sướng không thiếu thứ gì, như thế nào lại để cho thôn phụ nông thôn ti tiện quần quýt lấy mình? Tân Nô không chịu ngẩng đầu, không phải vì quên mất cách đối nhân xử thế, mà là cần tuân theo chính bổn phận của mình, không thể để con mắt ti tiện của mình làm bẩn phượng thể thanh quý của phu nhân.

Giọng nói Tân Nô nhẹ nhàng, có mang theo chút âm láy địa phương mềm mại ngọt ngào, giọng nói giống như đang ngâm xướng, khiến những lời nói sắc lạnh hòa hoãn đi rất nhiều.

Ít nhất Kinh thị đứng bên cạnh Liễn phu nhân khi nghe Tân Nô nói xong như lọt vào sương mù, không cảm thấy có gì bất ổn. Bà mặc dù là thế phụ trong cung, nhưng dù sao cũng không được học hành, thêm nữa Tân Nô lại nói năng uyển chuyển phức tạp, Kinh thị chỉ cảm thấy nàng ta đang là tán dương thân phận cao quý của Vương quân phu nhân, hài lòng đứng ở bên gật đầu cười.

Thời này, những quý phụ bình thường cũng không thể như đại trượng phu thông hiểu kinh thi. Trong mắt trượng phu, phụ nhân ngu dốt mới có thể đối đãi bình thường.

Nhưng Liễn phu nhân cũng không phải là một ngu phụ không thông hiểu văn từ. Tổ tông bà là nho sinh nước Lỗ di dời đến nước Ngụy. Trong phủ nhi nữ từ nhỏ được hun đúc bằng lễ nghi phép tắc, dù là nữ nhi cũng hiểu biết lễ nghĩa. Bà chỉ thông hiểu thi thư, nhưng tài văn chương của muội muội bà không kém đám mày râu, năm đó còn khiến công tử Ngụy Vương kinh diễm ...

Thiếu nữ này thoát nhìn mềm mại nhưng từng câu từng chữ chua ngoa vô cùng, thật sự khiến Liễn phu nhân tức giận đến hai tay phát run, nhưng cũng sinh ra vài phần hổ thẹn, may mắn ở đây chỉ có Kinh thị, nếu để người khác nghe được lời nói này, sẽ làm cho người ta có cảm giác bà hạ thấp thân phận Vương quân phu nhân, không thèm để ý huyết thống, nịnh bợ bạc ác, nếu như những lời này lan truyền ra ngoài bị nho sinh nghe được chẳng phải là muốn thêm một đoạn chuyện xưa trong điển sử nước Ngụy?

Lúc này nhìn thiếu nữ không kiêu không nịnh trước mặt, có chỗ nào bỉ ổi nô ti tiện? Sống lưng thẳng tắp quỳ ở đó, vẻ mặt thần sắc thông dong trấn định giống như khách khanh cao nhân được Vương mời về, kiêu ngạo cao thượng, quý không thể nói!

Nữ tử này không phải phạm vật! Không thể dùng! Không thể dùng! Trong lòng Liễn phu nhân thầm nghĩ.

Đúng lúc này, ngoài cung truyền tới một tiếng hô to: “Bàng tướng quân bái kiến Vương quân phu nhân!”

Bởi vì mới sáng sớm Liễn phu nhân đã phái hạ nhân qua phủ thỉnh gặp Bàng Quyên. Nên thị vệ cũng không ngăn trở, lời thị vệ còn chưa dứt, đã thấy một thân ảnh cao lớn xuất hiện phía trước cửa cung.

Do vừa mới từ thao trường diễn tập trở về, Bàng Quyên cũng chưa tháo khôi giáp xuống, chỉ bỏ vũ khí, đi thẳng vào trung đình, hần đứng cách cửa cung không xa, sống lưng thẳng tắp ôm quyền nói: “Thần chưa kịp cởi bỏ giáp, không có cách nào làm đại lễ với phu nhân, mong phu nhân thứ tội...”

Lý do cực kỳ gượng ép, lời nói của nam nhân kia mặc dù khiêm nhường cung kính, nhưng không thèm khắc chế sự kiêu ngạo trên nét mặt. Nói chưa kịp cởi bỏ khôi giáp trên người, chẳng thà nói không muốn hành lễ với những phụ nhân trong hậu cung thì đúng hơn.

Mặc dù bà ta là chính thê của Đại vương, nhưng cũng chỉ là một nữ nhân làm ấm giường thay Vương sinh con nối dòng mà thôi. Ở nhiều nước khác, có rất nhiều đại thần ngạo khí không thi lễ với vương quân phu nhân, chẳng những bọn họ không bị trách phạt, ngược lại còn được khen là có tiết khí. Còn có một chư hầu tự tay giết chết thê thiếp của Vương vì tội vô lễ, chuyện này đã trở thành một đoạn giai thoại.

Hiện nay Bàng Quyên hần ở nước Ngụy như mặt trời chính ngọ, Ngụy Vương không thể thiếu cánh tay trái đắc lực là hần, Vương quân phu nhân đột nhiên triệu kiến hần, trong lòng hần cũng có chút bất mãn. So với ngày thường cũng thiếu đi một phần kiên nhẫn.

Nhưng đúng lúc này, Bàng Quyên quét mắt nhìn tới nữ tử đang quỳ bên cạnh kia, Gương mặt không khỏi cứng đờ, tròn tròn mắt có chút không dám tin, lại có cảm giác ngỡ ngàng nhìn bốn phía, giống như đang tìm hình bóng ai đó.

Liễn phu nhân nhìn hành động vô lễ của hần không khỏi tức giận nói: “Bàng tướng quân, người đang tìm cái gì?”

Mà Tân Nô vẫn chỉ một mực khiêm tốn cúi đầu, giống như không nhận ra Bàng Quyên tướng quân – nhân tài nước Ngụy.

4. Chương 4

Nhìn quanh không thấy người nào khác, Bàng Quyên thở phào nhẹ nhõm, sau mới thu hồi ánh mắt, thoáng nhìn về phía Tân Nô. Thấy nàng vẫn cúi đầu, giống như không nhận ra mình, hần không khỏi nhíu mày suy tư, một lần nữa khôi phục tâm trí nói: “Gần đây thần có được một nhóm thợ tay nghề chế tác được bộ bàn trà, giường, bình phong, khảm trai, nước sơn tinh tế, rất tinh xảo, thần không dám tự hưởng, vừa nhìn quanh một vòng, thấy cung điện của phu nhân thật sự quá mộc mạc, giản dị, ngày mai thần sẽ sai người đem những vật dụng đó vào cho phu nhân hưởng dụng.”

Một phen giải thích có tình có lý, cũng khiến cho lòng Liễn phu nhân cảm thấy thoải mái chút ít.

Ngụy Vương vì muốn có được danh tiếng. Noi theo Chu công chiêu đãi hiền sĩ, không muốn bị kẻ khác nói là hần xa xỉ hưởng lạc, cho nên thê thiếp trong cung cũng chỉ chu cấp đủ dùng, tơ lụa tự dệt lấy để thành toàn cho danh hiền của Ngụy Vương, ăn uống bình thường cũng không dám đòi hỏi quá.

Hiện tại Ngụy Cung dời sang nơi mới, bên trong vừa sửa sang nhìn có chút đơn sơ. Nếu như hiền sĩ đã có một phen tâm ý, dĩ nhiên là vui vẻ mà tiếp nhận.

Liễn phu nhân mỉm cười cảm ơn Bàng tướng quân, chỉ thấy vẻ lạnh lùng ngạo mạn trên gương mặt nam tử kia đã dịu đi vài phần, thỉnh thoảng khẽ quay đầu quan sát Tân Nô đang quỳ ở bên, ánh mắt chăm chú như là bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn.

Vốn bà định cứ như vậy đem Tân Nô đến trước mặt Bàng Quyên, ban cho vị sủng thần đại Ngụy này, để sau lời kéo hần về phía mình. Nhưng mà mới vừa rồi bị Tân Nô chế nhạo, bà đã sớm thay đổi chủ ý.

Nữ tử kia tuổi tác không lớn, nhưng miệng lưỡi lại bén nhọn, là kẻ có chủ ý. Nếu như chỉ là dạng nữ tử bình thường, đưa cho nam nhân làm công cụ ấm giường, nhưng bây giờ đã chất chứa oán hận với bà, tùy tiện để nàng ta bên cạnh trọng thần, chỉ sợ nàng ta sẽ dùng lời nói gây thị phi.

Lập tức bà quay về phía Tân Nô nói: “Người lui ra đi, có thời gian ta sẽ xử lý. ”

Tân Nô cúi đầu đứng dậy định đi ra ngoài. Đôi mắt sâu thẳm của Bàng Quyên liên tục đảo trên người nàng cho đến khi thân ảnh nàng biến mất ở khúc quanh, lúc này hần mới quay đầu lại hỏi: “Xin hỏi Vương quân phu nhân, vị tiểu thư vừa rồi là người phương nào?”

Liễn phu nhân hơi mỉm cười nói: “Nàng ta chỉ là cung tỳ mới nhận của thế phụ mà thôi. Ban đầu nhìn thấy nàng ta có dáng vẻ đoan chính, hiền hậu, muốn lưu lại bên cạnh để dùng, nhưng không nghĩ tới nàng ta lại che giấu thân phận tiện nô của mình, tay chân cũng không sạch sẽ, rất thích trộm đồ, thật sự là chịu không nổi...”

Lí do thoát thác lần này có thể nói là thật thật giả giả, bà ta biết vị Bàng tướng quân này tính tình cao ngạo, từ trước đến nay hần coi thường nữ tử, mặc dù được Đại vương trọng sủng, cũng có nạp vài vị quý nữ Ngụy quốc làm thiếp, nhưng cũng không nuông chiều các nàng, thậm chí trước đó vài ngày còn mang hai vị thiếp mới nạp không chút luyến tiếc thưởng cho thủ hạ có công của hần.

Mặc dù đem chính thê thiếp của mình đi ban thưởng cho kẻ khác có thể lời kéo được tâm của bọn họ, nhưng không phải ai cũng có thể độ lượng bao dung được. Bởi vậy có thể thấy, vị Bàng tướng quân này đối với nữ tử cỡ nào vô tình. Cho nên bà nghĩ có lẽ hần nhìn thấy Tân Nô xinh đẹp nên nhất thời bị hấp dẫn, nhưng nếu biết thân phận với tính cách của nàng ta, người tự cho mình là thanh cao như hần chắc chắn sẽ bỏ ngay ý niệm muốn nhúng chàm.

Nhưng không ngờ, Bàng Quyên nghe Liễn phu nhân nói như vậy mà cũng không hần thần nhiên nói tiếp: “Nếu đã tiện như vậy, há lại để cho Vương quân phu nhân bận lòng? Không bằng cứ giao nàng ta cho thần xử trí.”

Đây là trực tiếp mở miệng đòi người, Liễn phu nhân bất ngờ, không nghĩ tới Bàng Quyên luôn thanh cao ngạo mạn lại cũng ham mê sắc đẹp, lập tức trầm tư, đang định kiếm cớ từ chối, nhưng Bàng Quyên liếc mắt cho hạ nhân rời hết khỏi đại điện, đột nhiên đi tới bên cạnh Liễn phu nhân, hạ giọng nói: “Thần biết rõ nỗi

bản khoán trong lòng phu nhân, mấy ngày gần đây Vương đã bắt đầu nhắc tới việc lập thái tử, thần...đứng về phía công tử, nguyện sau này đi theo phụ tá công tử Thân, giúp người từng bước trở thành minh quân của nước Ngụy....”

Công tử Thân là đại công tử của Ngụy Vương, cũng là nhi tử thân sinh của Liễn phu nhân, thật ra trong mấy vị công tử của Ngụy Vương, hắn cũng không có xuất chúng, những năm qua dù là trưởng tử nhưng lại không khiến cho phụ vương hắn hài lòng, sau này cũng khó kế thừa vương vị, Bàng Quyên không quá mức thân cận với công tử Thân, bây giờ đột nhiên mở miệng bày tỏ, quả thực làm Liễn phu nhân vui mừng ngoài ý muốn.

“Nếu được Bàng tướng quân dốc lòng dạy bảo, đại công tử sẽ cố gắng rất nhiều...Chỉ là...tướng quân vì sao lại có hứng thú với một tiện nô ti tiện như vậy?”

Bàng Quyên khẽ mỉm cười, làn da màu lúa bạch của hắn làm nổi bật lên hàm răng trắng tinh: “Một tiện tỳ như thế, nếu cẩn thận giáo huấn nghiêm túc, càng khiến tâm trí thêm thoải mái đúng không?”

Lời nói không tốt, Liễn phu nhân nghe xong không tự chủ rùng mình một cái. Bà nghe nói vị tướng quân này lúc đối chiến với quân Tần đối chiến, đã hành hạ vô số tướng quân nhà Tần cho đến chết, quân địch chỉ cần nghe tên đã sợ mất mật, mấy vị võ tướng này có lẽ đã trải qua quá nhiều chiến trường đầy máu tanh, nhiễm chút thói xấu, thấy thái độ của hắn như thế, liền hiểu hắn lấy việc hành hạ những nữ tử xinh đẹp làm thú vui....”

Bất quá trăm sông đổ về một biển, mục đích cuối cùng là lôi kéo thế lực của Bàng Quyên đã đạt được. nếu bà không đồng ý, khó tránh khỏi kẻ tâm cao khí ngạo như Bàng Quyên sẽ ghi hận, chỉ bằng thuận nước đẩy thuyền, thuận theo ý tứ của hắn....

Còn Tân Nô sau khi rơi vào tay Bàng Quyên sống hay chết...Liễn phu nhân cũng không muốn suy nghĩ tiếp, chỉ một lòng nghĩ phải gọi Kinh thị tới sai người cắt lưỡi Tân Nô, để sau khi nàng ta vào phủ tướng quân, không giữ mồm miệng tiết lộ việc nàng ta có quan hệ huyết thống với bà.

Vì vậy cũng chỉ gật đầu cười nói: “Đợi đến đêm ta sẽ cho người đưa nàng ta đến phủ tướng quân được không?”

Bàng Quyên mỉm cười cảm ơn Liễn phu nhân, sau đó xoay người bước đi, bóng dáng cao lớn khoác trên mình khôi giáp bằng bạc khiến hắn càng trở nên oai hùng phi phàm, dẫn tới một đám cung phụ trong cung liên tiếp liếc nhìn.

Ra tới cửa cung, sắc mặt Bàng Quyên hoàn toàn lạnh lùng, hừ lạnh một cái: “Phụ nhân ngu xuẩn!”

Suy nghĩ một lúc, gương mặt lại lộ vẻ kích động, hàm răng nghiến lại, bàn tay di chuyển từ dây cương sang nắm chặt bờm ngựa khiến bảo mã không kiên nhẫn phát ra từng tiếng phì phì.

Đợi đến khi thần sắc khôi phục hắn liền phát tay gọi tới một thị vệ quen thuộc, nhẹ giọng phân phó vài câu, rồi phi thân lên ngựa, vung roi lý khai khỏi hoàng cung.

Sau khi Tân Nô bị Liễn phu nhân đuổi ra, trở về chỗ ở của mình, khẽ nhìn sang thế phụ đang canh giữ bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ: Không thể tưởng tượng được tên đầy tớ nhỏ họ Bàng kia lại là tướng quân Bàng Quyên lừng lẫy của nước Ngụy? Nếu đã bị hắn nhận ra...liệu hắn có lập tức báo với người kia hành tung của mình không?

Nàng khẽ rùng mình một cái, trong lòng hiểu rõ nơi này không thể ở lâu. Ngày hôm qua vị Liễn phu nhân từ mẫu kia còn có vài phần giả nhân giả nghĩa, hôm nay sau khi biết thân phận nàng đã lộ nguyên hình, tình thân với bà ta cũng coi như là chấm dứt. Bây giờ nàng không thể chậm trễ, sớm rời khỏi cái nơi dâm rồng hang hổ này!

Đồ tùy thân của nàng không nhiều lắm, chỉ có một tay nải nhỏ nhỏ, nghĩ đến tình cảnh sau khi xuất cung nàng thuận tay cầm theo vài món đồ tinh xảo nhỏ nhỏ cho vào quần áo. Lại nhìn thoáng tình hình bên ngoài, liếc về phía cửa sổ gần đình hóng mát, nàng đem làn váy buộc lại bên hông, lộ ra cặp đùi trắng trẻo thon gọn, nhẹ nhàng giống như mèo nhỏ, chỉ vài bước đã leo lên, sau đó vòng eo khẽ co lại, từ góc nhỏ nhỏ bên phía cửa chui ra ngoài, nhảy một cái lên nóc cung điện.

Thân thể nàng nhỏ nhắn, bước chân nhẹ nhàng, cũng không làm kinh động đến đám thú vệ bên dưới, nhẹ nhàng linh hoạt đi qua vài cung xá lân cận, đến chỗ hậu viện nơi ở của bọn thô sử, vừa đúng lúc bọn hạ nhân đang mang bữa trưa đi qua vườn ngự uyển, trong nội viện không có người, nàng nhẹ nhàng nhảy xuống, từ trong bọc nhỏ lôi qua một bộ nam trang, đổi xong, vén tóc lên, lại đội lên một chiếc mũ dài, đảo mắt một cái, vị mỹ nhân tuyệt thế lập tức biến thành một tiểu nam hài thanh tú.

Hai ngày nay nàng quan sát, mỗi ngày vào giờ này, các thị vệ sẽ thay ca ăn trưa. Nên đây sẽ là thời cơ tốt, Ngụy Cung mới được tu sửa cũng chưa nghiêm ngặt, nàng có thể thần không biết quỷ không hay thoát ra ngoài.

Nhưng ngay tại lúc nàng đi qua hàng lang nơi chính mình vừa mới tạm ở, thì mơ hồ nghe thấy phía bên vườn hoa, Bàng thị kia đang nhỏ giọng nói với một tráng niên: “Nữ tử trong phòng bắt kính với Vương quân phu nhân, phu nhân mệnh lệnh cắt lưỡi nàng, các người phải chuẩn bị đầy đủ thuốc bột để cầm máu, lúc hạ đao chú ý, phải giữ được cái mạng của nàng ta...”

Bước chân nàng khựng lại, đôi mắt đẹp dần tròn tròn, nốt chu sa giữa trán đỏ rực như máu! Tâm thật là độc! Cũng khó trách bà ta chiếm giữ vị trí chính cung lâu như thế! Mẫu thân nàng tâm địa từ bi sao lại có vị tỷ tỷ ác độc như vậy? Chuyện này nàng sẽ ghi nhớ, để sau này tính toán lại...

Trong lòng hiểu, cơ hội của nàng không nhiều lắm, cho nên phải nhanh chóng rời khỏi Ngụy Cung. Chỉ là đi vào chỗ con đường tối, nhân lúc hai đội thị vệ đang thay phiên, nàng lập tức leo lên thành cung, xoay người nhẹ nhàng đáp xuống.

Đoạn đường khi đi vào cung, nàng vẫn ghi nhớ, sáng sớm tinh mơ nàng đã hẹn với lão bộc trung thành của phụ thân gặp tại ngoại ô thành Đại Lương, chỉ cần có biến, sẽ tìm cơ hội trốn đi. Cho nên sau khi nhảy ra khỏi cung, nàng cúi đầu bước nhanh về phía ngoại thành.

Nhưng chưa đi xa, nàng nghe thấy tiếng hỏi thăm phía sau: “Bước chân vội vã như vậy, là muốn đi đâu?”

Trong lòng Tân Nô cả kinh, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Bàng Quyên một thân cẩm y đang lẳng lặng đứng ở bên trong con hẻm tối, cười như không cười nhìn nàng.

Không xong!

Xoay người muốn chạy đi, nhưng nam tử sau lưng đã bước những bước nhanh mạnh mẽ vội vàng đi tới, nắm lấy cổ tay nàng.

Tân Nô bị hấn kìm chặt cổ tay, cơn đau dâng lên mà nàng cũng xấu hổ, vung tay nài lên đánh úp về phía hấn. Đáng tiếc, mặc dù vài năm gần đây nàng chuyên cần luyện đánh cận chiến, thân thủ nhẹ nhàng, nhưng chỉ tài nghệ như vậy sao có thể địch nổi kẻ luôn chém giết trong biển máu?

Sau vài chiêu, nàng liền bị hấn xoay người vặn ngược cánh tay kéo vào lòng.

Bàng Quyên nhìn vài cái chén ngọc từ bọc quần áo rơi xuống, ghé sát vào vành tai nàng nói: “Thật đúng là một nữ tặc tay chân không sạch sẽ, mang theo nhiều tang vật như vậy là muốn đi đâu tiêu tán?”

Trong lòng hiểu mình không thể thoát, Tân Nô liền giữ bình tĩnh nói: “Làm sao? Người bây giờ đã là một tướng quân cao quý, lại quản đến cả việc trộm chó trộm gà? Cố ý đứng đây chờ, là muốn mang ta đi bàn giao để lĩnh công tranh thưởng? Nhưng mà người đang ở trong u cốc núi Vân Mộng kia có sai người chuyển lời nhắn, để người giam giữ ta rồi đi nịnh nọt ân sư?”

Về mặt Bàng Quyên sau khi nghe lời nói khinh miệt của nàng lập tức biến hóa, hừ lạnh nói: “Người xinh đẹp hơn rất nhiều, chỉ tiếc là vẫn không biết điều như cũ, ta đã không còn là kẻ vô danh tiểu tử của Bàng gia ngày xưa quỳ gối cầu ân sư, ở nước Ngụy ta là Thống soái tam quân, đâu cần gì lấy lòng cao nhân ẩn sĩ? Cố ý chờ ở nơi này, là muốn mời người về phủ, để ta từ từ chậm rãi...sửa tật xấu miêng lưỡi cay độc của người.”

Nghe xong lời này, Tân Nô cảm thấy đầu lưỡi mềm mại ấm nóng chạm qua tai mình.

5. Chương 5

Thân thể Tân Nô cứng đờ, cánh tay bị giữ chặt không thể thoát ra, lúc này nếu như nàng kêu lên, khó tránh khỏi việc lôi kéo sự chú ý của thị vệ trong cung.

So sánh với cảnh sẽ bị cắt lưỡi nếu trở lại cung, thì nàng lựa chọn đi với tên họ Bàng này. Huống chi, việc ở chỗ Liễn phu nhân, nếu có thể lợi dụng hẳn,...cũng là một phương pháp....

Nghĩ tới đây, nàng khẽ quay đầu, khéo léo tránh đi làn môi của nam nhân phía sau: “Vừa nãy ta rời cung vội quá, còn chưa kịp dùng cơm, nếu người đã có tâm muốn dạy dỗ, thì cũng nên để ta ăn no bụng chứ?”

Chỉ cần nàng nguyện ý, lời nói ra vĩnh viễn nhẹ nhàng ôn nhu, làm người khác không đành lòng cự tuyệt, từ sau khi Bàng Quyên xuất cốc đã rất lâu rồi chưa nghe được âm điệu ngọt ngào như vậy, nhất thời tâm thần rung động, cánh tay không tự giác mà siết chặt một chút tham lam nhìn gò má kiều diễm của nữ tử trong lòng, cho đến khi mũi nhọn trong ngực không chịu nổi đau, khẽ rên lên một tiếng, lúc này hẳn mới buông lỏng cánh tay, ôm nàng một đường đi thẳng về phía xe ngựa đợi sẵn.

Tân Nô chứng kiến chiếc xe ngựa được phong kín, thậm chí đến cả cửa sổ cũng dùng thêm sợi bông chặn lại, biết Bàng Quyên đã sớm có chuẩn bị, hẳn đoán được nàng sẽ trốn xuất cung, cho nên mới chuẩn bị một chiếc xe ngựa cách âm, rồi đứng chỗ này đợi nàng....

Lần này một bước trúng đích, khả năng nhìn xa trông rộng như vậy cũng không hổ là cao đồ đặc ý của người nọ. Trong tâm nàng hừ lạnh một tiếng, yên tĩnh ngồi một góc trên xe như một con báo nhỏ, trong xe thì thoảng có tiếng hít thở.

Bàng Quyên cũng leo lên xe ngựa, thân thể cao lớn như hẳn làm xe ngựa bỗng nhiên chật chội, tới mức hít thở cũng khó khăn. Hắn dựa vào cửa xe thân mật kề sát lại nàng: “Nói ta nghe một chút, sao lại chạy ra khỏi cốc?”

Tân Nô giương mắt nhìn hẳn, chậm rãi mở miệng: “Vì sao phải trốn? Sơn cốc kia vốn là nơi ở của gia đình ta, hẳn chỉ là tu hú chiếm tổ chim khách, dựa vào danh tiếng của phụ thân ta mà rêu rao thôi, ta muốn ở thì ở, muốn đi liền đi!”

Trong lời nói của thiếu nữ có chút ngang ngược cùng vô lễ. Bàng Quyên nhin không được cười ra tiếng, hẳn tự cao tự ngạo đã quen rất ít nữ tử lọt được vào mắt hẳn, cười lạnh nói: “Đúng đúng, là ta nói sai, nhưng vì sao nàng lại đến Ngụy Cung? Còn chọc cho ác phụ kia muốn cắt đầu lưỡi nàng?”

Tân Nô cũng không thấy kinh ngạc khi hẳn biết rõ nội tình trong cung, đường đường là tướng quân nước Ngụy chắc chắn nội gián hẳn cài ở đó cũng không ít. Suy nghĩ một chút, nói theo tình hình thực tế: “Liễn phu nhân là từ mẫu của ta...ta muốn tới thăm người thân....” Lời vừa nói xong, không cần người khác cười nhạo, mà chính nàng cũng cảm thấy lẩn vào cung thăm người thân này vô cùng hoang đường, khẽ thở dài một cái.

Bàng Quyên nhíu mày, hẳn không biết rõ về thân thể Tân Nô, chỉ biết mặc dù người kia biến nàng trở thành tiện nô, nhưng lại không cho phép nàng gặp kẻ khác, chi phí ăn mặc so ngang với quý nữ các nước, mỗi lần xuất cốc đều đưa nàng đi theo như hình với bóng.

Nữ tử này ngày thường vô cùng cung kính với người kia, nếu không phải hai năm trước, lúc hẳn tạ sự sắp xuất cốc, nàng chạy trốn, nhưng bị bắt lại thụ nghiêm hình, tức giận chửi người kia tới mức khan giọng. Có lẽ đánh chết Bàng Quyên cũng không nghĩ tới nhìn nàng bên ngoài thì nhu nhược ôn nhu, mà tính tình lại mạnh mẽ như vậy.

Người kia luôn độc chiếm nàng, nhưng nàng lại dám bỏ trốn cùng một nam nhân khác, cũng không trách được sau khi bị người bắt về phạt cho thê thảm....

Hồi tưởng lại tình hình lúc trước nàng cùng nam nhân bỏ trốn, không hiểu sao trong lòng Bàng Quyên có chút khó chịu, cảm giác như nàng cũng đã phản bội lại tấm lòng của Bàng Quyên hẳn, lúc nào cũng cảm thấy sỉ nhục, lúc này hẳn thật sự tâm ý tương thông với sư phụ, sự tức giận đối với nàng đã dâng tận trời cao.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn liền trầm xuống, đưa tay ra nắm lấy cằm nàng nói: “Mặc dù không biết nàng cùng với Vương quân phu nhân có quan hệ gì, nhưng ta thấy bà ta cũng không muốn nhận thức nàng, giờ là loạn thế, chiến loạn liên miên, nàng thân nữ lưu làm sao mà bình yên sống qua ngày? Chi bằng đi cùng ta, chỉ cần nàng an phận, ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt, sẽ không khát khe với nàng như sư phụ.”

Một phen vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, nếu là người khác có lẽ đã cảm động rơi nước mắt. Nhưng Tân Nô không hề có ý thức về thân phận tiện nô của mình, vốn dĩ nàng chưa từng đổi qua người chủ nào, nên nàng cũng không hiểu, tiện nô cũng có ba bảy loại đãi ngộ. Lúc này có phải nàng nên cảm tạ Bàng tướng quân nước Ngụy đã khoan dung nhả nhận với mình?

Nhưng Bàng Quyên cũng không nhịn được nữa, mặc dù sau khi xuất cốc, hắn liên tục say mê trong vòng xoáy mưu quyền đoạt lợi, nhưng khi nhàn rỗi, bóng dáng tuyệt diệu xinh đẹp của Tân Nô vẫn không ngừng hiện lên trong tâm trí hắn, giờ nàng không tự chủ mà chui đầu vào lưới, chủ động đi đến bên cạnh hắn, khiến hắn vui như lên trời, cảm thấy khó mà chịu nổi, chỉ muốn âu yếm một trận với nàng, an ủi cho tâm tư đau khổ của hắn trong quãng thời gian dài.

Mặc dù trong xe ngựa mờ mờ tối, nhưng hương thơm từ trên người Tân Nô làm lòng hắn ngứa ngáy

Nghĩ tới đây, hắn mạnh mẽ đè Tân Nô xuống sàn xe ngựa, vội vàng hành động thay cho lời nói. Tân Nô không kịp tránh, đôi môi anh đào bị hắn ngậm lấy, nàng chỉ có thể cắn chặt hàm răng, không cho lưỡi của hắn đi vào bên trong, một tay lặng lẽ vòng qua chạm vào đùi, vuốt ve con dao găm đang để bên trong....

Nếu lúc này giả vờ uốn éo thân mình, có lẽ thừa dịp tên này ý loạn tình mê mà lấy đi mạng chó của hắn....Nhưng nếu làm như vậy, thì muốn giết chết Ngụy vương còn khó hơn lên trời!

Tân Nô nhớ tới mục đích thật sự đến thành Đại Lương của mình, cố gắng nhịn rồi lại nhịn, chỉ giãy dụa cái đầu nhỏ của mình, tận lực tránh thoát ra sau, nghiêng đôi mắt to tròn dễ thương lên nhìn hắn nói: “Còn chưa ăn được một miếng cơm của người, đã bị chiếm tiện nghi, quả nhiên bản chất vẫn chỉ là một tên đầy tớ vô lại không làm nên việc lớn?”

Bàng Quyên vốn đang phiền muộn vì nàng không chịu hé cặp môi thơm, không được nhắm nháp tận hứng, hiện tại nhìn nàng thẹn thùng, mở miệng mắng hắn là đầy tớ nhỏ, nhưng tâm tình vẫn vui vẻ, lập tức hôn hít bên má nàng bá đạo nói: “Thật là nô nhi xảo trá, không cho nàng thứ tốt, nàng không chịu nhận người, suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn, nhưng tối nay nàng được ăn no, thì có phải đến đêm ta cũng nên được ăn no?”

Đang trêu chọc, đột nhiên xe ngựa dừng đột ngột, thùng xe cũng theo đó mà khựng lại.

Bàng Quyên âm thầm nhíu mày, đứng dậy vén rèm lên mới phát hiện, hóa ra có kẻ đang chặn xe ngựa của hắn.

Có can đảm dừng xe ngựa của Bàng Quyên hắn, không phải là một hiệp khách giang hồ nào cả. Người trước mặt trên mình khoác trường bào đen, đầu đội ngọc quan, một vị nam tử có dáng vẻ nhã nhặn. Mà xe ngựa của vị này cũng đỗ ở đầu hẻm, xe ngựa đeo quan huy ngăn tại nơi đó, lại có tùy tùng mang theo kiếm, đứng cách đó không xa, khiến nơi này trở nên vắng vẻ.

Vị nam tử này tất nhiên Bàng Quyên biết, đó chính là Bạch Khuê.

Nếu nói Bàng Quyên là cánh tay trái của Ngụy vương, thì Bạch Khuê là cánh tay phải còn lại, hai người một văn một võ, mỗi người một nhiệm vụ khác nhau, không ai động đến ai.

Mà quan trọng nhất đó là Bạch Khuê là đồng môn của hắn, cùng xuất sư từ Quý cốc, đều được sư phụ công nhận, ban thưởng tên họ đệ tử. Hai bên đều hiểu rất rõ ràng.

Lập tức Bàng Quyên chỉnh trang lại y phục, ôm quyền nói: “Bạch tướng ngăn cản xe ngựa của Bàng mỗ là có gì chỉ giáo?”

Bạch Khuê mỉm cười ôn hòa nói: “Không dám, chỉ là có mấy lời nói muốn nói riêng với tướng quân, cho nên mới cung kính đứng đợi một lúc lâu ở đây, Không biết tướng quân có thể cho tất cả lui ra, cùng ta nói vài câu?”

Bàng Quyên nhíu mày, lúc trước người nọ phái hơn mười đệ tử tới nước Ngụy, nhưng cuối cùng đứng vững được trên triều chỉ có hai người hắn và Bạch Khuê. Có thể thấy người này bình thường luôn nhã nhặn, lịch

sự nhưng bản lĩnh là thật. Không giống như những kẻ khác luôn tìm cách lôi kéo quan hệ với hần, Bạch Khuê và hần chỉ xã giao nhạt như nước, duy trì cho có lễ độ. Trừ khi có công việc phải lui tới, hậm chí còn chưa từng cùng nhau uống rượu. Loại người thức thời như vậy, Bàng Quyên hần hết sức thưởng thức, nên hần cũng không có đối phó như những đồng môn khác, dùng mọi thủ đoạn ra để gạt bỏ Bạch Khuê khỏi triều đình đại Ngụy.

Bây giờ kẻ thức thời này lại đột nhiên ngăn cản xe ngựa của hần, nhất định là có vấn đề. Lòng trầm xuống, yên lặng nhìn Bạch Khuê một lúc rồi nói: “Giờ Bàng mỗ có công vụ quán thân, nếu không phải sự vụ khẩn yếu, thỉnh ngày khác tiếp tục.”

Miễn cưỡng cự tuyệt, nhưng là Bạch tướng bình thường khiêm tốn nhã nhặn lại không có ý nhượng bộ chút nào, vẫn như cũ đứng trước xe tiếp tục nói: “Bàng sư đệ bận rộn như vậy, là vì gặp được cố nhân ở trong cốc? Vừa vặn ta cũng vì nàng mà đến, cả hai việc quy về một chỗ, ta cùng sư đệ giải quyết.... ”

Bàng Quyên trầm mặt nói: “Giải quyết như thế nào?”

“Tất nhiên là vật quy nguyên chủ, nàng tuy chỉ là tiện nô, không phải là kim ngọc gì cả, nhưng mà thời gian qua ân sư đã quen với việc có nàng ở bên cạnh, sinh hoạt thường ngày của người đều là nàng phụ trách, bây giờ nhất thời không thể thiếu, nếu như Bàng sư đệ đã cứu được nàng xuất cung, thì sự tình còn lại liền giao cho ta xử trí đi...”

Bàng Quyên từ lúc trở thành tướng quân tới nay, một đường xuân phong đắc ý, đã quen tự ý làm chủ, bỗng nhiên bị người khác chống đối, trong lòng tức giận lập tức lạnh lùng nói: “Từ trước tới giờ cũng không nghe thấy Bạch Tướng nhắc tới tình đồng môn, hôm nay nói ra hai chữ “Sư đệ”, đây là đang có ý uy hiếp Bàng mỗ?”

Bạch Khuê khê cười khổ nói: “Gọi một tiếng này, không phải là ta vọng tưởng áp chế gì Bàng tướng quân người, chẳng qua là hai kẻ đồng môn chúng ta khổ tu không dễ, nên ta không đành lòng nhìn người một bước đi lầm, mà dẫn đến thua cả ván cờ!”

Bình sinh Bàng Quyên ghét nhất là ai nhắc tới chữ “Thua” với hần, không khỏi khoe khoang cười to nói: “Bạch Khuê, người cũng là người thông minh, sao hôm nay lại hồ đồ như vậy? Mặc dù ta kính trọng người là ân sư, nhưng hiện tại người là kẻ sơn dã, mà ta nay đã là tướng quân nước Ngụy, sao có thể so sánh. Người kia thế mà lại ủy thác người tùy tiện chặn xe ngựa của ta, thực sự là trò đùa quá lố!”

Lại nói cũng chỉ là cái tiện nô mà thôi, ân sư hần lại hẹp hòi như vậy? Dựa vào việc trước đây hần vì ân sư hần mà lao lực bôn ba, coi như mở miệng muốn nô nhi này, lão nhân gia người còn nhẫn tâm cự tuyệt?

Bạch Khuê nghe được lời này, ngẩng đầu nhìn thật sâu vào nam tử đang đứng trên xe ngựa, nhàn nhạt nói: “Sư đệ rời cốc đã lâu, nên đã quên mất ân sư là dạng người nào? Người thực cho rằng, ra khỏi cốc là có thể bất kính với ân sư? Chẳng lẽ người chưa bao giờ nghĩ tới, vì sao người có thể một trận đánh thắng quân Tần.”

Tác giả có lời muốn nói: Đúng, nam chính là Quỷ Cốc Tử, đây nhân vật thần thoại trong dã sử, cho nên hết sức thích hợp yy. Đối với diện mạo nam chính, ta chỉ muốn dùng một chữ để hình dung - - đại, soái,

~~Đồ đệ đều thuộc loại trâu bò, Bạch Khuê chính là Thương tổ, nắm tài lực khổng lồ. Đứa nhỏ Bàng Quyên này mức độ xui xẻo không thể nói. Còn như Tôn Tấn là người mà địa cầu ai cũng biết...

Cho nên truyện này nam chính sau màn là đại tổng tài phiên bản cổ đại, lấy việc thu thập GDP Chiến quốc làm nhiệm vụ của mình ~~ giới thiệu đến đây, Cuồng có chút không khống chế nổi, suy nghĩ không bị cản trở ơ ~~ người bay tới chỗ nào

~ tự mình nắm chắc a ~~ps vùng cái hoa chấm điểm nha, cuồng lặng yên đếm ngón tay...

6. Chương 6

Lời này không nghi ngờ đã chạm đúng vẫy ngược của Bàng đại tướng quân. Bởi vì chỉ có hắn là người rõ nhất về lần đối chiến với nước Tần, có bao nhiêu khó khăn, lương thực lương thảo không đủ dùng, nhưng lại vừa vặn, có thương nhân bí ẩn tới giúp đỡ.

Mà trong trận chiến cuối cùng ấy, sự đệ đồng môn của hắn đi suốt đêm mang bản đồ bài binh bố trận của quân Tần đưa cho hắn giúp hắn đi trước một bước chiếm tiên cơ đánh một trận toàn thắng, từ đó vang danh thiên hạ....

Nhưng mà sự cảm kích đối với ân sư người đứng đằng sau giúp đỡ, theo thời gian cũng bắt đầu chậm rãi biến hóa trong lòng Bàng Quyên.

Sau đó Bàng Quyên càng suy nghĩ hắn càng cảm thấy không đúng, nhiều lần suy diễn lại tình hình chiến đấu lúc đó, chỉ cảm thấy nếu như không có người giúp đỡ, có thể hắn sẽ hơi chật vật, nhưng sẽ không đến nỗi bị thất bại. Người kia hết lần này đến lần khác ra tay giúp đỡ, là muốn hắn bị động thừa nhận ân tình sâu nặng. Khiến hắn vốn đã có thể toàn thắng lại bị lạc vào trong sương mù.

Mỗi lần suy nghĩ đến vấn đề này, trong lòng Bàng Quyên cũng sinh ra một cảm giác chán ghét ghê tởm như phải nuốt sống ruồi, trong sâu thẳm hắn cảm giác mặc dù mình đã rời khỏi núi Vân Mộng, nhưng lại vẫn bị bàn tay kia thao túng.

Nhiều lần suy nghĩ, hắn xác định chắc chắn không thể nghi ngờ. Lòng kính trọng đối với ân sư cũng chậm rãi biến thành chán ghét muốn thoát khỏi bàn tay của ân sư. Giờ nghe Bạch Khuê đề cập lại, nhất thời nóng nảy, hai mắt toát ra sát khí, bàn tay không chịu khống chế siết chặt một bên xe, giống như nếu Bạch Tướng lại nói bừa thêm một câu nữa, hắn sẽ ra tay không chút do dự.

Từ trước đến nay Bạch Khuê giỏi nhất là quan sát sắc mặt kẻ khác, thấy mặt Bạch Quyên lộ vẻ bất thiện, âm thầm thở dài, xem ra chỉ bằng vào danh tiếng của ân sư khó có thể ngăn chặn vị tướng quân trẻ tuổi này muốn bành trướng thế lực ở nước Ngụy.

Hắn cũng không muốn khuyên bảo thêm nữa, chỉ cất giọng nói với người trong xe: “Thỉnh Tân cô nương chiếu cố tốt chính mình, đừng làm bậy, bởi vì cô nương tự tiện trốn đi, ân sư - lão nhân gia người... không có một chút cao hứng.”

Trong xe ngựa vẫn im lặng, người trong xe giống như không có hứng thú đáp lời.

Hiển nhiên thái độ của vị mỹ nhân trong xe kia đã lấy lòng được Bàng Quyên, gương mặt anh tuấn đó liền lóe lên một tia đắc ý, liếc mắt khiêu khích nhìn về phía Bạch Khuê.

Ngược lại Bạch Khuê vẫn một dáng vẻ bình thản, dù không được đáp lại vẫn không bối rối, hắn thi lễ với Bàng Quyên: “Lời cần nói ta đã nói xong, vậy không quấy rầy việc riêng của tướng quân.” Nói xong liền xoay người đi về phía xe ngựa của mình, khỏi.

Bàng Quyên không nghĩ tới Bạch Khuê huy động nhân lực như vậy lại đột nhiên đánh trống lui quân, làm cho thiết quyền của hắn đã chuẩn bị sẵn sàng lại không có chỗ dùng.

Lười phải nghĩ nhiều, hắn xoay người vào trong xe ngựa, nhưng trong chớp mắt vung rèm lên nhìn vào trong, hắn phát hiện gương mặt kiều diễm bên trong đã trắng bệch, nhất là đôi mắt bồ câu kia không thể che dấu sự hốt hoảng.

Nhớ tới cảnh nàng bị trách phạt vào hai năm trước khi bỏ trốn hắn liền hiểu, khó trách nàng lại sinh ra nỗi sợ hãi khi nghe thấy tên ân sư, đúng đáng về chim sợ cành cong. Hiếm khi mỹ nhân lộ vẻ nhu nhược, làm cho tâm địa sắt đá của Bàng Quyên hắn bỗng mềm đi, lập tức đi qua ôm lấy bả vai nàng nói: “Đừng sợ, có ta đây, Vương Hủ hắn dù có bản lĩnh thông thiên, cũng không thể vươn tay được đến chỗ ta...lát nữa hồi phủ, nàng nghỉ ngơi, nghĩ xem muốn ăn cái gì? Ta sai nhà bếp sửa soạn cho nàng.”

Tân Nô bị hắn lôi kéo mà bình tĩnh, từ cơn ác mộng mà thu hồi tâm thần, giấu đi vẻ luống cuống hốt hoảng trên mặt, nàng sâu kín nhìn Bàng Quyên nói: “Người cũng thực to gan, lại dám từ chối hắn, chẳng lẽ....người không sợ hắn sao?”

Bàng Quyên hiển nhiên là bị lời nói của nàng chọc cười, thầm nghĩ: Đến cùng cũng vẫn là phụ nhân, dù cho có một chút ít kiến thức, nhưng vẫn không thể bằng đàn ông ý chí kiên định.

Hắn cố ý trấn an nàng: “Vì sao ta phải sợ? Ta cũng không còn là đứa trẻ ngày xưa, mặc dù hắn có chút tài năng, còn làm thầy người khác, nhưng là, so với phụ thân nàng vẫn còn kém xa. Nếu như Tân Tử vẫn còn ở đây, sao lại giống như hắn, bồi dưỡng đồ đệ giống như súc vật sau đó đem ra sử dụng? Nhưng thế nhân ngu dốt, căn bản lại không biết núi Vân Mộng đã đổi chủ, mặc cho hắn mượn danh nghĩa phụ thân nàng rêu rao hậu thế, thu nạp môn đồ, nếu như hắn biết điều, thì ta cũng vẫn kính trọng vì hắn đã từng là ân sư của ta, cấp cho hắn một cuộc sống tiêu dao tự tại ở núi Vân Mộng, nhưng nếu như không biết tự lượng sức, cuối cùng một ngày ta sẽ mang người san bằng cả cái Quỷ cốc đó ”

Lời nói hùng hồn cuối cùng cũng khiến gương mặt Tân Nô lộ ra chút vui vẻ, nhưng đáng tiếc nụ cười kia lại chưa đọng tới khóe mắt, ánh mắt có vài phần thương cảm nhìn nam nhân đang đắc ý phía trước....

Đúng vậy, mặc dù Bàng Quyên này khi còn thiếu niên đã tìm tới Quỷ cốc nương tựa, nhưng hắn cũng không phải đệ tử đắc ý trong lòng người kia. Chỉ do họ Bàng này trời sinh đã tâm bồng bồng, cố gắng vượt lên, cuối cùng cũng được hắn ưu ái, ban cho tên họ rồi rời núi lập sự nghiệp. Nếu không phải là đệ tử đắc ý trong lòng người kia, thì dĩ nhiên hắn cũng không hiểu hết được thủ đoạn tinh vi của người nọ? Cho nên mới ngu ngốc mà bày ra bộ dáng tự đắc như này?

Đúng lúc này, xe ngựa đã trở lại Bàng Phủ, Bàng Quyên hưng trí bồng bồng ôm Tân Nô xuống xe ngựa, cũng không để ý ánh mắt của đám nô bộc đứng bên, ôm thẳng nàng vào phòng ngủ chính. Sau đó tự hắn cởi giày cho nàng, vuốt ve lòng bàn chân trắng mịn kia, đáng vẻ ngả ngón: “Hôm nay nàng vừa chui cửa sổ, lại leo tường, nhất định là mệt mỏi, ta sẽ sai người chuẩn bị nước nóng, chúng ta cùng nhau tắm rửa cho thoải mái được không?”

Tân Nô không giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay lỗ mãng của hắn, cũng không như mong đợi của hắn lộ ra sắc mặt thẹn thùng, chỉ nhàn nhạt nói: “Hay là Bàng tướng quân thay y phục trước đi, chắc hẳn không bao lâu trong cung sẽ có yếu vụ làm phiền tướng quân.”

Bàng Quyên vừa nghe liền sững sờ, đang định nói tiếp, thì thấy bên ngoài có hạ nhân vội vã vào bẩm báo: “Tướng quân, Đại vương sai người triệu Tướng quân vào cung, nghe nói là có sứ thần hai nước Triệu, Hàn vào cung, có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài...”

Bàng Quyên không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Tân Nô, nhưng bên ngoài lại có tiếng truyền gọi một lần nữa, thì ra Ngụy Vương liên tiếp phái ra ba bốn nhóm người đến truyền Bàng Quyên, vội vàng như vậy khiến người khác cảm thấy kì lạ.

Bàng Quyên không dám trì hoãn, cũng không kịp nói thêm lời nào với Tân Nô, ngay cả thường phục cũng chưa kịp thay vội vàng vào cung.

Chỉ trong chớp lát, tỳ nữ mang cơm canh tới cho Tân Nô do trước khi đi Bàng Quyên đã dặn dò.

Bàng Quyên này quả nhiên là được Ngụy Vương ân sủng, đồ ăn so với hậu cung Đại Ngụy còn tinh xảo hơn rất nhiều. Nước sơn của cái bát lộng lẫy tinh xảo, miếng thịt cũng tỏa ra mùi thơm. Súp ba ba mùi vị nồng đậm. Còn cá lát thì nhìn vô cùng thích mắt.

Nhưng mà nhìn bộ dụng cụ ánh mắt Tân Nô khựng lại. Chỉ thấy bên trong chiếc bàn nhỏ, có một cái nồi nhỏ mà trên vung nồi lại có hai tay cầm làm bằng gỗ sam nho nhỏ đen bóng, đáng vẻ kì cục khiến người khác chú ý.

Tân Nô gắt gao nhìn chằm chằm vào hai nắp nồi kia, từ từ mở nắp ra, chỉ thấy trong nồi là một màu xanh biếc, những miếng nấm phối với với thị hươu núi cùng một chút ít rau cải, lá rau kia cũng không giống như khi nấu bình thường làm mất đi màu xanh biếc mà nhìn qua vẫn một xanh mướt ngon cực kỳ....

Bởi vì người thường không dùng nồi sét để nấu thì dùng nồi làm bằng đồng thau chế biến thức ăn, cho nên dù món ăn bằng thịt hay bằng rau, cũng sẽ vì bị đun nóng mà biến dạng. Dù là ngự thiện phòng trong cung cũng thế, mỹ thực làm ra cũng chỉ được như vậy mà thôi.

Nhưng mà trong Quỷ cốc ở núi Vân Mộng lại khác, mỗi khi món ăn được nhà bếp bưng ra thực khách đều vì ngon mà ăn ngấu nghiến, nuốt đến mức không kiềm chế được. Do trong sơn cốc có tinh luyện ra kim loại

giống như đồng mà không phải đồng, màu nâu, đen, rỉ sắt cũng không phải màu xanh đậm bình thường mà lại là một màu đỏ quý dị. Dùng kim loại này làm nồi so với đồng thì tốt hơn, mỏng khi đun nóng nhiệt tỏa đều, không giống như đồng hay vật dụng khác nấu khá mất thời gian chỉ cần đun nóng lên sau đó đổ dầu cho thức ăn vào đảo đều, rồi bỏ ra, rau xanh được nấu sẽ không bị mất màu sắc, hương vị cũng ngon hơn rất nhiều...

Nhưng mà kim loại đó cho tới lúc này cũng chỉ để thỏa mãn ham mê ăn uống của cóc chủ, nếu như dùng để rèn chế thành binh khí, thì đó sẽ là một vật làm thay đổi triệt để chiến cuộc, lật đổ càn khôn, một khi xuất thế, chắc chắn thiên hạ đại loạn!

Mà bây giờ, đồ vật thần bí mà trân quý đó lại xuất hiện ngay trước mắt Tân Nô, phủ đại tướng quân nước Ngụy tuyệt đối không có khả năng có được vật này....là hần!

Quả nhiên vị tì nữ có gương mặt non nớt nhưng lại mang khí sắc lạnh lùng không hợp tuổi đứng bên cạnh nói: “Cóc chủ thương tiếc Tân Nô rời cóc nhiều ngày, không còn được hưởng dụng mỹ thực, nên cố ý sai nô tỳ vì Tân Nô nấu chút thức ăn giúp Tân Nô điều tiết tràng vị.” Nói xong lập tức im lặng đứng một bên.

Tân Nô lạnh lùng nhìn mỹ thực trước mặt, đột nhiên dơ tay đem toàn bộ gạt thẳng xuống đất.

Bàng Quyên thực buồn cười khi nói phụ thân mạnh hơn Vương Hủ, phụ thân hiền hòa rộng lượng sao có thể so với một Vương Hủ biết thao túng lòng người, có khả năng uy hiếp? Cũng khó trách núi Vân Mộng đổi chủ, từ đây trong thiên hạ cũng chỉ biến đến Quỷ cóc Vương Hủ, mà tận quên đi Quỷ cóc Tân Tử.

Hần nắm rõ tung tích của nàng, nhưng lại không nhanh không chậm, liên tiếp phái ra thủ hạ xuất hiện trước mắt nàng, muốn lúc nào cũng nhắc nhở nàng - dù có chạy trốn tới chân trời góc bể, cuối cùng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, tùy ý để hắn định đoạt, không khác gì những thực phẩm kia nằm sẵn chờ hắn đem nấu.

Đợi đến khi xào đến một độ lửa nhất định, hắn mới từ từ đưa đĩa ra, mạnh mẽ đâm vào, từng miếng từng miếng nhấm nuốt thưởng thức, cho đến khi da thịt hết sạch, không còn xương cốt

7. Chương 7

Thấy Tân Nô lật đổ bàn thức ăn, tỳ nữ kia vẫn giữ dáng vẻ bình thản, lặng lẽ thu thập đồng bừa bộn dưới đất, một lát sau bày một bàn đồ ăn như cũ, thấp giọng nói: “Cóc chủ phân phó nô tỳ chuẩn bị vài bàn, thỉnh Tân Nô tiểu thư từ từ dùng....”

Tân Nô giận quá hóa cười, hắn lúc nào cũng hiểu rõ nàng, càng biết rõ làm cách nào để một tia lý trí cuối cùng của nàng sụp đổ.

Vừa mới phát tiết, bây giờ khó có thể xúc động làm ra hành động như thế nữa, thể xác và tinh nàng hoàn toàn mệt mỏi, việc đã đến nước này, nàng cũng không cần bạc đãi chính mình, nên ăn thỏa thê một bữa, nghỉ ngơi cho tốt rồi nghĩ tới kế hoạch tiếp theo.

Vì vậy nàng cũng không thèm nhìn tì nữ một cái, vẻ mặt bình thản cầm lấy đĩa, nhanh chóng ăn xong, rửa mặt sạch sẽ thay y phục đi ngủ.

Hai tháng trước, kể từ khi rời khỏi cóc nàng luôn lo lắng hành tung bị hắn phát hiện, ngay cả lúc ngủ cũng thấp thỏm, bây giờ hành tung đã bại lộ, nàng lại có cảm giác thoải mái, đây là giấc ngủ an ổn đầu tiên nàng có được.

Cơn buồn ngủ dâng lên, Tân Nô trở mình, không chút lo lắng liệu ban đêm Bàng Quyên trở về giở trò với nàng.

Bàng tướng quân đích xác là một vị soái tài, nhưng đáng tiếc bởi vì thành danh quá sớm, lại có ân sư là Vương Hủ ở phía sau cố ý vì hắn mà an bài nên luôn thuận buồm xuôi gió, thế nhưng hắn lại tỏ ra đặc ý trước mặt đồng môn huynh đệ, nói năng lỗ mãng kiêu ngạo với ân sư Quỷ cóc Vương Hủ.

Đối đãi với loại đệ tử bất trung như vậy, cho tới bây giờ Vương Hủ chưa từng chùn tay, hiện tại làm ra hành động giết gà dọa khỉ đối với bọn đệ tử trong cốc cũng tốt, hẳn có thể ban ra vinh hoa danh lợi, thì bây giờ cũng có thể chậm rãi thu hồi lại có khi còn...nhiều hơn.

Trong phòng ngủ đột nhiên truyền tới một tiếng thờ dài rất nhẹ khó có thể nhận ra.

Quả nhiên đúng như Tân Nô dự liệu, đến trưa ngày thứ hai, Bàng Quyên mới mang bộ mặt âm trầm trở lại.

Một đêm chưa ngủ đầy mắt hắc bị che phủ bởi những tia máu, nhưng hình như hắc cũng không có ý định nghỉ ngơi, đi đi lại lại trong viện thật lâu, sau đó cất bước đi đến trước phòng Tân Nô, hít sâu một hơi, mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra, ngồi ở phía trước giường Tân Nô, tức giận cắn răng, cuối cùng mở miệng nói: “Theo ta vào cung gặp Đại Vương.”

Hôm qua vừa nói ra lời hứa sẽ bảo vệ nàng, hôm nay đã thay đổi, cho dù là một hiệp khách bình thường cũng khinh thường hành động này, nhưng bây giờ Bàng Quyên lại buột miệng đem nữ lang mình thăm mẩn trong lòng dâng phụng vào Ngụy Cung.

Không phải Bàng Quyên hẳn nói không giữ lời, sự việc phát sinh trong nội cung hôm qua khiến người ta không kịp trở tay.

Ngọn nguồn mọi việc chỉ đơn giản là trong lúc tiếp đãi sứ thần nước Triệu, vị Triệu Cơ xinh đẹp bị trúng độc thất khiếu chảy máu, đi đòi nhà ma.

Nước Ngụy cũng tốt, nước Triệu và nước Hàn cũng không kém, ba nước này trước đó cũng không phải là được Chu Văn Vương sắc phong chư hầu. Bọn họ vốn chỉ là công khanh của nước Tấn, nhưng thế lực khá lớn, lợi dụng cuộc chiến Tấn Dương, tam gia này cứ như vậy mà chia cắt nước Tần, ngăn cản công tử nước Tấn kế vị, sau lại bức bách Chu Uy Liệt Vương sắc phong bọn họ vì có công diệt trừ loạn tặc. Từ đó xuất hiện ba nhóm trung hầu tân quý.

Tam gia này ban đầu cùng nhau đòi chia cắt nước Tấn, có thể nói là đồng mưu, nhưng dã tâm hai bên không ngừng, kiêng kị kiềm chế lẫn nhau, một giây cũng không dám buông lỏng.

Nhưng tình hình nước Ngụy quả thật khiến người ta đau đầu, mặc dù là nước đầu tiên tiến hành cải cách, lực lượng cũng đứng đầu trong đội ngũ chư hầu, nhưng mà bốn phía toàn là kẻ địch- nước Triệu, nước Hàn, đều mạnh, thậm chí vừa có trận đánh với nước Tần, cả một đám như lang như hổ, nhìn chăm chăm vào nước Ngụy. Ngụy Vương trọng võ tướng, sủng Bàng Quyên, một phần cũng vì nguyên nhân sâu xa trong đó. Nếu không có mãnh tướng thủ thành, chẳng phải bị đám chư hầu kia xoi tái đến xương cốt cũng chẳng còn??

Bây giờ nước Ngụy và nước Tần đang căng thẳng, càng phải ràng buộc Triều Hàn. Ngụy Vương lựa chọn nữ tử trong vương thất nước Triệu cũng là tầng ý tứ này. Nhưng mà không ngờ, ngay trước mặt sứ thần nước Triệu, Triệu Cơ lại bị hạ độc chết, nếu truyện này truyền ra ngoài, chắc Triệu Vương sẽ bất mãn, sao còn muốn kết đồng minh với nước Ngụy? Chắc chắn không thể tránh được một trận ác chiến.

Sứ thần nước Triệu tất nhiên là giận tím mặt, thị uy với Ngụy Vương, tuyên bố sẽ quay về bẩm báo Triệu vương, ít ngày nữa sẽ đem quân khai chiến!

Ngụy vương thấy sủng thê của mình tự nhiên bị giết, chưa kịp đau lòng, vội vàng ra lệnh cho thị vệ phong bế cung đình, giam giữ sứ thần nước Triệu, luân phiên sai người đi mời Bàng Quyên và Bạch Khuê vào cung bàn ứng đối sách.

Theo Bàng Quyên, đây rõ ràng là có kẻ lợi dụng việc này để châm ngòi li gián minh ước giữa hai nước, chỉ cần giải thích với nước Triệu là được. Nhưng khi hắc tự mình đến trước mặt sứ thần nước Triệu, trần thuật lại những khúc mắc trong chuyện này, thì sứ thần nước Triệu cười lạnh nói: “Tiểu thư vương thất ta lại bị độc chết ngay trước mặt sứ thần, nếu lật toàn bộ sử sách các nước Xuân Thu cũng không thấy có chuyện đó, hết lần này tới lần khác ta lại được mở rộng tầm mắt ngay trong chính Ngụy Cung của các người, Bàng tướng quân cho rằng chỉ cần nói một câu ‘Có kẻ muốn hãm hại, ly gián’ là có thể dễ dàng bỏ qua cái chết của tiểu thư nước Triệu ta sao?”

Từ trước đến nay Bàng Quyên có bao giờ phải mềm giọng cầu người, lập tức hừ lạnh nói: “Xem ra cho dù tìm được hung thủ, sứ thần nước Triệu cũng sẽ đổ lên đầu nước Ngụy? Sứ thần định giải thích thế nào về chuyện này? Chẳng lẽ binh lực của nước Triệu mạnh đến mức có thể phân cao thấp với nước Ngụy?”

Sứ thần nước Triệu không bị sát khí của Bàng tướng quân dọa sợ, cười lạnh tiếp: “Binh mã nước Triệu ta, Bàng tướng quân không thêm để vào mắt, nhưng liên minh Hàn- Triệu, không biết có đủ tư cách phân cao thấp với Bàng tướng quân? Nếu như nước Hàn cũng không đáng nhắc tới, vậy thêm một nước Tần chẳng nhẽ lại không đánh được một trận với nước Ngụy?”

Bàng Quyên bị kích thích, sát khí dâng lên thực muốn một đao chém chết tên sứ thần nước Triệu này. Nhưng mà nếu thật giết sứ thần nước Triệu không giống việc giết một cơ nữ nhỏ nhỏ. Mấy đời chư hầu đến nay, đều kiêng kỵ việc chém giết sứ thần.

Ngụy Vương đang đứng bên ngoài, nghe được những lời ấy sắc mặt liền đại biến.

Lúc trước hắn leo lên vương vị này đã không dễ, đầu tiên tranh đoạt hậu vị với đệ đệ. Lại trải qua một hồi chém giết nguy hiểm trên chiến trường, bị nước Triệu và nước Hàn liên hiệp bao vây, lúc đấy chủ trương của nước Hàn là muốn chia nước Ngụy ra làm hai, khiến nước Ngụy hoàn toàn suy yếu. May mà Triệu Vương phản đối, hai bên âm ỉ tan rã không vui, lúc đó mới không ảnh hưởng tới nước Ngụy, về sau Ngụy Vương một mực chăm lo việc nước, lần lượt đánh bại hai nhà, lại kí minh ước với nước Triệu, tìm mọi cách lôi kéo, mới xem như củng cố được chủ vị của mình.

Bây giờ nếu nước Triệu vì Triệu Cơ mà bất hòa với nước Ngụy thân cận với nước Hàn, thậm chí liên thủ với nước Tần, thì thật sự là cơn ác mộng!

Hắn lập tức vội vàng cắt đứt câu chuyện của hai người, ý bảo Bạch Khuê khuyên nhủ.

Bạch Khuê chưa kịp mở miệng, thì thiếu niên mà hắn mang theo đột nhiên nói xen vào.

Thoạt nhìn hắn còn rất trẻ, nhưng có vẻ đã đọc qua mọi thi thư, mở miệng có trước có sau phân tích việc liên minh Tam gia mà sứ thần nước Triệu vừa mới nói là xảo biện, không có khả năng, hắn tỉ mỉ phân tích thế cục trước mắt, thậm chí còn nói thẳng ra mối quan hệ môi hở răng lạnh giữa hai nước Triệu – Hàn.

Chỉ là một thiếu niên vô danh nhưng lại nói đến mức sứ thần nước Triệu á khẩu không phản bác được câu nào, thậm chí còn ân hận vì chính mình vừa rồi không suy xét kĩ lưỡng. Tài ăn nói của thiếu niên này rất tốt, hắn nhẹ nhàng cấp một bậc thang cho sứ thần nước Triệu đi xuống: “Lần này là ngoài ý muốn, thật ra cũng có thể kết thúc ở đây, cần gì phải truyền đến tai Triệu Vương để sinh thêm hỗn loạn. Gần đây mùa xuân ẩm áp, dịch bệnh bùng phát, Triệu Cơ không may mắc bệnh qua đời, khiến người ta thương tiếc. Ngụy Vương cố ý muốn đem nữ tử Vương thất gả cho Triệu vương, thứ nhất coi như là ban thưởng, thứ hai cũng để hai nước Triệu-Ngụy thân càng thêm thân, không phải so với gây chiến càng tốt đẹp hơn sao?”

So sánh với việc chư hầu đầu đá nhau, xích mích vì lợi ích. Cái chết của một vị tiểu thư cũng quá nhỏ bé không có gì đáng bận tâm, sứ thần tất nhiên động tâm, nhưng hắn không trôi cục tức này, vẫn oán hận nói: “Ngụy Vương đã có ý như vậy, ta cũng chỉ biết tiếp nhận, nhưng ta chỉ sợ Vương ta sẽ bắt bẻ, nếu như đền bù tổn thất, chỉ là một nữ tử tướng mạo tầm thường, chỉ sợ khó tiến được vào cung đình nước Triệu, dung mạo không bằng Triệu Cơ, thì cũng không cần phải đưa tới!”

Ngụy Vương thấy sự việc có khả năng chuyển biến tốt, vui mừng quá đổi, sai người đi thu thập thi thể của Triệu Cơ, sau đó tất cả hầu cận trong cung điện của nàng. Xong xuôi thì dẫn sứ thần nước Triệu đi gặp các mỹ nhân mới tiến cung.

Mấy vị mỹ nhân họ Cơ mới vào cung, dáng người tướng mạo đều được lựa chọn kĩ lưỡng, người người xinh đẹp, nhưng trong mắt sứ thần tất cả chỉ ở mức bình thường, hắn nhìn không thuận mắt, kể cả Cơ Khương kia trong mắt hắn tư sắc cũng chỉ hơn mức bình thường một chút.

Thái độ đó của hắn đã khiến tiểu thư Cơ Khương tâm cao khí ngạo tức giận đến toàn thân phát run, nhưng cũng không dám làm ra chuyện gì.

Tất cả những vị mỹ nhân họ Cơ lại không được trọng dụng. Ngụy Vương tức giận khiển trách Vương Quân phu nhân một trận.

Chẳng biết tại sao, vị Liễn phu nhân luôn mang một bộ dáng trầm ỉn chưa kịp chờ Ngụy Vương khiển trách sắc mặt đã tái nhợt, giống như bị đe dọa, vẻ mặt bình tĩnh. Cuối cùng một cái cung phụ bên cạnh phu nhân, đột nhiên quỳ xuống, bầm báo với Ngụy vương: “Ban đầu Vương quân phu nhân có tuyển được đệ nhất mỹ nữ, nhưng lại bị Bàng tướng quân đem đi, vị tiểu thư kia xinh đẹp thể gian hiếm thấy, chắc sẽ làm hài lòng sứ thần đại nhân.”

Kể từ lúc thiếu niên kia hiển mưu kế, tâm Bàng Quyên trầm xuống. Người khác không nhìn ra, nhưng hẳn lại biết rõ, thiếu niên không có danh tiếng kia là người phương nào. Hẳn họ Tôn, đứng hàng thứ hai, chính là tên nam nhân lúc trước bỏ trốn với Tân Nô: Tôn Bá.

Từ trước đến nay Quý Cốc Tử giỏi nhất là thu mua lòng người, lúc trước khi bắt lại đôi nam nữ bỏ trốn này, hẳn cũng chỉ khiển trách vị đệ tử Tôn Bá một phen, sau đó thả hẳn xuống núi hứa sẽ cho hẳn một thân vinh hoa phú quý. Nhưng tiện nô dám câu dẫn đệ tử hẳn lại bị trừng phạt rất nặng. Xử trí như vậy, ngược lại thành ra Vương Hủ hẳn coi trọng đệ tử có tiền đồ - đường đường nam nhi há có thể vì sa vào nữ sắc mà không quan tâm đến sự nghiệp.

Mà lúc Tôn Bá ở trong núi, Vương Hủ lại bắt kẻ hiềm khích lúc trước, dốc lòng dạy bảo, ai cũng biết, bình phổ do Quý Cốc Tử sáng tạo ra cũng chỉ độc truyền cho một mình vị đệ tử này!

Bây giờ, hẳn đã xuất sư xuống núi, lại được Bạch Khuê trực tiếp dẫn tới trước mặt Ngụy vương, Đợi đến khi thu xếp được chuyện sứ thần nước Triệu, sẽ nhận tội với Ngụy Vương, nhẹ nhàng trách mắng thanh niên vừa rồi lỗ mãng, rồi thuận tiện giới thiệu một nhân tài cho Ngụy Vương.

Bàng Quyên chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một trận buồn bực.

Tên Bạch Khuê kia nếu không làm tướng quốc, thì thực thích hợp đi làm thương nhân dọc đường rêu rao hàng hóa, một phen ba hoa chích chòe, đem một tên tiểu tử nông thôn nâng thành tôn tử đời sau của võ thánh mà dâng lên Đại vương.

Nghe nói hẳn cũng xuất sư từ Quý Cốc, chỉ thấy hai mắt Đại Vương sáng ngời, đảo qua đảo lại trên người hẳn như nhìn thấy vật báu. Mà Tôn Bá kia miệng lưỡi xảo quyết khiến Đại vương rất thưởng thức, làm sao Bàng Quyên lại không thấy bất an?

Chuyện phát sinh đến giờ, nếu như hẳn không đoán ra được nguyên nhân thì hẳn thật sự là bị nữ sắc làm lu mờ tâm trí.

Chắc hẳn những lời vô lễ của hẳn đã truyền đến tai Vương Hủ. Thậm chí người đó vì những lần trước hẳn hờ hững đối với mặt lệnh mà phải bộ hạ tới ngăn chặn quỷ kế.

Ngụy Vương đối với nhân tài thì rất đói khát, lúc trước có thể trọng dụng Bàng Quyên, tất nhiên cũng sẽ trọng dụng những đồng môn cùng xuất sư với hẳn. Mà tên Tôn Bá này từ trước đến nay ở trong cốc luôn nhận được độc sủng của ân sư, tương lai sắp tới quả thực một bước lên mây.

Nghĩ tới đây, đã thấy Ngụy Vương liên tục dùng ánh mắt hài lòng nhìn thanh niên đang đứng bên cạnh Bạch Khuê, cảm giác khủng hoảng rất lâu chưa xuất hiện nay lại dâng lên trong lòng Bàng Quyên, giống như chỉ trong một khoảnh khắc hẳn bị đánh trở về nguyên hình – một tên đầy tớ quỳ mọp một ngày một đêm, đến mức ngắt đi vì đói, mới có thể trở thành đệ tử của Quý Cốc.

Loại cảm giác đói khát đó chỉ trải qua một lần hẳn đã không dám nghĩ tới.

Chưa kịp đợi Ngụy vương mở miệng yêu cầu, Bàng Quyên hẳn đã biết mình phải làm như thế nào.

Hắn nghiêng răng gọi Tân Nô thay y phục tử tế tiến cung yết kiến Đại Vương, nhưng mà khi xe ngựa ra khỏi Bàng phủ, cũng không đi về phía Ngụy Cung, mà lại đi về ngõ hẻm ban ngày lúc hẳn gặp Bạch Khuê, chỗ đó đã có một chiếc xe ngựa đang lẳng lẳng chờ, sắc trời tối đen, nếu như không phải con ngựa phát ra tiếng thở phì phì, thì người thường còn không biết ở nơi này đang có một xe ngựa.

Một nữ tử tuyệt sắc đã ăn mặc thỏa đáng ở trong bóng đêm lẳng lẳng không tiếng động đi vào xe ngựa của Bàng Quyên, mà Tân Nô đang bị chặn miệng lại bị một bà tử mạnh mẽ ôm tới một chiếc xe ngựa thượng hạng, sự việc phát sinh trong nháy mắt, không ai phát giác.

Những chuyện kể tiếp không ngoài dự đoán của mọi người.

Vị cung nữ này toàn thân trắng muốt, sắc đẹp mê người, không có ấn ký của tiện nô, lời nói cử chỉ được sứ thần nước Triệu chuyên bắt bẻ kia cực kỳ tán thưởng, mà Vương quân phu nhân ngồi một bên vẫn bảo trì trạng thái trầm mặc, để chôn vùi bí mật Triệu Cơ chết là do bà gây ra. Mà vị nữ tử thay thế Tân Nô lấy danh nghĩa là nữ nhi Ngụy Vương chuẩn bị gả vào Triệu Quốc thì đang tận tình thi triển tài nghệ mị hoặc lòng người được đào tạo rất nhiều năm trong Quý Cốc....

Từ lúc Tân Nô bị Bằng Quyên trói chặt lại, nội tâm trầm xuống, chỉ sợ nàng sẽ không như ý nguyện được xuất hiện trước mặt Ngụy Vương. Sau khi bị đưa lên xe ngựa nàng không thể động đậy, chỉ có thể nằm im một đường đi thẳng ra ngoại ô thành Đại Lương.

Đi vòng qua qua núi hoang, đi đến một trạch viện xa hoa, Tân Nô được thả xuống xe, một đường xô đẩy đi vào trang viên, bỗng nghe thấy từng tiếng đàn du dương.

Nghe nhịp điệu, là một khúc nhạc suất sắc, ban đầu chỉ là làn điệu nhẹ nhàng thanh lệ, sau lại có chút trang nghiêm, tiêu điều. Âm điệu hoàn mỹ chuẩn xác, càng lộ ra vẻ cao siêu, vang lên trong hơi lạnh của đêm xuân lại khiến người ta không rét mà run.

Tân Nô nghe tiếng đàn quen thuộc, toàn thân run lên bần bật. Hắn... thế mà tự mình đến Đại Lương...

Tác giả có lời muốn nói: Chương kế tiếp muốn gặp nam chủ, thỉnh tắm rửa dâng hương vầy nước thanh tịnh, thần tiên hạ phàm gặp một lần không dễ dàng đâu!!

8. Chương 8

Bởi vì hai tay bị trói, cơ người nằm trong xe, lúc bị túm xuống xe ngựa hai chân nàng tê dại, phụ nhân to khỏe kia đẩy từ phía sau, khiến cả người nàng lão đảo.

Không cần nhìn, Tân Nô cũng có thể tưởng tượng ra được những... nô bộc hắc y trong Quý Cốc đang dùng ánh mắt căm phẫn nhìn nàng. Trong ánh mắt đại đa số người ở cốc, chủ nhân núi Vân Mộng là một người hoàn mỹ mọi mệnh lệnh ban ra tất cả đều tâm phục khẩu phục. Trong lòng những nô bộc này hình ảnh của vị trưởng giả khoan dung nhả nhận họ Tân trước kia đã bị lu mờ.

Vì vậy nàng vốn là tiểu gia chủ núi Vân Mộng, lại trở thành kẻ không biết điều, còn quên đi thân phận tiện nô của mình bỏ trốn để chủ nhân mới đến tận Đại Lương tìm kiếm. Tân Nô nàng có tài đức gì? Lại có vinh hạnh được hưởng quyền lợi đặc biệt này?

Cơ tê dại từ lòng bàn chân truyền lên toàn bộ cơ thể, phía sau lại bị đẩy mạnh, cuối cùng nàng không trụ được mà ngã xuống.

Đầu tháng ánh trăng trên bầu trời chỉ còn tàn ảnh, nhưng trong nội viện đã treo đèn lồng bù vào phần sáng yếu ớt của ánh trăng, chiếu sáng toàn cảnh nội viện.

Chỉ thấy ngồi ở phía trước là một nam tử khoác trường bào màu trắng đang nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đàn thượng cổ. Bởi vì trên đầu không có y quan, mái tóc đen tuyền của hắn buông xuống, xoa sau lưng, làm nổi bật gò má sáng như ngọc, chóp mũi cao thẳng, đôi mắt đen thâm sâu đang khép hờ, mày rậm như dải núi nhấp nhô xen giữa làn tóc mai, mười ngón tay thon dài lộ ra khỏi ống tay áo rộng tao nhã gãy đàn...

Nhìn tình cảnh này, lại nhớ Kinh Thi có câu “Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma (*). Mặc dù đã nhìn dung mạo của hắn nhiều năm, nhưng trí nhớ của Tân Nô vẫn khắc sâu hình ảnh lần đầu gặp mặt...mỹ thiếu niên xuất trần, lúc đó nàng còn nhỏ chỉ biết ngây ngốc ngắm nhìn hắn, cảm thấy cuộc đời này sẽ không còn gặp được ai đẹp mắt hơn hắn.

(*): Trích trong Kỳ Úc 1: [Nước Vệ] có người quân tử thanh tao, như cắt như giữa, như dùi như mài.

Như cắt như dũa: là nói việc học của người quân tử.

Như dùi như mài: là nói việc trau dồi phẩm chất.

Người nước Vệ khen đức hạnh của Vệ Vũ Công lấy cây tre mới mọc xanh um để khởi hứng sự tiến ích về học vấn và tu thân.

Sự thực đã chứng minh, tuy còn bé nhưng ánh mắt nàng rất độc đáo, người này về sau không ngừng tồn tại trong sinh mệnh của nàng, khiến nàng không thể tưởng tượng nổi tình cảnh bản thân mỗi khi gặp hắn.

Giống như lúc này, nàng ngã sấp ở trên nền gạch lạnh như băng, hai tay bị trói ngược sau lưng, vô cùng chật vật phải dựa vào hai đầu gối mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Nam tử phía trên chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt lưu chuyển như lưu ly, đưa đàn cổ cho thị nữ đứng bên cạnh, sau đó cầm lấy chén nhỏ, chậm rãi nhấp một ngụm sữa nóng, mới đưa mắt nhìn về phía nữ tử đang ở dưới mặt đất.

“Cởi trói cho nàng”. Không giống như vẻ dịu dàng văn nhã bên ngoài, giọng nói của nam tử khàn khàn, thanh âm trầm thoảng qua tai, khiến người nghe cảm thấy ớn lạnh.

Lúc đây thừng trên người Tân Nô được cởi ra, hắn khẽ phát tay, thị nữ, nô bộc hai bên đều cúi người lui ra khỏi đình viện.

Lúc này không cần gương Tân Nô cũng biết dáng vẻ của nàng rất khó coi, y phục bởi vì giấy dựa mà lộn xộn, lại vừa ngã nên gò má dính đầy đất. Lúc còn ở Ngụy Cung, nàng là mỹ nhân nói năng khéo léo làm nguy không loạn, nhưng giờ phút này như người đã bị cắt mất đầu lưỡi, một mặt liều mạng khác chế thân thể đang run lên, một mặt cường bách bản thân dùng cảm đối mặt với nam tử phía trước.

Dù cố gắng che giấu, nhưng Vương Hủ chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu sự sợ hãi trong đáy mắt nàng. Môi nhếch lên, sau đó từ từ buông lỏng xuống, chống tay lên bàn đứng dậy, cầm lấy chén sữa nóng đi tới trước mặt thiếu nữ đang cố gắng trấn định kia. Thân ảnh cao lớn che đi ánh đèn từ nội viện, gương mặt nàng dần trở lên mơ hồ, nàng cũng không nhìn rõ thần sắc của hắn. Hắn nhẹ nhàng cầm chén sữa đưa đến trước làn môi khô khốc của nàng khẽ nghiêng, sữa nóng dần dần thấm đẫm làn môi đỏ, hắn mở miệng nói: “Uống sạch.”

Trong tâm liên tục sinh ra bản năng kháng cự nhưng thân thể dưới sự huấn luyện của hắn lại hết sức thuận phục, vừa nghe đến giọng nói trầm khàn kia cơ thể nàng đã nhanh chóng phản ứng, nàng bị động hé môi, nuốt ngụm sữa pha lẫn mật ong và mùi hương thảo.

Đây là hương vị nàng thích, cũng không phải vì dễ hắn vui. Sau khi phụ thân qua đời, nàng mặc dù bị giáng xuống làm tiện nô, nhưng mọi chi phí ăn mặc của nàng so với lúc phụ thân còn khỏe mạnh còn xa xỉ hơn.

Nữ hài trong Quỷ Cốc không nhiều lắm, nhưng cũng giống nàng, đều là những tiểu nữ nhi xinh đẹp nhưng không có phụ mẫu, không giống với những nam đệ tử phải chăm chỉ khổ học, các nàng không phải trải qua đau khổ. Cho dù là tiện nô, nhưng mà mọi chi phí ăn mặc trong cốc đều xa hoa lãng phí có thể khiến những nhóm quý phụ ghen ghét nhìn trộm trời.

Về sau khi các nàng ra khỏi cốc, tiến vào vườn thượng uyển trong những vương phủ chư hầu, trong lòng cũng vĩnh viễn hướng về cuộc sống ở trong cốc thậm chí có cảm giác khinh miệt: “Vương hầu quyền quý cũng chỉ là nơi đơn sơ, tầm thường”, sự kính sợ đối với cốc chủ vẫn không thuyên giảm.

Tân Nô cũng như thế, từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, chỉ là tính tình nàng quá bướng bỉnh, giống như không muốn bị người khác khống chế, nếu nàng chỉ là một đầy tớ nhỏ nhỏ dựa dẫm vào Vương Hủ, có phải nàng cũng sẽ bị đưa đến một cường quốc nào đó, trở thành một con cờ trên bàn cờ của hắn.

Không nghĩ được nhiều, sữa chưa kịp uống theo khóe miệng chảy xuống, rơi vào trong vạt áo khe hở mở rộng, nhuộm trắng xương quai xanh xinh đẹp.

Chỉ cần Vương Hủ rũ mắt xuống, có thể thu hết cảnh đẹp phía trước vào đáy mắt, dục hỏa bị dập tắt hai tháng như bị mồi dẫn bùng cháy.

Hắn không hề báo trước cúi đầu, ngậm làn môi vừa mới bị nhuộm mật ngọt, lấy một phong thái không cho kháng cự mà ngang ngược cuốn lấy cái lưỡi của nàng, giống như đói khát rất lâu, chắc chắc vài tiếng rồi mút lấy làn môi vừa mới uống mật ngọt của nàng....

Toàn thân Tân Nô trở nên cứng ngắc, sợ hãi trong lòng liền dâng lên.

Chỉ cần hần nguyện ý, hần sẽ là tình lang hoàn mỹ nhất trong lòng mọi nữ tử trên thế gian này, thủ đoạn trêu chọc của hần, cho dù một nha đầu nông thôn quanh năm chỉ biết đến đồng ruộng, cũng phải rên rỉ không ngừng. Nhưng cũng để lại dấu ấn kinh đảm trong lòng nữ nhân nào dám chọc giận hần, lạc thú trên giường sẽ bị hần biến thành cực hình, chỉ cần nhìn thấy nụ cười lạnh của hần cũng có cảm giác đau đớn rét lạnh thấu tâm can.

Hai năm trước, Tân Nô đã trải qua một lần, dù thời gian trôi qua rất lâu, nhưng mới nghe thấy thanh âm của hần, đã không khống chế được mà run rẩy, chỉ muốn giống như tiểu hài tử sợ hãi trốn vào một góc khóc thút thít.

Lần này bỏ trốn bị bắt lại, nàng đã chuẩn bị tinh thần, sáng sớm tinh mơ cũng đã khích lệ bản thân cùng lăm lăm lưỡi tự sát, sẽ không khuất nhục như trước. Nhưng mà bây giờ bị hần ôm vào ngực, ngay cả khí lực cắn lưỡi cũng không còn, chỉ có thể bị động thừa nhận nụ hôn nóng bỏng của hần.

Vương Hủ cũng cảm nhận được cơ thể cứng ngắc của Tân Nô, từ từ tách ra, đặt nhẹ một nụ hôn trên trán nàng rồi nói: “Bản như vậy, hai tháng nay không được tắm rửa hần hơi phải không? Ta cũng không cần người hầu hạ, tự mình đi tắm sau đó thì đi ngủ đi.”

Nói xong, buông lỏng cánh tay, xoay người đi về phía thư phòng.

Qua loa như vậy, đơn giản giống như sáng sớm thường ngày, hần nhìn nàng tỉnh lại từ trong ngực hần, ngậm vành tai nàng nói: “Đi, lấy cho ta một cốc trà”. Loại cảm giác bình thản như chưa hề chia ly này, tuyệt đối không phải là Quý Cốc Vương Hủ trong nhận thức của Tân Nô. Bình dị gần gũi như thế, khiến mọi nữ tử trong thiên hạ đều muốn quy phục hần!

Bước vào phòng thấy hần nửa nằm trên giường, nằm nghiêng gối quyển sách lên đọc, giống như biết Tân Nô vẫn ngây ra đó, bình tĩnh bổ sung: “Nàng muốn gặp Ngụy vương? Không cần phải vất vả như vậy, mấy ngày nữa, ta sẽ dẫn nàng đi gặp hần.”

Tân Nô mím miệng, cố gắng làm giảm đi cảm giác nóng rực trên môi, việc đã tới nước này, có muốn tránh cũng không thoát, chỉ bằng yên tĩnh xem hần sắp xếp bố cục, dù như thế nào, nàng cũng muốn hoàn thành nguyện vọng của mẫu thân.

Đi vào sân nhỏ, quả nhiên có tỷ nữ chờ, đi theo nàng ta tới phòng. Tới giữa sảnh phòng thấy một thiếu nữ vừa tắm rửa xong thân khoác trường bào rộng, chân đi guốc gỗ, đầu tóc ướt thẫm từ từ đi ra, nhìn thấy Tân Nô, nụ cười ngọt ngào trên mặt thoáng sững sờ, ánh mắt thoáng kinh ngạc, sau khi phục lại, vui vẻ nhỏ nhẹ nói: “Tân Nô tỷ tỷ, tỷ đã trở về, không có việc gì là tốt rồi.”

Tân Nô cũng ngạc nhiên, nhất thời chưa nhận ra thiếu nữ này là người phương nào.

Cũng không thể trách nàng, mặc dù sống trong cốc đã lâu, nhưng mà Vương Hủ không thích nàng tiếp xúc với người khác, chỉ đơn giản được tự do trong hậu hoa viên của cốc. Trừ phi ngày Tết mới theo Vương Hủ ra ngoài tham gia tiệc liên hoan của cốc, hầu như không tiếp xúc với người trong cốc.

Trừ vài vị đệ tử mà Vương Hủ coi trọng, những người không liên quan khác, Tân Nô không hề biết. Ngược lại mọi người trong cốc đều biết rõ Tân Nô, dù sao trong vài năm nay, cũng chỉ có một tiện nô là nàng thường làm bạn với cốc chủ, hầu hạ tất cả mọi việc liên quan đến hần, thật làm cho hạ nhân trong cốc hâm mộ.

Nhìn ánh mắt Tân Nô, nữ tử đó hiểu Tân Nô không nhận ra mình, nhưng cũng không phiền muộn, cười dịu dàng nói: “Muội là Thân Ngọc, tỷ tỷ gọi muội là Ngọc nhi cũng được. Muội còn phải đi hầu hạ cốc chủ nghỉ ngơi, không tán gẫu với tỷ tỷ nữa.”

Nói xong, nàng ta thi lễ, nhắc guốc gỗ, giống như bình thường kéo nhẹ trường bào rồi đi còn để lại một mùi hương thoang thoảng.

Cho đến lúc này, Tân Nô mới bừng tỉnh, chẳng trách lần này tên kia phản ứng bình thản như thế, không như hai năm trước ghen tuông ngập trời, hóa ra khoảng thời gian nàng trốn đi, hần cũng sớm thay đổi người hầu hạ giường chiếu.

Thiếu nữ kia gương mặt xinh đẹp trẻ trung, vài phần tương tự nàng, nhưng đáy mắt không có vẻ già dặn giống nàng, nhìn rất đáng yêu. Có dạng tân sủng như vậy, hàng đêm yêu sủng cũng không kịp, làm sao còn có thời gian sửa trị nàng?

Giờ phút này, đáy lòng Tân Nô thở phào nhẹ nhõm.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay mì muốn ra ngoài, cố ý dậy sớm gõ gõ, bốn giờ sáng phải thức dậy lao động thật là choáng váng, chiến sĩ thi đua, cố lên chiến sĩ thi đua

~ lát nữa ở trên xe ngủ bù là được rồi

Cốc chủ, tư thế hạ phàm của người không đúng, có độc giả nói mặt người chạm đất ô ô sửa chữ sai, lại sửa lỗi sai.

9. Chương 9

Có lẽ tuổi thơ đã nếm trải quá nhiều đau khổ, cho nên đối với việc ăn mặc thường ngày tân chủ nhân của Quý Cốc rất chú trọng và hưởng thụ. Nho gia đề xướng: “Nhất đan tự, nhất biểu ẩm, tại lâu hạng” (*) điều này tuyệt đối không xuất hiện trên người Vương Hủ.

(*): Một giỏ cơm, một bầu nước, ở trong ngõ hẹp

Trích trong câu nói tán dương Nhan Hồi của Khổng Tử. Nhan Hồi là môn đệ tử số một của Không Tử, nổi tiếng là người đức hạnh, hiếu học, mặc hoàn cảnh khó khăn là đệ nhất hiền nhân: “Nhất đan tự, nhất biểu ẩm, tại lâu hạng, nhân bất kham kì ưu, Hồi dã bất cải kì lạc.”

Một giỏ cơm, một bầu nước, ở trong ngõ hẹp, người khác thì không chịu nổi cảnh ưu phiền đó, riêng Hồi thì không hề thay đổi niềm vui của mình.

Lần này chỉ là tạm thời ra ngoài mà cũng cực kỳ xa hoa lãng phí.

Riêng thùng gỗ dùng để tắm trong phòng cũng là gỗ đàn hương, những đồ gia dụng đi kèm không phải là gỗ tầm thường, mà được làm từ đồng thau có quai ở hai bên chế tác tinh xảo. Phía trước có đặt một chậu than có nắp ngăn, chỉ cần nô dịch đứng một bên thỉnh thoảng tháo nắp ngăn ra, lợi dụng nhiệt tỏa từ chậu than, có thể yên tâm tắm rửa.

Thân Ngọc kia vừa tắm xong nước còn chưa kịp đổi, xung quanh vẫn còn mùi hương, có thể gửi được mùi gạo lên men với bồ kết, nước nóng lại hòa thêm sữa, khiến màu nước cũng trắng đục. Những người nghèo tuyệt đối không uống loại nước gạo này, chỉ dám sử dụng một ít nước gạo lên men, sản lượng gạo vốn rất ít, phải vận chuyển từ phương Nam xa xôi, mà một thùng nước gạo lên men phải cần tới mười cân gạo.

Nhưng mà chủ nhân của núi Vân Mộng không hề keo kiệt để mỹ nhân thoải mái sử dụng. Thảo nào Thân Ngọc lại vui vẻ, những thiếu nữ trẻ tuổi như vậy, rất thích loại hưởng thụ này nên dễ bị nam nhân tâm tư tinh xảo dẫn động, vừa mới được cốc chủ ân sủng, hẳn nàng ta thấy rất sung sướng.

Nhưng mà Tân Nô cũng không có quá nhiều cảm xúc, những... thứ khiến Thân Ngọc mừng rỡ như vậy lại hoàn toàn quen thuộc với Tân Nô.

Trên người dính đầy bùn đất khiến nàng khó chịu, nàng đứng trước gương đồng bình tĩnh chờ thô phụ đi đổ nước nóng.

Nhưng một vị lão nhân ở phía sau nàng lạnh lùng nói: “Đứng sững ở đây làm gì? Nơi này là chỗ thị thiếp cốc chủ tắm rửa, tiện nô người nên sang bên phòng kế mà tắm.”

Tân Nô quay đầu nhìn lại, phụ nhân này nàng nhận ra. Là một trong những kẻ đi theo Vương Hủ đến trang viên của phụ thân, cầu xin mẫu thân nàng thu dụng bọn họ.

Mẫu thân thiện lương làm sao nghĩ đến, mĩ thiếu niên trầm lặng ít nói kia lại là kẻ ác lang chuyên ăn tươi nuốt sống người khác? Mà lão phụ này cũng có thể nói là một nô bộc trung thành, mĩ thiếu niên nghèo túng năm đó đã trở thành kì sĩ vang danh thiên hạ, không thể bỏ qua công lao của Uyển thị.

Thoáng chốc, từ một thô bà sử chuyên giặt giũ cho mẫu thân giờ đã trở thành quản sự của Quý Cốc núi Vân Mộng, mọi tiểu nô trong Quý Cốc đều phải nghe theo sự sai khiến của bà, mà chúng đệ tử của Vương Hủ dù xuất thân cao quý bao nhiêu khi gặp bà vẫn xưng một tiếng “Uyển Cô”.

Trước giờ Uyển thị không thích Tân Nô, lúc này mặt trầm xuống, chỉ ngón tay sang phòng bên cạnh được dựng lên bằng một tấm chắn đơn nói: “Bà tử còn bận chuẩn bị nước nóng cho gia chủ, không rảnh quản người, người tự mình qua kia múc nước tắm rửa đi.”

Tân Nô cũng rất nghe lời, mặt không đổi sắc cầm thùng gỗ đi múc nước. Cui không còn cháy, nồi đồng cũng không đủ nước nóng. Nếu không có lửa giữ ấm, nồi đồng sẽ bị lạnh. Cho nên số nước còn lại chắc nguội rồi.

Tân Nô lười phải chế củi nấu nước, chỉ dùng một thùng nước ấm lau rửa qua loa chỗ cánh tay dính bùn nước bẩn, lấy khăn khô lau lại, chuẩn bị ra khỏi phòng.

Nhưng mà Uyển Thị không hài lòng lạnh lùng nói: “Cốc chủ phân phó người tắm rửa, là phải tắm rửa thân thể sạch sẽ. Thân là nô tỳ, không thể nuông chiều. Trước kia cốc chủ thương tiếc người tuổi nhỏ mất phụ mẫu, mới động lòng trắc ẩn. Chắc người cũng hiểu, Tân thị người chỉ là tiện nô, nên hiểu rõ bổn phận của mình, mấy lần người trốn đi, coi như đã tiêu phí hết thương tiếc của cốc chủ với người, lần này ngài phân phó, về sau mọi chi phí ăn mặc của người sẽ giống với nô bộc trong cốc, gia chủ ghét người bẩn thỉu, mỗi ngày tất cả nô bộc đều phải tắm rửa sạch sẽ, nếu không có nước nóng, thì người tự lấy nước giếng tắm đi.”

Tân Nô mắt cũng không thèm liếc ném chiếc khăn nhỏ trong tay xoay người muốn rời đi, lại bị Uyển Thị nắm lấy cổ tay, mạnh mẽ kéo trở lại.

Lúc này đêm đã khuya, đêm xuân trời vẫn se lạnh, làm sao có thể tắm nước lạnh? Tay Tân Nô bị bà ta kéo một cách thô lỗ, trong lòng khó chịu, mạnh mẽ hất tay bà ta ra. Nhưng thân thủ của Uyển thị trước giờ không thua kém mấy kiếm khách trẻ tuổi, lúc Tân Nô phản kháng, bà ta tung chưởng tập kích vào huyết cánh tay nòng, khiến nòng ngã ra sau, suýt chút ngã trên đất.

“Năm đó gia chủ thấy thân thể người yếu đuối, phân phó ta dạy người chút quyền cước để phòng thân không phải là dạy để người phạm thượng. Nếu không nghe lời, đừng trách ta không nể tình, ném thẳng người vào thùng nước lạnh mạnh mẽ cọ rửa.”

Tân Nô hiểu không phải bà ta phô trương thanh thế. Nhìn bà ta có vẻ giống một nông phụ nhưng năm đó cũng là nữ thích khách danh tiếng, đao quang huyết ảnh phía trước cũng không nháy mắt, nói “Ném” nòng chính là nghĩa trên mặt chữ.

Đối mặt với lời trách móc nặng nề như vậy Tân Nô lại thấy dễ chịu hơn chút ít.

Vừa rồi Vương Hủ trưng ra cái bộ dáng quân tử, ngược lại làm cho lòng nòng thấp thỏm. Nhưng nếu lúc này hấn để người bên cạnh trách phạt một phen, như vậy lại làm cho lòng nòng yên ổn.

Lúc nòng dùng nước lạnh để tắm rửa, Uyển thị cũng không rời đi, đôi mắt sâu bên trong những tầng nếp nhăn kia lặng lẽ quét lên thân thể trắng muốt của Tân Nô, sau đó mặt không đổi sắc xoay người rời đi.

Đương nhiên Tân Nô biết vì sao bà ta làm như vậy. Từ trước đến nay hấn đã quen không chế tất cả mọi việc. Lần này nòng lần trốn hai tháng, cho dù không hứng thú với nòng, nhưng thân là người của cốc chủ, thì cho dù là ai cũng không được phép nhúng chàm nòng dù chỉ một chút.

Thêm nữa nòng rơi vào tay Bằng Quyền, hấn lại có tân sủng ở bên, không thèm tự mình kiểm nghiệm, cho nên muốn lão nô kia kiểm tra, xem trên người nòng có lưu lại ấn ký khả nghi không.

Đồng dạng như vậy, bất kể cốc chủ đại nhân ban ra lệnh gì đầy tớ trong cốc đều nâng tinh thần thi hành triệt để. Tắm rửa xong, toàn thân nòng run rẩy bấy bị dẫn vào một căn phòng gạch có vẻ ẩm thấp. Tân Nô không để ý tới căn phòng ẩm ướt, hai mắt nòng khép lại, vắn giường cứng ngắc cũng không thẳng được sự mệt mỏi, cuối cùng nòng cuộn mình lại ngủ.

Nếu là thời điểm hai tháng trước, chỉ cần một chút bùm dính lên người, có lẽ nàng sẽ khó chịu, nhưng mà hai tháng vừa rồi trải qua cảnh màn trời chiếu đất, nên cuộc sống của nàng đã sớm thay đổi.

Khi sống nơi hoang dã, tìm kiếm rau dại rễ củ quả, không có muối, những thứ này nàng đã... nếm qua. Nhưng dù là như thế, nàng không giống những nữ tử xuất cốc kia, luôn khát vọng được trở lại Quý Cốc sống cảnh cá chậu chim lồng nhàn tản.

Nàng nhớ phụ thân đã từng kiêu ngạo mà nói với nàng: “Hài tử, con phải nhớ con là người của Tân gia, sau này chính là hạ vũ thánh giả, vì phụ cũng chỉ có mình con là truyền nhân, thế nhân coi thường nữ tử, nhưng mà nữ nhi của ta thông minh tuyệt đỉnh không hề thua kém đấng mày râu, rồi sẽ có một ngày con trở thành một nữ tử mạnh mẽ, lòng chứa muôn dân trăm họ, khai đàn lập thuyết, mà không phải bị giam trong phòng bếp, đến lúc đó con phải đem học thức của Tân gia truyền rộng ra, trở thành nữ học giả đệ nhất thiên hạ...”

Mỗi khi nhớ tới lời nói kiêu ngạo của phụ thân dành cho nàng, nàng không tự chủ mà nhớ đến ánh mắt tha thiết, kỳ vọng của người, những năm gần đây trong lòng nàng lúc nào cũng như có ngọn giáo đâm vào hết sức đau đớn, mặc dù người nọ tận lực yêu chiều, nhưng nàng cũng không vì thế mà sa đọa vào sự hưởng lạc xa hoa dâm dật, càng không thể xóa tan sự quật cường trong mắt nàng.

Nếu từ nay về sau cứ đối xử lạnh lùng như vậy cũng tốt, không biết tự nhiên hẳn đề cập đến việc gặp Ngụy Vương, là đang có tính toán gì? Chẳng lẽ hẳn cũng biết...không thể nào....

Mặc dù Tân Nô thông tuệ, cũng không thể đoán ra suy nghĩ trong lòng hẳn, cũng chỉ có thể cố gắng thích ứng, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Nghĩ rằng ngày thứ hai nàng có thể dậy sớm, nhưng đợi đến khi nàng định mở mắt, lại cảm thấy mí mắt nặng trĩu, không thể mở ra.

Giống như lời Uyển thị nói, lúc nhỏ nàng đã yếu ớt, tuổi nhỏ luôn sống chung với bệnh. Về sau gặp Vương Hủ ở hậu viện luyện võ với Uyển thị, không biết trời cao đất dày la hét muốn học, từ đó về sau, cơ thể nàng mới được cải thiện không ít.

Khi đó, nàng là nữ nhi duy nhất của Tân cốc chủ, nên được mọi người ưu ái, chỉ có Vương Hủ là không thích thân cận với nàng, lúc không có người, sẽ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng. Lúc đó nàng cũng là một người tràn đầy nhiệt tình, cực kỳ thích chơi đùa với ca ca Vương Hủ.

Tuổi còn nhỏ nên không hiểu, nếu là nàng bây giờ sẽ hiểu ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng sâu không lường được kia chính là sự căm hận cùng chán ghét phát ra từ nội tâm. Sẽ không có tâm tư quần quýt lấy ca ca, muốn hẳn chơi đùa với nàng.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, vị thiếu niên nhìn trông khoan dung trầm ổn, trong cuộc sống tương lai, chỉ cần nhẹ nhàng nói một câu, đã giày vò khiến nàng triền miên nằm trên giường bệnh.

Đêm qua tắm nước lạnh, hiệu quả thật nhanh, cộng thêm việc đắp chăn mền hơi ẩm ướt, nàng đã lâu không sinh bệnh, ban đêm bỗng sốt cao, nếu không phải được người khác phát hiện kịp thời, chỉ sợ nàng đã bị sốt nóng chết rồi.

Uyển thị tự mình đến xem, cũng không nói gì thêm, có lẽ nhìn thấy sắc mặt nàng ửng hồng, co rúc ở trong chăn đáng vẻ đáng thương, liền cho nàng chuyển tới một gian phòng thoáng mát, còn phái một tỷ nữ trẻ tuổi đến chiếu cố nàng. Người trong quỹ cốc tinh thông được lý, cho nên sau khi xem xét bệnh tình, đúng bệnh cắt thuốc.

Nhưng hẳn lại không hề lộ diện, nghe nói là đã mang theo tân sủng Thân Ngọc đi ra ngoài dự tiệc. Không thêm để ý tới Tân Nô.

Nhưng mà người ngoài lại không để ý, tỷ nữ tới chiếu cố nàng là một vị cố nhân, hai mắt nàng ta ửng đỏ, giận mà không dám nói: “Tân Nô tỷ tỷ, vốn đang tốt, vì sao lại trốn đi, chọc giận cốc chủ, bây giờ người đối xử với tỷ như vậy....Về sau tỷ phải sống như thế nào?”

Tác giả có lời muốn nói: Vương Hủ tiên nhân, xin hỏi người là cận bã đệ nhất thiên hạ? Cuồng tử với tư cách là mẹ ruột cũng râu rĩ thay người, tại đây ngàn dặm tuôn trào hận không thể thu thập hết cận bã nam

trên đường, những ngày về sau người sẽ sống thế nào a

10. Chương 10

Tân Nô mở mắt nhìn tỷ nữ bên cạnh mỉm cười nói: “Khải Nhi, muội tới rồi.”

Khải Nhi đã quen với việc mỗi lần không muốn trả lời Tân Nô sẽ lái sang chuyện khác. Mặc dù trên danh nghĩa cả hai là nô tỳ, nhưng là Khải Nhi vẫn luôn luôn đối xử với nàng như chủ tỳ.

Mắt thấy vẻ mặt mệt mỏi vì ngã bệnh của Tân Nô, người cũng gầy đi không ít, rõ ràng đã sắp 18, nhưng cơ thể lại nhỏ hơn tuổi thực. Không khỏi làm Khải Nhi hồi tưởng lại chút chuyện xưa.

Còn nhớ lúc nàng được phân đến hầu hạ bên cạnh Tân Nô, lúc đó nàng mới 10 tuổi còn Tân Nô 12 tuổi, nhưng Tân Nô còn gầy yếu hơn cả nàng. Cốc chủ Tân Tử vì thể tử qua đời mà đau lòng, tâm bệnh thành tật, thuốc và châm cứu cũng không có tác dụng, mắt thấy không qua khỏi được. Sợ bệnh tật dọa tới nữ nhi duy nhất, không cho phép Tân Nô tới cạnh giường.

Mặc dù Tân Nô trầm tĩnh nội liêm nhưng nàng tuổi nhỏ, sao có thể mạnh mẽ như vậy? Đêm nào cũng khóc thầm, khóc đến mức Khải Nhi cũng thấy khó chịu, nhớ tới bản thân bị cha mẹ bán đi.

Khi ấy hơn phân nửa sự vụ trong cốc đã rơi vào tay Vương Hủ, chỉ là một gia nô nghèo khổ, lại từng bước sắp xếp tỉ mỉ, không ngừng nuôi trồng thể lực của riêng mình, thậm chí vọng tưởng khi cốc chủ chết sẽ thượng vị, hành động này so với chư hầu bên ngoài hành thích giết vua có gì khác biệt? Bất trung bất nghĩa, người người phỉ nhổ.

Nhiều đệ tử của cốc chủ cũng đã vùng tay lên, kêu gọi mọi người đuổi đi người âm hiểm xảo trá đó, nâng đỡ nữ hài tử mồ côi là Tân Nô làm Tân gia, sau đó sẽ thay nàng tìm kiếm người có phẩm đức ở rể, dựng lại cơ nghiệp núi Vân Mộng, không đến mức làm bôi nhọ danh tiếng của Quý Cốc. Vì vậy, không ngừng có người dấn dõ bên tai nữ hài tử 12 tuổi phải đề phòng tên nhóc Vương Hủ, lại không hề bận tâm đến nữ hài đó sau khi nghe những xong có thể chịu đựng nổi không?

Lúc Vương Hủ xuất hiện trước mặt Tân Nô, nàng vẫn mang thân thiết hướng hỏi han hân hân vì sao không cho nàng gặp phụ thân. Mà thiếu niên đó lại im lặng không nói, mặc kệ cho Tân Nô khóc lóc, kể cả nàng tức giận cắn nát tay hân, hân cũng chỉ nhẹ nhàng kiên nhẫn vỗ vỗ lưng nàng nhẹ nhàng nói: “Cần đủ rồi thì nhả ra.” Dáng vẻ khoan dung, nhẹ nhàng cùng với kẻ âm hiểm xảo trá khi xử trí hết mọi người trong cốc không nghe lệnh hân đường như là hai người hoàn toàn khác.

Về sau Tân lão qua đời, tân cốc chủ cũng không xử lý nữ hài tử này giống như những kẻ ngỗ nghịch không thuận mắt hân - đuổi ra khỏi cốc, mà nuông chiều để ở bên cạnh, trừ việc không cho nàng tiếp xúc thân cận với người khác, mọi sinh hoạt của Tân Nô vẫn như lúc Tân lão còn sống, dù sự vụ bận rộn, cũng sẽ rút ra một chút thời gian xuất cốc, trên danh nghĩa là đi giao lưu quan sát thực tế, nhưng thực tế là mang nàng ra ngoài cốc giải sầu, thưởng thức danh lam thắng cảnh mà thôi.

Nếu không có biến cố hai năm trước...Sao Cốc chủ lại tức giận hạ án kí nô lệ lên người Tân Nô.

Khụ, sao lại nháo tới mức độ này.

Khải Nhi thu hồi suy nghĩ, đưa mắt nhìn Tân Nô nằm trên giường, Tân Nô cũng hạ sốt, lúc này đang ngủ thiếp đi.

Khải Nhi khẽ thở dài, đứng dậy chuẩn bị bưng chậu nước ra ngoài. Vừa quay người lập tức thấy một thân bạch y cao lớn đang đứng trước cửa.

Thế nhân chỉ yêu thích tơ lụa trơn mịn, nhưng y phục của Cốc chủ lại thiên về lụa gai. Khác với những loại vải thô gai của dân nghèo thường dùng. Lụa gai kia được cẩn thận giặt, ngâm trong nước, sau khi gia công sẽ dệt cùng sợi bông xe lại thành lụa. Cái tính độc áo của bộ y phục được lộ ra khi khoác lên thân hình cao ngất của Cốc chủ, mỗi khi có cơn gió thổi qua ống tay áo rộng sẽ bay lên, khiến người ta nhìn càng cảm thấy phiêu dật xuất trần, trong lòng tự giác thần phục, hoàn toàn không nhớ tới vị ẩn sĩ thế ngoại này xuất thân ti tiện.

Ngay cả Khải Nhi thường được diện kiến dung mạo của Cốc chủ, nhưng khi đôi mắt đen lạnh lùng kia đảo qua, vẫn không nhận được mà ngưng thở, ngực khẽ thất lại.

May mà ánh mắt Cốc chủ cũng không đặt trên người nàng quá lâu, nhìn về thân ảnh đang nằm mê man trên giường, mở miệng lạnh lùng phân phó: “Ngươi lui xuống.”

Khải Nhi vội vàng khom gối lui ra, Vương Hủ cất bước vào phòng, hạ lệnh cho thị nữ sau lưng để khay gỗ xuống sau đó cho các nàng lui xuống hết.

Hắn nhẹ nhàng tháo giày ra, vung vạt áo lên ngồi xếp bằng trên giường, cúi mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn thấp thoáng trong chăn. Có lẽ là do nóng, làn da trắng nõn của nàng lại ửng hồng, như dự hấn vuốt ve.

Nhưng ngón tay Vương Hủ đặt trên đầu gối chỉ khẽ nhúc nhích vài cái, cuối cùng nắm chặt thành quyền. Con người trên thế gian, thường nhìn lên phía trên mà ước vọng. Nếu đã giữ được mỹ ngọc giai nhân trong tay, qua một thời gian, sẽ mất đi cảm giác cầu mà không được.

Xưa nay Vương Hủ không thích cảm giác cầu mà không được, lúc này trên thế gian quả thực không còn có gì khiến hắn nổi lên tâm tư như vậy. Từ sau khi nhược quán, hắn thận trọng từng bước, đầu tiên là mượn danh Quý Cốc thu nạp môn đồ, sau đó đem thể lực của mình gài vào phủ chư hầu của các nước, có những đệ tử buôn bán kinh thương, đều để hắn sử dụng, hắn vẫn còn nhớ lần đầu tiên dùng danh tiếng Quý Cốc xuất cốc, cái nước Yển nhỏ bé đất đai khô cằn kia, cũng có thể gây khó dễ chế nhạo hắn. Nhưng chưa đầy bảy năm, có vô số công tử, đội ngũ chư hầu ngằm tới núi Vân Mộng, dâng hậu lễ, kì trân dị bảo tự mình tới cầu cao nhân mà không được.

Nhưng sao hôm nay hắn lại có cảm giác bức bối không được thỏa mãn. Vương Hủ biết nguyên nhân cảm giác này đều vì nữ tử đang nằm trên giường.

Lí do hoang đường và nực cười, nhưng hắn lại đang ngồi trên giường của nàng. Tính tình ương bướng của nàng trong hai năm qua được hắn mài dũa, giảm đi không ít. Nhưng mà không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy nàng che giấu cảm xúc hoàn mỹ không tỳ vết trưng ra khuôn mặt thuần phục, trong lòng hắn như có ngọn lửa cháy lên, thậm chí hận không thể...

Chẳng biết từ lúc nào bàn tay hắn đã đặt lên trên gò má của nàng, dần dần vuốt ve đến cằm cổ nhỏ mảnh mai, chỉ cần hắn khẽ dùng lực, sẽ dễ dàng bẻ gãy, từ đây về sau hắn vẫn là hắn - không động tâm, lãnh tâm lãnh tình làm quỷ cốc chủ Vương Hủ....

Có lẽ bàn tay mang theo hơi lạnh của hắn làm cho nàng đang sốt cao cảm thấy thoải mái, khẽ động một chút, nàng giống như mèo con nhỏ bình thường cọ cọ dưới lòng bàn tay hắn.

Vương Hủ nhìn nàng, hàng mi dài cụp xuống, chóp mũi cao thẳng hiện lên sự lạnh lùng, tay khẽ siết chặt một chút, bởi vì hô hấp không thoải mái, Tân Nô khẽ rên vài tiếng, không kiên nhẫn giãy dụa, tóc dài hai bên mắt trật tự xỏa tung, hàm răng nhỏ khẽ lộ, còn có đầu lưỡi ăm ắp nhỏ hồng như con trai....Cuối cùng nam nhân mặt mũi tràn ngập sát ý cũng buông lỏng tay.

Hắn bắt đầu tháo đai lưng, cởi chiếc áo choàng bên ngoài, cầm khay gỗ đến trước mặt, mở nắp lọ gốm, đổ rượu thuốc vào trong đĩa, sau đó dùng đèn đốt, nhẹ nhàng nhắc chắn, kéo cổ áo nàng lộ ra bộ ngực trắng nõn, đổ rượu nóng vào tay nhẹ nhàng xoa bóp, tới khi da thịt ửng hồng, mới lật người nàng lại, để lộ bờ lưng trắng nõn trơn bóng, hắn hít mắt nhìn ẩn kín dư tợn sau vai, lại tiếp tục dùng rượu xoa bóp sau lưng nàng.

Bởi vì sốt Tân Nô không mở mắt nổi, nhưng lại cảm giác được có người chạm vào mình, bàn tay mang theo hơi lạnh dễ chịu, khiến toàn thân... bắt đầu có cảm giác.

Sau khi bị giày vò một trận, nàng tỉnh táo được một chút. Mới mở mắt ra quay đầu nhìn, không nghĩ tới gia chủ đang mang mỹ nữ đi dạo lại hạ mình đi vào căn phòng tiện nô, dùng rượu thuốc mát xa cho nàng.

Thân thể Tân Nô khẽ chấn động, theo bản năng kéo chân trùm kín cơ thể mình. Nàng không thích lỏa lồ trước mặt người khác, dù trước đó bị hắn cưỡng bách hầu hạ giường chiếu, trừ mấy lần lúc đầu ra, về sau nàng kiên quyết nhất định phải lúc đêm khuya tắt đèn, mới có thể làm ra cái chuyện kia.

Bây giờ bên ngoài ánh nắng chói chang, mặt trời rọi thẳng vào phòng, thậm chí nàng còn thấy được những hạt bụi đang bay trong khoảng không. Ấn kí xấu xí của nàng cứ như vậy lộ ra trước mặt hắn, tuyên thệ nàng chính là vật phẩm của hắn, điều này khiến Tân Nô không thể chấp nhận.

Bình thường nếu nàng phản ứng che giấu như vậy, sẽ chọc tức cốc chủ núi Vân Mộng, sau đó là một hồi cộ xát, trừng phạt lãnh khốc...

Cho nên khi ý thức được hành động của mình sắc mặt Tân Nô trắng bệch, bởi vì bị bệnh nên nàng càng thêm yếu ớt, thậm chí trong mắt đã dâng lên một tầng hơi nước.

Vương Hủ cúi đầu nhìn nàng, mái tóc dài đen nhánh dính sát vào gò má nàng, cảm giác có chút ngứa.

Bình tĩnh mà xem xét, dáng vẻ thường ngày của hắn quả thật rất đẹp, vẻ mặt như ngọc, lông mày như vẽ, nếu hắn đi dạo phố, chỉ sợ đám người vây xem hắn sẽ làm tắc đường, chật như nêm cối. Nếu bỏ qua dáng người cao lớn của hắn, với tư sắc này, chẳng trách những công tử, chư hầu mê Long Dương nhìn thấy hắn vừa gặp đã thương, một lòng cầu lộ thủy ngư hoan...

Tân Nô càng nghĩ càng xa tưởng tượng đến cảnh hắn bị tên nam nhân khác đặt dưới thân, trong lòng có chút vui sướng.

Vương Hủ hiểu quá rõ tính cách của nàng, chỉ vừa liếc mắt, không biết trong lòng lại đang nghĩ ra cái chủ ý gì dùng hắn tiêu khiển để loại trừ uất khí, lập tức lạnh lùng hừ một tiếng.

Tân Nô lập tức hồi phục tinh thần, mấp máy miệng nói: Tân Nô tài đức vô năng, làm phiền gia chủ tự mình trông nom.

Dáng vẻ khiêm tốn này, không khác các nô bộc khác trong cốc.

Sắc mặt Vương Hủ chuyển sang lạnh lẽo, im lặng một lúc rồi nói: Đã sinh bệnh rồi, ngoan ngoãn một chút mới không khiến người ta ghét. Nói xong, đưa tay cầm bát thuốc tới trước mặt nàng.

Tân Nô chỉ nghĩ thuốc giống như ban sáng, bị hắn ép, không phòng bị uống một ngụm lớn, nhưng mà thuốc vừa vào miệng cảm giác đắng chát tràn ngập, không hề giống bát thuốc ban sáng có vị ngọt và mùi thơm của gừng?

Trước giờ nàng rất sợ đắng, lập tức muốn nhổ ra, nhưng mà nam nhân bên cạnh đã sớm lường trước phản ứng của nàng, dùng miệng của mình chặn miệng nàng, đầu lưỡi tiến quân ép nàng phải nuốt toàn bộ nước thuốc.

Cho dù không thích thì thế nào, hắn luôn có mọi biện pháp khiến nàng khổ sở tiếp nhận. Toàn bộ bát thuốc nhanh chóng chảy vào cổ họng nàng.

Nhìn lông mày nàng nhăn lại, mang theo vài phần ngậy thơ đã lâu không xuất hiện, khóe miệng Vương Hủ khẽ nhếch lộ ý cười, đưa tay cầm nắm quả ở bên cạnh, đưa lên miệng nàng, nói: “Thuốc không đắng, làm sao khỏi bệnh.” Uyển cô thương xót nàng, nên không bảo người mang tới, nàng nên hiểu chuyện, ngoan ngoãn uống thuốc, chờ khỏi bệnh thì theo ta hồi cốc.

Lòng Tân Nô trầm xuống, ngẩng đầu lên nói: “Ta không muốn trở về, người đã đáp ứng đưa ta đi gặp Ngụy Vương.”

Nụ cười trên mặt Vương Hủ dần dần biến mất, từ từ nói: “Ta đáp ứng nàng sẽ không nuốt lời, nhưng mà không lợi không làm, Tân Nô, nàng tính báo đáp ta như nào.”

Tác giả có lời muốn nói:

Mẹ ruột Cuồng: Xin hỏi, tất cả mọi người đang mắng chửi cốc chủ Quỷ Cốc, yêu cầu đổi nam chủ, ngài với tư cách là nam chủ có cảm tưởng gì?

Vương tiên nhân: Đổi đi, từ trước đến nay ta đều ẩn cư phía sau màn, không màng hư danh, vả lại... cho dù đổi ta, bốn tiên nhân cũng sẽ tìm được chỗ đứng, mạnh mẽ đoạt diễn, chiếm lấy nữ chủ, cặn bã bước sang độ cao mới, soái tới mức tân nam chủ choáng váng phải cách xa ba con phố.

Mẹ ruột Cuồng: Tốt... Đúng là nhi tử của ta ~~

11. Chương 11

Tân Nô siết chặt chân, môi run run, khẽ nói: Ta không có gì cho người...

Có lẽ bị giọng nói yếu ớt của nàng kích thích, lúc này tâm địa cứng rắn như sắt cũng sẽ rung động. Hắn nắm cằm nàng, nhẹ nhàng lắc nói: Không phải là không có, do nàng không chịu...

Nói xong hắn kéo nàng vào trong ngực, rất quen thuộc cởi bỏ áo áo khoác của nàng.

Tất nhiên Tân Nô hiểu rõ, nhưng mà không phải bên cạnh hắn vừa mới có tân sủng xinh đẹp kiều mị, yêu thương còn không kịp, sao còn tới bên giường kẻ tiện nô là nàng?

Lập tức nghiêng người né tránh nụ hôn của hắn nói: Gia chủ đã có người chăm sóc, Tân Nô... không sạch sẽ, lại sinh bệnh, không thể hầu hạ...

Bởi vì sốt nhẹ, đôi má ửng hồng như là đang xấu hổ, nhìn nàng như vậy hai hàng lông mày Vương Hủ khẽ giãn ra.

Ngày ấy khi mang nữ tử bương bình này về, hắn cực lực áp chế tức giận của mình, cũng cố ý đuổi nàng cách xa mình một chút, miễn cái miệng nhỏ nhắn của nàng nói ra những lời khiến hắn không khắc chế được.

Lại nói, mấy năm nay tu thân dưỡng tính cũng có tác dụng, tuy hắn khinh thường những lão già hủ nho tính tu, nhưng cũng lĩnh ngộ được một ít đạo thiên của Đạo gia, khắc chế tâm tình, quả thật khá công hiệu. Hôm nay thể mà lại bình thần khoan dung cho nữ tử to gan lớn mật này, nhưng mà nhìn dáng vẻ nàng sợ hãi thì đuổi nàng cách xa, miễn cho hắn nghĩ tới cảnh nàng bị tên khốn Bàn Quyên đưa vào phủ, suýt chút bị ăn đến mảnh xương cũng không còn.

Bảo nàng đi tắm là hắn cố ý, nghĩ sau khi nàng gặp Thân Ngọc ôm nặng một trận. Tâm trạng bị kìm nén hơn tháng bỗng dễ chịu hơn chút ít, lúc này sắc mặt nàng hơi ửng hồng, lại giống như đang ăn dấm chua.

Vương Hủ mạnh mẽ áp nàng xuống, hôn môi nàng nói: Nàng cần phải vận động cho toát mồ hôi...

Có thể là thân thể đã quen với sự quần quýt của hắn. Cũng có thể là ban ngày ánh sáng chiếu rọi, Tân Nô không chịu nổi...

Lúc nhỏ nàng vẫn luôn nghĩ hắn mặt lạnh, ai ngờ lúc không có ai, hắn hoàn toàn buông thả là một kẻ phóng đảng bừa bãi...

Mới đầu, nàng rất khổ sở. Thế cho nên mỗi khi hắn bế nàng lên giường, nàng sẽ khóc lóc một trận. Về sau thì tốt hơn một chút, nhưng hắn hết lần này tới lần khác phá hủy hình tượng của nhân sĩ, bỏ qua lời dạy nho gia, một lòng nghiên cứu lạc thú phòng the.

Ngay cả nàng cũng không biết, chỉ cho rằng hắn đang nghiên cứu sự huyền diệu của nho học. Bởi vì Vương Hủ không thích nàng đọc sách, cho nên sau khi phụ thân qua đời, hắn cấm nàng không được tới học đường nghe giảng. Vì vậy nàng thường xuyên vụng trộm vào thư phòng của hắn trộm đọc thẻ tre. Vừa vận bắt gặp dòng chữ trên cuộn vải nàng tò mò nhẹ nhàng cầm lấy. Ai ngờ vừa liếc nội dung, giống như tự đâm mình, cả người bị thiêu đốt thành tro.

Hai tay run lên, mắt bình tĩnh vút cuộn lụa vào trong ao, lúc vớt lên, mực đã bị nhòe.

Sau đó bị hắn phát hiện, nhưng hắn lại bày ra một dáng vẻ tôn sư đức hạnh, rất tâm đắc những gì mình sưu tập. Từ đó, thi thoảng hắn ép nàng cùng hắn tiếp nhận sự chỉ dạy tinh túy của đạo gia, khí vận đan điền, nhả cổ nạp khí, khai thông kinh mạch...

Hôm nay - khoảng hai tháng không tu tập thuật thiên chi, Tiên nhân trong Quỷ Cốc vốn lạnh lùng trầm ổn, gạt bỏ hết những tuyệt học của Đạo gia, chỉ mong được khoái hoạt.

Xong việc, Tân Nô mồ hôi đầm đìa, áo yếm còn ướt, ảo não nghĩ thầm: Chẳng lẽ tân sủng của hắn không hiểu khí tức huyền học không chủ động phối hợp, làm cóc chủ Quỷ Cốc mất hứng, nên mới gấp gáp không nhìn nổi?

Vương Hủ ôm nàng, dùng chăn bao phủ toàn thân nàng, miễn cho nàng vừa ra mồ hôi lại bị cảm lạnh, thuận tay lau trán nàng, cúi đầu nhìn mỹ nhân nằm trong ngực.

Từ nhỏ nàng đã rất xinh đẹp, nhất là nốt ruồi đỏ giữa trán, nhìn một cái là không thể quên. Nhưng những năm gần đây nàng mất dần vẻ ngây thơ, hai hàng lông mày thêm trầm tĩnh, thật sự đáng ghét. May là, lúc nàng ngủ, vẫn còn mang nét đẹp ngây thơ đó.

Giống lúc này, nàng buồn ngủ không mở mắt ra nổi, ngoan ngoãn cuộn mình chui vào ngực hắn, lông mi khẽ run, nếu không phải quá hiểu nàng, hắn thật sự nghĩ mỹ nhân trong ngực là một người ngoan ngoãn dịu dàng đấy.

Cốc chủ, chẳng phải người nói không cho ta thị tẩm, mọi thứ đều giống như nô bộc bình thường khác? Quân tử sao có thể nuốt lời? Tân Nô không muốn... Mong Cốc chủ tìm một mỹ nhân khác trông nom chuyện giường chiếu...

Đôi mắt Vương Hủ chuyển sang lạnh lẽo, mở miệng nói: Khi nào nàng có quyền quản chuyện này, sao ta không biết? Nàng đã biết thân phận của mình, chẳng lẽ còn muốn gia chủ phải theo ý nàng? Tân Nô, đi ra ngoài hơn hai tháng, gan lớn cũng tốt, nhưng cũng không nên quá mức!

Lời còn chưa dứt, hắn chuyển đề tài, Trộm mười hai cuốn luận ngữ của ta rồi giấu chỗ nào?

Tân Nô đã lường trước hắn hỏi vậy, cả người co rúm lại nói: Đó là của phụ thân ta lúc sống...

Đương nhiên Vương Hủ có thể hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng, sắc mặt bình thản nói: Vậy thì thế nào?

Đúng vậy, thế thì làm sao, hôm nay từng cọng cây ngọn cỏ trong Quỷ Cốc đều thuộc sở hữu của Vương Hủ. Tâm huyết của phụ thân, chỉ cần Vương Hủ không gật đầu thì sẽ bị mai một trong thư phòng của hắn. Hai tháng trước dưới sự trợ giúp của lão bộc nàng trốn khỏi núi Vân Mộng cũng mang luận chính của phụ thân đi.

Trong khoảng thời gian đó, cả ngày vất vả, chỉ có những lúc đọc dòng chữ của phụ thân, nhìn những nét chữ quen thuộc đó mới khiến nàng vui buồn khổ. Càng thêm kiên định sau này nhất định sẽ đem đi vật phụ thân lưu truyền hậu thế.

Cho nên khi nghe xong lời Vương Hủ nói... Tân Nô lạnh lùng nhìn hắn: Phụ thân đã qua đời, môn đồ của người cũng rất nhiều, cho dù sách đó lưu truyền hậu thế, cũng không ảnh hưởng tới người... Lúc còn sống phụ thân đối xử với người không tệ, dựa vào tình cảm đó của phụ thân...

Đang nói chuyện, Quỷ Cốc đã đứng lên, những công tác dịu dàng thắm thiết đã chuẩn bị lập tức mất sạch, chỉ còn giọng nói lạnh lẽo: Mặc dù Tân Tử học rộng, nhưng những luận chứng còn có cái thiếu sót, mục nát, lỗi thời, lưu truyền hậu thế chỉ khiến hậu thế chê cười mà thôi. Nếu thật sự nghĩ cho phụ thân nàng, thì nên bỏ tâm tư đó đi. Lần này nàng một mình trốn đi, niệm tình lão đầu dẫn nàng đi chỉ là kẻ vô tri ta không phạt nàng, đi ra ngoài lâu như vậy, cũng nên kiểm chế tư tưởng lại rồi.

Nói xong, hắn đứng dậy phất tay áo, quay người rời đi.

Không giống với vẻ dịu dàng phong nhã khi nói chuyện với những nữ tử khác ở trong cốc, chưa bao giờ Vương Hủ nói chuyện với nàng bằng giọng điệu mềm mỏng.

Trong lòng khó chịu, vị thuốc trong miệng càng thêm đắng chát. Nàng đứng dậy mặc y phục tử tế, rót một ít sữa, chậm rãi uống. Sau khi buông chén xuống, Tân Nô nhìn cách tay trống trơn lập tức giật mình.

Xưa nay nàng không thích đeo trang sức, chỉ duy có vòng ngọc trên cổ tay là vật bất li thân, là di vật mẫu thân để lại cho nàng, nhưng bây giờ cổ tay trống trơn, có phải vòng ngọc bị rơi? Bởi vì lúc Bàn Quyên trời nàng, liên tục đi hai ngày, thật sự là không nhớ rơi ở Bàn phủ hay chỗ khác?

Đúng lúc này Khải Nhi đi vào, Tân Nô vội hỏi: Muội có thấy vòng ngọc của ta?

Khải Nhi bị hỏi sững sờ, nàng biết vòng ngọc kia là di vật mẫu thân Tân Nô lưu lại, Tân Nô rất quý trọng, nhưng mà mất lúc nào, Khải Nhi cũng không rõ.

Nhất thời không nghĩ ra, Tân Nô cảm thấy buồn bã, ngăn người ngồi trên giường nghỉ lại.

Nhưng về mặt Khải Nhi lại vui vẻ, nhỏ giọng trấn an Tân Nô: Cứ nghĩ gia chủ không để ý tỷ, sẽ trách phạt, hôm nay lại tới, xem ra gia chủ vẫn sủng ái tỷ tỷ, tự mình tới thoa rượu thuốc cho tỷ. Như vậy về sau sẽ không phải bận tâm.

Xong còn nói thêm: Hôm nay gia chủ mở tiệc chiêu đãi khách nhân, tới đêm, nhất định sẽ náo nhiệt, lúc đó chúng ta có thể đứng bên cạnh nội viện nhìn trộm ca múa nhã nhạc, nghe nói có nhiều đệ tử nghe tin Tôn sư xuất cốc, đặc biệt đến bái yết ân sư... Đúng rồi, Tôn Bá cũng tới...

Lời này vừa nói, quả nhiên khiến Tân Nô phục hồi tinh thần, không dám tin nhìn Khải Nhi: Huynh ấy... đến rồi?

Khải Nhi nhìn phản ứng của Tân Nô, đột nhiên có chút hối hận mình nhanh mồm, ảo não nói: Tỷ tỷ, ta không nên nói, lúc đó tỷ đừng náo loạn, không thì... Gia chủ sẽ trách phạt muội đấy...

Tân Nô vuốt nhẹ mái tóc dài của mình, do dự nói: Huynh ấy... có khỏe không?

Khải Nhi chần chừ nói: Nghe nói đã cưới... ái nữ của tướng quân nước Tống, chắc là mạnh khỏe a?

Tân Nô không nói gì thêm, lần từ biệt hai năm trước, nàng đã biết kiếp này nàng và huynh ấy khó có thể tiếp tục tiền duyên, cho nên việc Tôn Bá lập gia vốn là chuyện đương nhiên, ngược lại mới kì lạ đấy.

Khi đó, nàng đau buồn vì mất song thân, Vương Hủ cầm nàng tiếp xúc với đệ tử của phụ thân, giam lỏng trong sân, mỗi ngày đau buồn khóc lóc, ban đầu Vương Hủ còn kiên nhẫn, sau này, cả ngày không thấy tăm hơi.

Một trạch viện to như vậy, ngoại trừ mấy lão bộc, ngay cả bạn cùng lứa nàng cũng không có. Khi đó nàng chỉ biết mỗi người đưa cơm thay thức ăn là Tôn Bá.

Từ đó thiếu niên ấy luôn lén lút mang cho nàng vài bông hoa dại mới hái ban sáng, hoặc một vài con dế.

Chính là mối tình đầu, nàng hoang mang không nơi nương tựa, cách mấy ngày Tôn Bá lại vụng trộm tới thăm, hẳn trở thành niềm an ủi duy nhất của nàng.

12. Chương 12

Kỉ ức vốn bị chôn vùi lại đột nhiên bị mở ra.

Lúc trước hai người không biết trời cao đất rộng, chỉ nghĩ rời khỏi Quỷ Cốc, là sẽ được tự do. Những ngày đó, Vương Hủ đối xử với nàng rất lạ. Có lúc, ngồi đối diện im lặng nhìn nàng chăm chú, không nói gì. Tia sáng trong mắt lại khiến nàng càng ngày càng cảm thấy thấp thỏm không yên. Vì vậy báo cho Tôn Bá. Hai người quyết định cùng nhau bỏ trốn.

Nhưng rời khỏi cốc chưa được ba mươi dặm cả hai đã bị bắt trở lại. Trước về mặt âm trầm của gia chủ Quỷ Cốc hai người vẫn thề non hẹn biển vĩnh viễn không chia lìa. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị hắn dùng thủ đoạn tách ra.

Nàng bị đóng dấu, hoàn toàn trở thành tư nô của Quỷ Cốc, mà Tôn Bá giống như bị thúc phụ hắn mạnh mẽ giáo huấn, đột nhiên bừng tỉnh nhận ra hậu quả của mình khi trốn khỏi cốc. Vì thúc phụ càng vì tiền đồ của đệ đệ, hứa hẹn vĩnh viễn không gặp lại Tân Nô, lúc này mới được Cốc Chủ tha thứ, coi đó chỉ là hành vi nông nổi nhất thời của thiếu niên.

Những... tình cảm sâu đậm kia, giống như ánh hoàng hôn ban sớm, đẹp nhưng chỉ thoáng qua. Cho tới bây giờ, một chút dấu vết cũng không còn tồn tại.

Tân Nô cũng không có hứng thú gặp lại cố nhân. Hôm nay người và vật không còn, gặp lại càng thêm buồn ngùi. Nhưng mà chưa tới nửa đêm, Uyển cô lại phân phó Tân Nô tắm rửa mặc y phục, hôm nay làm người hầu bên cạnh gia chủ.

Khải Nhi tranh thủ lấy dụng cụ ra, bên trong hộp trang điểm ba tầng, lấy hộp son và muôi gỗ đào, dưới ngọn đèn, dùng điều chế chu sa thành son môi, mùi thơm của cây cỏ tràn ngập trong phòng.

Gia chủ thích sự thanh nhã, cho nên nữ tử trong cốc không hề giống phu nhân của các chư hầu bên ngoài, dùng rất nhiều bột chì. Những nữ tử vào cốc đều được chọn lựa cẩn thận, không cần phải dùng bột phấn, chì mảy. Chỉ cần dùng ít son môi, sửa lông mày nhỏ lại thôi.

Tân Nô không chăm chút như vậy, nhưng Khải Nhi không chịu, giúp Tân Nô bới tóc sau đó nói: Nếu bình thường, không cần trang điểm, hôm nay thì không được. Trong thịnh yến chúng vị đệ tử sẽ mang theo nữ quyến, tỷ tỷ sao có thể bị... nhan sắc của thê thiếp người khác chen ép?

Lúc trước nếu không phải Tôn Bá khuyến khích, sao tỷ tỷ lại bỏ trốn cùng hắn? Cuối cùng chỉ mình tỷ chịu phạt, hắn lại một đường thăng quan lấy được thê tử xinh đẹp, đây là đạo lý gì? Chính là muốn so sánh, xem vị mỹ nữ của nước Tống mà hắn lấy có xinh đẹp bằng tỷ tỷ?

Khải Nhi cũng không phát giác lời nói của mình đã đâm mạnh vào tim Tân Nô, chỉ nghĩ trời sinh nữ tử yêu thích cái đẹp nên nổi lên tâm tư so sánh thôi.

Tân Nô khẽ rũ mắt xuống, giọng nói lạnh lùng: Cho dù dung mạo xuất chúng thì sao? Chỉ cấp cho nam tử chơi đùa, người ta là thê thiếp của sĩ khanh, một tiện nô sao thể so sánh?

Nói xong lấy khăn, nhúng nước lau mặt thật sạch, xóa hết son môi vừa tô, sau đó nói: Như vậy là được, Khải Nhi tự mình chải đầu trang điểm, muội và ta khác nhau, năm đó lúc phụ mẫu bán muội, đã kí khế ước hai mươi năm, tương lai muội sẽ có thể lập gia đình, sinh hạ vài hài tử không cần phải rơi vào cuộc sống nô tịch, coi như là có hi vọng. Tỷ... hoàn toàn vô vọng.

Khải Nhi nghe xong vành mắt nóng lên. Nàng biết rõ ý tứ trong lời nói của Tân Nô, Tân Nô là tiện nô bị đóng ấn văn tự bán đứt, về sau nếu may mắn thoát khỏi nô tịch, cũng không thể giống như nữ tử bình thường lập gia đình. Nữ tử in dấu nô lệ cho dù tình nguyện làm thiếp, sau này khi sinh hạ hài tử, đứa nhỏ cũng không thể đứng thẳng làm người chân chính... Đó là dấu ấn phải khoét da khoét thịt mới có thể che dấu...

Gia chủ đối với đệ tử khoan dung, vì sao lại tàn ác với Tân Nô tỉ tỉ như vậy?

Đang nói chuyện, Tân Nô đã đứng dậy thay y phục, không giống nhưng y phục trắng bằng vải gai của các nô bộc khác. Y phục trên người nàng là lụa có hoa văn, cùng ở trong cốc, gia chủ mặc dù nghiêm khắc với tỉ tỉ nhưng lại dùng lăng la tơ lụa đẹp nhất cho tỉ tỉ.

Khải Nhi đi theo sau Tân Nô, không nhịn được bị vòng eo nhỏ nhắn của Tân Nô hấp dẫn. Mái tóc dài mềm mại rủ xuống thắt lưng được buộc lại bằng sợi dây ngọc, khẽ đung đưa phía sau. Khí chất đoan trang thanh nhã đâu giống như nô tì!

Việc Khải Nhi lo lắng nàng gặp mặt Tôn Bá là dư thừa, đi vào phòng, các nàng theo lối thông ở hành lang trực tiếp tới cạnh gia chủ.

Lúc này trong trường đình đã nhả tấu nhạc, theo tiếng nhạc, những vũ nữ đang nhảy múa, gia chủ Quý Cốc ngồi ở chỗ cao, rèm che phủ xuống, cũng che luôn cả Tân Nô, chỉ lộ ra bóng dáng xinh đẹp, không khiến mọi người quá chú ý.

Hôm nay Vương Hủ một thân y phục màu đen, rất phong độ, đồ trang sức chỉ có huyền quan, không dùng kim ngọc, chỉ dùng trầm gỗ cổ định, phối hợp với trang phục càng thêm xuất trần.

Bên trong trường đình khách mời hầu hết là những đệ tử đã lâu không được gặp ân sư, bởi vì lúc bá sự tuổi tác bất đồng, cho nên có người là thanh niên đã nhược quán, có người tóc hoa râm, có trung niên nam tử. Bọn họ đều là các khanh sĩ của các nước, sống nhiều năm trên con đường làm quan, từng người dưỡng ra một khí chất trầm ổn quý khí.

Nhưng mà lúc này vào đình viện, dù bên ngoài hiển hách ra sao, đều bỏ đi y phục cẩm hoa phú quý, đổi lại áo gai trường bào đen, đầu đội trường quan trầm trúc, ngồi ngay ngắn hai bên đình, giống như năm đó kính cẩn lắng nghe ân sư dạy bảo.

Mà gia quyến thê tử của bọn hắn thì ngồi cách xa trường đình hơn, không được phép tiến vào.

Một khúc nhạc vừa dừng, vũ cơ lui ra, chỉ còn tiếng đàn cổ, nhẹ nhàng phiêu dật trợ hứng mọi người uống rượu.

Vì vậy chúng đệ tử bắt đầu hàn huyên, đồng thời từng người một tự động đi đến trước mặt ân sư thấp giọng kể lại những vấn đề mình gặp gần đây.

Tân Nô ở sau màn che, dùng muôi gỗ múc rượu nóng rót vào bình, sau đó cúi đầu giơ hai tay lên cao để ngay ngắn trước mặt gia chủ.

Vương Hủ cũng không liếc nhìn nàng một cái, chỉ tiếp nhận bình rượu nhỏ giọng nói chuyện với đệ tử.

Lúc này đệ tử đang quỳ trước mặt Vương Hủ tên gọi Trâu Kị, là tướng của nước Tề, nổi danh là một nam tử anh tuấn, rất giỏi can gián, thương thuyết.

Năm đó nước Tề đổi chủ, Tân Vương không để ý, chỉ lo vui chơi, vì vậy hấn lợi dụng thân phận nhạc công tiếp cận Tề Vương, dùng đạo lý Phủ cảm bắt đạn, bãi không giá tử thuyết phục Tề Vương cần chính, sau đó được trọng dụng.

Lúc này vị nam tử anh tuấn thân cao tám thước đang quỳ trước mặt Quỷ Cốc, vẻ mặt cảm kích nói: Trâu Kị có vinh quang như ngày hôm nay, là nhờ năm đó ân sư dạy bảo, năm đó Kị cố tình khuyên can, lại sợ không nắm chắc, để cho Vương phần nộ, nhưng ân sư viết thư cổ vũ đệ tử, Tề Vương tuy bướng bỉnh sa vào hưởng lạc nhưng là người lòng dạ rộng lượng, cần chú ý ngôn từ khi khuyên can, không cần lo bị giáng tội. Lúc này đệ tử mới dám giả mạo nhạc công, tiến tới khuyên can được Vương trọng dụng.

Vương Hủ mỉm cười, đem rượu trong chén đưa cho đệ tử anh tuấn bắt phàm này, mở miệng nói: Lúc Tề Vương còn là công tử, vì sư cũng có duyên gặp một lần.

Hấn là người hào sảng, trên đường thấy một gã ăn mày sử dụng lá cây thổi tiếng chim hót, thế nhưng lại không để ý thân phận ngồi trên đồng gạch vụn lãnh giáo kỹ thuật của gã ăn mày. Nhân vật không câu nệ tiểu tiết bậc này, không ngại học hỏi kẻ dưới, tương lai sẽ đối xử tử tế với thần tử. Chúng đệ tử bên trong Quỷ Cốc từ trước tới giờ đều am hiểu sử dụng ngôn ngữ, nếu khuyên can những chur hầu dư dãn ngu muội, ngược lại không thể phát huy còn dẫn tới họa sát thân. Còn nếu can gián trước Vương Hầu, nhất định tiền đồ vô lượng.

Trâu Kị giơ hai tay đón rượu ân sư ban tặng, vẫn luôn phủ phục rửa tai lắng nghe, nghe xong, có cảm giác bình tĩnh: Đệ tử năm đó ngu dốt, một lòng nghĩ nam nhi chí tại bốn phương, không muốn về quê cũ mà muốn lưu lạc ở nước Ngụy, nhờ ân sư khuyên bảo, cũng bởi vì nguyên nhân đó, tâm tư của ân sư với đệ tử có thể sánh ngang phụ mẫu, ân tình này trò không có gì báo đáp!

Lập tức cảm động đến rơi nước mắt.

Một lời như vậy, Tân Nô quỳ bên cạnh cũng nghe được mấy lần rồi. Mỗi một đệ tử dù bên ngoài oai phong giương cánh như hùng ưng thế nào, lúc này lại giống như gà con chim non, vui mừng không thôi mà nhào vào lòng ngực ân sư.

Có đôi lúc nàng hoài nghi, tuy rằng năm đó Vương Hủ thường xuyên ngồi nghe phụ thân dạy dỗ, nhưng mà phụ thân lại tôn sùng nho lễ, truyền thụ học thuyết là chính thống đương thời. Vậy rốt cuộc cái mưu lược quỷ kế mà Vương Hủ truyền thụ cho đệ tử sau này học ở đâu?

Không với đạo lý nho gia nhân ái quân thần, Vương Hủ truyền cho đệ tử là những năng lực thực dụng hiệu quả nhất, giống như vô tình chính đồn phẩm đức rèn luyện hàng ngày của đệ tử.

Ví dụ như sau khi Trâu Kị kia khen ngợi ân sư, lấp bắp kể lễ mình và võ tướng nước Tề bất hòa, sư phụ bình thường không phải dạy đệ tử quan văn quan võ nên dĩ hòa vi quý, không thể vì Vương có chút bất công mà nổi lên ganh tị.

Nhưng mà Vương Hủ nghe xong lời Trâu Kị, lại nói: Hấn quân công hiển hách, tất nhiên là có chút đắc ý, nhưng cũng chỉ là đồ mãng phu, không đáng nhắc tới, nếu hấn có được phụ tá có tâm cơ, thì người nên chú ý.

Xúi giục văn võ bất hòa tới mức này, phụ thân khi còn sống có đánh chết người cũng không truyền thụ cho đệ tử. Huống chi các đệ tử Vương Hủ lúc này thân phận người nào người nấy đều không tầm thường, chỉ

nói một câu, có thể rung chuyển một nước.

Tuy Tân Nô mấy năm nay không tới giảng đường nghe giảng, nhưng dù sao trước năm mười hai tuổi vẫn được phụ thân tự tay truyền thụ, tất nhiên cảm thấy lời nói của Vương Hủ thật chói tai.

Cũng khó trách những năm gần đây liên tiếp có nho sinh khiêu khích môn đệ Quỷ Cốc, thậm chí còn có chuyện đốt sách của Quỷ Cốc Vương Hủ. Loại học vấn không che dấu lợi ích này, cùng với nho gia khiếm tốn đúng là thủy hỏa bất dung.

Những nho sinh này không vào được cốc, bằng không nếu nhìn thấy Quỷ Cốc, chỉ sợ cũng quỳ xuống mà sùng bái đi.

Trong lúc Tân Nô nghĩ ngợi lung tung, bên tai truyền đến âm thanh lạ lẫm nhưng quen thuộc: Đệ tử Tôn Bá bái kiến ân sư.

Bàn tay đang cầm cán gỗ bỗng khựng lại, chạm vào đồ hâm rượu bằng đồng phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Hết lần này tới lần khác Vương Hủ lại quay đầu nói: Tân Nô, rót hai chén rượu nóng.

13. Chương 13

Tân Nô chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt thẳng tắp nhìn về phía gia chủ Quỷ Cốc. Vương Hủ cũng không nhìn nàng, về mặt yêu thương nhìn ái đồ.

Nàng mím môi đổ đầy hai chén rượu, trước đưa cho Vương Hủ đang an tọa, sau đó bưng một chén rượu khác, chậm rãi dùng đầu gối di chuyển, tới gần màn che, nửa cúi đầu đưa chén rượu qua.

Chén rượu đưa ra lại không có người nhận. Tân Nô chậm rãi ngẩng đầu, rốt cuộc thấy rõ cổ nhân nhiều năm không gặp.

Thiếu niên trong trí nhớ, trắng trẻo diễm đạm nho nhã, thân hình cao ngất như trúc trong núi khiến người ta yêu thích, mỗi lần hần treo tường mang hoa đại tới tặng nàng, những giọt mồ hôi còn lăn trên gương mặt xuống cái cằm hoàn mỹ, trong lúc hần ngưng ngừng giọt mồ hôi đọng, rồi tan biến.

Thế nhưng mà... Người trước mắt này thực sự là thanh niên giống cây trúc trong núi kia sao? Nam nhân này dáng vẻ mập mạp không nhìn rõ hình dáng lúc trước, hai lỗ mũi vừa thô vừa to, bởi vì vừa uống rượu nên đỏ sạm, da mặt đầy dầu, hai mắt cũng bị ép lại nhìn không rõ...

Tân Nô quên cả né tránh, ngơ ngẩn nhìn hần, rốt cuộc vẫn thông qua ánh mắt xấu hổ của hần mà nhận ra hần thật sự là Tôn Bá hai năm không gặp.

Trong lúc hai người nhìn nhau, bên tai truyền đến giọng nam trầm thấp: Kính rượu xong lùi sang một bên.

Tân Nô cúi đầu xuống, chậm rãi lui trở về màn che, nhưng trong lòng khó chịu, cổ họng giống như bị một miếng thịt mỡ chẹn lại nuốt không trôi.

Mà Tôn Bá cũng bất thường, trả lời ân sư cũng lộn xộn. Hần không ngờ rằng sẽ được gặp lại giai nhân sau hai năm, trong lòng giống như có sóng lớn cuộn trào, điều này thể hiện rõ ràng qua giọng nói run run của hần.

Nhưng mà, Vương Hủ lại không hề nhìn về phía đệ tử nói năng lộn xộn, mà híp mắt nhìn đĩa trái cây đã được lột vỏ sạch sẽ, từng quả một ngon mọng, chỉ đợi người cầm lên cho vào miệng.

Lúc trước hần không phạt tên cầu Tôn Bá này, đạo lý rất đơn giản: Một tiểu tử không có danh tiếng gì mà thôi, tuổi mới mười tám, dáng vẻ ngày thường trắng trẻo thư sinh, dù dễ được không ít nữ tử không kiên thức trong núi.

Hắn không trừng trị, nhìn đôi tình nhân bỏ trốn này hai mắt đầm lệ, thề non hẹn biển, thề trung trinh không thay đổi. Hắn muốn để Tôn Bá một đời cơm áo không lo trở thành nhân thượng chi nhân, vứt bỏ nữ tử mình đã từng hứa hẹn, để nàng một mình trong ngục.

Cho nên cuối cùng Tôn Bá đi nước Tống- hầu hạ gã thái tử bạo ngược kiêu căng xuống dốc.

Con trai trưởng này của Tôn gia làm việc xúc động, tự nhận là học thức xuất chúng, nhưng tính tình mềm yếu. Sau này đến nước Tống, tuy rằng cưới được kiều thê, làm sĩ khanh, nhưng lại không được tham dự vào chính sự. Từ bỏ người trong lòng, cũng không giống như hắn dự đoán đạt được huy hoàng, chỉ mỗi ngày chìm đắm vào nỗi dày vò vô tận.

Đoạn thời gian đó, hắn luôn mượn rượu giải sầu, uống tới nỗi hồng dạ dày, sau khi uống thuốc được kê thì lại ham mê ăn uống, chỉ có ăn uống mới có thể bỏ quên nỗi trống trải trong lòng. Thiếu niên ngày xưa dịu dàng như giọt sương ban sớm, không biết đã biến mất lúc nào.

Tân Nô ngồi trên sập, hai tay siết chặt. Dáng vẻ này rơi vào mắt Vương Hủ, hắn biết rõ, đối với nàng mà nói, kí ức trước kia vô cùng tốt đẹp, bây giờ lại bị một tên béo mập sa sút che lấp...

Đột nhiên Tân Nô ngẩng đầu, nhìn về phía vương Hủ, lưng thẳng tắp, đôi mắt to xinh đẹp khê lóe tia nhìn trào phúng.

Vương Hủ nghiêng ngẫm nhìn nàng, khóe miệng khê cong tạo thành nụ cười lạnh.

Đúng lúc này, có người tiến đến bẩm báo: Gia chủ, ngoài cửa có người xưng là Bàn Quyên tướng quân nước Ngụy tới bái yết.

Tiếng vui cười dừng lại, trong đình viện nhất thời yên tĩnh. Mọi người đều nhìn về phía ân sư Vương Hủ, trong lòng chấn động.

Lúc trước khi bọn hắn nhập cốc, đều là hạng người vô danh, sau khi xuất cốc được ân sư ban tên, vang danh thiên hạ. Nhưng mà lần này lúc bái kiến ân sư, bọn hắn chỉ để nô bộc bẩm báo tên mình mà thôi, sao dám mang chức quan chứ hầu ra để nói?

Tên Bàn Quyên này ngược lại thật tốt, chẳng những tới muộn, còn khoe khoang chức quan của mình, quả nhiên là vinh quy cố lý, tỏ vẻ oai phong.

Vương Hủ khê nâng chén rượu. Rượu lần này chính là rượu mạn ở trong Quỷ Cốc, trong rượu còn chút thịt quả, uống vào rất thấm, ngọt.

Trong đại sảnh tĩnh mịch, Vương Hủ chậm rãi nói chuyện, không giống với vẻ anh tuấn nhã nhặn bề ngoài, thanh âm của gia chủ Quỷ Cốc giống như là hùng hưng cuồng dã, khiến người nghe kinh hãi.

Lúc trước ta lấy một chữ “Quyên” ban cho tiểu tử vô danh Bàn gia, là cảm thấy chữ này ngụ ý tốt, hội tụ thành xuôi, trăm nơi đổ ra biển, rửa đi sự gợn bẩn không tinh khiết.

Bạch Khuê ngồi một bên cung kính nói: Ân sư ban tên cho mỗi một đệ tử đều là dụng tâm lương khổ.

Vương Hủ cầm chén rượu lên, lạnh lùng nói: Nhưng nếu là nước trong bùn, cho dù ngày ngày thanh tẩy, cũng chỉ càng dơ bẩn không chịu nổi, thôi thì không cần tẩy rửa, cứ kệ nó chảy xuôi thôi...

Nói đến đây, hắn vứt chén rượu xuống đất, sau đó nói: Trời cũng đã tối, các vị đều là cận thần bên người vương, nên về sớm nghỉ ngơi!

Nói xong liền phất tay ra hiệu cho các đệ tử tản đi, đứng dậy, đi về phía sau màn che, theo lối hành lang rời khỏi, căn bản không để ý tới việc Bàn Quyên bái yết.

Tân Nô yên lặng đi theo sau Vương Hủ, đột nhiên hắn quay đầu: Nàng trở về... đến phòng ta đi.

Tân Nô căng thẳng, biết rõ đây là hắn muốn nàng bồi ngủ. Nàng khó chịu không muốn cùng nam tử tâm cơ thâm trầm này diễn trò lá mặt lá trái. Nhưng sự việc vừa rồi ở tiền đình khá căng thẳng, nàng không dám trái ý hắn, sợ hắn có cơ phát tiết, cúi đầu đi theo đường mòn tới phòng ngủ.

Đợi nàng đi xa, Bạch Khuê đứng ở bên trong hành lang tới gần nói: Tên Bàn Quyên ở ngoài cửa, đã bị đệ tử đuổi đi rồi, hắn cũng biết mình nói năng lỗ mãng, ngày mai sẽ tới bồi tội với ân sư.

Vương Hủ đứng ở hành lang ánh trăng bao phủ toàn thân, mở miệng nói: Hắn trời sinh lòng dạ hẹp hòi, không độ lượng. Nước Ngụy không phải là chỗ nên ở lâu, lần này ngươi trở về, tìm cơ rời khỏi đi.

Những phán đoán của Quỷ Cốc Vương Hủ về nhân tính trên quan trường gần đây rất chuẩn, hướng hồ Bạch Khuê cũng cho là vậy, vội vàng chấp tay nói: Vâng, trở về đệ tử sẽ nói với Ngụy Vương.. nhưng mà đệ tử đi rồi, còn sư đệ Tôn Trọng...

Bàng Quyên đối xử với hắn thế nào? Vương Hủ hỏi.

Nhiệt tình, nhiều lần trước mặt Ngụy Vương tiến cử hiền tài...

Nghe xong lời Bạch Khuê... Vương Hủ nhắm mắt lại nói: Đã vậy, để hắn lưu lại, đứa nhỏ này mạnh hơn so với ca ca Tôn Bá của hắn, đa mưu túc trí, đáng tiếc thiếu chút lịch lãm rèn luyện, còn ngây ngô... Nếu được tôi luyện, cũng có thể trọng dụng. Về phần Bàng Quyên, khó chết già... Ba chữ cuối cùng, lộ ra lãnh ý vô tận, để người nghe xong không nhận được rừng mình.

Bạch Khuê cũng là lão đệ tử trong Quỷ Cốc, lại nói tiếp thật ra hắn và ân sư cùng tuổi. Nhưng mà mỗi lần thấy Vương Hủ, hắn luôn cảm giác vị ân sư cùng tuổi này càng ngày càng thâm trầm, không khỏi nhớ tới một đoạn chuyện cũ đã qua nhiều năm...

Thế nhân đều biết ở núi Vân Mộng, giữa hai đỉnh núi 0.0 là một sơn cốc hẹp dài quanh năm sương mù, gọi là Quỷ Cốc.

Đây chính là cấm địa, nếu người nơi khác xâm nhập, cuối cùng sẽ bị Mồi khởi cốc.

Từng có một vị nghe nói là nho sinh thánh hiền mang theo đệ tử tìm hiểu Quỷ Cốc mà không được, tức giận la mắng: Thằng nhãi Vương Hủ! Miệng đầy tà thuyết mê hoặc người khác, xem tướng đầu độc thể nhân, không khôi phục chu lễ, dạy bảo đệ tử lễ nhạc, lại nghiên cứu tà thuật, bụng đầy lợi ích, vô lễ với khách, quả là nhiều loạn vương đạo.

Vị nho sinh kia xem ra Tu thân còn chưa đủ hỏa hầu, cuối cùng dùng mồi lửa đốt hơn mười cây liễu nghe nói là của Cốc Chủ. Khói lửa đầy trời thiếu chút nữa dẫn lửa cháy rừng.

Nhưng mà khí độ Cốc chủ quả nhiên cao thâm, im lặng không ra, chỉ đưa một bộ mai rùa bói toán ra, và thẻ kí: Nho sam khóa man hồn, họa tông khẩu trung xuất, tha nhật nguy thành hạ, quân chi đoạn hồn thì. (*)

(*)Cái này đại khái là: Mặt người dạ thú, nhìn chó thành người, chỉ biết sửa loạn, ngày nào đi ra ngoài, lão già ngu ngốc sẽ bị đập chết.

Lập tức vị nho sinh kia tức giận, cầm mai rùa đập mạnh vào núi đá đập mai rùa kia tới mức vỡ tan.

Gia chủ từ trước tới giờ tính toán rất chuẩn, xem cho vị nho sinh kia rất linh nghiệm.

Nghe nói sau khi vị nho sinh kia vào thành tham dự tiệc, bởi vì loạn ngôn nói chuyện gia sự của công tử, mà bị bắt thành thịt băm...

Sau khi biết tin, lưng hắn đổ mồ hôi lạnh, lập tức muốn xin ân sư học tập thuật xem bói.

Vương Hủ lại cười nói: Người bên ngoài Cốc nghe nhầm đồn bậy thì thôi đi, sao ngươi cũng thế? Nho sinh ngày đó cuồng vọng không có phong độ môn sinh, ta nói là xem bói, chỉ là an ủi hắn! Dựa vào thế đạo hôm nay, phân tranh phạt chiến nhiều lần, ở đâu mà không nguy? Dựa vào tính tình của hắn, phụng dưỡng sĩ khanh mà không cần trọng lời nói việc làm, dẫn tới họa từ miệng mà ra, khó có thể chết già...

Tất cả giải thích hợp tình hợp lý Bạch Khuê không thể không tin. Nhưng mà từ trước tới giờ ân sư không bao giờ giải thích ý nghĩ trong lòng mình, đối với hắn lại vô cùng kiên nhẫn, so sánh với đệ tử khác, sẽ chịu giải thích đôi lời. Ân sư khuyên hắn không nên học cách xem bói vớ vẩn, nhưng lại đưa hắn cuốn Kinh Thương.

Nếu cho đệ tử khác, chỉ sợ cảm thấy ta khinh thường tài hoa của chúng, ngươi có bằng lòng nghiên cứu một phen?

Cái gọi là sĩ nông công thương, thương nhân vĩnh viễn xếp hạng cuối cùng. Những... Những...nam tử này bán nhà cửa muốn tới trường học, nếu không được làm sĩ khanh vinh hoa phú quý, lọng che xe mã, chẳng lẽ lại muốn học làm một kẻ cả người toát ra hơi vị tiền bạc sao?

Thế nhưng lúc ấy Bạch Khuê lại kính cẩn nhận quyển sách còn chưa khô vết mực.

Hôm nay ân sư ám chỉ hẳn nên từ quan, liền nhớ tới mẩu chốt, hẳn vội vàng nói: Sách của ân sư viết, vài năm nay đệ tử chuyên tâm nghiên cứu, có chút tâm đắc, lần này sau khi từ quan, muốn xin ân sư chỉ dạy đạo lý huyền học, học kinh thương tới các nước khác lịch lãm rèn luyện, chẳng biết có được không?

Vương Hủ mỉm cười, là lần thứ hai vui vẻ trong đêm nay: Người là người thông minh, đã hiểu thấu "Gặp nguy không hoảng, là nam nhân ít ai có thể bỏ xuống đồ vật mình muốn, nếu nghĩ thấu, vì sự cũng không nhiều lời, ngày xưa Khổng tử ban thưởng cho đệ tử Đoan Mộc, là kì tài kinh thương, hi vọng người có thể giỏi hơn hẳn, có được sự nghiệp không kém hơn công hầu.

Nói với Bạch Khuê vài câu, hẳn cất bước đi về phòng.

Tiệc rượu tàn trong bầu không vui vẻ, còn chưa ăn uống gì.

Trước kia ở trong cốc, trừ phi Vương Hủ dặn dò, nếu không đều do Tân Nô tự chủ làm ba bữa cơm.

Tối nay cũng thế, trên bếp lửa là nồi đồng, Lúc này nước đang sôi, thịt heo được nấu chín, có chút bắt mắt...

Tác giả có lời muốn nói:... Cốc chủ, Tân Nô nhà người gọi người về ăn thịt

~

14. Chương 14

Thịt trong nồi chính là lợn rừng mà nhà bếp thịt để phục vụ yến tiệc. Nhưng Tân Nô hết lần này đến lần khác chọn miếng thịt nhiều mỡ, thêm một bộ trứng heo cho trộn với một ít hương liệu rồi nấu chung, lần này ngay cả nhà bếp cũng ghen hòng trở mặt nhìn.

Thế nhân chú ý "Quân tử bất thực hỗn du (Người quân tử không ăn những đồ linh tinh). Phàm là những người tự xưng quân tử tuyệt đối không ăn nội tạng, ý không làm bạn với những kẻ thấp hèn.

Thậm chí đồ tể khi giết heo cũng vứt cho chó ăn.

Nhưng mà Tân Nô lại nghiêm túc nấu, quả thực là có ý thách mạ, trực tiếp lên án tâm địa của Cốc chủ núi Vân Mộng có thể so với heo chó!

Cũng là do Tân Nô bị đè nén cả buổi tối, nếu như người đó không tới, Tân Nô cũng không đoán được dụng tâm của Vương Hủ.

Lòng dạ ác độc! Xấu xa! Lập tức quên đi nỗi sợ hãi với hắn, thế là nấu một bàn đồ ăn thơm phức như vậy.

Vương Hủ phát tay để nô tì chuẩn bị giúp hắn thay đồ lui xuống, cởi áo bào vứt lên giường, sau đó không chút hình tượng ngồi trước bàn, nhìn thức ăn trong nồi, cũng không tức giận giống như Tân Nô dự đoán, sau khi rửa tay vào chậu nước để ở bên cạnh, hắn dùng đũa dài gấp bộ lòng đặt vào mâm dùng kéo cắt thành từng đoạn, sai nô bộc mang bếp than tới, đặt lòng vào một chậu đồng để lên bếp, rắc muối và hạt tiêu, chốc lát sau một mùi thơm ngon lan tỏa khắp phòng.

Lúc này, hắn mới thấp giọng nói: Tối đây.

Trong phòng chỉ có một mình Tân Nô, tất nhiên là nói năng. Tân Nô đứng khụy chân ở sát bàn không tình nguyện lễ mễ đi tới.

Lúc này Vương Hủ đã kẹp một miếng lòng nướng chín, lấy lá tía tô cuộn lại, đưa đến miệng Tân Nô.

Tân Nô nghĩ Vương Hủ tức giận, cùng lắm là lật bàn thôi, ai nghĩ hắn lại nghe lời, dút đồ ăn cho nàng.

Nhìn nàng đứng ngây người, khoe miệng Vương Hủ khê nhếch: Nàng là phụ nhân, không phải quân tử, có gì phải kiêng kị? Nếu không ăn ta sẽ ép nàng há miệng rồi.

Thô bỉ tới mức này, đâu có giống vị ân sư nho nhã vừa rồi?

Tân Nô thấy hần không tức giận, há miệng hung hăng cắn cuộn lá tía tô. Món ăn vừa vào miệng mới phát hiện, đồ bị mọi người chán ghét vứt bỏ lại là mĩ vị không nói nên lời.

Bởi vì đã nấu chín mỡ cũng ngót đi, lại dùng quế tiêu khử mùi tanh nướng lên, dùng lá tía tô cuộn lại, mùi vị khác với thịt bò thịt dê.

Từ nhỏ đã được dạy dỗ lễ nghi khi dùng cơm, đồ ngon phải từ từ thưởng thức, chậm rãi ăn, thói quen này nhất thời không sửa được. Nhìn nữ tử trước mắt chậm rãi ăn lòng nướng, cùng với dáng vẻ chăm chú khi đọc sách của nàng quả thật độc nhất vô nhị, Vương Hủ cuốn lấy mấy cuộn đưa vào miệng nàng. Mắt híp lại một mắt vừa nhìn nàng ăn, một mắt tự cuốn một cái đưa vào miệng, nói: Lúc nhỏ nhà nghèo, không có thịt ăn, từng giành ăn với cậu, ngược lại cảm thấy mùi vị còn ngon hơn thịt, hôm nay được nàng nhắc nhở, phát hiện đã lâu không được thưởng thức món ngon này rồi.

Tân Nô yên lặng nuốt xuống, cười lạnh, đúng là quên xuất thân của hần, chỉ là kẻ dê tiện mà thôi, sao lại có thể...giống những quân tử kia cẩn trọng trong ăn uống? Giành ăn với cậu? Cũng chỉ hần dám nói ra miệng! Nhưng mà Vương Hủ nói lúc trước ăn, nếu nhớ không lầm, hần từng đứng bếp một thời gian.

Khoảng thời gian đó, đồ ăn nô bộc bùng lên rất đặc biệt, tuy rằng vẫn chỉ là thịt cá rau dưa bình thường, nhưng vì nhà bếp dụng tâm nên rất đẹp mắt.

Mẫu thân còn cố ý gọi hần, hỏi phương pháp nấu ăn, định tự mình làm mấy món. Nhưng hần lại quỳ gối mím môi, không nói một lời.

Vô lễ như vậy, khiến quản sự tức giận đập mấy cước vào lưng hần, nhưng mẫu thân không chấp nhận, chỉ nghĩ hần còn trẻ, muốn giữ bí kíp của mình, sợ mất chốn an thân mà thôi. Càng thưởng thức hần không giống nô tài bình thường e sợ khúm núm, nên đề cử với phụ thân, để hần tới thư viện, chiêu cố cuộc sống hàng ngày không theo quy luật của phụ thân, cũng học chút ít văn chương, thêm bản lĩnh phòng thân.

Từ đó về sau, hần mới đi theo phụ thân học tập, từng bước thoát khỏi thân phận dê tiện, biến hóa nhanh chóng, hôm nay trở thành ân sư của rất nhiều sĩ khanh chư hầu.

Chờ Tân Nô phục hồi tinh thần lại, Vương Hủ đã cắt xong miếng thịt mỡ rồi, thịt mỡ nhưng cuộn rau cải, chấm tương, mùi vị quả thật rất ngon.

Cho nên, lửa giận ngập trời của Tân Nô vơi đi một nửa. Trên thực tế, hậu hạ hần đã lâu, nàng vẫn không thể hiểu rõ hần, vĩnh viễn không biết lúc nào hần tức giận, thông dong.

Sau khi ăn cơm, nàng hầu hạ Vương Hủ nằm nghỉ, thăm nghĩ may mắn, Vương Hủ uống khá nhiều rượu ăn xong đêm khuya mệt mỏi, nàng tránh được một kiếp, nhưng lại bị hần kéo mạnh ngã vào giường.

Hôm nay nàng bị bức bối? Là vì Tôn Bá không còn anh tuấn như trước?

Tân Nô chẳng muốn trả lời cái vấn đề ngớ ngẩn này, bị hần áp dưới thân mím chặt môi lại.

Lúc hần giày vò nàng, Tân Nô cảm thấy nếu để gia chủ mập mạp giống như Tôn Bá kia thật sự rất khó. Bởi vì một nồi thịt mỡ kia đã biến thành tinh lực, ứng nghiệm trên người nàng!

Đến lúc gia chủ no bụng, Tân Nô đã mệt mỏi không mở mắt ra được, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Vương Hủ tỉnh lại, lay tỉnh Tân Nô, sai nàng mặc y phục cho mình, đáng vẻ như muốn ra ngoài.

Sau khi giúp hần mặc y phục, nhìn Tân Nô bên cạnh, hần muốn nàng đổi nam trang, búi tóc, dùng trâm cố định, sau đó đeo huyền quan, nhưng huyền quan này khá to cũng có thể là do mặt Tân Nô nhỏ, mấy nô tì phải lột miếng vải đen, dùng dây buộc vòng sau tai, thắt dưới cằm mới miễn cưỡng cố định được.

Vương Hủ muốn nàng mặc nam trang là ý gì? Tân Nô nghi ngờ không thể lí giải, hẳn trước giờ không thích giải thích việc làm của mình. Chỉ nhìn bộ nam trang quá cỡ trên người nàng, che khuất phần nửa dung mạo đáng vẻ khóe miệng vênh lên dẫn nàng đi ra ngoài.

Chờ Tân Nô lên xe ngựa, đi một lúc, nàng mới phát hiện xe ngựa đang tiến vào Đại Lương.

Lúc này kênh đào bên ngoài đã thông cũng được đặt tên, Ngụy Vương chính thức ban tên Hồng Cầu. Đã có kênh đạo này, buôn bán của nước Ngụy càng thêm thuận tiện. Thương nhân ở thành Đại Lương cũng tăng lên, nhất thời phồn hoa náo nhiệt hơn rất nhiều.

Từ lúc tam gia phân Tần đến nay, nước Ngụy ngày càng phát triển, cường thịnh phồn hoa, tất cả đều quy công cho ngụy văn hầu, bởi mệnh dân cải cách nên thực lực nước Ngụy gia tăng rất ớn. Bằng không thì dù Bằng Quyên dũng mãnh cũng khó có thể ngăn cản kẻ địch ở bốn phía.

Người muốn dẫn ta tới Ngụy Cung gặp Vương? Tân Nô nhìn cửa thành Đại Lương ở phía xa, kinh ngạc hỏi.

Thấy Vương Hủ gật đầu, mắt Tân Nô sáng rực lên, không nói nhiều, im lặng ngồi trong xe ngựa, trong lòng sắp xếp từ ngữ để lát nữa gặp mặt Vương.

Lúc này vào Ngụy Cung, không phải đi cửa hông, chỉ thấy cửa chính Ngụy Cung mở rộng, tùy tùng mặc y quan đồ chia làm hai bên nghênh đón hiền giả.

Gần đây nước Ngụy tự cho mình là kẻ kế thừa chính thống của nước Tần, cho nên biểu tượng của đất nước cũng dùng màu đỏ làm chủ. Đưa mắt nhìn lại, đội ngũ quả thật hoành tráng.

Thanh danh của Quỷ Cốc Tử tuy là vang dội nhưng cũng chỉ là dân thường, thế nhưng Ngụy Vương lại dùng nghi lễ cao quý khoản đãi, cũng khiến người ta kinh ngạc.

Chờ Tân Nô theo Vương Hủ xuống ngựa, lễ quan ở bên cạnh giải thích một hồi về quy cách phân chia chỗ ngồi, mới hiểu được, hóa ra lễ đội long trọng này không chỉ nghênh đón Quỷ Cốc Tử, mà còn một người khác là Đào Chu Công.

Vị này là công thần nếm mật nằm gai trợ giúp Ngô Vương chiến thắng địch nhân, năm đó sau khi công thành lại lui thân, xin Việt Vương Câu Tiễn miễn ban thưởng, dẫn mã nhân như Tây Thi, ẩn dật phương xa.

Không nghĩ tới vị cao nhân này lại xuất hiện ở thành Đại Lương, quả nhiên là để người ta vô cùng kinh ngạc.

Tân Nô ở phía sau lưng Vương Hủ, đi theo lễ quan dẫn đường, không ngờ lại gặp phu thê Phạm Lãi (tên của Đào Chu Công).

Tân Nô khẽ nâng đầu, tinh tế đánh giá vị danh thần việt quốc này.

Hai bên tóc mai của Đào Chu Công đã bạc, những vết vằn khổ cực trước kia đi theo Việt Vương lộ ra trên gương mặt, đầy tang thương, trán cũng xuất hiện nếp nhăn, chòm râu hoa râm rả xuống trước ngực. Mà vị mã nhân bên cạnh người chắc hẳn là mã nữ Tây Thi đại danh鼎鼎鼎鼎 rồi.

Nhưng thời gian đúng là một kẻ thù của mã nhân, tuy rằng đáng vẻ vẫn xinh đẹp nhưng qua năm tháng, khóe mắt cũng xuất hiện nếp nhăn, khiến dung nhan “Chim sa cá lặn” năm đó cũng suy giảm vài phần.

Nhìn thấy Quỷ Cốc Tử, Phạm Lãi mỉm cười nói: Không nghĩ tới tôn giá bước chân vào hồng trần, rời khỏi núi Vân Mộng, có thể gặp người, chuyến này Phạm mỗ thu hoạch đủ.

Hiển nhiên là trước đó hai người đã gặp mặt, cười cười hàn huyên một phen.

Đúng lúc này, tiếng kêu the thé vang lên tuyên Quỷ Cốc Tử và Đào Chu Công tiến vào gặp Ngụy Vương.

Có thể một lần được tiếp kiến hai vị hiền giả đương thời, đối với Ngụy Vương gần đây chú trọng hiền tài mà nói, là một việc vinh quang, đứng hai bên người cũng là trọng thần.

Đêm qua Bằng Quyên bị ân sư đuổi ra khỏi cửa cũng ở trong đội ngũ, nhìn thấy ân sư xuất hiện trước cửa, nháy mắt Bằng đại tướng quân hiện lên hận ý.

15. Chương 15

Không thể không nói, Vương Hủ rất biết cách che dấu vẻ đẹp của mỹ nhân. Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng ăn mặc buồn cười như vậy, còn bị che đi gương mặt, thêm việc có mỹ nhân nổi danh Tây Thi ở đây, nên mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào phu nhân của Đào Quốc Công.

Cho dù đã nhuốm bụi thời gian, nhưng phong thái vẫn vượt qua những đám đông chi tặc phần đương thời, khiến người ta ngưỡng mộ.

Đáng tiếc Ngụy Vương không có tinh thần đi ngắm mỹ nhân, ngồi ngay ngắn ở trên cao, mỉm cười nói với Phạm Lãi và Vương Hủ: Nhị vị hiền giả đồng thời đến Đại Lương, chính là vinh hạnh của nước Ngụy, nguyện cùng hưởng rượu ngon xe mã, nếu nhị vị chịu lưu lại trở thành sĩ khanh của nước Ngụy, càng là phúc lớn của nước Ngụy ta!

Phạm Lãi giữ lễ tiết nói: Ý tốt của đại vương, Phạm mỗ vô cùng cảm kích, nhưng mỗ đã quen ở nơi sơn dã, tuổi tác cũng lớn, thật sự không gánh nổi, ngại một nỗi tâm vẫn ham mê tiền tài, lần này đến, là có hàng muốn bán cho đại vương, khiến quốc khố của nước Ngụy có thể tràn đầy.

Không thèm che dấu ý muốn lợi ích tiền tài trước mặt sĩ khanh tụ tập trên triều đình, quả thật là chuyện người đương thời không muốn, sĩ khanh đều theo đuổi sự tao nhã, coi nhẹ tiền tài, đây cũng là một trong những nguyên do mọi người coi thường thương nhân.

Nhưng quốc khố quả thật trống rỗng, trước đây thắng trận ngoại trừ nhiệt huyết, thì cũng phải dựa vào quốc khố. Mà đời đô tới Đại Lương, trong thành trăm việc phải làm, càng khiến quốc khố vốn ít này càng đáng thương.

Lúc này đây Ngụy Vương nghe thấy đề nghị của Đào Chu Công, chẳng những không phản cảm, ngược lại hai mắt tỏa sáng, tò mò hỏi.

Phạm Lãi khẽ cười nói: Chính là ngô mà thôi.

Lời này vừa nói ra, đám sĩ khanh đang vênh tai nghe quả thật thất vọng, ngô chính là món thông thường, tùy ý cũng lấy được, thật sự không phải là hàng hóa gì hiếm thấy.

Phạm Lãi không chút hoang mang nói: Ngô tuy không hiếm nhưng là vật dân chúng không thể thiếu, nhưng mà, vừa quý vừa tiền lợi. Hàng hóa quá đắt, thì sẽ lo lắng không bán được, nếu quá rẻ, cũng có thể chậm rãi tăng giá thành đắt. Hơn nữa lợi ích “buôn bán” và “đi xa” không giống nhau. Một số nước cách nước Ngụy bởi vì không có mưa lương thực không có. Nếu nước Ngụy có sản lượng ngô lớn có thể vận chuyển qua, bán được giá cao, cũng tránh được việc lãng phí.

Ngụy Vương khẽ cau mày: Thế nhưng làm vậy, chẳng phải là vô ích làm lớn mạnh thực lực các nước chư hầu, mà mua bán ngô, thì có lợi bao nhiêu? Nước Ngụy ngoại trừ tiền thì thu được lợi gì?

Phạm Lãi khẽ cười: Nếu dùng ngô đổi tiền, thật sự không có lợi, nhưng dùng nó đổi vật, lấy đó để đổi đồng thau sinh hoạt thường ngày, nông cụ cho nông dân thì sao?

Nước Ngụy bởi vì khởi công xây dựng tân đô, tốn rất nhiều đồng thau. Thậm chí ảnh hưởng tới việc chế tạo nông cụ, nếu đợi năm sau, nông cụ không đủ sẽ ảnh hưởng tới nông vụ, hôm nay nước Ngụy có sản lượng ngô lớn, năm sau rất có thể sẽ không được no bụng! Hơn nữa thiết khí chế tạo nông cụ là vật hiếm ở hai nước Yên - Sở, nông cụ bằng đồng thật sự rất tốt! Nếu có thể đổi lượng lớn thiết khí, quả nhiên là hàng hiếm!

Ngụy Vương bị khơi gợi hào hứng, nước Ngụy mới xây dựng kênh đào, phương tiện vận chuyển lợi hơn các nước khác rất nhiều, mà Phạm Lãi có kinh nghiệm phong phú nhân mạch đội tàu hùng hậu, nếu có Đào Chu Công dẫn đạo đối với nước Ngụy chính là trăm lợi không có hại!

Vì vậy lần mua bán này coi như song phương ăn nhịp với nhau, thuận lợi đạt thành.

Nghe Phạm Lãi nói, trong nội tâm Tân Nô vẫn nghĩ tới lời phụ thân từng nói trước đây Người có tài trị quốc, lại không trung tâm, vứt bỏ chủ mà đi, khó thành danh hiền Tỷ Can.

Xem ra đầu óc người này rất nhanh nhạy, nghe nói trước đây Phạm Lãi định cư ở nước Sở, không chịu nổi Sở Vương làm phiền, tan hết cửa nhà mới có thể thoát thân, lần này tới nước Ngụy đưa ra đề nghị này, chắc định tay không bắt sói, có cảm giác dùng lời nói đoạt sinh ý.

Đúng là Đào Chu Công thực sự thiếu tiền rồi, mới đến nước Ngụy chiếm đoạn tiền tài!

Đối với Quỷ Cốc Tử, Ngụy Vương không dám bên nặng bên nhẹ, cũng khẩn cầu giữ lại ở nước Ngụy làm hiền khanh.

Vương Hủ khẽ cup mắt xuống chấp tay nói: Là kẻ hương dã, sao chịu được ân lớn? Ta chỉ am hiểu chút huyền học, may mắn thu được đệ tử có tất cả sở trường, tự mình tạo được thành tựu, tâm nguyện duy nhất hiện nay là thu thêm nhiều đệ tử nữa bồi dưỡng ra nhân tài, phụ tá đại vương.

Lời này nói ra, vẻ mặt Vương Hủ nhân từ nhĩ học trò cứng Bàng Quyên, đáng vẻ đau lòng, chỉ hận không thể phái mấy đệ tử đắc lực tới, giúp đỡ đệ tử.

Ngụy Vương suy ngẫm thấy có lí, nhớ tới Bạch Khuê, Bàng Quyên còn có Tôn Trọng gần đây phục thị bên người, đều là môn hạ của Quỷ Cốc Tử, liền cười ha ha, nói Quỷ Cốc Tử quả là danh sư đương thời, phúc của nước Ngụy.

Tân Nô yên lặng đứng sau lưng Quỷ Cốc Tử, trong lòng lo lắng, mắt thấy bữa tiệc sắp tới giai đoạn cuối, cơ hội có thể tiếp cận Ngụy Vương không thể bỏ qua, nhớ tới nguyện vọng của phụ thân tay nắm chặt thành quyền, từ sau lưng Quỷ Cốc Tử bước ra, tới đình thì quỳ xuống: Hậu nhân của Quỷ Cốc Tân Tử bái kiến Ngụy Vương!

Ngụy Vương nhíu mày nhìn thiếu niên gầy yếu mặc áo dài, đang quỳ phía xa nên không rõ gương mặt, nhưng mà xét tới hần đi cùng Vương Hủ, không khiển trách vô lễ, chỉ nói: Tân Tử... Gần đây cô thường nghe được có người đề cập tên... Người là nhi tử Tân Tử?

Tân Nô định nói mình thân nữ nhi, nhưng mà suy nghĩ một hồi nếu dùng thân phận nam tử sẽ thuận lợi hơn, chỉ cúi đầu chấp nhận.

Ngụy Vương nhăn mày, lạnh lùng nói: Có chuyện gì?

Tân Nô cúi đầu nói: Lúc trước gia phụ ngưỡng mộ tướng ngự văn hầu tướng- Lý Khôi, tuy rằng chỉ theo tùy tùng mấy ngày, hiểu chút da lông, nhưng có một lá thư “luận chính” trình bày phương pháp phát triển đất nước, hôm nay gia phụ qua đời, nguyện Ngụy Vương có thể đọc cuốn sách “quyển kinh” của người, nếu dùng được để tế thế, cũng không uổng công một phen gia phụ dốc hết tâm huyết.

Vương Hủ nhìn nữ nhân quỳ dưới mặt đất, trong lòng hần sớm biết rõ lí do nàng muốn gặp Ngụy Vương, nhưng vẫn vì nàng ăn nói nhẹ nhàng mà vỗ mặt bàn một phen.

Quả đúng là tâm tư kín đáo! Phụ thân qua đời, nhưng đệ tử của hần không được xuất thế. Tình hình trước mắt, nước Ngụy độc bá, nếu được Ngụy Vương cho phép, Tân Tử có thể lưu danh đương thế.

Nữ tử này tính tình ngoan cố, thực sự không ngốc, những lời hần nói về “Luận Chứng”... xem ra nàng nghe lọt, nên lựa chọn quyển kinh” dâng lên Ngụy Vương, trăm phương nghìn kế lôi kéo quan hệ với tiên hiền Lý Khôi nước Nguyej. Cuối cùng là trình lên một bản thức ăn mỹ vị...

Ngụy Vương trước giờ yêu thích mỹ danh nạp hiền, cho dù nghe tên họ Tân Tử không thích cũng giả bộ trước mặt người khác lập tức nói: Trình lên.

Tân Nô nói: Di vật của phụ thân ta đã thuộc lòng. Nguyên viết một đoạn để đại vương xem qua.

Ngụy Vương gật nhẹ đầu, sau đó có người dâng thẻ trên lên đặt trước mặt Tân Nô.

Tân Nô duỗi tay vén ông tay áo, cầm bút viết một loạt hàng chữ nhỏ.

Lúc ấy nữ nhân biết viết đã rất ít, huống chi là chữ viết rồng bay phượng vũ thế này? Trong nhất thời ngoại trừ đám người Bàng Quyên, Bạch Khuê thì không ai nghi ngờ thân phận nữ tử của nàng.

Đợi một lúc sau, thẻ tre được dâng lên cho Ngụy Vương.

Ngụy Vương đưa mắt nhìn, cảm thấy chữ viết khá tốt, sau khi lướt qua, mắt hết hứng thú nói: Quả nhiên Tân Tử là cao đồ Lý Tương, thuận tay viết cũng chi tiết tỉ mỉ.

Sau đó có đại thần tiếp nhận thẻ tre đọc qua, lại lần lượt đưa tới những sĩ khanh khác. Chẳng biết sao, khi các vị đại thần kia xem xong sắc mặt đều biến đổi, cảm giác rất kì lạ.

Trong lòng Tân Nô khẽ trầm xuống, trực giác nói cho nàng biết có vấn đề. Quả nhiên lúc truyền tới tay Bạch Khuê, hần nhìn rồi khẽ mỉm cười: Xem ra, người thông hiểu pháp lí của Lý Tương không chỉ có Công Tôn Ưởng. Nhưng mà cách mà Tân Tử nghĩ dù hay, chi tiết tỉ mỉ, nhưng lại không thỏa đáng bằng phương pháp của Công Tôn đề cập.

Lời này vừa nói, trên triều đình lập tức truyền đến tiếng cười khe khẽ.

Hóa ra một tháng trước, Ngụy Vương chiêu nạp được một sĩ khanh, chính là hậu duệ của quốc quân nước Vệ, tên gọi Công Tôn Ưởng. Hần vì ngưỡng mộ pháp lí của Lý Khôi, thích học thuật nên nương nhờ dưới trướng Ngụy Vương.

Nội dung Tân Nô viết hôm nay và phân tích của Công Tôn Ưởng dâng tặng Ngụy Vương và chức vị sĩ khanh ngày đó cơ bản là giống nhau, không hề mới lạ. Đồ vật bị ép ăn đi ăn lại thì dù có trân quý cũng không mới lạ rồi.

Cho dù không biết chân tướng, nhưng Tân Nô nhìn mặt cũng đoán được, mắt thấy tâm huyết của phụ thân lại bị người ta coi như là bắt chước mà coi thường. Tân Nô nôn nóng, nhớ tới lời mẫu thân lúc lâm chung, tăng thêm lòng dũng cảm mở miệng nói: Mẫu thân tiểu nhân từng nói, Vương có đồng ý với người một chuyện, không biết lời thề ấy còn hay không?

Sắc mặt Ngụy Vương âm trầm: Mẫu thân người... Chính là nhị tiểu thư Liên gia?

Tân Nô cắn răng nói: Đúng vậy.

Ngụy Vương trầm tư không nói gì, nhìn về phía Tân Nô ánh mắt đầy chán ghét và sát khí, tất cả sĩ khanh trong triều đều nhìn ra. Thời gian trôi qua thật lâu, sắc mặt Ngụy Vương mới hòa hoãn lại nói: Nếu cố nhân đã nhờ cậy, lời của cô tất nhiên đáng giá nghìn vàng, nhưng lúc này, ngươi muốn phò thác chuyện gì?

Lúc trước mẫu thân vuốt ve nốt ruồi son trên mi tâm nàng, thầm dặn dò, vạn bất đắc dĩ muốn nhờ vả Ngụy Vương có thể nhắc đến người. Ngần lần không ngờ Ngụy Vương sẽ đáp ứng, thậm chí vui vẻ trong lòng.

Một phút này trong đầu nàng lưu chuyển rất nhiều ý niệm, cuối cùng lại nghĩ không thể được, đành phải nói: Mong Ngụy Vương ban ân, có thể sao chép lại sách của phụ thân, truyền tụng cho danh sĩ thiên hạ được đọc.

Ngụy Vương nghe xong, mỉm cười nói: Chỉ có thể này? Ngươi quả thật là hiếu tử, cô thành toàn cho người, chuẩn!

Tân Nô vội vàng cúi đầu tạ ơn, chờ lúc lui ra, mới phát hiện trán mình đầy mồ hôi, đưa tay muốn lau mồ hôi.

Nhưng không đợi nàng lau, lại bị bàn tay Quý Cốc Tử đè chặt lại, lạnh nhạt nói: Tâm sự xong, ra ngoài điện chờ đi.

Cứ như vậy nàng bị đuổi ra ngoài.

Trong nội cung không thể tùy tiện đi lại, nàng chỉ có thể đứng cùng với tùy tùng vào cung với Quý Cốc Tử.

Đúng lúc này, có một chiếc xe ngựa đi tới. Xe ngựa có lọng che làm bằng gấm, rất lộng lẫy, một làn gió thổi qua, làm bay màn che mỏng.

Tân Nô liếc nhìn lập tức nhận ra, mã nhân cầm hoa y phục trên xe chính là Thân Ngọc tân sủng của Vương Hủ.

Nhưng càng làm nàng khó chịu chính là lúc Thân Ngọc vịn tay vào xe lộ ra một vòng ngọc rất đặc biệt, giống hệt vòng ngọc mẫu thân để lại cho nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay là ngày không may của Cuồng, giang hồ hiểm ác, mọi việc không suôn sẻ, đành phải ngoan ngoãn nằm trên giường im lặng mà ngủ một giấc.

16. Chương 16

Tân Nô như bị cố định trên đất nhìn chằm chằm vào vòng ngọc kia, thoáng hiểu ra. Gia chủ Quỷ Cốc còn là một kẻ trộm!

Tất nhiên Thân Ngọc cũng nhìn thấy Tân Nô, nhưng ánh mắt khê đối, cẩn thận nhìn nàng, rồi coi như không biết, thẳng eo bước vào trong cung đình.

Trong phút giây đó lòng nàng tràn ngập tức giận, chỉ muốn xông qua cỏi chiếc vòng trên tay Thân Ngọc. Nhưng một tia lí trí cuối cùng đã kéo nàng lại, dưới chân giống như mọc rễ, không nhúc nhích chỉ có thể trở mắt nhìn Thân Ngọc lướt qua mình.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên một âm thanh nhẹ nhàng: Đứng ở đây không vui chút nào, có đồng ý cùng ta đi dạo suối nắng?

Tân Nô quay người nhìn lại, Di Quang Tây Thi vốn ở trong đình lại đang mỉm cười với nàng.

Bà nhìn bàn tay đang siết chặt của Tân Nô, giọng điệu bình thản: Đây vẫn là Ngụy Cung, không nên vọng động, nhìn về mặt cô nương lộ ra sự tức giận phần nộ nhưng cố kiềm chế, tuổi tuy nhỏ, ngược lại hiểu rõ sự quan trọng của chữ “Nhân”...

Tân Nô làm sao không biết, xe ngựa mà nàng ta vừa ngồi chính là loại đặc biệt ở nội cung, y phục trang sức trên người đều là đồ quý nhân trong cung được mặc, trong lòng thoáng chút nghi ngờ... Mới không bị tức giận làm lu mờ lí trí.

Nhưng nàng cảm thấy khó hiểu là vị phu nhân của Chu Công này, ngày xưa từng là mỹ nhân làm điên đảo nước Ngô lại tới nói chuyện với nàng.

Di Quang phu nhân như biết suy nghĩ của nàng, khẽ cười nói: Là một mỹ nhân lại ăn mặc không phù hợp, thật phí của trời, Vương Hủ làm như vậy khiến người bên ngoài không nhận ra được.

Ý tứ trong lời nói, giống như đã nhìn thấu. Đúng lúc này Di Quang phu nhân quay người đi về phía vườn hoa nhỏ bên cạnh đình, vừa đi vừa nói: Chắc Vương Hủ không biết, ta và mẫu thân cô nương là người quen cũ, ngày đó hận gặp gỡ muộn... Đáng tiếc tạo hóa trên người, ta cũng không nghĩ tới lúc này ở đây, có thể gặp được nữ nhi của Liễn Xu.

Lời này khiến Tân Nô không tự chủ được đi theo bà ta.

Bởi vì yến hội ở Ngụy Cung rất lâu, tuy không phải là quốc yến chính thức, tiệc rượu không dành cho nữ tử nên đa số mỹ nhân lấy cơ đi thay xiêm y, đi dạo trong hoa viên, cho nên thị vệ nội cung cũng không ngăn cản, thi lễ để hai người tới ngồi trong vườn.

Di Quang phát tay, để đám thị nữ lui ra, sóng vai bước chậm với Tân Nô.

Phu nhân... Quen với mẫu thân ta? Vì sao ta chưa nghe thấy mẫu thân nói qua? Tân Nô không khỏi nghi ngờ hỏi.

Di Quang phu nhân ngồi trên phiến đá tròn, để ánh mặt trời chiếu lên bờ vai, nhẹ nhàng nói: Phụ thân cô nương trước giờ làm người nghiêm cẩn, sùng lễ nghĩa. Những trải nghiệm của ta phụ thân cô nương sẽ coi là tro trên, mẫu thân cô nương sao dám để hấn mất hứng?

Ngược lại lời này là sự thật, dựa vào tính cách phụ thân, những nữ nhân giống như Đát Kỷ đều là họa!

Nhưng trong lòng Tân Nô thầm nghĩ, nàng đồng tình với những gì mà bà đã trải qua. Nàng cắn cắn bờ môi thấp giọng nói: Nếu người đã biết mẫu thân thì cũng rõ trong lòng mẫu thân vẫn luôn tôn kính người, bởi

vì khi nói chuyện phiếm với người ngoài, mặc dù mẫu thân không nói rõ chuyện cũ cùng ngài, nhưng lại nói một câu "Nữ tử hà tội, nam tử chính quyền, nước nữ tử thân bất do kỉ..."

(Nữ nhân vương tội, nam tử nắm quyền, thân là nữ nhân có những việc không thể tự quyết định)

Di Quang phu nhân khẽ mỉm cười: Đang thời loạn thế, nữ tử không phải thân bất do kỉ? Cho dù thoát nhìn cô nương tuổi nhỏ, nhưng chắc cũng chịu không ít khổ? Cô nương... bây giờ là thị thiếp của Vương Hủ?

Về mặt Tân Nô không biểu tình, một lát sau mới nói: Tân Nô không tài, không xứng đôi với quân tử, chỉ là tư nô của người thôi...

Di Quang phu nhân gặp được nữ nhi của cố nhân, trong lòng rất xúc động, nhìn thoáng cách ăn mặc của Tân Nô, giống như cố ý làm xấu đi, tưởng Vương Hủ yêu thương nàng, không muốn nàng bị Vương Hầu chú ý, nhưng sắc mặt Vương Hủ không có nhu tình, lại chưa cưới thê tử, đứa nhỏ này mất phụ mẫu, chắc phải dựa vào Vương Hủ sống qua ngày, nàng mới tùy tiện suy đoán là thị thiếp của gia chủ Quý Cốc.

Nhưng không ngờ tới, Tân Nô lại nói điều nàng không ngờ tới. Trong lòng vô cùng khiếp sợ, lập tức hỏi: Hẳn lại đối xử với cô nương như vậy! Hận tới mức nào? Vì sao lại thế?

Tân Nô hé miệng không nói, đây cũng là câu mà vô số lần nàng gào khóc hỏi hần. Nhưng cuối cùng đáp lại nàng chỉ là sự im lặng.

Di Quang phu nhân cũng là người trải qua mưa gió, tất nhiên cũng hiểu tại sao Tân Nô trầm mặc. Năm đó tuy thời gian bà và Liễu Xu tiếp xúc rất ngắn, nhưng lại coi như tri kỉ, hôm nay nhìn nữ nhi của cố nhân khốn khó, thật không đành lòng, mở miệng nói: Nếu cô nương thấy sống ở Quý Cốc không tốt, ta sẽ nghĩ biện pháp, phu quân ta và Vương Hủ có giao tình, nếu chàng mở miệng, có lẽ sẽ để cô nương tới làm bạn với ta.

Tân Nô lắc đầu cười khổ, nếu hần chịu buông tay, cần gì phải tốn thời gian làm nhục nàng? Từ lúc nàng và Tôn Bá bỏ trốn, nếu hần buông tay nàng đã được giải thoát.

Nhưng nàng lại mở miệng hỏi nghi vấn trong lòng: Xin hỏi phu nhân, nữ tử vừa vào trong đình là người phương nào?

Di Quang phu nhân hơi kinh ngạc mở miệng hỏi: Sao? Cô nương không biết? Nàng không phải là...

Hóa ra Phạm phu nhân đi dạo ở đây, khiến Đào Chu Công lo lắng kiểm tìm. Đúng lúc này, một giọng nam trầm thấp vang lên cắt đứt lời Di Quang phu nhân nói. Hai người theo tiếng nói quay lại nhìn, không biết Vương Hủ đã đứng ở góc sân nhỏ từ lúc nào.

Thân hình hần cao lớn, lại thêm thói quen mặc trường bào bằng lụa gai, đứng trong gió ống tay áo bị thổi bay phần phật, thậm chí còn cảm giác được hơi lạnh.

Nói xong câu này, hần cất bước đi về phía hai người, nói với Di Quang phu nhân: Vương quân phu nhân cũng tới phòng, hỏi thăm phu nhân, kính xin phu nhân tới bái kiến Vương quân phu nhân.

Di Quang phu nhân hơi lo lắng liếc nhìn Tân Nô, chậm rãi mở miệng: Cô nương này chính là nữ nhi của cố nhân, không biết vì sao lại bị Quý Cốc Tử biếm thành nô bộc?

Wang Hủ mỉm cười: Phu nhân vẫn hào khí như năm đó, nhưng thế đạo đổi dời, người như lục bình, ngày xưa là chủ, nay làm nô, hoặc ngày xưa là dân đen, giờ làm sĩ khanh quý khí chuyện gì cũng có? Bản thân phu nhân năm đó là một thôn nữ giặt đồ bên dòng suối, sao dám nghĩ tới có một ngày khiến nước Ngô gió tanh mưa máu, khuynh đảo một thành trì? Tất cả chỉ là "Vô thường" mà thôi.

Wang Hủ nói những lời này, vẫn nhẹ nhàng như thường, nhưng ý tứ trào phúng rất sắc nét, thoáng cái đã khoét sâu vào chuyện cũ của Di Quang phu nhân. Điều này khiến sắc mặt bà khẽ đổi, cười lạnh nói: Không ngờ Quý Cốc Tử lại nói năng khắc nghiệt như vậy, hóa ra tôi nhìn nhầm rồi...

Nói xong, quay người phẩy tay áo bỏ đi.

Wang Hủ nhìn Di Quang phu nhân đi khỏi hoa viên, lúc này mới quay người nhìn về phía Tân Nô, chính quan ngọc của nàng nói: Theo ta xuất cung.

Nhưng Tân Nô lại đứng im bất động, hít sâu một hơi hỏi: Vòng ngọc của ta, vì sao ở trên tay Thân Ngọc?

Kẻ trộm vô sỉ bị người bắt quả tang, không chút xấu hổ bối rối, còn không thèm đếm xỉa nói: Ngày đó nàng ta thấy vòng tay nàng đeo tinh xảo, rất thích, mở miệng xin. Một vòng tay mà thôi, chất ngọc cũng không...đẹp, sau khi trở về, ta sai người làm một đôi cho nàng.

Nói xong, đưa tay kéo Tân Nô đi. Tia lí trí cuối cùng bị tức giận nghiền nát thành bột phấn, Tân Nô hung dữ giật khỏi tay hắn, tát một cái vào mặt hắn: Vô sỉ, di vật của mẫu thân ta lại bị người đem đi nịnh nọt người bên gối!

Cái tát này dùng toàn bộ sức, nam tử vốn có thể trốn tránh lại im lặng nhận cái tát này.

Sau khi bị tát, hắn hơi xoay người, ánh mắt lạnh lẽo, giọng khàn khàn lạnh lùng: Nàng là gì của ta, tới lúc này còn không hiểu rõ? Đây là Ngụy Cung, nơi để nàng giường oai múa võ?

Nói xong dùng sức siết chặt tay nàng, đau tới mức nàng kêu lên một tiếng, nước mắt tràn ngập hốc mắt. Nàng không đứng nổi, ngã ngồi bên chân Vương Hủ, nước nỡ ghen ngào nói: Đó là thứ duy nhất ta có được, là mẫu thân để lại cho ta.. Là của ta, của ta đấy! Sao lại đem cho người khác...

Thiếu nữ kiêu ngạo lúc này lại khóc thút thít nỉ non giống như đứa trẻ năm tuổi bị bắt nạt.

Vương Hủ nhả mày kéo nàng ôm vào trong ngực, bộ ngực phập phồng tiết lộ hắn không bình tĩnh như vẻ ngoài, hắn hít sâu một hơi nói: Ta sẽ lấy vòng ngọc kia về, nàng đừng khóc. Nếu lúc này nàng gây chuyện, chỉ sợ việc nàng muốn cầu Ngụy Vương sao chép thư tịch sẽ không thành.

Một câu này ngược lại chạm đúng vào điều cố kị của Tân Nô, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay cố nén cảm giác ghen ngào. Vương Hủ lại mở từng ngón nàng ra, giữ chặt gáy nàng, để nàng nằm sấp vào trong ngực mình khóc ướt đầm y phục hắn, đến lúc tiếng thút thít nhỏ dần, hắn mới ôm nàng. Theo hướng dẫn của thủ vệ, xuất cung, sau khi ôm nàng lên xe ngựa hắn sai người đốt hương liệu giúp an thần trong lư hương.

Tân Nô ngửi mùi hương, một lát sau ngủ thiếp đi.

Vương Hủ mới xuống xe ngựa, nói với Uyển Cô đứng một bên: Chuyện ở đây xong rồi, hộ tống nàng về Quỷ Cốc đi!

Uyển Cô thấp giọng nói Vâng. Nhưng Vương Hủ dùng một lát lại lên tiếng nói: Uyển cô, ta biết bà không thích nàng, nhưng cho dù ta đối xử với nàng thế nào, bà cũng không thể lấy đó mà chỉ trích nàng. Bà phải biết, ta không thích bất kì kẻ nào khiến nàng phải chịu oan ức...

Lời nói lộ rõ ý tứ, Uyển Cô tất nhiên hiểu, chắc chuyện mấy hôm trước bà gây khó dễ Tân Nô bị gia chủ biết rồi.

Nhưng bà cũng không lo lắng, chỉ nhìn chủ tử anh tuấn của mình, dù Quỷ Cốc Tử lúc này âm trầm sâu sắc thế nào, nhưng trong mắt bà, người vẫn luôn là hài tử bà một tay nuôi lớn. Sau khi lớn lên, chủ tử không giống như lúc nhỏ có gì cũng tâm sự với bà rồi...

Gia chủ, cô nương này quá mức xinh đẹp, nhưng trong lòng lại không có người, chính là hồng nhan họa thủy, mong gia chủ...

Uyển cô, bà quá phận rồi... Hàng mi đen dày khẽ rủ xuống, chóp mũi cao thẳng cũng lộ ra lãnh ý, gằn giọng nói, Tử Hổ!

Dạ! Một tráng hán đi tới cạnh Vương Hủ.

Đoạn đường này người chịu trách nhiệm hộ tống đoàn xe an toàn, mấy ngày nữa ta cùng các người hội hợp, nhớ kĩ, chăm sóc chu toàn, không cho bất kì người nào tới gần nàng dù một chút...

Trong lòng Uyển Cô hoảng hốt, biết rõ gia chủ không tín nhiệm bà, người mà Vương Hủ không tín nhiệm tuyệt đối không dùng, là bà cậy già lên mặt, dám mưu toan việc của gia chủ... lập tức sợ hãi quỳ gối: Uyển thị hồ đồ, ngày sau sẽ giữ bốn phận, tuyệt không dám hoài nghi quyết định của gia chủ...

Vương Hủ gật nhẹ đầu, một tay nâng Uyển cô dậy nói: Uyển cô làm được, ta an tâm rồi.

Sau khi xe ngựa rời khỏi, Vương Hủ khẽ híp mắt, xoay người quay lại Ngụy Cung.

Thủ vệ và thị vệ một bên ngằm hiểu, thậm chí còn không hỏi, chỉ kính cẩn dẫn Vương Hủ vào một đình viện vắng vẻ.

Vương Hủ vung tay áo ngồi trên ghế, yên lặng nhắm mắt ngưng thần.

Không bao lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cùng với mùi hương hoa lan, Thân Ngọc y phục lộng lẫy đi đến, nàng phất tay ra lệnh thị nữ ra ngoài chờ, một mình đi vào, tươi cười quyến rũ, kính cẩn hành lễ với Vương Hủ: Thân Ngọc bái kiến gia chủ...

Vương Hủ mở miệng, bình thản nói: Tới gần đây.

Hai mắt Thân Ngọc sáng ngời, đứng dậy thướt tha đi tới gần Vương Hủ, quỳ sát bên chân hắn, nũng nịu gọi: Gia chủ...

Nhưng mà một giây sau, nàng bị một cái tát không kiềm chế lực đạo đánh cho ngã ngồi xuống.

Ánh mắt Vương Hủ lúc này rét lạnh: Dận ngươi không được xuất hiện ở trước cung yến, ngươi không nhớ kỹ, cố ý xuất hiện?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi ngày đều bề bộn ~ Cuồng muốn biến thành Tôn ngộ không

~Sở dĩ đem bối cảnh câu chuyện viết về thời Chiến Quốc là Cuồng đã tự suy tính rồi

chỉ có cái thời kì này con người mới phát sinh yêu hận tình cừ, không thể dùng giá trị quan của thời Tống mà xem xét.

Cuồng muốn ghi lại câu chuyện, cam đoan câu chuyện không biến đổi, nhưng quần chúng quay lưng Cuồng cũng không thể khống chế, căn cứ vào khẩu vị mà lựa chọn ~ về phần bất đồng danh tự, lâu trên luôn miệng kêu vứt bỏ văn thiếu niên, Cuồng biết mọi người rất yêu Cuồng, đừng ngại ngần, Cuồng cũng yêu mọi người, nào lại ta hôn một cái (3)

17. Chương 17

Thân Ngọc bị đánh lão đảo, té ngã trên mặt đất. Ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Trong Quỷ Cốc sức ảnh hưởng của Quỷ Cốc Tử rất lớn, nhưng từ trước tới giờ người không bao giờ để lộ vui buồn, cho nên một cái tát kia, thật sự khiến Thân Ngọc hoảng sợ vô cùng.

Gần đây nàng cảm giác gia chủ đối với mình không tệ, tuy rằng chưa từng sai nàng hầu hạ chuyện giường chiếu, nhưng chi phí ăn mặc có thêm so với Tân Nô được sủng ái.

Thậm chí nàng cảm thấy gia chủ đối xử với nàng còn dịu dàng quý trọng hơn Tân Nô trước kia.

Hôm nay nàng vi phạm mệnh lệnh gia chủ chạy tới phòng trước sảnh chính cũng là dựa vào một phần tư tâm này. Máy ngày trước, nàng vâng mệnh gia chủ tiến cung, dựa theo lời gia chủ phân phó, nguyện tạo thân thể, được Ngụy Vương cảm động nhận làm thân nữ.

Đây vốn là một phen kì ngộ khiến người khác cực kì hâm mộ, từ này về sau nàng có thể dùng thân phận tiểu thư của Ngụy Vương hưởng thụ vinh hoa trong nội cung. Thế nhưng vị Vương Quân phu nhân kia lại lạnh lùng nói với nàng, nàng sẽ không được an hưởng niềm vui ấy bao lâu đâu, chỉ cần đợi hai nước Ngụy-Tần kết minh, nàng sẽ bị gả xa tới nước Tần.

Nói cho cùng, thân nữ của Ngụy Vương thì sao, khác gì những... nữ tử được chọn trong cung kia? Trở thành con cờ của Ngụy Vương.

Nghe nói Tần Vương tuổi tác già nua, Thân Ngọc tự cảm thấy mình lớn lên quốc sắc thiên hương, một bông hoa xinh đẹp như nàng sao có thể bị lão già chà đạp? Huống chi, trong lòng nàng thầm ái mộ chủ nhân,

mỗi lần nhìn thấy người trái tim nàng đập không thể khống chế. Trước kia nàng cảm thấy mình xuất thân ti tiện, không xứng với gia chủ. Nhưng bây giờ khác rồi, nàng là thân nữ của Ngụy Vương, thân phận tôn quý bậc nào?

Nàng trái lo phải nghĩ quyết định mượn cơ phụ vương mở tiệc chiêu đãi hiền giả tiến vào sảnh, ám chỉ với phụ vương nàng thích vị Quý Cốc Tử hào hoa phong nhã, nếu đem nàng gả cho hiền giả, lúc đó chẳng phải là chuyện tốt?

Vì vậy nàng cả gan một mình vào tiền đình, lại không ngờ gia chủ nàng muốn lại giận tím mặt. Hốc mắt đỏ bừng.

Cốc chủ, ta.... ta chỉ là muốn người... Nàng lắp bắp nói.

Quý Cốc Tử lạnh lùng nhìn nàng ta mở miệng nói: Lúc trước nhập cốc, các người đều có khế ước bán thân, nhưng quân sự vẫn hỏi ý nguyện của các người, nếu muốn xuất cốc, lúc này sẽ trả lại khế ước bán thân của các người, tuyệt không ép lưu lại. Mấy năm qua, các người mỗi ngày đều chăm y ngọc thực, học được chút ít đạo lý sau này có thể sống an phận, người là người nổi bật nhất trong các nàng, hôm nay cũng không phụ kì vọng của ta, có chỗ đứng trong Ngụy Cung, tương lai trở thành nữ nhân của Tần Vương đó là việc nằm trong tầm tay.

Nếu người cảm thấy đây không phải ý nguyện của người, chỉ cần mở miệng bẩm báo với ta một tiếng. Ta sẽ giống như lúc người nhập cốc, thả người tự do, trời cao biển rộng, mặc kệ người rong chơi... Nhưng có một điều ta không dễ dàng tha thứ. Đó chính là an hưởng ban ân của Quý Cốc mà lại mang lòng tư, nghĩ mưu tính tự mình hành động. Người bất trung bất nghĩa thế này, không bằng heo chó, sẽ phải chịu hình phạt ngũ mã phanh thây...

Lời này vừa nói ra, Thân Ngọc bị dọa hoa dung thất sắc. Quý Cốc Tử thông hiểu quỷ thần, bói toán chính xác. Lời đồn đại càng khiến cho những ẩn giả bên trong Cốc càng thêm thần bí, lúc Vương Hủ mặt không biểu tình nói ra hai chữ Ngũ mã phanh thây, Thân Ngọc chỉ cảm thấy tứ chi đang bị kéo căng muốn rách, run rẩy quỳ rạp trên đất.

Hôm nay nàng có thể trở thành tiểu thư Ngụy Cung, là dựa vào năng lực của gia chủ, nếu bị gia chủ chán ghét vứt bỏ, trong khoảnh khắc nàng sẽ bị biến lại nguyên hình tan thành cát bụi, đó là chuyện quá dễ dàng.

Cuối cùng nàng khóc lóc cầu xin gia chủ cam đoan về sau không dám nữa, lập tức cởi bỏ vòng ngọc đeo trên tay, một đường quỳ rạp lùi ra khỏi sân viện.

Bạch Khuê nhìn bóng dáng Thân Ngọc lùi ra mới cất bước đi vào.

Như ân sư dự liệu, Đào Chu Công đã thuyết phục được Ngụy Vương, có rất nhiều ngô. Bạch Khuê cung kính nói.

Vương Hủ mở miệng nói: Từ trước tới giờ Phạm Công tính toán rất tốt, người khác nghe thấy sẽ không hứng thú, lấy vật đổi vật, buôn bán chỉ lời chút ít phí tàu thuyền, nhưng bây giờ kênh đào rộng mở, đường thủy hưng thịnh, hàng loạt giao dịch sẽ không thiếu được đội thuyền, Đào Công mượn danh nghĩa chọn mua cho Ngụy Vương, tất mượn thế kiến tạo ra đội thuyền lớn, sau này lợi nhuận của hắn sẽ không ít, tài nguyên không ngừng, tiền tài không ít...

Bạch Khuê gật đầu kính phục, hắn vốn thích chuyện kinh thương, lúc này nghe nói được lợi lớn, hận không thể vứt bỏ triều đình hỗn loạn, chạy tới các nước khác chu du tích trữ hàng. Nhưng mà lúc này trong lòng hắn đang có một chuyện, đưa mắt nhìn về mặt âm trầm của Vương Hủ, sau đó nhìn vòng ngọc trên bàn, do dự nói: Tân Nô...Nhìn thấy Thân Ngọc.

Vương Hủ khẽ gật đầu, trầm mặc một lúc nói: Năm đó Biện Hòa hiến ngọc, thật ra có hai khối, một khối hiến Sở Vương tạo thành Hòa Thị Bích, cái khác nhỏ hơn, bị Hòa thị giữ lại, vì khối ngọc đó chất ngọc tốt, tỉ lệ tinh khiết khiến người ta ưa thích. Biện thị chính là kẻ yêu ngọc thành si, mắt thấy Hòa Thị Bích tạo thành một trận gió tanh mưa máu, không muốn khối ngọc này lưu lạc thế tục, nên giấu đi.

Vì cơ duyên ta được khối ngọc này, mặc dù nhỏ hơn, nhưng so với ngọc của Hòa Thị thì không kém. Người đi tìm người chết tác ngọc, tạo thành ngọc bội cho nữ... Hoa vẫn không cần rườm rà, thanh nhã tốt hơn...

Bạch Khuê vội vàng đáp lời, thật ra hần lớn tuổi hơn Vương Hủ một ít, nhưng từ trước tới giờ rất giỏi nịnh nọt ân sư, nghĩ nghĩ nói: Thê thiếp trong nhà đệ tử không dưới ba người, đối với các mỹ nhân tâm tư đơn giản, nhận được mỹ ngọc sẽ tươi cười vui vẻ, nếu có thể nhẹ nhàng với các nàng, nói vài lời tốt, càng khiến thê thiếp nhiệt tâm...

Bạch Khuê chỉ nói một nửa, lại có chút không nói nên lời, sắc mặt ân sư nhìn hần có vẻ âm trầm, hần không dám nói tiếp.

Nhưng Vương Hủ im lặng một lúc, mở miệng nói: Tiếp tục.

Bạch Khuê vội vàng nói: Nữ tử tuy không được coi trọng, không cần quân tử quá mức phí công, nếu như nhàn hạ có thể yêu thương, nhưng không thể qua loa lấy lệ, càng không thể giống như hạ thần phục tùng quân vương... Ngược lại nếu gặp gỡ quân, cần phải hợp ý...

Hai chữ Hợp ý này rơi vào trong tai Vương Hủ, khiến hai hàng lông mày hần nhăn lại trầm tư, sau đó thần nhiên nói: Chuyện phiếm nói gì cũng tốt, nhưng lời nói này không thể nói ra miệng, bách gia trăm họ, coi việc nịnh nọt nữ tử là tà thuyết, lời này của ngươi nếu truyền ra ngoài chính là “U vương phong hỏa hí chư hầu” (*) quá hoang đường, chỉ sợ sau này đi tới nước khác sẽ bị đám nho sinh tóm lại cho lên giàn hỏa thiêu....

(*): Chu U Vương phóng hỏa đùa giỡn chư hầu chỉ vì muốn đổi một nụ cười của mỹ nhân Bao Tự, gây họa làm mất Cảo Kinh. Điển sự nổi tiếng này được gọi là Phóng hỏa hí chư hầu

Bạch Khuê không tin quỷ thần giống như đệ tử khác, tất nhiên không sợ lời nguyên rủa ân sư nói. Trái lại, hần biết rõ lời mình nói khiến hai hàng lông mày của ân sư buồn lòng, tâm tình... bắt đầu chuyển biến tốt.

Hần làm việc trước giờ rất có chừng mực, sau khi khiến ân sư vui vẻ, lập tức cúi người thi lễ lui ra ngoài.

Rốt cuộc Quỷ Cốc Tử cũng đứng dậy, dưới sự dẫn dắt của thị vệ đi ra khỏi đình viện, đến xe mã của mình thấy một người đã đứng đó.

Người đến chính là Bàn Quyên bá kiến ân sư không được bị chặn ngoài cửa.

Hần đã chờ lâu, trông thấy Vương Hủ đi ra, hai mắt tỏa sáng, vội vàng quỳ phục xuống nói: Đệ tử Bàn Quyên bá kiến ân sư.

Dập đầu xong hần không đợi Vương Hủ mở miệng, không chờ đợi được đoạt lời: Đệ tử biết mình đã sai, khẩn cầu ân sư trách phạt, nhưng ngàn vạn lần đừng bỏ qua đệ tử, cho đệ tử một cơ hội hối cải.

Vương Hủ khẽ nheo mắt, đi tới trước mặt Bàn Quyên, tự tay dìu hần lên nói: Ngươi là tướng quân thân phận tôn quý của nước Ngụy, cần gì phải tiến hành đại lễ với người sơn dã như ta? Mau dậy đi, đã là sư đồ, có gì mà tha thứ với không tha thứ...

Bàn Quyên nghĩ Quỷ Cốc Tử sẽ cho hần mặt lạnh, nhưng không ngờ lại cư xử hòa ái như vậy, thoát nhìn không giống như giận dữ. Vì vậy nhanh chóng thỉnh Quỷ Cốc Tử tới quý phủ mình dự yến tiệc.

Quỷ Cốc Tử lại đứng trước xe ngựa nói: Vừa mới uống một trận, giờ hơi tỉnh, quân tử không ham vật trong chén. Thôi không đi, ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta?

Bàn Quyên còn muốn vòng vèo chút ít, không nghĩ tới ân sư lại nói thẳng tới chỗ hiểm, nhất thời không uyển chuyển nổi, chỉ có thể mặt dạn mày dày nói: Trước đó vài ngày, đệ tử và sư đệ Tôn Trọng thảo luận quân vụ với Đại Vương ở tiền đình. Lúc nghe sư đệ bài binh bố trận, có rất nhiều ý tưởng mới. Không biết có phải vì đệ tử xuất cốc sớm, chưa học được toàn bộ binh pháp ân sư chỉ dạy? Đệ tử... khẩn cầu ân sư chỉ giáo.

Nói xong lại quỳ rạp xuống đất không đứng dậy.

Vương Hủ nhẹ nhàng cười, lần này ngược lại không nâng hần dậy, chỉ nói ra: Tôn Trọng chính là hậu nhân của võ thánh Tôn Vũ, tướng môn hổ tử, binh pháp hạng nhất, thật sự không phải là ta có thể với tới. Ngươi nói hần có ý tưởng mới, chỉ sợ là bí truyền của Tôn gia, nếu ngươi dốc lòng cầu học, ngại gì không lãnh giáo với sư đệ ngươi? Đứa nhỏ kia không phải người keo kiệt, hai người là đồng môn có thể giúp đỡ nhau, chuyện này cũng khiến người làm sư phụ như ta yên lòng.

Nói xong liền ngồi vào xe ngựa, mệnh lệnh với xa phu, nghênh ngang rời đi.

Bàng Quyên một đường dập đầu, lại không thu được lợi gì, không khỏi tức giận nghiêng rằng, thậm chí trong lòng: Thất phu! Có ngày sẽ khiến người đẹp mắt!

Chuyện tính toán trong nội cung tạm thời không đề cập tới.

Sau khi ngủ nửa ngày, Tân Nô cũng tỉnh lại. Lúc này sắc trời tối sầm, có vẻ muốn mưa, nhìn hàng cây bên đường, có thể phân biệt rõ hướng đoàn xe đi tới là về Quỷ Cốc.

Đã lâu không được khóc một trận thoải mái như thế. Từ khi trốn đi bị bắt lại, tới lúc trở về, những tích tụ trong lòng nàng cũng tiêu tán không ít, nhưng sau khi phát tiết, cả người và đầu óc đều trống rỗng.

18. Chương 18

Lúc này trời đã tối. Đoàn xe cũng dừng lại nghỉ ngơi.

Xe đã đi tới Đại Lương cách Quỷ Cốc không quá xa, cũng không gọi là gần. Nhưng đây không thể coi là lộ trình ngắn, con đường rộng hẹp khác nhau. Nhưng bánh xe của Quỷ Cốc đã được thợ thiết kế cho mọi trường hợp, thùng xe hẹp dài phối hợp với bánh xe, cho dù đường bằng phẳng hay gập ghềnh đều có thể ứng phó.

Bởi vì ngày hôm sau phải đi đường núi, cho nên lúc đoàn xe nghỉ ngơi bên đường, đám xa phu vội vàng thay bánh xe.

Uyển cô đỡ Tân Nô xuống ngựa. Tân Nô lại không muốn bà chạm vào mình, lùi về sau lạnh lùng nói: Ta có thể tự xuống xe!

Nếu mấy ngày trước đây, chỉ sợ Uyển cô lại muốn lôi kéo kèm theo một trận khiển trách, nhưng không biết tại sao, hôm nay tính tình bà ta lại hòa hoãn không ít, không có ý bất mãn, chỉ phát tay gọi Khải Nhi tới, lấy ghế cho Tân Nô, sau đó tự mình chuẩn bị bữa tối.

Tuy là dã ngoại nơi hoang vu, nhưng đồ dùng trong cốc mang ra cho nên đồ ăn vẫn rất ngon. Thịt bò dùng muối ướp, rất tươi, chỉ cần cắt miếng, nấu thành canh.

Tử Hổ am hiểu săn bắt, không bao lâu bắt được hai con thỏ rừng. Sau khi lột da mổ bụng, cắt thỏ thành miếng to bằng ngón tay dùng cành táo xiên qua, đặt lên lửa nướng, còn vẩy thêm chút muối, mùi thơm lập tức tỏa ra.

Dùng cơm với nước mắm cá, chỉ dùng cá biển tạo thành nước mắm. Khải Nhi múc một thìa nhỏ vào chén của Tân Nô, ý bảo nàng trộn lẫn cơm để ăn.

Nhưng Tân Nô thật sự không muốn ăn, lắc đầu nói: Để đó đi.

Khải Nhi không thuận theo, nhỏ giọng nói: Trong lòng không thoải mái, sẽ không muốn ăn. Nhưng chúng ta là nô bộc, sao có thể giống như tiểu thư công tử, coi mi thực như không?

Tân Nô biết rõ ý tứ trong lời nói của Khải Nhi, bởi Khải Nhi là do phụ mẫu bán vào cốc, tất nhiên cảm nhận rõ nỗi khổ của con nhà nghèo, trước kia từng nghe Khải Nhi nhắc qua, nhà nghèo khổ bữa ăn một năm không nhìn thấy thịt cá, mà bản thân nàng khi bỏ trốn, cũng từng nếm trải cảm giác khổ sở vì đói khát. Nói vậy, không ăn thực là tội lớn, nàng sớm không phải là quý nữ có thể tùy tiện làm nũng để mẫu thân cưng chiều...

Cầm bát canh, nhấp một ngụm sau đó ăn một thìa cơm, chưa kịp nhai nuốt, đã nghe thấy tiếng âm thanh cười nói từ trong rừng truyền đến: Mùi thơm lan tràn vạn dặm, sao lại giống như món canh của đầu bếp trứ danh?

Người chưa thấy, Tử Hổ đã rút trường kiếm, mũi kiếm chĩa xuống đất, quát về phía người đến: Người phương nào đến? Xin dừng bước!

Lúc này người trong bụi cây cũng hiện ra, dưới ánh sáng của bó đuốc có thể nhận ra là một nam tử anh tuấn, bên cạnh hắn còn có một thiếu nữ thanh tú, mặc dù có võ sĩ rút kiếm đứng trước mặt, nhưng đôi mắt tròn to của nàng ta lại chỉ nhìn chăm chú vào xác thịt thỏ nước, nhìn như sắp chảy nước miếng rồi.

Thiếu niên kia thấy Tử Hổ rút kiếm, không hề hoảng hốt. Hiện giờ... thế đạo không thái bình, phú hộ bình thường đi du lịch cũng phải có võ sĩ đi theo đấy. Hắn ôm quyền cao giọng nói: Tại hạ là người của nước Ngụy, trên đường đi qua nơi này, theo mùi thơm của đồ ăn mà tới, nếu có chỗ mạo phạm, kính xin hiệp sĩ rộng lòng tha thứ.

Dân phong ở ngoại ô Đại Lương cũng coi là chất phác, khác qua đường kết nhóm nấu cơm chính là chuyện thường xảy ra. Hơn nữa người đến xiêm y sạch sẽ, sau lưng có lão bộc tì nữ, xem ra là con nhà phú hộ, hơn nữa đồ ăn lão bộc kia cầm nóng hổi, có lẽ là chuẩn bị ăn.

Nhưng Hồ Tử lại không khách khí, không thèm để tâm tới cái gọi là phong tục địa phương, lạnh giọng nói: Không tiện dừng cùng tôn giá, kính xin dừng bước.

Nữ tử kia không nhịn được, mở miệng nói: Nếu không, ta bỏ tiền mua thịt thỏ của các người? Ca ca, huynh cho họ nhiều tiền một chút, mua thịt thỏ về chúng ta tự nướng.

Có một muội muội ham ăn thật là chuyện khiến người ta khó xử, thiếu niên kia bất đắc dĩ định mở miệng, thì Tử Hổ sai gã tùy tùng đưa một con thỏ tới nói: Vật trong núi, cần gì định giá? Con thỏ này đưa cho các người, cầm đi đi.

Tuy thái độ cứng rắn nhưng cũng có lí, thiếu niên kia ôm quyền tạ ơn, mắt nhìn về phía mỹ nhân ngồi trên ghế, vẻ mặt có chút hồng, vội vàng tạ ơn sau đó mang theo muội muội đi về phía chỗ nghỉ chân bên cánh rừng.

Chỉ chốc lát, đã ngửi thấy mùi thơm từ bên kia truyền tới.

Sau khi Tân Nô ăn nửa bát, cảm thấy no bụng, ngẩng đầu nhìn, thấy bốn phía có đóm lửa, nơi này là đồng nội, cấu tạo của đất đai khô ráo, hoàn toàn thích hợp để người đi đường dừng lại nghỉ chân, nhưng mà người dừng lại nghỉ chân cũng hơi nhiều rồi, con đường này cũng không phải thông qua thành thị phồn hoa, vì sao lại có cảm giác đi ra ngoại thành du xuân?

Ngược lại Khải Nhi lại nắm rõ, cười nói: Tân Nô tỷ tỷ, người ở nội viện đã lâu, tất nhiên không rõ tình hình ngoại viện, năm năm một lần, gia chủ sẽ công bố muốn mời chào tài tuấn thiên hạ nhập cốc. Hôm nay là tới thời điểm thu nhận môn đồ. Những người này cùng đường với chúng ta, chắc hẳn là đến núi Vân Mộng.

Quý Cốc Tử nổi danh đã lâu, tuy rằng thế nhân quên đi một Tân Tử Quý Cốc, nhưng danh hào Quý Cốc đã ăn sâu vào lòng người, sau khi nhập cốc học hành lập tức thăng chức chức hầu, đây là ước mơ tha thiết của bao người, đương nhiên là phải lao tới núi Vân Mộng thật sớm xin được số thứ tự tốt để cầu sư.

Qua mấy ngày nữa, chỉ sợ người hành tẩu trên con đường này càng nhiều.

Trong lòng Tân Nô có chút xem thường, tính cách ti tiện, tràn ngập âm mưu, chẳng qua trùng hợp có vài tên đệ tử vang danh mà thôi lại lợi dụng hoặc những đệ tử tâm tính thuần lương đến học, không biết muốn bồi dưỡng bao nhiêu thế hệ kiêu ngạo ngang ngược như tên Bằng Quyên vậy.

Sau khi ăn xong, Khải Nhi thuần thực trải đệm chắn cho Tân Nô, còn dùng than củi hơi nóng xua tan khí lạnh mùa xuân.

Tân Nô đưa tay nhận, nhẹ nhàng nói: Sao lại thu thập giúp tỷ, cứ đi thu thập chắn đệm của mình, tỷ và muội đều là nô bộc, muội lại cứ chăm sóc ta, thật khiến trong lòng thêm áy náy.

Khải Nhi đưa tay đỡ: Tỉ tỉ tốt của ta, ngồi ở bên nhìn, nếu bị phông, ta sẽ bị Uyển cô trách phạt đấy. Tuy tỷ bị làm nô tịch, nhưng từ nhỏ tới lớn, có bao giờ phải làm việc nặng? Đơn giản là bưng trà đồ ăn cho Cốc chủ thôi, lúc tỷ bị bệnh, trái lại gia chủ còn phải tới chăm sóc tỉ đấy...

Ngày thường đáng vẻ Tân Nô kiên cường, nhưng lúc sinh bệnh sẽ như đứa nhỏ không chịu uống thuốc. Mỗi lần đều là Cốc chủ tự tay bón thuốc mới được. Liên tiếp mấy lần, nàng hầu hạ ở bên ngoài thấy gia chủ dùng miệng tự mình bón thuốc cho Tân Nô, nhìn như vậy, khiến người ta ngượng ngùng tim đập.

Tân Nô nghe xong không khỏi nhướn mày, nhưng lời Khải Nhi nói là thật, không thể cãi lại, nhưng nàng biết rõ, chẳng qua ngoài thân phận tiện nô thì thêm một phần công dụng thôi... Rốt cuộc là không giống Khải Nhi, ban ngày làm thêm chút việc, ban đêm có thể bình yên ngủ...

Sau khi hai người nằm xuống, nói chuyện phiếm một lát, sau đó Khải Nhi khẽ nghiêng đầu, chìm vào giấc ngủ. Ban ngày Tân Nô ngủ khá nhiều, lúc này không buồn ngủ. Chỉ nằm trần trọc, nghe tiếng người gác đêm nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng móng ngựa, tiếng càng lúc càng dồn dập, đồng thời kèm theo tiếng người âm ỉ. Giống như người nào đó đi kiểm tra, đuổi bắt tiện nô bỏ trốn.

Tân Nô đứng dậy khoác áo lên vai, nhìn ra bên ngoài, thấy đám Tử Hồ đã sớm đứng dậy, rút bảo kiếm sẵn sàng đón địch. Chỉ chốc lát đã thấy đội nhân mã xuất hiện trước mặt họ.

Nam tử cầm đầu vẻ mặt kiêu ngạo nói: Chúng ta là thị vệ của Công Tử Ngang, đến tìm nữ nô bỏ trốn, mở ra! Chúng ta muốn kiểm tra lều trại của các người.

Tử Hồ bình tĩnh, móc phù bài nói: Lệnh bài của Ngụy Vương ở đây, thỉnh không nên quấy rầy.

Người kia không ngờ tới một con người đáng vẻ thô lỗ như vậy lại có tín vật Ngụy Vương, không khỏi sững sờ, hoài nghi nhìn, lại thì thầm với người bên cạnh một hồi rồi quay người rời đi.

Thế nhưng những lều trại khác không thể may mắn như vậy, trong lúc nhất thời thật ồn ào. Không bao lâu, nữ nô bị bỏ trốn kia được lôi ra từ trong một thương đội, nghe nói nàng ta là thiếp của Công Tử Ngang, về sau dùng để khen thưởng môn khách. Nhưng nàng ta ghét bỏ môn khách kia đã qua tuổi thất tuần, già không chịu nổi, nên hẹn nô bộc khác cùng nhau chạy trốn. Môn khách kia nhất thời tức giận, tuyệt khí mà chết. Công Tử Ngang biết tin rất tức giận, phái người suốt đêm truy tìm, rốt cuộc bắt được nữ nô ở đây.

Lúc Tân Nô và Khải Nhi ra khỏi trướng, vừa vặn nhìn thấy nàng ta tóc tai bù xù bị kéo trên đường lớn. Đầu lĩnh kia sau khi nói tội trạng nàng, rút kiếm, chém thẳng xuống cổ nàng ta, nhất thời máu tươi bắn tung tóe lên cao, dưới ánh đuốc càng thêm đỏ...

Bốn phía nữ quyến không ít, chưa thấy mặt trái của thế tục, bị tình thế trước mặt dọa hét lớn. Cho dù nam tử bình thường trông thấy, cũng kinh hồn bạt vía.

Thuộc hạ của Công Tử Ngang, sai người vớt thi thể của nữ tử lên lưng ngựa, sau đó đánh nam tử kia một trận, trói chặt kéo về báo cáo kết quả. Chỉ để lại một vũng máu đen và mùi máu gay mũi.

Thế đạo này coi mạng người như cỏ rác, dù nữ nô bị tử hình trước mặt mọi người cũng không kì lạ.

Cho nên sau khi đội nhân mã của Công Tử Ngang rời đi, có người bắt đầu nói về chuyện nữ nô này. Nghe nói nàng ta vốn là mỹ nhân nổi danh cố đô, trước kia rất được các công tử yêu thích, nhưng chỉ là thân tiện nô mà thôi, cuối cùng khó thành phu nhân, cho nên Công Tử Ngang thường xuyên dùng nàng ta để khoản đãi khách quý.

Không nghĩ tới nàng ta lại chết thảm giữa đồng hoang, quả nhiên là khiến người khác tiếc hận...

Tân Nô chỉ cảm thấy mạch máu trong người đông lại, hình ảnh dưới bó đuốc lúc này không khỏi khiến nàng nhớ tới chuyện hai năm trước, bản thân nàng giống nữ tử kia, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt...

Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay lớn từ phía sau ôm nàng lại.

Tân Nô bị dọa kinh hãi, phản ứng kịch liệt. Theo bản năng đánh mạnh về phía sau. Lại bị người đằng sau dễ dàng hóa giải. Nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Vương Hủ khoác trường bào màu đen không biết đuổi tới từ lúc nào, đang cau mày nhìn nàng.

Nàng cũng không biết, sắc mặt mình lúc này tái nhợt, toàn thân lạnh băng, run đến lợi hại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay trời mưa, giữa trưa về nhà làm bò bít tết, khoai tây rán, nhưng rán không tốt, rất buồn bực vì sao mỗi lần đều rán, nhưng lại không nắm bắt được kĩ xảo.

19. Chương 19

Vương Hủ lạnh lùng nhìn vũng máu đen trên mặt đất, cởi trường bào trên người xuống, trùm lên người Tân Nô, ôm lấy mi nhân đang hoảng hốt, đi vào doanh trường.

Bởi vì vừa ẩm ỉ, Khải Nhi cũng tỉnh, thấy gia chủ đến, tất nhiên cũng không theo vào.

Choàng áo khoác của Vương Hủ, lúc da thịt tiếp xúc với hơi ẩm trên áo, nàng mới phục hồi tinh thần, theo bản năng tránh né hẩn tới gần.

Đáng tiếc một đôi tay cứng rắn ôm siết nàng vào ngực, trong doanh trường đen kịt hẩn ngậm lấy môi nàng, bàn tay du ngoạn bốn phía, giống như đang đùa giỡn bắt các trong dòng nước, lực đạo lúc mạnh lúc nhẹ.

Tân Nô biết, lúc này hẩn đang nổi lên hứng thú, nhưng nàng không có chút khí lực để hòa theo, chỉ có thể chậm nhẹ vào ngực hẩn, xấu hổ gất lên: ...Đừng...

Vừa hô xong một câu này, lập tức hối hận, theo kinh nghiệm dĩ vãng, lời nàng chỉ như châu chấu đá xe, căn bản không tác dụng, chỉ giống như đồ ăn trợ hứng.

Quả nhiên động tác của hẩn không chậm lại, nhưng lại xoay nàng đặt lên người mình, rồi vuốt ve vành tai nàng nói: Tối nay cỡi ngựa đuổi theo cả đêm, người đây khí lạnh, dù nàng muốn, ta cũng không có khí lực, chỉ mượn nàng sưởi ấm mà thôi.

Hẩn đã nói như vậy, Tân Nô cũng yên lòng, thân thể vốn căng thẳng cũng mềm mại đi rất nhiều. Nhưng mà trên người hẩn cũng không lạnh như hẩn nói, ngược lại nóng bừng, còn nàng, mặc quần áo mỏng manh đứng bên ngoài doanh trước hơi lạnh thấm người lúc được tiếp xúc với cơ thể hẩn mà bắt đầu... ấm dần.

Xa xa bên ngoài doanh trường, truyền đến tiếng hát bi thương của lão giả, nghe kĩ, chính là tể ca vong linh, nghe nói nữ nô chết thảm kia cũng là người số khổ...Ban đêm ở vùng núi hoang vu, tiếng xướng truyền vang xa, bay lên như điều gặp gió, không biết có thể chở được một vong hồn tuổi trẻ đổ tới nơi Cực Lạc.

Tiếng xướng ca kia cũng không lâu, chỉ một lát là ngừng, xung quanh lại tĩnh lặng, chẳng biết tại sao, Tân Nô cảm giác, khúc nhạc buồn kia vẫn vờn quanh bên tai nàng...

Dùng sắc phục vụ, kết quả cuối cùng cũng giống nhau. Lúc Vương Hủ chán ghét dung mạo nàng, liệu nàng sẽ rơi vào tình cảnh thế nào? Nữ tử trong cốc phần lớn là bị đưa ra ngoài, tuy nhiên dung mạo các nàng không tầm thường, có thể so sánh với những nữ tử nhà giàu có học thức, nhưng sau khi xuất cốc vẫn là phục thi bên gối đàn ông. Nếu lúc nàng bị vứt bỏ, cũng sẽ giống như nữ nô kia thuận tay đưa cho đám quan lại quyền quý?

Lúc Tân Nô nghĩ ngợi lung tung, vành tai bị cắn nhẹ một cái, đau đến mức nàng không nhận được kêu A một tiếng.

Ánh lửa len vào lều trại, làm nổi bật đôi mắt đen sâu thẳm của Vương Hủ, hẩn giống như nhìn thấu tâm tư nàng, đưa tay xoa nhẹ lên chữ “Hủ” trên vai nàng nói: Chỉ cần nàng nhớ kĩ thân phận mình, không vọng tưởng trốn đi, cả đời nàng sẽ ở bên cạnh ta...

Như vậy hẩn sẽ không tặng nàng cho người khác, thật sự khiến nô tài cảm động rơi nước mắt, Tân Nô suy nghĩ không biết nàng có nên đứng dậy làm đại lễ tạ ơn gia chủ yêu mến, Vương Hủ quá hiểu tính cách nàng lười phải nghe những lời khiến người khác tức giận từ miệng nàng.

Nàng bị đặt dưới thân hẩn: Sáng sớm còn phải xuất phát, mau ngủ đi. Nói xong liền ôm nàng sát vào trong ngực.

Tân Nô nghĩ tận mắt nhìn thấy thảm kịch, sẽ mất ngủ cả đêm, nhưng khi nghe tiếng tim đập quen thuộc kia, nàng lại chậm chậm đi vào giấc ngủ.

Tâm tư Vương Hủ âm độc thâm trầm thủ đoạn độc ác, quỷ thần thấy cũng muốn trốn tránh, một đêm này có kẻ Sát Thần nằm cạnh, nàng không lo lắng có oan hồn đi vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, bởi vì muốn rời khỏi, mọi người lục tục chuẩn bị. Tân Nô cẩn thận nhắc cánh tay Vương Hủ đang để trên người mình, đứng dậy mặc y phục sau đó ra ngoài rửa mặt.

Ở bên trong chậu đồng đã có vài cọng lá ngải cứu, nước nóng chỉ cần hòa thêm ít nước lạnh rửa là sạch mặt. Bởi vì đi đường xa, khó tránh bị muỗi đốt, cho nên khách lữ hành rất thích dùng nước lá ngải cứu tránh bị muỗi đốt.

Sau khi hòa nước ấm, Tân Nô đang định đứng dậy mang vào cho Vương Hủ, lại phát hiện hai huynh đệ hôm qua tới xin thịt thỏ xuất hiện sau rừng cây.

Nàng ta cười hì hì nhìn về phía Tân Nô nói: Vị tỷ tỷ này, ta lại tới quấy rầy rồi, có thể cho ta xin ít ngải cứu, chúng ta đi trên đường không tìm được.

Tân Nô nhìn hai mắt nàng ta to tròn đáng yêu, liền gật đầu, ra hiệu Khải Nhi cho nàng ta mấy cọng.

Nhưng nữ tử hôm qua thoải mái nhận thịt thỏ không băn khoăn, hôm nay xin lá ngải lại muốn Đầu ngã dĩ đào, báo chi dĩ lí (*), cố ý mang một loại Sơn đặc biệt làm bằng hương hoa của nước Yến tặng cho Tân Nô.

(*): Đại ý người tặng ta quả đào, ta trả lại quả mận

Hôm qua dù không nói chuyện với vị tỉ tỉ xinh đẹp này, nhưng nhìn nàng một thân xa hoa quý phái, thêm nô tài phục thị, thiếu nữ này nhận định Tân Nô chính là nữ chủ nhân của nhóm người. Nên cố ý chọn vật nữ tử yêu thích mang tặng Tân Nô.

Ngược lại Tân Nô không thể từ chối ý tốt của nàng ta, đành phải nói lời cảm tạ.

Nữ tử kia báo tên họ, nàng ta là Trương Hoa, chính là từ hoa trong Cây đào có hoa. Đương thời nhiều nữ tử không có tên, tên họ đẹp như vậy, có thể thấy được là người đến từ gia đình phú hộ có học thức.

Tỷ tỷ, tỷ cũng muốn tới Quỷ Cốc bá sự học nghệ sao? Trương Hoa nháy mắt tò mò hỏi.

Tân Nô sửng sốt: Ta là nữ tử, sao có thể bá sự? Người... là muốn tới Quỷ Cốc bá sự? Lời vừa nói xong, ánh mắt Tân Nô không khỏi trầm xuống, lúc trước nữ tử tiến vào Quỷ Cốc phần lớn là nghèo khổ không chịu nổi, nhưng thiếu nữ trước mắt này lại ngây thơ rạng rỡ, xuất thân không tầm thường, sao lại cam chịu quỳ gối làm môn hạ Quỷ Cốc, về sau muốn dựa vào tên kia sống qua ngày?

Có thể Trương Hoa coi Quỷ Cốc là nơi rất lộng lẫy hưng phấn nói: Quỷ Cốc Tử tài học nổi danh thiên hạ, bao nhiêu nam tử muốn tới bá sự, thuật toán, tung hoành, binh quỷ, bói toán, y đạo...Có thể nói là toàn diện. Nam tử có thể học, vì sao nữ tử không thể học? Ý này có nghĩa là nàng ta sẽ bá sự tới học đường dưới danh nghĩa Quỷ Cốc học cùng các nam tử kia.

Đúng rồi, Tân Nô tỷ tỷ, tỷ có biết chữ không? Trương Hoa lại hỏi.

Tân Nô gật nhẹ đầu. Hai mắt Trương Hoa sáng ngời, đưa một cuốn thẻ tre trong tay áo ra cho nàng.

Đây là cuốn “Luận Ngữ” mới được viết chỉ có 100 bản, ca ca ta phải trăm phương ngàn kế mới sao chép được, là những lời nói tâm đắc của đạo nho do Khổng phu tử còn sống nói, trí tuệ người vô song, cho nên sau khi qua đời, chúng đệ tử dựa vào lời nói của người để biên soạn thành sách, không ngừng sửa chữa, gần đây mới tổng hợp thành bản thảo, tỉ mỉ nhìn xem, dù sao chúng ta cũng đồng hành, sau khi xem xong, ta lại cho tỉ mượn... Nói xong liền quay người vui vẻ rời đi.

Sách ở đương thời sao chép không dễ, nhất là trong mắt những kẻ quân tử, sách vở còn hơn hoàng kim, thế mà cô gái này lại không chút keo kiệt cho mượn, có thể thấy, là người khảng khái.

Lúc nàng cầm quyển sách quay người rời khỏi, mới phát hiện Vương Hủ đang đứng ở cửa lều không biết đã nhìn bao lâu?

Tân Nô thầm nghĩ: Không tốt, chẳng lẽ hắn muốn hủy sách?

Từ trước tới giờ nho sinh thường mắng Quý Cốc Vương Hủ là kẻ không biết xấu hổ, thậm chí có nho sinh còn ra sức nói mọi chuyện xấu của hắn, vẽ một bức họa hắn trên trán bị bướu, đầu hói lan truyền rộng rãi. Đám đệ tử trong cốc cũng kiêng kỵ điều ân sư chán ghét, từ trước tới giờ không đề cập tới đạo lý nho gia: Nhân, lễ, nghĩa, trí, tín.

Quả nhiên Vương Hủ đưa tay lấy quyển sách, ánh mắt lộ vẻ chán ghét lướt vài lần, vốn thuận tay định ném vào đồng lửa, sau đó dùng nước lá ngải rửa tay cho hết xui.

Nhưng cánh tay vừa gơ lên một nửa, không biết tại sao trong đầu lại vang lên một câu hợp ý của Bạch Khuê, lại chậm rãi buông xuống, đưa cho Tân Nô nói: Coi một chút cũng được, phần lớn là những lời mê muội thần trí, tên Trọng Ni (Khổng Tử) khi còn sống đi chu du khắp nơi gặp phải trắc trở, cuối cùng như là chó nhà có tang, chỉ kém như mấy tên khát cái, nguyên nhân là do “Không biết thức thời”, nàng có thể xem giải buồn, không cần để trong lòng...

Tất nhiên Vương Hủ không thèm nhìn tác phẩm của tên đầu lĩnh ăn mày, so sánh ra hắn thật sự vượt xa cái vị qua đời nhiều năm -Khổng phu tử kia. Nếu không hắn cũng không có ngày này, thanh thế vang xa lôi kéo lòng người!

Nhưng, hắn có thể cho mình đọc sách, thật là việc lớn ngoài ý muốn.

Khi còn bé nàng rất thích đọc sách hơn chơi đùa, vẫn nhớ lúc nhỏ, không biết sức mình còn hành động thiếu suy nghĩ, dùng tro bếp gạch lên phiến đá viết ra những chữ vỡ lòng. Ép buộc Vương Hủ đọc với nàng.

Khi đó Vương Hủ còn thiếu niên vẻ mặt ngây ra, dùng ánh mắt chán ghét trừng nàng. Lúc ấy nàng chỉ nghĩ hắn ngốc nghếch không biết đọc, thậm chí còn ép hắn mở bàn tay ra, bắt chước phụ thân dùng hình phạt với đệ tử, dùng que gỗ nhẹ nhàng quật vào lòng bàn tay hắn, vừa đánh vừa cười khanh khách...

Nữ oa ngốc nghếch ngu xuẩn đâu ngờ rằng, học thức tên gia nô ấy đã vượt qua các cao đồ của phụ thân, hắn lột đời thực tế, không phải là người cổ hủ sống trong cốc cả đời như phụ thân có thể với tới.

Chắc lúc vụt quá mạnh, về sau Vương Hủ thật sự không thích nàng đọc sách, đặc biệt là cấm nàng chạm vào thư tịch...

Nhớ tới chuyện cũ thật không chịu nổi! Lúc nào cũng cảm thấy hận không thể lao vào ngọn lửa, giống như phượng hoàng niết bàn trùng sinh. Sớm một chút tránh khỏi vận mệnh dây dưa với tên tặc tử sao chổi này.

20. Chương 20

Đoạn đường này, quả nhiên làm bạn với huynh muội Trương gia, Trương Hoa kia còn nhiều lần vén màn xe gọi với sang Tân Nô.

Huynh trưởng của nàng ta ở cạnh thấy muội muội quá lỗ mãng chỉ đỗ mắt ở bên khuyên can.

Nhưng Vương Hủ lại không hiện thân, liên tục ở trong xe ngựa, im lặng lắng nghe đám người ồn ào.

Lúc tới sơn cốc, Vương Hủ giống như chợt nhớ ra, lấy một cái hộp trong ngực, nhẹ nhàng ném trước mặt Tân Nô, sau đó xuống xe ngựa.

Tân Nô mở ra, nhìn thấy vòng ngọc mẫu thân lưu lại đang nằm trên vải bông mềm. Nàng vội lấy ra, nhìn kỹ một chút, vòng ngọc không việc gì.

Lúc đó bởi vì xúc động tức giận, nàng không suy nghĩ kỹ, nhưng bây giờ nghĩ lại. Dù Vương Hủ vô sỉ cũng tuyệt đối không có đạo lý lấy đồ của ái thiếp. Không phải hắn có phẩm đức, mà là hắn cực kỳ kiêu ngạo, thủ đoạn bị oorin hư thế này, ngay cả hiệp khách đường phố cũng khinh thường làm.

Nhưng... nếu không phải vậy, thì sao vòng ngọc lại trên cổ tay Thân Ngọc? Hơn nữa ý của Di Quang phu nhân lúc đó là gì?

Tân Nô đeo vòng ngọc lên cổ tay, khê cau mày, trong lòng giống như có sương mù che lấp, không thấy lối ra.

Lúc xe ngựa tiến vào địa giới của núi Vân Mộng. Con đường vốn không rộng nay đã chật ních. Khắp nơi đều có người cầm sách vở ngâm thơ đọc thuộc lòng, giống như chuẩn bị khoe tài, khiến ân sư kinh ngạc một phen.

Nhưng mà đến một ngã ba, xa phu am hiểu vị trí xung quanh Quý Cốc đi nhanh về phía đường mòn, quanh co vòng vèo một hồi đi vào hậu viện của núi Vân Mộng.

Lúc Tân Nô xuống xe, theo lệ cũ, đợi gia chủ dẫn đầu vào trước, nàng mới theo đuôi phía sau. Nhưng lúc vào tiền viện, trong lòng nàng càng nghi hoặc, dọc đường gương mặt người hầu đều lạ hoắc, không phải là những người lúc trước nàng biết.

Ban đầu Tân Nô chỉ nghĩ nàng bỏ trốn gây phiền hà cho nô bộc trong viện, nhưng lúc...những nô bộc mới này nhìn về phía nàng, vẻ mặt khác thường, ánh mắt đề phòng cảnh giác, không giống như không được dạy dỗ.

Quan trọng nhất là, Uyển cô không để cho nàng về căn phòng nhỏ trong viện, mà sai Khải Nhi thu thập đồ đạc của nàng, tới phòng khách ở tiền viện.

Nhưng phòng khách này là chuẩn bị cho những người dưới núi muốn xin học đấy, muốn nàng dọn tới đó là có ý gì?

Đột nhiên Tân Nô nghĩ đến, mấy ngày trước đây đồng hành có vài chiếc xe ngựa hoa lệ, chắc là sĩ khanh công tử.

Từ trước đến giờ Vương Hủ rất giỏi mua chuộc lòng người, chiêu đãi khách quý không bao giờ đơn điệu, chẳng lẽ... muốn nàng...

Bên tai mơ hồ vang lên bài tế ca ai oán, Tân Nô khê rùng mình một cái ngẩng đầu thấy Khải Nhi đang bận rộn thu dọn đồ đạc, Tân Nô đi thẳng tới thư phòng Vương Hủ.

Thư phòng của phụ thân là ở bên trong nhà giữa hậu viện, nơi có ánh sáng tốt nhất. Toàn bộ thư phòng đều dùng gỗ điêu khắc, đẹp mà thanh tĩnh, giá sách cao chạm tới nóc nhà. Lúc nhỏ Tân Nô thích nhất là vào thư phòng phụ thân, bò lên thang lấy các thư tịch lớn nhỏ.

Nhưng mà Vương Hủ lại vứt bỏ thư phòng Tân Tử không cần, mở một thư phòng khác.

Trên thực tế, Vương Hủ đối với tất cả những thứ đã từng là của gia chủ Tân Tử, có một loại căm hận không nói nên lời, cho nên sau khi kế thừa Quý Cốc, càng hận không thể đem toàn bộ dấu vết của gia chủ tiền nhiệm xóa sạch.

Thậm chí sau khi phụ thân chết, còn không được mai táng bên mộ mẫu thân, mà mang về quê an táng. Lúc trước sau khi nàng và lão bộc bỏ trốn, về căn nhà cũ ở quê, cũng là để bái tế mộ phần phụ thân.

Nhưng lúc nàng bái tế, lại phát hiện bên mộ phụ thân còn có một ngôi mộ khác.

Nhìn thì không phải mộ mới, nhưng được làm cỏ cẩn thận, mộ bia rêu xanh chứng tỏ đã mất lâu, chữ trên mộ cũng mờ đi không nhìn rõ.

Chỉ có một ngôi mộ vô danh và mộ của phụ thân nằm song song một chỗ. Nàng lúc ấy tò mò hỏi lão bộc, nhưng lão bộc cũng không biết phần mộ đó là người phương nào.

Tới thư phòng, Tân Nô vội vàng thu hồi suy nghĩ, đứng chờ trước cửa, đợi người bên trong thư phòng ngẩng đầu lên.

Thư phòng của Vương Hủ không giống với phụ thân, trí nhớ hẳn rất tốt, đọc qua một lần là không quên, vì vậy bớt chút vi biên tam tuyệt (*) cần cù, những sách kia ngoại trừ để trưng bày, thì sau khi xem hết một lượt sẽ được cất vào hòm gỗ, rồi đóng ở một bên. Nhìn chỉ giống như nhà kho lớn chứ không có không khí của một thư phòng.

(*): Khổng Tử đọc kinh Dịch đến mức làm lẽ sách bị đứt ba lần(Lề sách: ngày xưa dùng dây khâu các thẻ tre.)

Đại ý của câu này là dùng để chỉ người chăm chỉ học hành.

Lúc này ở cửa ra vào chất đống những phiến trúc đã phơi khô, thư đồng ở cạnh cửa thành thực cắt da trâu thành miếng nhỏ dài rồi khâu phiến trúc thành thẻ tre. Một gã thư đồng khác thì xếp thẻ tre, đặt lên bàn để Vương Hủ viết. Đợi khi viết xong một cuốn, hắn mới ngẩng đầu nhìn Tân Nô đang khuyu gối trước cửa hỏi: Chuyện gì?

Tân Nô đứng thẳng tắp, cấn cấn bờ môi hỏi: Xin hỏi gia chủ, vì sao lại chuyển ta tới phòng khách ngoại viện?

Vương Hủ phát phát tay, hai gã thư đồng khom người lui ra. Lúc này hắn mới buông bút, xoay nhẹ cổ nói: Tôi xoa bóp giúp ta.

Trong lòng Tân Nô có việc suy nghĩ, càng thêm chắc chắn hắn chuyển nòng đi, chính là có tâm tư bất chính. Tuy rằng đã lường trước việc nòng bị bắt lại, nhất định phải chịu trách phạt, nhưng nếu hắn thật sự bắt nòng... qua đêm...cùng các công tử kia...

Tưởng tượng như vậy lực tay của nòng mạnh thêm. Dù sao nòng cũng khổ luyện võ nghệ, xoa bóp kiểu này quả thực khiến Vương Hủ chau mày, tóm lấy tay nòng từ phía sau kéo vào trong ngực.

Sức lực lớn như vậy, là muốn ám sát ta sao?

Tân Nô trừng mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy nếu thật sự có thể giết tên nhãi này, cũng là một chuyện tốt, gần giọng nói: Nếu thật sự có một ngày như vậy, cầu gia chủ thưởng cho nô tì được tự do, còn thỉnh người đào một cái hố, chôn để cùng huyệt!

Vương Hủ hí hóp mắt nhìn nòng, thần sắc khó đoán, cuối cùng buông lỏng nói: Lòng dạ khó lường, mở miệng không suy nghĩ, khó thành vật báu!

Tân Nô nâng cao đầu, nói: Nô tỳ không phải trượng phu, tất nhiên không cần phải quý như châu báu, là một tiện nô mà thôi, cần chi phải thao lược giống đệ tử gia chủ?

Vương Hủ chẳng buồn tranh chấp với nòng. Thiếu nữ trong ngực hắn không phải kẻ ngu dốt, rất có ánh mắt, trước mặt còn ra vẻ khiêm tốn kính cẩn nghe theo, lúc nói lý thì giống như tiểu mèo hoang vờn móng vuốt nhe nanh, thăm dò điểm mấu chốt của hắn.

Đưa tay nhéo vành tai nòng, lại để thẻ tre vừa viết xong ra trước mặt nòng, đây là cáo thị chiêu mộ đệ tử lần này của Quý Cốc, hắn nói với nòng: Năm nay Quý Cốc tăng thêm nữ viện, tuyển một số nữ đệ tử tài học, ta thấy nòng ở trong viện rảnh tới mức buồn chán, nên xếp nòng ở cạnh những nữ đệ tử kia cùng nhau dự thi. Nếu thật sự có tài học, sẽ được vào thư viện, còn nếu ngu ngốc thì cứ thành thành thật thật mà bỏ củi múc nước ở hậu viện nhé!

Giọng điệu của Vương Hủ nhẹ nhàng, hai mắt Tân Nô lại mở lớn.

Phải biết, từ thời Đát Kỷ tới giờ. Nữ tử tham chính chính là mầm tai vạ. Cho dù nữ tử quý tộc thích đọc sách cũng không thể quá mức, nếu không sẽ bị người khác phỉ nhổ. Về phần công học đừng nói đến bóng dáng nữ tử. Mà ngay cả Khổng phu tử còn chưa từng thu nhận nữ đệ tử!

Đề nghị vớ vẩn bậc này nếu để đám nho sinh biết được, chỉ sợ mấy buổi thịt trong bức họa Quý Cốc Tử lại tăng thêm mấy cái rồi.

Đề xuất của Vương Hủ chưa bao giờ bị thất bại.

Lúc Tân Nô đi vào viện, phát hiện nam đệ tử và nữ đệ tử cách nhau thật xa, chỗ này đã có nữ tử vào ở.

Tân Nô tỷ tỷ! Trương Hoa cũng vừa đến, thấy Tân Nô xuất hiện ở cửa ra vào, hưng phấn nhào tới.

Trong đội ngũ, những nữ quyến đi cùng rất nhiều, thậm chí có một vài nữ tử không biết từ đâu nghe được tin Quý Cốc thu nữ đệ tử, có ý mộ danh mà đến. Cho nên viện dành cho nữ đệ tử này không hề vắng vẻ.

Ngoại trừ Trương Hoa, còn có mấy nữ tử mặc xiêm y hoa lệ, nhìn xuất thân chắc không tầm thường, đang ngồi một bên đánh giá Tân Nô.

Nhưng một thiếu nữ dáng vẻ thanh nhã trong đó chủ động làm quen với Tân Nô: Lại có thêm một vị tỷ tỷ nữa, ta là Quy Khương người nước Tề, xin hỏi tỷ là...

Tân Nô thi lễ nói: Ta... họ Tân... Chẳng biết tại sao nàng có chút xấu hổ khi nói tên của mình. Lúc phụ thân qua đời, nàng còn nhỏ, vì dễ dễ nuôi, không cố ý đặt tên. Có mỗi nhũ danh Nô nhi hàm ý trừ tà trừ bệnh.

Đợi sau này, theo thói quen gọi là Tân Nô. Cái này cũng không sao, nhưng bây giờ nhắc tới danh tự lại cảm giác mình bị coi nhẹ.

Bởi vì nhiều nữ tử không có tên, Quy Khương không hỏi tiếp. Chỉ hỏi tuổi tác, Tân Nô lớn tuổi nhất, đã mười tám, mà phần lớn nữ tử khác mới mười bốn mười lăm.

Có Quy Khương dẫn đầu, chúng nữ tử nhanh chóng quen thuộc rồi nói chuyện phiếm.

Nhưng Cơ Oánh nước Ngụy lại không kiên nhẫn, nàng ta chính là muội muội của Cơ Khương - được nhận làm nghi nữ của Ngụy Vương, bởi vì tỷ tỷ vào cung, phụ thân vô cùng kì vọng vào hai nữ nhi còn lại, lúc ở Đại Lương nghe tin Quý Cốc nhận nữ đệ tử, muốn sau này Cơ Khương gả vào nước thần, sẽ để hai nữ nhi cùng gả với thân phận cơ thiếp, giúp đỡ Cơ Khương, cũng có thể bày tính một phen.

Lúc này các thiếu nữ riu rít nói chuyện, Cơ Oánh không vui nói: Ngày mai sơ tuyển, lần này Quý Cốc chỉ tuyển bốn nữ lang, nhưng trong phòng có tám người, các vị không dụng tâm chuẩn bị, còn ồn ào không ngớt, là muốn ngày mai dọn dẹp hồi phủ sao? Quý Cốc quá mức sơ sài, vì sao không thể để mỗi người một phòng, ta còn muốn tập trung xem thêm vài quyển sách!

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi sáng thứ bảy máu không lên não đủ, chỉ mong hôm nay không bị ù tai. Hôm qua lúc mười hai giờ, số lượng từ không đủ đành phải giữ bản thảo, sáng sớm bù lại, rốt cuộc có thể lên giường ngủ bù, lát nữa đi làm ~~ yêu yêu mọi người

21. Chương 21

Lời vừa dứt, không khí vui vẻ trong phòng nhạt dần.

Mọi người không nói gì, từng người một trở về sạp của mình. Có mấy vị quý nữ sai người giương bình phong ngăn cách với mọi người, từng người một ngồi xem thư tịch.

Nhìn người khác chuẩn bị, Tân Nô vốn ở trong cốc lâu năm bỗng trở tay không kịp.

Tuy nàng thuở nhỏ được học chữ, nhưng thời điểm tốt nhất để học lại không có lương sư chỉ bảo, coi như là mất gốc. Đọc trộm được vài cuốn sách, phần lớn là những cuốn du kí mà tên nhãi Vương Hủ kia bày ra, phần nữa là không có tác dụng gì. Ngược lại những sách tiêu chuẩn thì bị hắt ném trong rương, còn dùng khóa đồng khóa lại.

Bây giờ Vương Hủ đột nhiên thi ân, vứt nàng vào trong đám nữ tử cùng nhau dự thi, mặc dù trong lòng nàng không giống với các mỹ nhân kia muốn làm nữ đệ tử Quý Cốc, nhưng mà nàng nàng hiểu thẳng.

Từ nhỏ, lời phụ thân dặn dò vẫn quanh quẩn bên tai, nếu có thể vượt qua cuộc thi, coi như là không phụ lòng người, hơn nữa đường đường chính chính thông báo cho thế nhân, nàng là nữ nhi của Quý Cốc Tân Tử, mà người đang ngồi trên cao ra vẻ đạo mạo kia, chỉ là một tên gia nô phản chủ mà thôi.

Thế nhưng, các nữ lang kia đã chuẩn bị đầy đủ còn nàng chỉ có cuốn sách mà Trương Hoa cho mượn. Sống bao nhiêu năm trong Quý Cốc nàng cũng không biết rõ sơ tuyển sẽ thi những cái gì, trong lòng thấp thỏm không yên, một đêm không ngủ, nhanh chóng tới ngày thứ hai.

Nơi thi tuyển, là Khê Viên. Sân đã dọn sạch lúc này bày ghế ngồi, dòng suối tự nhiên chia sân vườn ra làm hai ngăn cách hai bên nam nữ dự thi.

Những nam tử đến đây cũng nghe nói lần này Quý Cốc Tử nhận nữ đệ tử, lúc đầu còn hoài nghi không tin vào tai mình, chỉ cảm thấy chuyện kì quái như vậy sao lại xuất hiện ở trong Quý Cốc?

Nhưng sau khi nhìn thấy tám nữ đệ tử đầu đội mũ sa rộng vành đang được tì nữ dìu vào trong sân, từng người từng người ngồi trên ghế, những nghi kị trong lòng đám nam tử cũng tan thành mây khói rồi.

Vô cùng hoang đường! Chúng ta là trượng phu đỉnh thiên lập địa, nhất định sau này làm nên sự nghiệp lớn, há có thể bái sư học cùng đám nữ tử vô tri này? Phu tử ở Quý Cốc muốn nhục nhã chúng ta sao? Mấy vị công tử quần áo hoa lệ tức giận đứng dậy, trợn mắt nói với lão giả gầy gò đang đứng trước bục giảng.

Ai nói trước không quan trọng, ngược lại là nói tiếng lòng của đám nam tử, mặc dù mấy người còn lại không xúc động như đám công tử đang đứng lên kia, nhưng cũng châu đầu ghé tai, mặt không cam lòng, trừng mắt nhìn mấy vị mỹ nhân ngồi bên kia.

Không khí trong Khê Viên nhất thời căng thẳng, đám nữ lang sợ hãi, có người nhát gan, thân thể khẽ run, bất an dựa sát vào người tì nữ.

Ngược lại Tân Nô chẳng cảm thấy có gì đáng sợ. Thằng nhãi Vương Hủ kia đã dám đăng đàn thiết giảng, thì sẽ có sách lược vẹn toàn để ứng phó với những kẻ gây náo loạn thế này.

Nàng nhận ra lão giả kia, hẳn là Tổ Chương, vốn là đệ tử của phụ thân, nhưng bởi vì không khéo léo, nên phụ thân không thích. Sau khi Quý Cốc đổi chủ, lại làm môn hạ Vương Hủ, đầu đầy tóc trắng lại cam tâm tình nguyện nhận thức một thanh niên tóc đen làm phu tử.

Nhưng hẳn hoàn toàn mê muội, không giỏi xảo biện, cho nên là một trong số những đệ tử của Quý Cốc không rời núi, ở lại trong Cốc giúp sư phụ dạy...những đồng môn mới nhập học.

Lúc đám nam tử đứng dậy trợn mắt quát hỏi, hắn vẫn ngồi xếp bằng, gõ gõ cái gậy lên bàn, mắt diếc tai ngơ, đầu cũng không nhúc nhích.

Đợi đến lúc mấy nam tử dưới đài mắng mỏ xong, vị tượng đất này mới giật giật khóe miệng, giọng khàn khàn hỏi: Có thương nhân mang ngô đi qua ba cửa vào thành, cửa đầu bị thu một, cửa thứ hai bị thu một, cửa cuối cùng lại bị thu một, còn lại một đấu rưỡi. Hỏi ban đầu vị thương nhân đó có bao nhiêu ngô?

Chất vát không có lời đáp, thật sự khiến đám nam tử đang tức giận thật sự bó tay.

Đứng đầu là một vị công tử nước Vệ, nghe nói quả thật sững sờ cau mày hỏi: Tôn giá nói cái gì? Ta không nghe rõ?

Tổ Chương phát phát tay, sai thị đồng viết câu hỏi ra thẻ tre phân phát cho đám nam nữ, rồi nói với vị đầu lĩnh nước Vệ kia: Người nói xem, có tất cả bao nhiêu ngô?

Nước Vệ tuy là tiểu quốc, nhưng các vị công tử đáng ngưỡng mộ há có thể làm việc mua bán ngũ cốc tầm thường? Trong lúc nhất thời cảm thấy thị vệ của ba cổng thành thật đáng hận, tự dưng cất xén ngô của thương nhân? Hắn chỉ biết trợn tròn mắt, bắt đầu tính toán. Dứt khoát ném thẻ tre trong tay xuống, bực tức nói: Vì sao tôn giá lại cố ý nói sang chuyện khác? Hôm nay bắt chung ta dự thi cùng đám nữ tử là sao? Sĩ khả sát bất khả nhục! Hôm nay không nói rõ ràng, ta sẽ lật tung bục giảng của Quý Cốc các người!

Tổ Chương ho khan, thân thể gầy gò lay động mãnh liệt, tiếng ho mạnh tới mức tất cả mọi người ở đây cũng cảm thấy phổi đau đớn.

Đúng lúc này, vị lão sư khạc ra một cục đờm phun thẳng về phía công tử áo gấm kia!

Vị công tử vừa bị ba thị vệ làm cho quay cuồng không phòng bị, dù cố gắng lùi về sau, nhưng vẫn dính một ít. Công tử nước Vệ đưa tay về phía sau nói với tùy tùng: Kiểm đâu? Mang kiểm ra? Ta muốn giết lão già này!

Lúc này lão giả giống như ăn được đan dược thần kì, trợn tròn mắt, mạnh mẽ chửi lớn: Khảo nghiệm dành cho trẻ con thế này mà không giải được, còn dám tự xưng trượng phu? Môn hạ dưới trướng Quý Cốc người nào cũng có kiến thức, nếu không thông minh, sao có thể hiểu thấu được sự huyền diệu trong lời ân sư

giảng? Người ngay cả cửa thứ nhất còn không vượt qua, còn ở đó so đo ngồi cùng bàn với nữ tử? Nếu ta là người, lúc này đã lấy tay áo che mặt, xuất cốc, ăn thêm mấy chén ngô, để đầu óc mở mang ra một chút, khỏi ganh đua ưu khuyết điểm với các tiểu thư!

Người đương thời chú trọng đạo nghĩa. Lão giả kia tuy nói năng thô tục, nhưng dù sao cũng là người lớn tuổi. Nghe nói có học tử bái hiền sĩ, lúc phỏng vấn ở trước mặt mọi người bị phu tử thóa mạ, không né không tránh, mỉm cười nhẫn nhịn, cố gắng chịu nhục, là giai thoại truyền thế, nổi danh phẩm đức hiền lương được lấy đó làm gương.

Thế nhưng biểu hiện của vị công tử kia lại không đúng mực. Vốn đến đây xin học, lại hô hào quá lớn, còn muốn rút kiếm đâm trưởng giả, không giống người có tu dưỡng đức hạnh.

Đúng lúc này, một nam tử mặc mặc y phục đỏ vẫn đứng im lặng ở bên cạnh đột nhiên nói: Mùa xuân tháng ba, Công tử nước Vệ đến bái sư ở Quỷ Cốc, không giải được đề mục, phần nộ rút kiếm đâm thương người... Ngay lúc hấn mở miệng, một vị nam tử khác cũng mặc y phục đỏ nhanh chóng ghi chép vào thư tịch.

Những môn sinh có chút kiến thức ở đây đều chú ý tới hai người kia, lập tức âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Mặc trang phục đỏ chính là quốc phục của vương thất nước Chu. Hai vị nam tử này đều mặc lễ phục nước Chu, ô trám khắc dấu sử quan gài trên tóc kia chỉ lưu hành trong vương thất.

Ta nhận ra người kia, chính là sử quan thân cận bên cạnh thiên tử, nếu bị hấn nhớ ghi vào quan sử, chỉ sợ tiếng xấu muôn đời!

Có môn sinh từng đi theo phụ thân đi vào triều bái kiến thiên tử, nhận ra được thân phận nam tử vừa mở miệng kia, lập tức khiến mọi người ở đây cả kinh hít một hơi ngưng thần, giống như thiên tử đích thân tới, ngồi nghiêm chỉnh, không dám có ý định làm điều đại đột.

Tuy triều Chu đã suy thoái, nhưng ảnh hưởng của vương thất vẫn còn, bằng không thì sao ba nước Triệu-Ngụy-Hàn phân nước Tấn ra cũng không khẩn cầu Chu Vương phân vị phong hầu rồi. Lúc này sử quan của thiên tử ghi chép lại sự thật, không thể khiến người kiêu kị ba phần.

Phàm là người xuất nhập Quỷ Cốc, đều có khát vọng to lớn, nếu không cẩn thận bị sử quan ghi lại những sai lầm vào sử sách, đúng là không thể rửa sạch vết nhơ rồi.

Cho nên lúc vị công tử nước Vệ nhận thức được tình hình, gương mặt đã tái nhợt, thân thể lung lay, bàng hoàng bất lực nhìn bốn phía.

Nhưng lúc này nhìn, những người lúc trước theo hấn kháng nghị chẳng biết từ lúc nào đã lặng yên ngồi xuống, nguyên một đám ngồi yên chăm chú nhìn thẻ trúc trong tay, dùng tinh lực suốt đời mà tính toán những dấu ngô mà ba thủ vệ thành kia ăn hối lộ.

Thực lực của Quỷ Cốc Tử quả thật danh bất hư truyền! Chỉ là vòng sơ thí môn đồ mà thôi, lại có thể mời được sử quan vương thất ghi chép. Nếu có thể bái sư dưới danh nghĩa, còn lo gì tiền đồ sau này?

Không bao lâu sau có người tới nói nhỏ với vị công tử đang đứng góc ở một bên kia, vị công tử vốn kiêu ngạo ngang ngược nghe xong không biết tại sao vẻ mặt giống như phụ mẫu chết đi theo người vừa tới ra khỏi Khê Viên.

Mà ghế ngồi của hấn lập tức được mang đi, trong lòng mọi người thầm hiểu rõ từ nay về sau vị công tử đó vô duyên với Quỷ Cốc rồi.

Lập tức, toàn bộ Khê Viên vô cùng yên tĩnh, mỗi người đều nhú mày tính toán theo đề mục trên thẻ trúc.

Cái này chắc là một nội dung quan trọng, không phải ai cũng có thể lĩnh hội, cho dù đọc đủ thi thư, cũng không tính toán được. Đề mục này thật hóc búa, cũng có rất nhiều người không tính ra được.

Tân Nô cũng là một trong số đó. Phụ thân trọng văn, không giỏi tính toán, nàng cũng chưa học qua cái này. Mặc dù mấy năm ở trong hậu viện, nhưng ngũ cốc cũng không phân biệt được, thật sự không hơn được vị công tử nước Vệ kia.

Vì vậy mười ngón tay mảnh khảnh lướt qua lướt lại một lần vẫn không tính ra.

Thế nhưng mà Cơ Oánh ở bên cạnh vẻ mặt lại thông dong, cảm thăm trúc, bấm đầu ngón tay, tính toán, không bao lâu sau, thoải mái ngồi yên ngay ngắn trên ghế.

Nàng ta không tính nữa, những cũng không vội vã đứng dậy, trái lại chờ bốn năm nam tử bên kia đứng dậy trình đáp án, mới chậm rãi nhắc bút viết mấy chữ, sau đó giao cho tỳ nữ trình lên cho mình. Thật đúng là hiển sơn lộ thủy.

Tổ Chương nhìn đáp án của Cơ Oánh, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đưa thẻ bài đại biểu thông qua cho tỳ nữ của Cơ Oánh.

Chỉ chốc lát sau Trương Hoa cũng trình đáp án, vẻ mặt vui mừng nhận thẻ bài. Không bao lâu sau, người trong Khê Viên bớt đi một nửa, có người là thông qua sơ thí, có người thất bại mà về, bởi vì viết sai đáp án, giống như công tử nước Vệ kia, lập tức đóng gói đồ đạc mà xuất cốc.

Cuối cùng, bên nhóm tiểu thư chỉ còn một mình Tân Nô chưa giao đáp án. Thẻ trúc trong tay nàng đã bị mồ hôi che phủ, giữa trưa ánh mặt trời thiêu đốt cơ thể nàng, gương mặt trong mũ sa cũng đỏ bừng, nhưng nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích nhìn chằm chằm thẻ trúc trong tay...

Ngược lại có một nơi, ánh mặt trời không chiếu đến, đẹp và vô cùng yên tĩnh.

Trong đình nghỉ mát ở lưng chừng núi cách Khê Viên không xa, một nam tử mặc trường bào màu đen, nhân nhả nửa nằm nửa ngồi trên ghế, qua khe hở hàng cây không tốn chút sức nhìn tình hình dưới Khê Viên.

Bạch Khuê vừa đưa tới một trang sức cực phẩm kính cẩn ngồi một bên, cẩn thận nhìn sắc mặt sư phụ nói: Ân sư đã muốn thưởng cho Tân Nô, sao không ra câu đố đơn giản một chút? Nếu Tân Nô không đáp được, chẳng phải là sẽ mất hứng?

Vương Hủ dùng ngón tay thon dài khẽ niết khuyên tai ngọc, không đếm xỉa tới mà nhìn tỉ lệ hoa văn, một lúc lâu mới nói: Chính là muốn nàng mất hứng... Thê thiếp của ngươi tuy nhiều, nhưng toàn những người ngoan ngoãn. Cho nên không biết những nữ tử tính cách quật cường, “hợp ý” chỉ là chiều hư nàng thôi. Ngược lại ta muốn nàng biết rõ, trời đất rộng lớn, nàng nhỏ bé tới mức nào! Hợp ý? Không bằng khiến nàng nhận ra khuyết điểm của mình!

Lời nói tàn khốc, khiến Bạch Khuê run lên, trong lòng biết tuy bản thân tâm tư tinh tế, nhưng vẫn vô lễ, đoán sai tâm ý ân sư.

Đồng thời cũng thầm đồng tình với vị mỹ nhân đang bị thiêu đốt dưới ánh mặt trời kia. Một nữ lang thông minh, lại gặp được gia chủ có tính tình thất thường như vậy...

Đúng lúc này, Tân Nô vẫn luôn ngồi im, đột nhiên đứng dậy.

Tác giả có lời muốn nói: Nếu có người hỏi, đoạn lịch sử mà sử quan ghi chép kia ở đâu? Cuồng Tử sẽ đáp: Bị Tàn Thủy Hoàng dùng một mối lửa thiêu hết rồi

22. Chương 22

Do ngồi lâu dưới ánh mặt trời, lúc đứng dậy người nàng chao đảo, Khải Nhi ở bên cạnh vội vàng tới đỡ, mới ổn định được thân hình. Nàng hít một hơi, đi tới trước mặt Tổ Chương, sau khi thi lễ, khẽ vén nhẹ mũ sa để lộ gương mặt.

Tổ Chương nâng mắt, thấy rõ mặt Tân Nô, khẽ nhíu mày, lại rũ mắt xuống, đã nhận ra người trước mặt là nữ nhi của tiền sư, vẻ mặt không biểu cảm hỏi: Đến đưa đáp án?

Tân Nô lắc đầu, cúi đầu kính cẩn hỏi: Có một chuyện không biết Chương lão đáp ứng không?

Chương Tổ nhắm mắt nói: Chuyện gì?

Tân Nô cúi đầu nhìn cái que tính trong tay Chương Tổ, còn cả túi tiền bên hông hẳn, bên trong chắc có nhiều que tính...

Có thể cho ta mượn que tính trong tay ngài một lát...

Lời này khiến Chương Tổ kinh ngạc khê mở mắt. Trong tay hắn chính là que tính mới cải tiến, theo sự sắp xếp khác nhau sẽ có thể tính toán những con số lớn không mất chút sức lực. Cái gọi là Nhất tung thập hoành, bách lập thiên cương, thiên thập tương vọng, vạn bách tương đương. Nếu không thông hiểu sẽ không thể vận dụng đấy.

Nhưng mà vị tiểu thư trước mắt lại mượn que tính của hán, chẳng lẽ nàng biết bí quyết? Thật là khiến người kinh ngạc!

Chương Tổ trầm ngâm một hồi, duỗi tay đưa cả túi cho Tân Nô.

Lúc Tân Nô tiếp nhận túi, mới nhẹ nhàng thở ra. Cúi đầu nói cảm ơn với Chương Tổ, đứng dậy về ghế của mình.

Sau khi nàng đổ những que tính trong túi ra. Đại khái nhìn số lượng cảm thấy chưa đủ, dứt khoát không do dự bẻ rắc một tiếng, chia những... mẫu gỗ kia ra làm hai đoạn.

Chương Tổ nhìn thấy lập tức đau lòng ai ôi!!! một tiếng.

Nhưng Tân Nô thì bất chấp, thời gian sắp hết, nếu không tính ra được sẽ bị loại bỏ. Nàng không muốn lúc về nhìn thấy tên nhãi Vương Hủ kia trào phúng, nên phải tận lực tính ra đáp án.

Tính bằng tay không ra, thì mượn que tính, một đoạn là một dấu, từ lúc vào thành, theo thứ tự gia tăng, đến lúc tính ra thì thôi.

Đây là biện pháp không linh hoạt nhất nhưng cũng hữu hiệu.

Một số môn sinh khác thấy nàng dùng que tính cũng thông suốt nhìn quanh xem có thể mượn được đồ.

Không biết tại sao xung quanh Khê Viên lại sạch sẽ toàn bộ đều dùng bàn đá xanh, ngay cả vụn đã cũng không có. Có người nóng nảy, cắn răng nhổ nhúm tóc của mình, tính làm khí cụ, có người xé vạt áo, dùng đầu vải rách để suy luận....

Chương Tổ lúc này không thể nào làm ra vẻ bình tĩnh khép mắt nữa rồi, khoe miệng giật giật nhìn đám người ngu ngốc đang tước tóc xé áo kia, ánh mắt giận dữ nhìn về đầu sở.

Que tính được lão tử mĩ cải tiến đã bị phá hủy hoàn toàn. Tân Nô tính toán, liếc mắt thấy nén hương sắp tàn mới nhanh chóng đề bút viết đáp án lên thẻ trúc.

Lúc trình thẻ tre, vừa vận hương tắt.

Chương Tổ trừng mắt nhìn đáp án Tân Nô viết, cúi đầu không nói, mặt bao phủ mây đen. Trong lòng Tân Nô thấp thỏm không yên, nhất thời không biết mình có tính toán đúng không?

Rốt cuộc Chương Tổ gạt nhẹ đầu, thư đồng đưa thẻ bài cho Tân nô, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Về mặt vui mừng ra khỏi Khê Viên.

Lúc tất cả môn sinh rời khỏi Khê Viên, rốt cuộc Chương Tổ mới chửi ầm lên: Ngu xuẩn! Ngu mười phần! Tính toán dùng cách như vậy sao? Vốn nghĩ là lão tử đã đủ hồ đồ, không nghĩ tới nữ nhi của lão thật là rầm chó không kêu!

Sử quan ở một bên lúc này nhìn thẻ tre của Tân Nô, chậm rãi mở miệng: Xuân tháng ba, Lúc chủ trì sơ thí ở Quỷ Cốc, vì nữ nhi của tiền sư mà thiên vị...

Chương Tổ thoáng nhìn, trong lòng thầm biết sử quan thấy đáp án Tân Nô sai mà hắn vẫn cấp thẻ bài.

Nhưng hắn vẫn thản nhiên, trào phúng nhìn sử quan đang nghiêm túc nói kia: Lão hủ không nhập sĩ làm quan, đâu cần phải ghi vào trong sử lục của vương thất?

Sử quan mỉm cười nói: Ân sư ủy thác trách nhiệm cho ngươi, sao ngươi lại công tư không phân minh, như vậy không phải hao tổn uy danh ân sư?

Chương Tổ nặng nề thở dài nói: Vốn là hài tử thông minh, lúc đầu ta thấy quá trình đại khái là tính ra được, nhưng quá mức nóng vội, nên sai một hai chỗ...

Sử quan cũng là lão hữu của Chương Tổ, biết lão mặt lạnh tâm nóng. Năm đó tuy Tân Tử không thường thức lão, nhưng dù sao một ngày làm thầy, trước mặt lão là đứa trẻ mồ côi, tất nhiên trong lòng cũng có chút chiều cố.

Lập tức không nhiều lời, chỉ vỗ vỗ vai lão hữu nói: Việc này, ta không dám lừa gạt ân sư...

Chương Tổ chỉ phẩy phẩy tay áo ý nói không sao cả về mặt đau lòng thu lại những que tính đã bị bẻ gãy, cũng không thèm quay đầu rời khỏi Khê Viên...

Tân Nô cầm thẻ bài đi ra khỏi Khê Viên, Trương Hoa đang đứng ở một bên chờ đợi chạy vội tới, thấy thẻ bài trên tay nàng vui vẻ nói: Tỷ tỷ cũng thông qua, thật tốt quá!

Tám nữ lang tới dự thi, ngoại trừ hai người tính sai bị loại thì còn sáu người vượt qua được vòng sơ khảo.

Cơ Oánh cũng thông qua, lúc này đang bước tới, ánh mắt lãnh đạm, mỉm cười: Cơ Khương tỷ tỷ, ta thấy tỷ tính xong sớm, không ngờ tỷ tính toán giỏi vậy, chỉ một tay đã tính được, không biết lúc nào rảnh có thể chỉ giáo cho muội?

Trương Hoa nghe xong cũng hâm mộ nói: Ta cũng phải dùng nước miếng, viết lên phiến đá mới tính ra mười đầu chín có dư, Quý Khương tỷ thế mà lại tính toán được, quả nhiên lợi hại!

Đám nữ tử cao hứng, nhưng Tân Nô nghe xong sắc mặt tái nhợt. Đáp án Trương Hoa nói ra và đáp án của nàng hoàn toàn khác! Nhưng không nghe thấy những người khác phản bác, có thể thấy các nàng tính đáp số giống nhau... Như vậy, là nàng tính toán sai!

Trong lúc nhất thời Tân Nô biến sắc, thẻ bài trong tay giống như bàn ủi, đốt cháy tay nàng đau tới tận tâm.

Nàng biết mình tính sai rồi, nhưng sao Chương Tổ lại mắt nhắm mắt mở với nàng, chẳng lẽ... là mưu kế của Vương Hủ?

Nghĩ vậy, trong lòng nàng tràn ngập xấu hổ và tức giận. Nàng nhẹ nhàng từ chối lời mời dùng cơm của Trương Hoa, sau khi hỏi Khải Nhi chỗ Chương Tổ, lập tức bước tới chỗ lão.

Nhưng chưa đến nơi, đã thấy thư đồng của Vương Hủ dẫn theo Chương Tổ ra khỏi thư phòng.

Trong lòng vừa động, nàng lén theo sau, thế nhưng lại dẫn người vào đình xử phạt.

Những người trong Quý Cốc chỉ cần nghe tên Đình xử phạt sẽ lập tức biến sắc, những người phạm phải sai lầm lớn mới phải đến đây nhận giới phạt.

Hiện tại Chương Tổ bị dẫn tới, nguyên nhân nhất định là có liên quan tới vòng sơ khảo.

Tân Nô đang muốn cất bước đi về phía trước, lại nghe có người nói sau lưng: Xin dừng bước.

Nàng nhìn lại, người đến là ái đồ Bạch Khuê của Vương Hủ.

Lúc này hắn đã cởi bỏ trường bào của sĩ khanh, mặc một thân thường phục, nhìn có phần thoải mái.

Hắn nhìn về mặt Tân Nô, thấy nàng đã biết chuyện. Lập tức nói ra: Nữ lang định làm thế nào?

Tất nhiên là nói rõ với gia chủ, Tân Nô bất tài, không cần người khác nhân nhượng. Tân Nô đáp.

Bạch Khuê lại lắc đầu: Cố nhân có ý muốn chiều cố, nữ lang nên cảm kích. Sơ tuyển vào Quý Cốc không phải trò đùa có thể thay đổi xoay xoi. Nữ lang ở đây cũng vô ích, nếu thật sự không muốn cô phụ tâm ý của cố nhân, không bằng đi chuẩn bị cho vòng hai!

Bạch Khuê là người tinh ý, một câu đã lí giải mọi nghi vấn trong lòng Tân Nô.

Chương Tổ làm sai, là niệm tình cố nhân có ý chiều cố. Tuy Tân Nô vượt qua sơ khảo, nhưng Chương Tổ là lão nhân trong Quý Cốc, việc xấu trong nhà không nên loan truyền ra ngoài, chỉ có cách đâm lao phải theo lao. Mà may mắn vượt qua sơ thí, vòng hai sẽ không có vận khí tốt như vậy. Nếu cố nhân muốn chiều cố cho nàng, vậy sẽ đâm phải vết xe đổ là Chương Tổ.

Ý tứ trong lời ép tới mức Tân Nô không ngẩng đầu lên được, môi khẽ run muốn nói gì đó, Bạch Khuê lại thông thả nói: Nữ lang cũng đã trưởng thành, không thể tùy hứng làm bậy như lúc nhỏ, một lòng cho rằng

hôm nay mọi người trong cốc đều là kẻ địch... Tân Tử tuy rằng về cõi tiên, nhưng ông ta tốt mọi người sẽ nhớ trong lòng, tất nhiên sẽ tùy thời báo đáp.

Thế nhưng mà trên thế gian này đúng-sai, cũng không phải chỉ hai chữ “tốt-xấu” là có thể bình luận. Nữ lang vẫn luôn quật cường như vậy, dung mạo xinh đẹp nhưng không có phụ mẫu che chở, lại sống không an phận, cho dù Cốc chủ thật sự thả nữ lang ra ngoài, vậy nữ lang sẽ sống như thế nào? Như vậy thà học một chữ “nhu” giống như nước, có thể rong chơi bốn biển, lại có thể nằm yên tĩnh ở sông suối, tiếp nhận ý tốt của người khác, học cách sống an phận, trừ tính kế hoạch, đây mới thật sự là người thông minh...

Nói xong những lời này, liền rời đi. Đối với Bạch Khuê người từ trước tới giờ không xen vào chuyện kẻ khác mà nói, hôm nay bày tỏ cảm xúc như vậy là hết lòng giúp đỡ. Về phần Tân Nô có nghe lọt hay không, cũng không phải là điều hắn có thể quản.

Sau khi Bạch Khuê rời đi, Tân Nô đứng bên ngoài đình giới phạt thật lâu, mơ hồ nghe thấy tiếng roi da quất lên da thịt.

Mắt nàng nóng dần lên, một giây sau nước mắt trào ra. Cho đến khi nộ bộc năng Chương Tổ run run rẩy rẩy ra khỏi đình giới phạt, nàng mới vội vàng quỳ gối một bên.

Nhưng Chương Tổ không thèm liếc nhìn nàng một cái, lão giả thân mình gầy gò hơi khép hai mắt, trong miệng hừ lạnh lạnh nhảm nói: Sống bao lâu như vậy cũng uống, đúng là đồ ngốc không nên thân!

Nói xong vịn vào tay nộ bộc cố gắng rời đi.

Tân Nô đứng ở chỗ cũ, ngẩn người hồi lâu. Nàng vốn là xúc động phần nộ mà tới, nhưng lúc về thì như người mất hồn mất vía, trong lòng đầy lo lắng.

Đúng lúc này, Khải Nhi tới nhỏ giọng nói, gia chủ phân phó nàng chuẩn bị đồ ăn đêm.

Vương Hủ thích ăn thịt, từ lúc Tân Nô hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của hắn tuy không giỏi nấu ăn, nhưng lại biết cách làm thịt dê, lúc này tự dưng nàng muốn xuống bếp nấu canh.

Tân Nô đứng dậy trở về hậu viện, lột thịt dê rửa sạch, sau đó ninh xương lấy nước dùng, rồi thả thịt vào. Sau khi thịt dê chính vớt lên cho ráo nước, thái lát cho vào bát, múc nước canh dê đang sôi đổ vào rắc thêm vài cọng hành xanh, mùi thịt thơm bay bốn phía. Về phần xương dê, cũng vớt lên để vào bát, lát chấm với nước tương gừng.

Lúc Tân Nô mang đồ tới, Vương Hủ đang luyện kiếm trong nội viện.

Kiếm trong tay hắn khẽ động, cổ tay khẽ lật, hoa đào trên cây bay toán loạn rơi trên tóc hắn. Khí khái mạnh mẽ khác hẳn vẻ văn nhã thường ngày.

Khóe mắt Vương Hủ liếc thấy dáng Tân Nô đang đứng trước cửa sân nhỏ.

Dáng vẻ nàng hôm nay, không ngày thơ đáng yêu như lúc nhỏ.

Nhưng tình cảnh này, ngược lại có chút giống trước đây. Lúc còn nhỏ nàng thích nhất là nhìn hắn luyện võ, nhìn tới mức quên ăn cơm, mỗi lần đều nhìn cả buổi...

Hắn làm như không thấy sự ái mộ của tiểu nha đầu, chỉ là lúc nghỉ ngơi, nhìn nàng giống như con cún nhỏ chạy tới, về mặt hâm mộ đưa ngón tay rụt rè chạm vào hoa văn trên chuôi kiếm, lại cẩn thận từng li từng tí ngồi cạnh hắn, gương mặt nhỏ nhắn đôi môi chu lên hỏi hắn lung tung này nọ...

Khi đó hắn thật sự không kiên nhẫn, nhưng mà hôm nay lại có chút hoài niệm thời gian lúc trẻ...

Sau khi thu hồi một chiêu cuối cùng, dưới đất đầy hoa đào, lúc này Tân Nô mới bưng đồ ăn vào nội viện, bắt đầu bày thức ăn trên bàn nhỏ trong thư phòng.

Vừa nấu ăn, hai má nàng còn ửng hồng, giống như được bôi son, đôi bàn tay trắng nõn bê canh dê màu trắng sữa, hai đầu lông mày không thể che dấu được tinh thần suy sụp.

Vương Hủ biết rõ tại sao nàng ủ rũ như vậy. Nàng gần đây tâm cao khí ngạo, lại phải nhờ cố nhân chiếu cố mới thông qua được sơ khảo, lại biết cố nhân bị nổi đau da thịt, trong lòng bị đả kích, chỉ sợ còn đau đớn hơn là nàng bị đánh mắng một trận.

Nàng bỏ thêm ba lần... Hắn lạnh nhạt nhìn Tân Nô đang cúi đầu múc canh nói. Tân Nô lúc này mới hoảng hốt giật mình nhìn hắn.

Nàng bỏ ba lần muối... Nuốt thìa canh mặn chát, hắn tự rót nước súc miệng, bỏ sung lời nói.

Quả nhiên giống như lời hắn nói, đợi lúc nàng hồi phục tinh thần, đã nhìn thấy đáy bát còn những hạt muối chưa kịp tan.

Tân Nô trầm mặc hồi lâu, đứng dậy chuẩn bị múc một chén tới, lại bị Vương Hủ giữ tay lại, kéo vào trong ngực.

Nàng khóc? Vương Hủ nhẹ nhàng vén lọn tóc rơi trên má nàng mở miệng hỏi.

Tân Nô cắn cắn môi không nói gì.

Lại dáng vẻ bướng bỉnh này... Hai mắt Vương Hủ lạnh dần, đưa tay đẩy nàng, nói: Đi, múc một chén canh lại đây.

Đối với thái độ nóng lạnh bất thường này của hắn, Tân Nô đã sớm quen, chỉ là lần này sau khi bị đẩy ra, nàng cũng không như bình thường đứng dậy rời đi, mà là đứng vững, cắn cắn đôi môi, một lần nữa khuyụ gối đứng bên cạnh hắn.

Vương Hủ không biểu cảm nhìn nàng, ngon tay thon dài gõ gõ nhẹ vào chén đồng, mắt liếc nhìn nàng đang cúi thấp đầu.

23. Chương 23

Có lẽ lời muốn nói ra thật ngượng miệng, khóe mắt nàng ửng đỏ gò má như được ánh nắng chiều nhuộm hồng. Rót cuộc lấp bắp mở miệng nói: Ba ngày sau thi vòng hai, sẽ thi khảo văn sử, thỉnh cầu gia chủ cho ta mượn ít sách vở...

Lần thỉnh cầu này, đã tiêu hao toàn bộ dè dặt tự tôn của Tân Nô. Từ lúc phụ thân qua đời, nàng luôn oán hận Vương Hủ, dù tình cảnh nào, nàng cũng không chịu chủ động cầu xin. Tốt cũng được, xấu cũng xong, ăn sủng hay sỉ nhục nàng vẫn thản nhiên, là gia chủ tân nhiệm Quý Cốc cho đấy, nàng chỉ bị động đón nhận, giữ một chút kiên trì là nữ nhi duy nhất của Tân gia mà sống tạm bợ qua ngày!

Cho nên lúc đầu nàng muốn xem sách, cũng không thề mở miệng hỏi Vương Hủ, chỉ tới thư vòng lên trộm về đọc, xong rồi trả lại. Tâm tư của nàng sao Vương Hủ lại không biết? Hắn tức giận nàng bướng bỉnh, cho nên những cái rương bị khóa trong thư phòng ngày càng nhiều, khóa đồng cũng càng ngày càng nặng!

Hôm nay, cô bé bướng bỉnh có chút tiến bộ, nhăn nhó cả buổi, cuối cùng cũng nói ra.

Sau khi Tân Nô mở miệng, không nghe thấy Vương Hủ trả lời, trong lòng trầm xuống, hối hận vô cùng, chậm rãi ngẩng đầu, lại trông thấy Vương Hủ đang chậm rãi uống bát canh mặn chát kia, đồng thời nướng bánh nếp.

Đợi sau khi uống xong, hắn cắn một miếng bánh giảm bớt độ mặn trong miệng mới nói với Tân Nô: Ngoại trừ xem sách sử, còn phải xem sách dạy nấu ăn, canh này thật sự rất khó uống...

Vốn nghĩ hắn sẽ tìm mọi cách làm khó dễ, nhưng mà hắn lại uống hết, ăn xong bữa cơm chiều, Vương Hủ sai thư đồng mang chìa khóa mở rương trong thư phòng tới, để cho Tân Nô tự chọn.

Đối mặt với đồng thư tịch cao như núi, Tân Nô biết thời gian có hạn, dù ba ngày không ăn không ngủ cũng không thể xem hết biển sách này. Sau khi hỏi rõ thư đồng, nàng mới cầm cuốn Tam Thiên Thời Luận Vương Hủ mới viết, còn có sử sách mười năm gần đây của bốn nước Ngụy, Tề, Tần, Triệu.

Chọn tác phẩm của Vương Hủ là vì tìm hiểu về các chư hầu, không một người nào thông hiểu thời cuộc hơn hẳn. Mà lựa chọn bốn nước, cũng không phải do nàng am hiểu chính sự bốn nước, mà vì các đệ tử đặc ý của hắn đều ở trong bốn nước này.

Tâm cơ Vương Hủ thâm trầm thế nào, những đệ tử đặc ý của hắn ở trong bốn nước, vậy đã nói rõ thực lực tiềm chất của bốn nước. Nên những quốc sử của những nước này... nhất định là trọng điểm của đề thi.

Còn chọn trong vòng mười năm gần đây, là vì những năm này Quỷ Cốc bồi dưỡng đệ tử chú trọng hiệu quả thực tế. Như nhã âm cầm luật là một loại, không người nào tu tập. Cho nên lúc tuyển đệ tử, cũng chọn người thông hiểu lịch sử, những người giống như phụ thân bảo thủ si mê ghi chép Chu Công, Vương Hủ chẳng thèm để ý tới. Với hắn xem sử sách cũ, không bằng đi tìm hiểu tình hình.

Tân Nô cũng không biết mình đoán có chính xác không, nhưng hôm nay nàng đánh cược một lần, dù không có phần thắng, nhưng Tân Nô hi vọng lúc thi vòng hai, cho dù chật vật như vòng một cũng không phải xấu hổ vì làm liên lụy người khác.

Tận lực giảm bớt phạm vi, nhưng lịch sử của bốn nước không phải xem cái là xong.

Chắc Vương Hủ uống canh mặn quá nhiều, miệng rất khô, đêm đó không cho nàng về phòng cho khách, mà sai nàng chờ ở gian ngoài để ban đêm hầu hạ.

Mượn ánh đèn bên gian ngoài, Tân Nô để gối dựa vào sau lưng, nửa nằm trên sạp, thức đêm đọc sách.

Mấy năm nay bị giam cầm trong cốc, thế sự bên ngoài thay đổi vô thường, đã lâu nàng không được xem những thư tịch chính thống. Tuy rằng ghét cách đối nhân xử thế của Vương Hủ, nhưng mà sau khi đọc luận ngữ của hắn, nàng vẫn không thể không thừa nhận, về cách phân tích thời cuộc, phụ thân thua xa tên nhãi nhìn xa trông rộng này.

Văn phong và cách làm người của hắn giống nhau, bình thản lạnh lùng còn lộ ra tàn khốc, lời ít mà ý nhiều, phân tích vận mệnh hưng vong của một nước giống như một cọng rơm không quan trọng.

Ban đầu Tân Nô tỏ vẻ khinh thường, cuối cùng chăm chú, quả thật là càng xem càng hưng phấn, một đêm không ngủ, nhưng lúc tảng sáng vẫn không chịu nổi một mồi, nghiêng người dựa vào đèn đồng ở bên cạnh ngủ thật say.

Nam nhân ở trong phòng lúc này mới từ từ mở mắt ra, không có dáng vẻ như mới tỉnh ngủ. Hận chậm rãi ngồi dậy, đi ra gian ngoài, nhìn tay nàng cầm cuốn thư tịch hắn viết, mái tóc xõa dài rối tung lộ ra dáng vẻ xinh đẹp, hắn chỉ cảm thấy dáng vẻ ngủ say của nàng thật đáng yêu, nét mặt hắn dịu dàng, cúi đầu ngắm nàng một lúc rồi mới ôm nàng đặt lên giường, ủ ấm cho nàng, vuốt ve cái trán đã lạnh giá của nàng.

Sau đó hắn đứng dậy ra bên ngoài, ngồi trên sạp vẫn còn hơi ấm của nàng, dựa vào nệm lấy bút đánh dấu một số trọng điểm trên thẻ tre.

Đêm sắp tàn, ánh nắng ban mai vẫn còn chìm trong bóng tối, ánh đèn mờ mờ, kéo dài bóng người, tiếng thẻ tre cùng tiếng hít thở của thiếu nữ hòa vào nhau, trước khi sáng, yên tĩnh mà ấm áp...

Lúc Tân Nô tỉnh lại thì không biết Vương Hủ đã đi từ lúc nào.

Nàng mơ mơ màng màng nhất thời không nhớ nổi mình lên giường khi nào. Chợt nhớ tới cái gì, vội vàng đứng dậy, lúc nàng đi ra gian ngoài đã thấy sách được thị nữ cất gọn vào một chỗ.

Nàng cầm lấy một quyển, phát hiện trên đó có những dấu ghi chú. Mặc dù vết mực đã khô nhưng có thể thấy là mới viết vào. Đánh dấu đều là những trọng điểm, xem ra để xem hết số sách này trong ba ngày không phải là việc khó nữa rồi.

Tân Nô cắn cắn bờ môi, không hiểu có phải Vương Hủ làm không, nếu thật thì hắn có ý gì? Chẳng lẽ nhìn dáng vẻ nàng lúc sơ khảo quá chật vật, nên rủ lòng thương?

Giống như Bạch Khuê nói, nàng một thân một mình. Dù nàng luôn có khát vọng được xuất cốc, nhưng hai lần trốn đi đã chứng minh, nàng không thể thoát khỏi cuộc sống sinh hoạt mà Vương Hủ đã bố trí, thế nhưng mà tới hôm nay nàng mới phát hiện mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Đã như vậy chỉ bằng tích góp từng tí một, thuận theo tâm ý hắn, theo sự sắp xếp của hắn mà đi.

Nếu lúc trước Vương Hủ đề nghị nàng làm môn sinh của hắn, nàng sẽ khịt mũi khinh thường, nhưng sau khi trải qua vòng sơ khảo, lòng háo thắng của nàng đã bị khơi dậy.

Tính toán không phải sở trường của nàng, nhưng văn sử lại là môn yêu thích của nàng từ nhỏ, cho dù so với những nữ tử khác, nàng gián đoạn vài năm học, nhưng trước mười hai tuổi những thứ nàng học cũng không ít.

Mang theo sự tự tin, ba ngày này Tân Nô cố gắng xem thư tịch.

Vương Hủ cũng ra ngoài làm việc nàng được thanh tĩnh chút ít, một lòng nghiên cứu nên nàng không trở về khách viện, ở trong thư phòng Vương Hủ, vui đầu đọc.

Về phần những nữ tử khác hỏi, chỉ cần nói nàng nhiễm phong hàn, sợ ảnh hưởng tới người khác, cho nên đến chỗ khác nghỉ.

Cơ Oánh nghe xong có chút không vui, vì sao Tân Nô có thể một mình một phòng, oán trách một trận.

Ba ngày sau rốt cuộc cũng tới khảo thí vòng hai. Địa điểm vẫn như trước ở Khê Viên.

Nhưng chủ trì cuộc thi lần này không phải là Chương Tổ, mà là quốc tướng nước Ngụy Bạch Khuê.

Đám học sinh mặc dù biết Bạch Khuê là cao đồ của Quỷ Cốc Tử, nhưng thật sự không ngờ một người đã là tướng của một nước, lại chịu trở về sư môn, để chủ trì sơ tuyển, lập tức nguyên một đám đều đồng tâm nhất trí hướng về Quỷ Cốc.

Bạch Khuê nhìn từng người ngồi trên ghế, mỉm cười khiêm tốn nói: Hôm nay ta làm giám khảo thi vòng hai, cuộc thi này sẽ thi văn sử, mời mọi người dời mắt nhìn xem.

Mọi người nghe xong nhìn về phía vải che ở trung tâm Khê Viên, đợi khi bỏ vải che xuống, hóa ra là một bàn cờ cực lớn nhưng trên đó không phải là quân cờ, mà là những miếng gỗ dán tên các nước.

Lúc mọi người kinh ngạc, Bạch Khuê chậm rãi nói ra đề thi vòng hai: Mọi người có thể lựa chọn một nước, làm thượng khanh, sau đó dùng thẻ trúc quyết định tấn công địa phương nào, phòng thủ chỗ nào, và thuyết phục những nước chư hầu nào làm đồng minh, hoặc cách làm tan rã đồng minh của đối phương. Nếu có thể thuyết phục liên minh ba nước sẽ thắng, hoặc làm tan rã đồng minh ba nước sẽ thắng...

Vừa dứt lời, toàn trường xôn xao, đề thi lần này vượt quá dự kiến của mọi người. Tuy lúc này loạn thế, thiên hạ quần hùng tranh đoạt, âm mưu tính toán không ngừng, nhưng không có chư hầu nào dám tuyên bố xúi giục liên bang.

Thế mà Quỷ Cốc nhỏ bé lại dám ngang nhiên đem việc chư hầu bất hòa công khai ra ngoài ánh sáng, cũng khó tránh đám nho sinh nghe tới Quỷ Cốc Vương Hủ hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Dù lòng oán thầm, nhưng không có ai đứng dậy rời đi. Thật ra có thể tới Quỷ Cốc cầu sư, tuyệt đối không phải là những người cổ hủ. Thiên hạ đại loạn, chính là thời điểm để đám trượng phu cống hiến, lần này thi vòng hai, không khảo văn, mà lại khảo thí bọn họ cách mưu lập tiền đồ!

Những kẻ ngu ngốc cũng bị loại bỏ từ vòng sơ thí, lưu lại đều là những người thông minh. Trong lúc nhất thời cả đám an tĩnh lại, từng người nhìn nhau nói chuyện, nhìn quanh, tìm đối tượng kết minh.

Đúng lúc này, Cơ Oánh ngồi ngay ngắn đột nhiên đứng dậy, bỏ mũ sa trên đầu xuống, đưa cho thị nữ đứng bên cạnh.

Dung mạo của nàng khá giống Cơ Khương, là một nữ tử xinh đẹp, lần này đột ngột tháo mũ sa, khiến đám thiếu niên bên kia Khê Viên lập tức chuyển hướng ngắm nhìn.

Trong lòng Tân Nô hiểu rõ vì sao Cơ Oánh lại đột ngột cởi mũ sa xuống. Trong nội tâm đám nam sinh luôn coi thường nữ tử, vốn các nàng... dự thi đã chường mắt đám nam sinh rồi, lát nữa lại cùng dự thi, nếu đám nam tử liên tiếp bài xích, các nàng... vốn không chiếm ưu thế sẽ lập tức rơi vào thế hạ phong?

Mà Cơ Oánh hiển nhiên là có tâm tư thi triển mỹ nhân kế, nàng ta cởi mũ sa, muốn dùng vẻ đẹp của mình khiến đám nam tử dao động xuân tâm, hạ thủ lưu tình, kết đồng minh với nàng ta.

Người có cùng cách nghĩ này không phải chỉ một mình Cơ Oánh, ngoại trừ Tân Nô, Quy Khương và Trương Hoa, ba nữ tử khác đều coi mũ sa xuống.

24. Chương 24

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, lần này những nữ tử xin nhập cốc dung mạo đều không tầm thường, sau khi bỏ mũ sa, nhất thời Khê Viên giống như cuộc thi khảo sắc đẹp, một ít người tâm tính không vững lập tức tâm thần nhộn nhạo, lướt qua dòng suối nhìn những... sư muội xinh đẹp này.

Trương Hoa cũng không thân với Cơ Oánh. Ba ngày Tân Nô không ở khách viện, nghe nói Trương Hoa và Cơ Oánh có chút xích mích, bây giờ là thủy hỏa bất dung, lập tức lên tiếng giễu cợt nói: Còn chưa thi đã bỏ mũ sa, nếu một hồi không lôi kéo được liên minh chẳng phải muốn thoát ỷ?

Âm thanh không phải là nhỏ. Ít nhất sáu nữ tử bên này đều nghe rõ. Cơ Oánh biết rõ lúc này có rất nhiều nam tử nhìn mình, mỉm cười dịu dàng, nhưng lời nói lại chanh chua: Còn hơn có người, muốn lộ cũng không có tác dụng gì!

Trương Hoa nhìn cũng không tệ, nhưng chỉ thanh tú, so với Cơ Oánh xinh đẹp hào phóng thì không sánh nổi. Một câu này khiến Trương Hoa tức giận phồng má, bực tức nói: Có cái gì đặc ý? Chẳng qua Tân Nô tỷ tỷ khinh thường gia nhập với các người, bằng không với dung mạo của người thì được tính là gì?

Lời này quả thật chạm vào vảy ngược của Cơ Oánh, nàng ta biết trong sáu người ở đây, dung mạo khuynh thành nhất chính là nữ tử ít nói Tân Nô kia. Nữ tử càng xinh đẹp thì lại càng thích so sánh, nếu rút thăm Tân Nô trở thành kẻ địch của nàng ta, mà Tân Nô lại dùng dung mạo của mình để dụ dỗ đồng minh, thì thật sự nàng ta không phải là đối thủ của Tân Nô.

Tân Nô khẽ nhún mày. Tuy một đường làm bạn với Trương Hoa, trong lòng biết nàng ta thẳng thắn ngay thơ, nhưng lúc này là sắp kết minh, nữ tử đã bị yếu thế, nàng ta lại tranh chấp với Cơ Oánh, thật đúng là không khôn ngoan! Hơn nữa Trương Hoa nói như vậy, là lôi nàng vào vòng phân tranh, lúc Cơ Oánh như có như không lướt về phía mình, Tân Nô biết Cơ Oánh đã sinh ra đề phòng với nàng.

Được rồi, lát nữa thi, mấy người chúng ta đã sớm chiều ở chung cang nên giúp đỡ nhau. Mỗi người nói ít đi một chút. Đúng lúc này, Quy Khương đứng hờ hững ở bên cạnh mở miệng khuyên giải.

Nàng ta nói có lý, thoáng cái mọi người đều im lặng. Lúc này chủ khảo kêu tên các thí sinh, tất cả đi lên rút thăm quyết định lựa chọn chư hầu phù hợp với mình.

Nhanh chóng tới lượt Tân Nô, nàng đi ra trước nhìn thăm trong ống trúc, thoáng do dự rút một cái. Đợi lúc nàng cầm lấy đọc, trong lòng thầm kêu một tiếng: Không tốt!

Chỉ thấy dưới cùng của thăm trúc ghi hai chữ Nước Tống.

Nước Tống chính là nơi mà Tôn Bá thiếu niên từng bỏ trốn với nàng tới làm sĩ khanh. Từ tời Tống tương công, miễn cưỡng kéo dài đến lúc này đã suy yếu không chịu nổi. Đáng sợ hơn chính là, nước Tống chẳng những thực lực yếu, mà còn bị bốn nước lớn bao quanh- Tề, Sở, Ngụy, còn có nước Lỗ, Việt chờ. Hàng xóm thế này, thật sự là quá hỗn loạn.

Nếu đứng trận, tình hình này lành ít dữ nhiều.

Chốc lát sau, mọi người hoàn tất quá trình rút thăm, tập trung trước bàn cờ. Bạch Khuê ra hiệu cho mọi người cầm mộc bài, sau đó nói: Miếng mộc bài chính là khối bài tử mẫu mà Lỗ Ban sáng chế, các vị vận nhẹ là có thể tách ra. Chú ý, đừng để người khác thấy mộc bài của mình.

Tân Nô khẽ quay người, vịn mở khối bài tử mẫu, phát hiện bên trong khắc một hàng chữ, đại khái là binh lực nước Tống, lương thảo còn có lãnh thổ lớn nhỏ. Trong lòng càng trầm xuống, trực giác cho nàng biết cuộc khảo thí này không đơn giản chỉ là kết minh tấn công như vậy.

Quả nhiên Bạch Khuê lại mở miệng nói: Trong tay chính là thực lực của mọi người, cũng là căn cứ để đánh giá đối tượng kết minh. Một lát nữa bắt đầu công-thủ, chư vị có thể tự do chọn đồng minh, nhưng một khi công-thủ chấm dứt, ba nước kết minh phải có một nước bị hai nước kia chia cắt, nhưng nếu liên minh hai nước mà binh lực lưỡng thảo không đủ để chiếm đoạt một nước, thì tuyên cáo thất bại, vẫn là ba nước cùng tồn tại. Nếu hai nước có thể lực mạnh hơn nước còn lại, thì có thể tự do chia cắt. Đoạt được nhiều hay ít, toàn bộ là do mọi người thương lượng...

Lời vừa ra, toàn trường xôn xao. Cái này gọi là khảo thí gì, chính là đấu đá thực sự! Mới đầu còn kể vai sát cánh làm đồng minh, sau khi chiến sự lại xoi tái nhau, thật sự là lòng người thay đổi!

Nhưng mọi người đều hiểu rõ một điều, muốn thuận lợi qua cửa, muốn am hiểu binh lực các nước, càng phải chọn đồng minh thật cẩn thận, hơn nữa lúc bắt đầu, phải dùng hết khả năng chiếm đoạt nước bị thua, khiến thực lực của mình lớn mạnh, chỉ có như vậy mới không bị sợ đồng minh liên hợp chia cắt chiếm đoạt.

Mà Tân Nô là nước Tống, nhìn thế nào cũng thấy rõ là một miếng thịt bé dễ bị nuốt.

Bởi vì vòng hai đệ tử đông, nên phân thành hai trận, cùng tiến hành trên hai bàn cờ.

Mỗi bàn cờ là mười người.

Lúc này, bên bàn của Tân Nô, mọi người đã bắt đầu chém giết.

Nam tử lên thi vòng đầu Tân Nô nhìn thấy có chút quen mắt, hóa ra là huynh trưởng của Trương Hoa, tên gọi Trương Nghi. Hắn đại biểu cho nước Hàn là bên phòng thủ, mà người tấn công chính là nước Sở khá mạnh.

Thiếu niên Trương Nghi này bình thường trầm mặc ít nói, nhưng lúc này thay đổi giống như một người khác, chậm rãi nói, tích cực thuyết phục hai nước Tần, Ngụy liên minh kháng Sở.

Phương thức hãn thuyết phục rất thực tế, nếu nước Hàn bị Sở chiếm, Tần Ngụy ở giáp biên giới, mà sau khi nước Hàn bị chiếm thực lực sẽ được tăng lên, càng khó đối phó.

Cho nên ba nước rất nhanh kết minh, hóa giải nỗi lo bị Sở tấn công.

Sau khi giải trừ nguy cơ, ba nước mới kể vai chiến đấu lại nhìn nhau xem sẽ diệt nước nào trước thì được ưu thế. Mọi người đều biết nước Ngụy thắng Tần, mà thực lực nước Tần cũng không tầm thường, suy nghĩ kĩ thì thấy chiếm nước Hàn thì dễ dàng hơn.

Lúc này, Trương Nghi lại nắm giữ tiên cơ, kéo nam tử nước Tần tới, bắt đầu thuyết phục.

Phương thức thuyết phục vẫn như cũ lấy thực tế làm chủ, chỉ dùng tay dúng nước suối vẽ bản đồ ba nước trên bàn đá, sau đó nước Ngụy xinh đẹp bị tách rời. Bảo đảm sau khi chia cắt nước Ngụy, nước Tần và nước Triệu không tiếp giáp, mà sau khi phân chia lãnh thổ nước Ngụy, nước Hàn sẽ thay nước Tần ngăn cản hai nước mạnh Triệu, Tề. Thế nhưng nếu Tần liên hợp với Ngụy chiếm Hàn, vậy thực lực Ngụy sẽ tăng lên nhiều, kế tiếp đó chiếm đoạt Tần, quả thực dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần không tiếp giáp với nước mạnh, sẽ cam đoan tạm thời được bình an, lời Trương Nghi nói hoàn toàn thuyết phục nam tử nước Tần, bởi vì theo tình hình, nước Ngụy vừa đánh bại nước Tần đó là việc ngay cả phụ nữ trẻ nhỏ đều biết.

Mà nam tử đại biểu nước Ngụy tuy khí thế, nhưng đáng tiếc lời hãn không thuyết phục được Tần. Cuối cùng Tần Hàn quyết định liên hợp chiếm đoạt Ngụy, binh lực hai nước vừa vặn có thể triệt tiêu nước Ngụy.

Trân giao phong này phải nói là quá đẹp! Thoáng cái chỉ dẫn cho những người đang xem. Bọn họ lập tức tỉnh ngộ, cho dù rút thăm được nước mạnh cũng không chắc có thể bình an vượt qua nguy cơ, mà thực lực hơi kém một chút, chỉ cần thuyết phục tốt, phán đoán chính xác cũng có thể chuyển bại thành thắng, âm thầm củng cố thực lực chính mình.

Tân Nô yên lặng suy nghĩ quan hệ lợi hại trong mối quan hệ đó, dò xét những.... nước đối địch, thâm suy tính xem lát nữa phải làm thế nào.

Sau mấy vòng Chém giết bàn cờ đã hỗn loạn, chân lí mạnh được yếu thua hoàn toàn không có đất diễn.

Tân Nô nhìn những đại diện cho các nước xung quanh nước Tống, chỉ còn lại Hàn, Tề, và Sở.

Rất nhanh tới phiên nước Tề đánh nước Tống. Hiệp này thoát nhìn như là không cần phải lo lắng.

Tân Nô cân nhắc, quyết định buông tha liên hiệp với Sở, ngược lại thuyết phục nước Việt và nước Ngụy. Nhưng mà thực lực nước Tống quá yếu, dù chiếm đoạt hay liên hợp, công hiến cũng chỉ bằng lực của con kiến, năng cũng không chắc có thể thuyết phục thành công.

Đại biểu nước Việt là Quy Khương, không đợi Tân Nô mở miệng đã nói: Ta và tiểu thư liên minh. Tân Nô biết rõ Quy Khương rất thông minh. Nước Việt ở trong góc, khó gia nhập chiến quốc, nhìn như an nhàn, nhưng lại bảo thủ, sau khi chiếm đoạt, cường quốc hình thành, nước Việt chính là miếng thịt mỡ bóng nhoáng không thể chống cự.

Cho nên chẳng cần tích cực gia nhập chiến cuộc, không lẫn tránh cường địch ngược lại chuyển bại thành thắng. Cái này cũng là điều mà Tân Nô muốn thuyết phục Quy Khương, không nghĩ tới vị nữ lang nước Tề này lại sớm lĩnh ngộ được điểm ấy, cùng Tân Nô không mưu mà hợp.

Sau khi nhẹ nhàng thuyết phục được nước Việt, Tân Nô muốn thuyết phục Trương Nghi đại biểu nước Hàn.

Tuy Tân Nô đeo mũ sa, nhưng khi Trương Nghi nghe Bạch Khuê gọi tên nàng thì đoán được nàng là người phương nào. Thiếu niên lúc trước mỗi lần gặp nàng đều ngược ngùng xấu hổ lúc này lại nghiêm mặt, thi lễ nói: Nếu bình thường, tiểu thư có việc, chỉ cần mở miệng, Trương mỗ sẽ xông pha khói lửa, nhưng bây giờ là vòng thi thứ hai của Quý Cốc, không thể vì tư tình mà không tận lực, Trương mỗ cân nhắc một phen, không muốn kết minh cùng Tống.

Trương Nghi mở miệng trước ngăn cản lời Tân Nô, thật sự sợ bản thân hấn lát nước bị vị mỹ nhân này nói mềm lòng, phạm phải sai lầm.

Nước Tống thật sự quá yếu, nếu hấn kết minh, có thể bảo toàn nước Tống, nhưng điều này có nghĩa vừa rồi mình không công lại vướng vào vòng chia cắt, hướng chỉ đại biểu nước Việt cũng là nữ tử, thoát nhìn có vẻ hai vị cô nương giao tình không tệ, một khi bị nước của hai nàng chia cắt, chẳng phải chính hấn mai mối không công cho người khác?

Tân Nô không bắt ngờ vì Trương Nghi từ chối, nhưng nàng cũng không bỏ cuộc nửa chừng, ngược lại đi thuyết phục nước Sở mà đến hỏi thẳng: Không biết tôn giá có muốn lưu lại tới cùng?

Trương Nghi mỉm cười nói: Tất nhiên là muốn.

Tân Nô gạt nhẹ đầu nói: Ta có thể giúp tôn giá, lưu lại đến cuối cùng, thứ hai là ta. Lời này vừa nói ra, khiến đám thí sinh cười vang.

Một nước Tống nho nhỏ mà thôi, dùng dao mổ còn ngại thịt bé, rõ ràng là nói khoác không biết ngược?

Nhưng mà trong tiếng cười nhạo, Tân Nô vẫn bình thản như thường, eo đứng thẳng không thấy có chút dao động. Đợi lúc tiếng cười lắng xuống, Tân Nô mới không nhanh không chậm học dáng vẻ của Trương Nghi, dùng nước vẽ bản đồ, vẽ ra nước Tống và nước láng giềng nói: Nếu tôn giá chịu liên hợp, ba chúng ta liên minh, chính thức chiếm được nước Sở!

Lời này vừa ra, đại biểu nước Sở vốn khinh khỉnh bỗng biến sắc.

Trương Nghi cũng nghi hoặc nhíu mày: Mời Tân Nô cô nương tiến thêm một bước chỉ rõ.

Tân Nô nói: Nếu tôn giá và ta hợp tác, sẽ đánh lui thế tiến công của Tề, đợi sau đến lúc chia cắt, ta sẽ cùng Việt liên hợp chia cắt quốc thổ của tôn giá...

Giống như trước vừa nói xong bên dưới lại một trận cười vang, mọi người nhao nhao tiếp lời: Thế mà còn dám nói ra ý định như vậy, chẳng phải là quá ngốc? Nữ tử này người phương nào? Ngu dốt như vậy sao không bị loại từ vòng sơ thí?

Tân Nô không động tĩnh, nói tiếp: Nhưng thực lực của nước Tống và Việt hợp lại, không bằng thực lực của Hàn, nghĩa là, chia cắt thất bại, ba người chúng ta còn có khả năng sống.

Lời vừa dứt, đám người xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Qua mấy vòng chiến, tất cả mọi người chỉ tập trung thuyết phục vội vàng giúp nhau thôn tính, căn bản không để ý bên trong còn quy tắc như vậy, có thể đem ra sử dụng.

Nói sau, thực lực các nước đều được che giấu, nếu không phải là người từng thâm nhập vào các nước để tìm hiểu, làm sao có thể tính ra, giống như dân cờ bạc bình thường đặt cược?

Trương Nghi cũng nhú mày, có chút không tin, nhưng Tân Nô lại thấp giọng nói gì đó, đột nhiên Trương Nghi mở to hai mắt: Tiểu...Làm sao tiểu thư biết được?

Tân Nô mỉm cười: Không chỉ tôn giá, binh lực của nước khác ta cũng đoán đại khái, thế nào? Ba nước liên hợp, cùng tiến cùng lui, đợi sau khi chiến dịch này, Hàn với tư cách là nước thắng cuộc, sẽ liên minh đánh Sở, đến lúc đó, chỉ cần ta và Hàn hai nhà không liên minh với Sở, Sở chính là vật trong tay tôn giá.

Thật sự là lời mời cực kỳ hấp dẫn.

Trương Nghi cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc đáp ứng liên hợp với Tống.

Mà sự thật là, Tân Nô tính không hề sai, sau khi chống cự thế tiến công của Tề, Tống và Việt liên hợp chia cắt Hàn, nhưng thực lực không đủ tuyên cáo thất bại, ba nước còn lại may mắn sống sót. Kế tiếp, quả nhiên Trương Nghi đại biểu nước Hàn đánh Sở. Mà liên kè Sở chỉ có Tống và Việt.

Tân Nô và Quy Khương hai người vẫn hết lòng tuân thủ lấy minh ước, cự tuyệt không viện thủ Sở, rất nhanh Sở bị Hàn công chiếm.

Còn lại mấy vòng, Tân Nô phụ thuộc Hàn, tính toán thực lực lương thảo chính xác của các nước khác cho Trương Nghi, phát huy chân lý Vẽ đường cho hươu chạy tới mức cực hạn.

Một đám bị thâu tóm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ồn ào hỏi thăm lai lịch nữ tử đội mũ sa kia? thế nhưng tiểu nhân hung hăng càn quấy phụ thuộc nước Hàn, cứ thế từ một nước nhỏ như con ruồi đào góc tường chiếm lấy chuột bụi.

Tân Nô không rảnh bận tâm nghị luận của người khác, trong đầu liên tục xoay chuyển, cân nhắc lợi dụng tất cả lỗ thủng bên trong. Thật ra trong lòng nàng biết, hôm nay nàng có thể thuận lợi như vậy đều dựa vào may mắn.

Những chú giải bên trong thư tịch, cũng ghi rõ binh lực các nước, còn vẽ vòng thành trọng điểm,

nàng chỉ biết rõ những điều ghi trong thẻ mộc mẫu tử của mọi người thôi.

Mà cho dù biết rõ cũng phải vận dụng khéo léo, thuyết phục hiểu quả, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc. May mà những lý luận trong sách Vương Hủ gợi ý cho nàng rất lớn.

Hiện tại nàng đặt mình trong đó, rốt cuộc hiểu rõ, vì sao mỗi đệ tử của Vương Hủ lại giỏi mưu tính. Chú trọng hiệu quả thực tế tuyển những đệ tử thực lực, không có người nào là đèn cạn dầu!

Mô phỏng như vậy, mỗi người đều có cơ hội hai lần công thủ, tổng hợp lại cách tính toán sắp xếp.

Cuối cùng Trương Nghi biểu hiện xuất chúng chiếm vị trí thứ nhất, mà tên thứ hai lại là Quy Khương vẫn khiêm tốn che giấu. Về phần Tân Nô, tuy rằng liều mạng dốc toàn lực, nhưng nước Tống quả thật không phải quân cờ tốt, dừng lại ở vị trí thứ tư, cũng khiến mọi người phải để mắt rồi.

Trương Hoa thì xếp thứ mười. Mà Cơ Oánh mưu tính dùng sắc đẹp cũng vô cùng lý tưởng, đứng thứ chín.

25. Chương 25

Sau khi nhìn vào thứ tự mọi người đều lộ vẻ lo lắng, Bạch Khuê lại mỉm cười trấn an: Lần này dựa vào mưu kế đối phó của mọi người để phân cao thấp. Gia sư rất thưởng thức những người có ý tiến thủ, cho nên nếu chỉ một mặt trốn tránh mà lưu lại, thành tích cũng không quá tốt.

Cho dù sau này tuyên bố thứ tự, chư vị cũng không nên mất hi vọng. Nói xong hắn liền tuyên bố, tiếp theo thi viết, mời chư vị ghi lại quá trình phân tích chiến đấu vừa rồi.

Vì vậy Khê Viên lại khôi phục yên tĩnh, mọi người im lặng chấp bút, viết về những được mất của mình trong trận chiến vừa rồi.

Tới giờ, thư đồng thu toàn bộ lên, đám đệ tử trở về khách viện đợi thứ tự quyết định mình được ở lại hay rời đi.

Sắc mặt Cơ Oánh tái nhợt, lúc ra khỏi Khê viên, đứng lại bên đường, nâng cằm, đáng vẻ cô cùng kiên nhẫn, đợi đến lúc Trương Hoa đi qua, trừng mắt, đưa tay tát vào mặt Trương Hoa.

Tân Nô đi song song với Trương Hoa thấy vẻ mặt nàng ta không thiện ý, sớm đề phòng, đưa tay nắm chặt cổ tay Cơ Oánh.

Dù sao Tân Nô cũng tập vài món phòng thân, tăng chút lực đạo, bẻ ngoặt cổ tay Cơ Oánh ra sau, nói: Có chuyện thì nói thẳng, sao chưa nói đã động thủ?

Cơ Oánh bị đau kêu a lên một tiếng, đợi lúc Tân Nô buông tay, vội vàng xoa nhẹ cổ tay mình lùi lại hai bước, oán hận nói: Nàng ta liên tiếp ngáng chân ta, tổn hại người cũng bất lợi cho mình. Rõ ràng ta có thể xếp hạng cao hơn, nhưng hết lần này tới lần khác bởi vì nàng ta khó dễ mà rơi xuống cuối, kẻ không thức thời như thế thường cho một cái tát, cũng là điều nàng ta nên nhận!

Trương Hoa cũng không cam chịu yếu thế lớn tiếng nói Cơ Oánh: Không phải người tự hào dung mạo như hoa sao? Tại sao ném mị nhãn mà quân tử không hạ thủ lưu tình? Có thể thấy được người lớn lên quá xuấ, dọa người khác phải né tránh, thứ tự dựa vào cuộc thi liên quan gì ta?

Lập tức hai nữ tử cãi nhau ồn ào một chỗ.

Hai người đấu nhau, mọi người đều xem trong mắt. Tân Nô cũng không muốn tham dự ân oán hai người, chỉ có điều vừa đi bên cạnh thuận tay hóa giải cái tát kia, nhìn Cơ Oánh vẫn đáng vẻ không buông tha, Tân Nô không nói gì trực tiếp quay người đi.

Quy Khương đứng sau lưng nàng, mỉm cười nói: Mưu lược của Tân Nô tỷ tỷ thật cao minh, ta được lợi rất nhiều, không biết Tân tỷ tỷ là nữ nhi của công khanh nước nào?

Quy Khương hỏi như vậy cũng không tính là thất lễ. Đơn giản y phục Tân Nô không tầm thường, làn da trắng nõn không phải là nữ nhi của gia đình nghèo khổ phải làm việc vất vả, hơn nữa tư thái lễ nghi lại tao nhã toát ra phong phạm sĩ khanh, không phải nữ nhi của con nhà thương nhân dưỡng ra.

Tân Nô mỉm cười xấu hổ, nàng rất có thiện cảm với nữ tử tên Quy Khương này, chỉ cảm thấy nàng ta rất thông minh nhưng không phô trương, tính cách cũng dịu dàng. Nhưng vấn đề này quả thật khiến nàng xấu hổ không thể mở miệng.

Nên trả lời như thế nào? Nói mình chỉ là tiện nô ư? Nếu thật sự nói ra những...lời ấy, chỉ sợ những người thân phận bất phàm trong Khê Viên kia sẽ xúc động phần nộ đập nát Khê Viên vì bị ép thi cùng tiện nô, sau đó dùng loạn côn đánh đuổi nàng ra...

Muội muội khen nhầm rồi, ta...

Về mặt Tân Nô do dự hồi lâu không nói gì, Quy Khương là người biết nhìn sắc mặt, chỉ thấy Tân Nô không muốn nói xuất thân của mình, cũng mỉm cười chuyển đề tài: Tỷ tỷ khó xử thì không cần trả lời câu hỏi đường đột của ta, vừa rồi dự thi cũng khá mệt mỏi, tỷ tỷ vừa ốm dậy, hay là về nghỉ ngơi thật tốt.

Nói xong liền tạm biệt Tân Nô, quay người rời đi.

Tân Nô yên lặng nhìn bóng lưng nàng ta, quay người mang theo Khải Nhi đi qua đường nhỏ, trở về nội viện.

Trước kia trăm phương nghìn kế muốn chạy ra khỏi nội viện, nhưng giờ Vương Hủ cho nàng chút tự do, nàng lại chạy không kịp mà muốn trốn về nội viện.

Ổ chung với đám thiếu nữ trẻ trung kia, luôn khiến nàng không tự nhiên, dấu ấn ở trên vai cũng luôn đặt trong đáy lòng nàng, ép nàng không thể làm càn như Trương Hoa, cũng không thể thông dong tự tin như Quy Khương...

Khải Nhi nhìn dáng vẻ tâm sự nặng nề của nàng, nhỏ giọng nói: Gia chủ mở tiệc chiêu đãi khách quý uống rượu, chỉ sợ lát nữa sẽ say... Tân Nô tỷ tỷ, vẫn nên chuẩn bị canh giải rượu đi, bằng không...

Tân Nô hít một hơi, chậm rãi đi vào viện.

Trở về nội viện, theo thói quen, dùng quả mơ, đậu nấu thành canh giải rượu.

Bởi vì canh nóng nên đặt trong nồi đất đun một lúc là được.

Tân Nô nhìn đồng hồ cát ở bên cạnh, tính toán thời gian, chỉ chốc lát đã không chịu được cơn buồn ngủ, gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, đột nhiên thân thể bị nghiêng một cái, cả người ngã xuống đất, lúc nàng mở mắt ra đã thấy nam nhân cao lớn đưa lưng về phía mình, tuy không thấy rõ nét mặt của hắn, nhưng toàn thân đầy mùi rượu, làm cho nàng nhanh chóng tỉnh táo.

Bình thường Vương Hủ lạnh lùng khó dò, nhưng là một chủ tử khiến nô bộc bớt sợ hãi, nhưng khi hắn say, cả người sẽ biến đổi, thô bạo quái đản khiến người ta kinh hồn táng đảm.

tuy Vương Hủ không tham luyện vật trong chén, nhưng trước kia một năm cứ có vài ngày như vậy, giống như hắn có nỗi lo trong lòng, âm trầm tới cực hạn, một khi say, khiến người khác phải sợ hãi né tránh.

Nắm đó nàng bỏ trốn bị bắt lại, đêm hôm đó người hắn nồng nặc mùi rượu, rõ ràng say mềm, nhưng dáng vẻ lại như thường, giọng điệu lạnh giá, phảng phất như hắn không phải người thông thái mà là tà ma...

Tân Nô ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, thân thể tự giác co rụt lại, trực giác muốn né xa hắn.

Vương Hủ xoay người kéo nàng ôm vào ngực, hai bờ môi lạnh buốt du ngoạn trên cổ nàng, tất nhiên cũng cảm nhận được nàng run rẩy, khẽ nói: Chuẩn bị trốn nơi nào?

Sợ hãi của Tân Nô với hắn, là trải qua nhiều năm tích lũy đấy, tuyệt không phải là nhất thời mà tiêu tán, nhưng nàng lại không muốn quá mức chật vật, chỉ cố gắng bình ổn hơi thở: Canh giải rượu đã nấu xong, kính xin gia chủ uống chút ít...

Hắn không buông tay, hai tay dao động, chậm rãi dán vào tai nàng, nhìn vẻ hoảng hốt trên đôi mắt của nàng: Có thể giải rượu tốt hơn nhụy ngọc tuyết cơ sao?

Nói xong hắn chậm rãi cúi đầu ngậm môi nàng. Đầu lưỡi giao nhau, không phải là mùi rượu nồng đậm, ngược lại mang theo hương vị thanh nhạt của quả mơ.

Xem ra hắn không uống nhiều rượu, lúc quay về cũng uống canh giải rượu, có lẽ quần áo bị dính rượu nên mới có mùi rượu nồng như vậy.

Thân thể cứng ngắc của nàng khẽ buông lỏng. Biến hóa như vậy, tất nhiên Vương Hủ cảm nhận được, hắn cười khê: Thế nào? Sợ dáng vẻ uống say của ta như vậy?

Nói xong ôm nàng đi vào nội thất. Tân Nô biết hắn không say rượu nhưng lại nổi sắc tâm, cẩn thận tính toán kể từ khi nàng hồi cốc, hắn không bắt nàng phục vụ việc chăn gối, hắn là bên gối có người.

Ban ngày hào khí ngút trời chém giết chư hầu, trong nháy mắt lại bị lột bỏ quần áo bị đặt lên giường, Tân Nô khê cử động, muốn đẩy hắn ra.

Hắn có vẻ không vui, nhéo cằm nàng, bình thần hỏi: Làm sao vậy?

Tân Nô mấp máy khóe miệng nói: Có chút mệt, sợ không khiến gia chủ tận hứng...

Vương Hủ đưa tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng, đột nhiên mở miệng nói: Sao? Hôm nay tỉ thí với đám thiếu niên kia mệt mỗi rồi hả?

Lời nói có vẻ sẵn sàng, nhưng lại miêu tả rõ ràng cảm xúc không vui của hắn. Tân Nô rất hiểu hắn, hắn không thích nàng quá mức thân cận với nam tử khác, một câu Thiếu niên được nhấn giọng kia, lại kèm theo một chút ghen tuông.

Nàng dừng một chút, tay nắm thành quyền, lại buông ra, thò tay ôm cổ hắn, nhích lại gần hắn, dựa vào ngực hắn nói: Bởi vì ta ngu dốt nên Chương lão động lòng trắc ẩn, mà bị khiển trách ở đình trách phạt, lần này gia chủ biết rõ còn phạm phải, lên tiết lộ nội dung cho nô tì, nô tì nghĩ đến vì uy nghiêm của nội quy trong Cốc, nhất định gia chủ sẽ tự trừng phạt bản thân, cho nên... đau lòng cho gia chủ tới tận nửa đêm, mới một mình không chịu nổi...

Có lẽ Vương Hủ uống chút rượu nên hòa hoãn hơn ngày thường rất nhiều, nhìn Tân Nô không sợ chết mà trào phúng hắn. Lập tức cười nhẹ ôm lấy nàng: Khó trách Khổng tử nói, nữ tử và tiểu nhân khó nuôi. Quả nhiên là như thế, nhưng muốn đưa ra biện pháp khiển trách thế nào? Miễn cho Chương Tổ một mình chịu phạt lại cô đơn.

Tân Nô thật vất vả mới có thể chuyển dời sự ghen tuông của tên ma men này, trong lòng thầm thở dài, lập tức nói thầm bên tai hắn: Phạt gia chủ tu thân dưỡng tính ba tháng được không?

Đáng tiếc người dối trá đệ nhất Quỷ Cốc lại sớm cởi bỏ xiêm y của người trong ngực, ngậm lấy đôi môi anh đào của nàng mơ hồ nói: Tiểu nô nhi nói có lý, trước khi lĩnh phạt phải ăn một trận chán chê, bù lại ba tháng...

Vương Hủ là một người am hiểu chi đạo, bỏ cũ lấy mới, ban đêm về ưu nhã lập tức bị vứt bỏ không còn bóng dáng.

Đến sáng hôm sau, Tân Nô cảm giác như cả đêm bị đưa đến đình trách phạt, lưng mỗi toàn thân đau nhức.

Nhưng dù đau nhức nàng cũng muốn đứng dậy, bởi vì sáng sớm sẽ dán danh sách trúng tuyển.

Đợi lúc Tân Nô tới cửa ra vào Khê Viên, ở đây đã đầy kín người. Trương Hoa thấy nàng, vội vàng chạy tới, dương dương đắc ý kể lại quá trình hôm qua nàng mang Cơ Oánh đến á khẩu. Tân Nô nghe xong chỉ cười nhạt không nói.

Trương Nghị ở một bên nhìn qua tướng hai nàng giao tình không tệ.

Lúc này thư đồng trong Quỷ Cốc chậm rãi nói tên họ người trúng tuyển.

Lần này Quỷ Cốc Vương Hủ thu đồ đệ, tổng cộng có hai mươi người, trong đó có mười sáu nam đệ tử, và bốn nữ đệ tử.

Bốn nữ đệ tử được trúng tuyển, ngoại trừ Tân Nô và Quy Khương, thì có Trương Hoa và Cơ Oánh ở vòng hai thứ tự không được tốt.

Những người không được tuyển tất nhiên là thất vọng thu thập hành lý rời khỏi Quỷ Cốc, mà những kẻ lưu lại thì vui mừng, hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Thế nhưng người đọc danh sách lại chậm rãi nói: Chư vị chớ cao hứng quá sớm, đây chỉ là bước đầu tiên khi bước vào Quỷ Cốc, cuối cùng không biết mọi người có thể được ân sư ban tên cho xuất cốc hay không? Trong Quỷ Cốc có nhiều môn học mỗi người có thể chọn một môn, chú ý, không nên tham lam, nhai nhiều không nuốt. Lựa chọn huyền học sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ sau này của chư vị, kính xin lựa chọn kĩ.

Nói xong liền...phân phát trường bào cho đám học sinh, rồi trở về đại sảnh học đường, bắt đầu lựa chọn những người muốn học huyền học.

Trên chính đường, treo ba khối mộc bài cao ba trượng, ghi rõ tính toán, xem tướng, bày binh, thương đạo, y đạo, quỷ biện.

Ngoại trừ thương đạo và y đạo có nhiều chỗ trống, thì từng thẻ gỗ đều ghi chi chít tên người, đây là lựa chọn của đám học sinh trước, khắc tên mình lên thẻ gỗ.

Tân Nô vì luôn ẩn cư nơi hậu viện, cũng lần đầu...nhìn thấy bảng gỗ, thấy danh tự, nàng mới giật mình hóa ra đệ tử Quỷ Cốc trải dài khắp thiên hạ. Chỉ là Bài Binh được ghi trên kia có bốn năm vị danh tướng đương thời, mà chính nàng cũng không biết, bọn họ lại là đệ tử của Vương Hủ.

Đám nữ tử còn lại tất nhiên còn khiếp sợ hơn cả Tân Nô. Bọn họ đọc những tên trên tấm thẻ gỗ, toàn là những tên vang như sấm bên tai, nội tâm phập phồng mãnh liệt, còn chưa nhìn thấy phu tử Quý Cốc, mà lòng kính sợ đã tăng lên mức cực đại....

Quý Cốc Vương Hủ, tồn tại như một vị thần!

Được rồi, sau khi thấy tên trên thẻ gỗ, mọi người có thể... tìm hiểu về sự tinh diệu của huyền học, nếu lựa chọn xong, mời chấp bút viết tên mọi người.

Trương Nghi là người đầu tiên chấp bút, không do dự khắc lên thẻ gỗ Quý Biện. Cơ Oánh nghĩ nghĩ cũng viết tên mình dưới tên Trương Nghi.

Trương Hoa thì chọn tính toán, trên đó có tên mấy người cũng nổi danh tài ba kiến thiết thủy lợi. Trương Hoa cảm thấy mình có sở trường về phương diện này, nên chọn bắt đầu học.

Mà Quý Khương ngoài ý muốn mọi người chọn y đạo. Rất nhanh tới phiên Tân Nô, nàng đứng giữa Bình Đạo và Quý Biện. Thăm nghĩ nhiều lần nhiều lần, cuối cùng cắn răng, chọn thẻ gỗ Thương Đạo trống rỗng, viết lên tên mình

26. Chương 26

Lựa chọn như vậy khiến tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc, không hẹn mà nhìn về phía nữ tử đội mũ sa. Thăm nghĩ, lúc chọn chữ hầu thì mạnh mẽ chém giết, nữ tử biểu hiện khôn khéo như thế sao lại lựa chọn ngu ngốc?

Trương Hoa ở bên cạnh nhìn, càng hoảng sợ, vội vàng nhỏ giọng khuyên can: Tỷ tỷ, có phải tỉ nhìn nhầm tên? Đây là “Thương Đạo” đó! Đại trượng phu buôn bán còn bị coi thường, nữa là một nữ tử, sau này muốn ra bên ngoài buôn bán sao? Nhanh! Mau xóa tên...

Nói xong nàng bước lên trước, chuẩn bị thay Tân Nô xóa vết mực.

Lúc này Bạch Khuê luôn trầm mặc mở miệng nói: Nếu đã viết lựa chọn, mặc kệ người phương nào cũng không thể sửa đổi. Giọng điệu có vẻ ôn hòa, nhưng lại tràn ngập sự kiên định.

Lúc này Tân Nô mới nói với Trương Hoa: Muội muội không cần lo lắng, đây là lựa chọn của ta.

Thật ra ngoại trừ cái này, còn cái nào thích hợp với nàng? Quý Biện và bình đạo? Một nữ nô ngay cả tự do còn không có sẽ chỉ huy vạn quân? Có thể khéo léo thương thuyết trong cung? Về phần tính toán, từ sơ khảo nàng đã nhận ra, đó không phải sở trường của nàng, huống hồ nàng có chút thẹn với Chương lão, vẫn không nên khiến bản thân khó xử. Mà thương đạo thoát nhìn có vẻ bị coi thường, nhưng lại hợp với nàng.

Ban đầu ở trong Ngụy Cung được gặp gỡ thương nhân Đào Chu Công và Tây Thi, khiến nàng tỉnh ngộ, thương nhân tuy không địa vị, nhưng chỉ cần kinh doanh thỏa đáng, tiền không thiếu, lại có thể tự do đi các nước. Đây chẳng phải là mơ ước mấy năm qua của nàng sao?

Liên tục hai lần trốn đi thất bại, đã chứng minh thế lực của Vương Hủ ở các nước. Nếu nói trước kia ở hậu viện nàng còn nghĩ Vương Hủ chỉ là may mắn dạy các đệ tử xuất chúng đạt được cái hư danh... lúc này, nàng hoàn toàn nhận rõ, Quý Cốc Vương Hủ là một người thâm sâu khó dò tới bực nào.

Nếu nàng có thể trở thành kì tài kinh thương, dựa vào tính tình Vương Hủ luôn loại bỏ những quân cờ vô dụng, nhất định sẽ dùng người. Đến lúc đó, tuổi tác nàng cũng lớn, dung nhan cũng suy tàn, chắc ý độc chiếm của Vương Hủ với nàng cũng phai nhạt, chỉ cần nàng có thể xuất cốc, rời xa hân, vậy việc buôn bán sẽ khiến nàng có cuộc sống yên ổn... Cũng chỉ có thể nắm trong tay tài phú địch quốc, mới có thể...

Ôm tâm tư như vậy, Tân Nô mới viết tên xuống bảng thương đạo.

Điền tên lên rồi thì không thể thay đổi. Đợi sau khi mọi người lựa chọn xong, tất cả đều giải tán.

Có lẽ vì chiếu cố đám nữ đệ tử, ngoại trừ lúc học thì bốn người đều có sân viện riêng biệt, cùng tỳ nữ để phục vụ.

Nhưng mà vì đến đây để học nên không thể có quá nhiều nô bộc, cho dù là Quy Khương nữ lang của vương thất nước Tề cũng chỉ có một tỳ nữ, ở trong tiểu viện chiếu cố sinh hoạt hàng ngày. Thân là nữ đệ tử không thể quá kiêu xa, viện nhỏ cũng chỉ sạch sẽ, thoải mái dễ chịu mà thôi.

Mà vị trí tiểu viện của Tân Nô thì ngay cạnh biệt viện, thậm chí góc sân nhỏ còn có một cửa nhỏ nối thẳng tới nội viện.

Trong lòng Tân Nô biết rõ, đây là Vương Hủ cố ý an bài. Cho dù nàng ở tiền viện học ở trường, thăng nhải này cũng không có khả năng cấm dục ba tháng như lời hắn nói. Chẳng biết tại sao, mỗi nhân trong cốc rất nhiều, nhưng mà người ăn cơm chưa bao giờ kén chọn như Vương Hủ lại hết lần này tới lần khác cố chấp giày vò một mình nàng...

Nhìn cái khóa cửa nhỏ trước mắt, Tân Nô chỉ cảm thấy bế tắc, cả buổi phiên muộn hít thở cũng bức bối.

Tuy rằng mỗi người lựa chọn khác nhau, nhưng học thì vẫn ở cùng một chỗ. Học toán chính là điều đầu tiên không thể tránh.

Dù là bài bình tính toán bình mã, hay quỷ biện tính lương thảo kho ngân. Thương Đạo càng không cần phải nói, nếu không tính toán thì sao có sinh ý?

Mà lão sư dạy lại chính là Chương Tổ. Xem ra thảo dược và y sư ở Quỷ Cốc thật xuất sắc. Mấy ngày trước Chương lão bị phạt giờ nhìn khôi phục khá tốt, nhưng mặt mày thì vẫn lạnh lùng.

Lão giảng mất lượt một vòng đám nữ đệ tử, nói: Nhớ kĩ khẩu quyết trên thẻ trúc, sau đó xong toàn bộ đề, ai xong trước có thể về nghỉ ngơi.

Mọi người nghe xong không khỏi hít một hơi lạnh, bởi vì trong giỏ trúc có chồng thẻ trúc cao nửa người, nếu muốn tính xong, chỉ sợ bỏ bữa trưa, bữa tối cũng chưa chắc làm được.

Trong lúc nhất thời, mọi người yên lặng đọc khẩu quyết Chương lão phân phát, lĩnh hội bí quyết bên trong.

Nhưng những người này đã từng học cách tính toán từ lúc ở nhà, bằng không vòng sơ khảo cũng không qua dễ dàng vậy. Tuy lượng đề hơi nhiều, nhưng có thể ứng phó.

Tân Nô thì không giống, nàng thật sự dốt đặc cán mai, khẩu quyết Chương lão viết cũng không phải là nhập môn, so với người khác nàng muốn lĩnh ngộ phải tốn sức nhiều lắm.

Trước mặt mọi người bắt đầu tính toán công thức, thỉnh thoảng có tư đông đưa những thẻ tre tính xong cho Chương lão xem qua.

Quy Khương lần nữa biểu hiện xuất sắc khả năng tính toán không bao lâu nữa giỏ thẻ tre đã làm xong. Hơn nữa không sai một đề, khiến Chương Tổ hài lòng gật đầu. Mà biểu hiện của Trương Nghi cũng không tồi, hai người có thể dễ dàng tính toán hơn phân nửa giỏ biểu thức toán.

Về phần người khác, có sai, nhưng cũng biết sửa lại.

Mất thấy mọi người lần lượt trình thẻ tre, mà khay thẻ tre của Tân Nô vẫn còn đầy, nàng đổ mồ hôi hột. Đợi lúc thư đồng mang thẻ tre nàng vất vả tính xong lên, Chương Tổ đang rửa mắt ngày càng nhếch lên, cuối cùng là trợn mắt, tức giận quát: Sai hơn một nửa, có thể thấy là không dụng tâm, đi! Đưa lại cho nàng ta một giỏ đề tính toán!

Thư đồng bên dưới thấp giọng Vâng chỉ chốc lát, bên cạnh Tân Nô có thêm một giỏ trúc đầy đề toán.

Nhìn Tân Nô bị phạt như vậy, mọi người đều giữ im lặng, thậm chí có người còn kiểm tra lại đề của mình vừa tính toán xong, để tránh dẫm lên vết xe đổ của Tân Nô.

Giỏ của Trương Hoa cũng không ít, chỉ có thể đồng tình mà nhìn Tân Nô, sau đó cúi đầu chăm chú tính toán.

Tân Nô đối với đệ tử trước kia của phụ thân có chút thành kiến. Lúc trước Vương Hủ thừa dịp bệnh tình phụ thân nguy kịch, một người đơn độc, và những kẻ này...về đường cho hươu chạy, rất liên quan đấy.

Như lúc trước Chương Tổ là đệ tử lúc trước của phụ thân bây giờ mà gây khó dễ nàng, chỉ sợ dựa vào tính tình nàng sẽ không thiếu mả mai một phen.

Nhưng Chương Tổ mặt lạnh tim nóng, còn có Bạch Khuê không thể kết luận Tốt xấu kia, khiến nàng khắc sâu ấn tượng. Nàng ở nội viện, nhiều năm, cũng không còn là một bé gái mười hai tuổi xúc động bồn bộn, cho nên tuy nhìn hai giỏ trúc mặt chỉ trắng bệch không nói một câu oán hận, lại lần nữa cầm khẩu quyết trên thẻ tre, đứng dậy đi tới trước mặt Chương Tổ, kính cẩn quỳ gối, mở miệng hỏi những chỗ không hiểu.

Chương lão tuy nóng nảy, nhưng sau khi nghe nàng hỏi xong, lại chậm rãi chỉ điểm giải thích một phen.

Tân Nô gật đầu tạ ă, sau đó về ghế của mình, bắt đầu sửa lại những đề sai.

Rất nhanh, những nữ sinh trong thính đường đã hoàn tất tính toán, theo thứ tự tản ra, chỉ còn một mình Tân Nô.

Mặc dù bụng đói và khát, nhưng nàng không dám lười biếng, vẫn tiếp tục làm bài.

Đợi đến lúc làm xong đề trong hai giỏ trúc, người vẫn ngồi trước án thư không đi ăn uống, mới đứng dậy, lần lượt kiểm tra một phen, lần này, lại không có một đề nào sai, toàn bộ đều đúng.

Tân Nô, người hiểu được gì? Chương Tổ mở miệng hỏi.

Theo thể chế Chu công có chín số, từ một đến chín tính theo thứ tự, biến hóa...

Chương Tổ lại không kiên nhẫn phẩy tay cắt đứt lời nàng, chỉ chỉ vào bàn tay vì viết lâu mà có chút run của nàng nói: Lão phu muốn người hiểu rõ, nếu không hiểu thì hỏi trước, sau đó hăng làm, hôm nay nếu người hỏi khẩu quyết trước, sao lại phải làm thêm một giỏ đề?

Tân Nô nao nao, lập tức thấy xấu hổ, nàng lúc ấy không hỏi, là bởi vì thấy đám nữ sinh nhìn một lần hiểu ngay cách tính, nàng ngượng ngùng không dám mở miệng. Không nghĩ tới Chương Tổ nhìn như cổ hủ không hiểu nhân tình, lại thoáng cái nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nghe nói người chọn “Kinh thương”? Có thể thấy được người đứng là kẻ ngốc không chịu thông suốt. Nhiều con đường bằng phẳng không đi, lại muốn chọn cái khó khăn nhất. Người nghĩ vì sao ít người chọn con đường kinh thương? Không phải bởi nguyên nhân làm thương nhân hèn hạ.

Có thể trừ hàng hóa, tài phú khuynh thành, khắp thiên hạ có mấy người? Chỉ tích lũy tài phú, lại có thể giữ mình trước vương hầu, có mấy người!

Như Đào Chu Công, lúc đó chẳng phải bỏ gia tài bạc triệu mới có thể thoát khỏi Sở Vương sao? Người lại là nữ tử... Ai, khó càng thêm khó!

Tân Nô khẽ mím môi, trên mặt lộ ra vẻ quật cường, không mở miệng phản bác.

Chương Tổ cũng không nói thêm, phất phất tay, lạnh nhạt nói: Nếu chọn, thì cố gắng, buôn bán cũng giống tính toán, không hiểu, không nên tùy tiện ă, bằng không thì không chỉ đơn giản làm thêm một giỏ đề toán đâu...

Nói xong, ông đứng dậy rời đi.

Tân Nô cung kính cúi chào Chương Tổ, bản thân nghĩ lại lời Chương Tổ nói...

Thật ra nếu suy nghĩ không hên toàn, một bước đi sẽ sai toàn bộ, sao có thể đơn giản?

Lúc này một học huynh rời Cốc đã lâu đột nhiên trở về.

Nhưng mà là bị khiêng về Cốc đấy.

Quy Khương học y trong Cốc, hàng ngày phải hái thuốc, gần đây bởi vì y sư trong Cốc muốn chữa thương, nên với tư cách y đồ công việc phơi được, nghiền nát được của nàng tăng lên rất nhiều.

Ngày bình thường, các tì nữ phục thị nàng không được vào học viện, cho nên lúc Tân Nô và Trương Hoa rảnh thì sẽ tới phụ giúp nàng.

Còn Cơ Oánh, lúc trước mâu thuẫn với Trương Hoa, nhưng mà dù sao trong cốc cũng chỉ có bốn nữ đệ tử, về sau chung đụng, tuy hai người vẫn đấu võ mồm, nhưng đại bộ phận thời gian đều ở chung một chỗ.

Nghe nói sư huynh hai chân bị phế kia là trốn từ nước Ngụy về, hình như là đắc tội đại tướng quân Bàng Quyên của nước Ngụy, còn phạm vào tội danh thông đồng với địch. Nhìn ba người Quy Khương bận rộn dưới ánh mặt trời, Cơ Oánh ngồi chơi bên mái hiên chậm rãi uống sữa và nói chuyện nằng nừa nghe được.

Từ trước đến nay Cơ Oánh rất khéo léo, quan hệ rất tốt với các nam đệ tử. Không giống với ba nữ đệ tử khác thường xuyên đội mũ che, nàng đã sớm xuất đầu lộ diện, mị cốt phong tình, cho nên về vấn đề tin tức nàng rất linh thông đấy.

Nghe được hai chữ Nước Ngụy, Tân Nô không khỏi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Cơ Oánh.

Cơ Oánh cũng muốn quan hệ tốt với ba nữ tử còn lại. Thấy Tân Nô hứng thú, vội vàng đắc ý nói: Nghe nói người kia là đệ tử mới rời núi, tên gọi Tôn Trọng, Quy Khương tỷ tỷ, tỷ xem đi! Lớn lên đáng vẻ tuấn lãng, đáng tiếc, hai xương bánh chè bị đánh gãy, chắc chắn, về sau chỉ có thể là một phế nhân...

Tân Nô khẽ nhíu mày, là hần?

Tôn Trọng là đệ đệ của Tôn Bá người bỏ trốn với nàng, khi đó, hần theo chân Tôn Bá, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Năm ấy nàng và Tôn Bá bị bắt trở về, sau đó Vương Hủ tức giận dùng gia pháp.

Nàng sốt cao không lui, được y phụ trong y quán chiếu cố, mà Tôn Bá thì thừa nhận sai lầm với ân sư, mở miệng nói nàng cầu dẫn hần, nên mới buông tha việc học.

Tôn Trọng lại không giống nam tử trong cốc, phỉ nhổ nàng là hồ yêu, ngược lại cách cửa sổ y quán thay huynh trưởng trịnh trọng xin lỗi nàng.

Tân Nô tỷ tỷ, ca ca ta không phải là trượng phu vĩ đại, khiến mọi sai lầm tỷ phải gánh chịu, đợi lúc Tôn Trọng trưởng thành, nhất định sẽ mang tỷ tỷ xuất cốc...

Lời nói ngây thơ và đáng vẻ non nớt của thiếu niên trong trí nhớ vẫn còn, chỉ là từ đó về sau, nàng bị dời vào nội viện, không được gặp hai huynh đệ. Không ngờ thiếu niên năm đó đã thành tài xuống núi, lại còn gặp phải cảnh ngộ này!

Đúng lúc này, đột nhiên nghe có người hô to ngoài cửa: Cốc chủ mạnh khỏe!

Sau đó đám y sư nô bộc trong cốc nối đuôi nhau mà ra, nhao nhao quỳ ở cửa sân, chờ Cốc chủ đi vào xem xét.

Đám Cơ Oánh tuy nhập cốc đã lâu, nhưng chưa từng được bái kiến Quỷ Cốc.

Lúc này nghe nói Quỷ Cốc Tử đến đây, vội vàng quỳ sau lưng mọi người đợi ân sư, đồng thời lén ngẩng đầu nhìn nam tử đầu đầy bấu như bên ngoài đồn có dạng gì.

Mà ngay cả Quy Khương vốn đoan trang cũng không kìm được, ngẩng đầu có chút tò mò nhìn về phía cửa ra vào.

Đúng lúc này, một nam tử cao lớn mặc lụa gai, bước nhanh tới.

Mái tóc dài đen nhánh được buộc cao, cài ngọc trâm, càng lộ ra dáng người cao ngất, trán rộng hai mắt sáng lạnh, dĩ nhiên là mỹ nam tử khó gặp.

Cơ Oánh há hốc miệng, nàng gần đây chú trọng phong thái khí chất hiem khi thất thố như vậy: Cái này... Đây chính là ân sư của chúng ta?

27. Chương 27

Thật ra không riêng gì Cơ Oánh, mà tất cả đệ tử ở đây khi mới nhập cốc đều không dám tin.

Trong suy nghĩ của các nàng Quý Cốc Tử tồn tại như một vị thần kia rất trẻ còn rất... anh tuấn. Tuy rằng nước Tề rất nhiều mỹ nam tử, nhưng mà Quý Khương cũng phải thừa nhận, trong những nam tử nàng từng gặp không có một người nào so được với Quý Cốc Vương Hủ.

Người đương thời yêu thích cái đẹp, không phải chỉ mỹ nữ mới được sùng bái, nam tử cũng vậy, ngày xưa vẻ đẹp của Công Tôn Tử được toàn bộ thiếu nữ nước Trịnh yêu thích, ngày đêm tương tư, mà vị mỹ nam tử ẩn cư núi Vân Mộng này nếu bị người thiên hạ nhận ra, chỉ sợ nữ tử nhớ nhung hân đủ để san bằng cửa Cốc.

Tân Nô quỳ trong góc, thu hết toàn bộ phản ứng của mọi người vào trong mắt.

Nàng nhận biết người nọ từ sớm, mặc dù lúc nhỏ lần đầu tiên thấy hắn, cũng biết tướng mạo của hắn rất anh tuấn, còn đẹp mắt hơn tất cả những người trong cốc, nhưng thời gian trôi qua, hiểu rõ tính tình hắn, tuy rằng lúc này Quý Cốc Vương Hủ anh tuấn như là hoa lan trên vách đá, nhưng trong mắt nàng, chỉ là một độc thảo mà thôi...

Nhưng mọi người lại không biết, vị ân sư vẻ ngoài tuấn mỹ nhưng bên trong lại tà ác, chỉ gặp người mà nhìn ngắm ái mộ vị cao nhân ẩn sĩ.

Đáng tiếc, Quý Cốc tuy anh tuấn, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng, khê cau lông mày, không nhìn dám người đang quỳ, đi một đường vào y quán, nghe nói là muốn hỏi thăm vết thương của Tôn Trọng.

Cái này lại khiến mọi người cảm khái sự đồ tình thâm, tình thương của ân sư như cốt nhục tương liên.

Đợi lúc Vương Hủ tiến vào nội viện, mọi người nhao nhao đứng dậy. Cơ Oánh hưng phấn nói: Thấy không? Kia là ân sư của chúng ta, thật sự anh tuấn, những nho sinh kia thật đáng hận, vẽ ra bức họa như vậy nói xấu ân sư... Đúng rồi, lát nữa chắc ân sư phải uống trà, chúng ta đi qua bên kia hồ trở, cũng coi như là biểu đạt tâm của đệ tử!

Có lẽ sợ một mình đi sẽ bị đánh giá nữ tử mà không dè dặt, nói xong, thuận tay kéo Tân Nô đi.

Tân Nô không phản ứng, chỉ đi theo nàng tới nhĩ gian.

Lúc Vương Hủ vào nội thất y quán, vẻ mặt thiếu niên tìm được đường sống trong chỗ chết đã tái nhợt, hai mắt nhìn chăm chăm vào xà nhà trên đỉnh đầu, căn phòng u ám, không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc nhìn thấy Vương Hủ đi vào, hắn cả kinh, cố gắng vùng dậy thi lễ. Vương Hủ thoải mái vung vạt áo ngồi bên cạnh hắn, đưa tay đề bả vai hắn xuống: Nghe nói người vừa cố định xương đùi, không cần đa lễ.

Nói xong, hắn lật chăn, quan sát cái chân bị băng bó của Tôn Trọng, nhìn hai đầu gối lộ ra vết máu, trầm mặc nói: Là ta phái người tới quá muộn...

Tôn Trọng nghe xong vẻ mặt xấu hổ nói: Không... là đồ nhi sai, ân sư ba phen bốn bận phái người nhắc nhở nên đề phòng tắc tử Bàng Quyên, thế nhưng mà đệ tử... Lại bị hắn làm u mê, một lòng nhận định người vì... ghen tị mà không thể tha thứ cho Bàng Quyên... Là lỗi của đệ tử... Lỗi của đệ tử...

Như Tôn Trọng nói, quả thật Vương Hủ nhiều lần nhắc nhở hắn, nhưng mà Bàng Quyên lại sớm kết thân với đồng môn sư đệ này, thậm chí nói mình vì mến mộ nữ nô Tân Nô, cũng vì giúp đỡ nàng trốn trong phủ mà đắc tội ân sư.

Bởi vì huynh trưởng, cho nên Tân Nô biết rõ gút mắc của Vương Hủ cùng tư nô kia. Lúc nhỏ vị tử tử xinh đẹp luôn ở trong mộng của vị thiếu niên, chỉ là sau biến cố đó, cho dù ở trong Quý Cốc cũng không nghe được tin tức của nàng.

Ân sư mặc dù tài học xuất chúng, nhưng Tôn Trọng luôn nghĩ rằng, cách người xử trí nữ nhi Tân gia thật ngang ngược bá đạo, khó tránh sinh ra mấy phần đồng tình với nàng.

Lúc nghe nói Tân Nô bỏ trốn bị bắt lại lần nữa, mà Bàng Quyên vì giúp Tân Nô trốn ân sư mà bị người ghi hận, t hậm chí trên yến hội ở vùng ngoại ô Đại Lương, bị Quý Cốc Tử đuổi khỏi cửa không gặp. Nhất thời, trong lòng sinh ra mối hận chung cùng Bàng Quyên.

Tuy Bàng sư huynh ngày thường ngang ngược kiêu ngạo chút ít, nhưng hắn càng có khí khái nam tử hơn huynh trưởng Tôn Bá của mình, có tâm mến mộ giai nhân lập tức dốc hết sức bảo hộ, sao có thể co đầu rụt cổ như con ba ba?

Thiếu niên luôn tập nghệ trong cốc, tuy am hiểu bài binh bố trận nhưng vẫn ít đi cách nhìn nhận con người. Tin tưởng Bàng Quyên sẽ tiến cử mình đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong quân. Cả ngày xưng huynh gọi đệ với Bàng Quyên, thậm chí còn nghỉ ở trong phủ của hắn, ngày ngày cùng nhau

Thế nhưng không biết tại sao, Bàng Quyên luôn nghĩ hắn được ân sư dạy bí truyền, luôn nói bóng gió.

Cho đến lúc Bàng Quyên ba phen bốn bận hỏi không ra binh phổ Tôn Gia, then quá hóa giận, cấu kết kẻ gian hãm hại hắn thông đồng với địch bán đứng nước Ngụy, bị Ngụy Vương dùng tấn hình.

Sau khi bị đánh gãy xương bánh chè, hắn mới giật mình, bản thân lại quá tin người, rơi vào kết cục tàn phế. Nhưng mà lúc này hối hận cũng đã muộn, may ân sư không bỏ rơi hắn, phái người âm thầm đưa tin, bảo hắn giả điên lừa tên tặc tử Bàng Quyên, khoảng... thời gian kia, hắn giả ngây giả dại, ngày ngày lăn qua lăn lại trong chuồng heo, cả người bẩn thỉu, cũng tăng thêm sự nhẫn nại, cho đến lúc ân sư phái người nghĩ cách cứu hắn ra khỏi nước Ngụy, về Quỷ Cốc chữa thương.

Bây giờ ân sư còn đến trước mặt hắn, nói là lỗi của người, khiến Tôn Trọng đang chìm trong hối hận áy náy càng không chịu nổi. Xấu hổ đến mức hận không thể dập đầu tạ tội với ân sư.

Vương Hủ khẽ khép hờ mắt, nghe đệ tử sấm hối, vẻ mặt không chút biến hóa, chỉ là sau khi Tôn Trọng tức giận nói xong, mới thần nhiên nói: Người lúc đó còn nhỏ, vì sư không biết người có tâm tư với Tân Nô như vậy, hôm nay người thân mang trọng thương, nếu không... Ta để Tân Nô phục thị bên cạnh người?

Lời nói thẳng thắn như vậy, giống như toàn bộ hành động tàn khốc khi truy đuổi đôi nam nữ bỏ trốn kia không phải là thật, cho nên Tôn Trọng có chút hoài nghi, liệu trí nhớ mình năm đó có chút sai lệch, nên hiểu lầm ân sư.

Đúng lúc này sau lưng Vương Hủ truyền đến tiếng bước chân. Vương Hủ cũng không quay đầu, chắc chỉ là nô bộc y quán tới đưa thuốc mà thôi.

Không ngờ nương theo tiếng bước chân, còn có mùi thơm quen thuộc xộc vào mũi. Chỉ thấy một nữ tử đầu đội mũ sa mạc áo của đệ tử Quỷ Cốc bưng khay ưu nhã quỳ ở dưới, sau khi đặt khay, nàng cúi mũ sa, lộ ra nốt ruồi son giữ lông mày, gương mặt yêu mị còn kiều diễm hơn trong trí nhớ Tôn Trọng.

Đã lâu không gặp, người ấy càng thêm kiều diễm thoát tục, Tôn Trọng không nghĩ tới nàng đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, nhất thời cảm thấy đau đớn giữa hai đầu gối bỗng giảm bớt, chỉ si ngốc nhìn mỹ nhân đang mỉm cười với mình.

Đôi mắt Vương Hủ khẽ nhíu lại, hiển nhiên không ngờ rằng Tân Nô sẽ xuất hiện trong nội thất y quán, hẳn nàng cũng nghe được lời hắn nói với Tôn Trọng.

Tân Nô mỉm cười nhìn Tôn Trọng, thiếu niên trẻ tuổi tuấn lãng. Rốt cuộc vẫn còn nhỏ, nên khi nhìn nàng còn lộ ra vẻ xấu hổ, tuy chân bị phế, nhưng may cũng kịp thời được chăm sóc, Quỷ Cốc Vương Hủ quả thật là một chủ tử tốt hiếm thấy!

Như vậy nàng làm sao dám phụ tâm ý của gia chủ? Lúc này Tân Nô mới híp mắt, cúi đầu, kismet ả nói: Thị nữ y quán dâng trà bị bỏng hai tay, Uyển cô ghét bỏ các nô tì khác thô bỉ, nhìn thấy Tân Nô, liền sai Tân Nô mang thuốc tới... Gia chủ mới nói như vậy, Tân Nô cũng nghe rõ, nguyện tận tâm chăm sóc tiểu lang Tôn gia, y phục cơm nước, thiếp thân phục thị, ngày đêm không ngừng, tuyệt không mượn tay người khác, phụ sự phó thác của gia chủ...

Khó thấy Quỷ Cốc Vương Hủ trở tay không kịp, sắc mặt lạnh lùng, khóe miệng khẽ mấp máy, ánh mắt như mũi tên băng nhọn... Qua một hồi lâu, hắn khẽ chuyển mắt về phía Tôn Trọng, nhếch miệng, cười nói nhưng ý cười chưa tới được đáy mắt: Trọng nhi, người xem thế nào?

Trong mắt Tôn Trọng, chưa bao giờ cảm thấy thân phận Tân Nô hèn mọn, nữ nhi Tân Nô tồn tại như hoa lan trong Cốc, chỉ có thể đứng xa mà thưởng thức, không dám có tâm tư xấu xa.

Lúc này ngửi thấy mùi thơm của thảo dược trên người nàng, nhìn dung nhan thanh lệ dịu dàng. Tâm của thiếu niên lung lay như hoa trong gió, nhưng mà cũng đột nhiên cảm thấy tự ti.

Ty năm đó quyết định phải mang nàng đi, nhưng hôm nay hắn chỉ là phế nhân, lòng khát vọng đã tan thành mây khói, làm sao có thể xứng với mỹ nhân tốt như thế?

Nhìn trang sức và y phục nàng, hắc mạt đoán được, không ngờ ân sư lại phá lệ để nàng ra tiền viện học tập, sẵn sóc như vậy, đâu phải là sự tàn ác khốc nghiệt?

Ân sư đối với nàng có sự độc chiếm, sao hắc mạt không hiểu? Hôm nay hắc mạt đã làm sai, còn không không biết xấu hổ cướp đoạt việc tốt của ân sư? Hơn nữa lần này, huyết hải thâm cừu trong lòng bồi rối làm sao có thể cô phụ làm trẻ nãi tử tử Tân Nô?

Lập tức không đợi Vương Hủ mở miệng, hắc mạt chối nhĩ nhận: Trọng tạ ơn ân sư, nhưng chỉ là một phế nhân, cơm rau dưa là được, đâu cần phải có mỹ nhân! Kính xin ân sư không cần quá mức trông nom, sau khi thương thế Trọng lành, sẽ rời cốc.

Đầu lông mày Vương Hủ khẽ buông lỏng, nhìn Tân Nô ở bên, thản nhiên nói: Đi xuống đi, ở đây không cần nàng rồi.

Tân Nô mấp má miệng, quay người rời đi, nhưng mà lúc ra cửa phòng, mới phát hiện bàn tay đang nắm chặt của mình hơi lạnh.

Đã sớm nghe qua những chuyện phiếm của đám tỷ nữ trong Cốc, chỉ nghe nói nam tử chỉ ôn nhu lúc trên giường, hôm nay xem ra là thật sự.

Nàng vốn xem thường Vương Hủ, nhưng vẫn cảm thấy hắc mạt nói sẽ làm, không nuốt lời. Nửa đêm khi nghe bài tể, hắc mạt hứa hẹn không đưa nàng cho ai, giờ đây hắc mạt lại không chút do dự ban nàng cho đệ tử yêu của hắc mạt.

Nếu đã vậy, sao năm đó không thành toàn cho đại lang Tôn gia? Để nàng và đại lang kia song túc song phi, làm một đôi uyên ương tự tại tại khoái hoạt? Cho dù vài năm sau gương mặt bóng nhẫy béo phì, cũng tốt hơn là nhìn kẻ ngu quân tử ra vẻ đạo mạo!

Đợi lúc ra khỏi y quán, nàng không tâm trí đáp lại lời Trương Hoa và Cơ Oánh, chỉ nói mình đau đầu, muốn trở về viện nhỏ.

Lúc này là sau giờ ngo, cuối xuân bông liễu bay trong gió tán toạt, ánh mặt trời giữa trưa, Tân Nô che lại ánh nắng ngoài cửa sổ, cởi áo ngoài, xoa tung tóc, bỏ qua thời gian đọc sách, tức giận nằm ngủ.

Đây là thói quen nhiều năm qua của nàng, lúc ấy không muốn bị thương hại, không người chia sẻ, thậm chí nghĩ một mình trốn đi, liền dùng chăn trùm kín đầu, ép bản thân ngủ.

Cũng chỉ lúc này, nàng mới có thể thỏa thích tưởng tượng lại cảnh mình lúc nhỏ, được mẫu thân nấu canh đậu ngọt, nghe tiếng phụ thân đọc sách, mà nàng thì nằm trên giường, rơi vào mộng đẹp ngọt ngào...

Nhưng mà ước mơ xa xỉ ấy cũng không được như ý nguyện, nàng mới bao trùm cả người nằm một lúc, lại nghe tiếng khóa mở, tiếng bước chân đi nhanh về phía nội viện.

Không đợi bóng người bao phủ, chăn nàng đã bị kéo mạnh ra, ngay sau đó nàng bị một cánh tay rắn chắc kéo dậy.

Tân Nô không ngờ hắc mạt lại đến nhanh như vậy, trong lúc nhất thời cảm giác yếu đuối không kịp thu hồi, đôi mắt ướt sũng không che giấu bị hắc mạt nhìn thấy.

Nam nhân bí mật đến đây lửa giận hừng hực, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của nàng, lông mày đang cau lại dần dần giãn ra, bàn tay nắm nàng cũng bớt khí lực.

Đau... Tân Nô cố gắng muốn rút tay về, chỉ cảm thấy tay của hắc mạt buông lỏng: Như thế nào? Nàng còn cảm thấy ấm ứ? Là do bị Tôn Trọng từ chối, nên thương tâm sao?

Tân Nô hít một hơi thật sâu, khẽ cười nói: Nô tì có chút đau lòng, không biết lần sau gia chủ có muốn đem nô tì cho người phương nào, có trẻ tuổi tuổi lãng như Tôn Trọng, nhất thời hoảng hốt bất an, bắt đầu...thương tâm...

Đáng tiếc, lời nàng còn chưa nói hết eo đã bị hắc mạt siết chặt, kéo về phía hắc mạt, chỉ nghe tiếng hắc mạt lạnh lùng: Nàng biết rõ ta tức giận, đừng có làm điều ngu ngốc.

Rốt cuộc mộng đẹp ban ngày cũng quá xa xỉ, nếu sống ở thực tại, phải như Vương Hủ nói, làm một kẻ thông minh thức thời.

Nhưng nội tâm đau khổ, đáng nhẽ phải nhận sai lầm với gia chủ, nhưng lời tới bên miệng, lại thành: Ta... Muốn uống canh đậu ngọt...

28. Chương 28

Nhớ lúc nhỏ, nàng quá nghịch ngợm, chơi xấu khóc lóc om sòm, mẫu thân bắt đắc dĩ ngắt mũi nàng: Như vậy là không tốt, trêu chọc người khác thế sau này rồi xa phụ mẫu không ai nuông chiều con, xem con có nếm mùi đau khổ!

Hôm nay câu nói đùa của mẫu thân thành sự thật, nàng không còn phụ mẫu nuông chiều, nhưng thói quen lâu ngày vẫn còn.

Một câu không liên quan Nước đậu ngọt ném ra, không hợp với tình hình, chẳng lẽ còn trông cậy vào gia chủ đến tra vấn, bày ra dáng vẻ từ mẫu?

Cho nên khi thấy hắc cú đầu, vẻ mặt âm trầm nhìn nàng, nàng chỉ hận không thể nuốt một câu kia trở về.

Chỉ là đột nhiên miệng khô, muốn uống, gia chủ có muốn... Ngay lúc Tân Nô cố gắng che dấu dáng vẻ bối rối của mình, Vương Hủ lại ôm lấy nàng, đưa tay sờ sờ mặt nàng, thấp giọng nói bên tai nàng: Sao vẫn giống như lúc nhỏ... Quay người đặt nàng lên ghế, đưa tay tháo dây buộc y phục chính mình...

Tân Nô nghĩ hắc hổ nể hững, muốn cùng nàng ban ngày, toàn thân cứng ngắc nắm chặt vạt áo mình, hai con mắt ướt át mở to trừng mắt nhìn gia chủ có ý đồ bất chính.

Vương Hủ một bên đưa mắt nhìn trêu tức Tân Nô, một bên cởi áo ngoài, chỉ để áo ngắn, sau đó lấy miếng vải quàng qua hông, mặt không biểu tình ngắt chóp mũi nàng, xắn tay áo đứng dậy, đi vào nội viện.

Khải Nhi vẫn đứng trong sân không dám vào phòng. Thấy gia chủ đi ra nhìn xung quanh như muốn tìm cái gì vội vàng chạy tới, quỳ gối: Gia chủ cần gì, có thể phân phó nô tỳ đi làm.

Vương Hủ thản nhiên phân phó nàng mang nguyên liệu tới, Khải Nhi nghe không hiểu, may mắn đậu và mật ong có trong nội viện, liền vội vàng mang tới.

Vương Hủ phát phát tay ra hiệu nàng rời đi. Quay người tới bên cạnh mái hiên tiểu đình, thuần thực đốt lửa, thêm nước nấu đậu.

Sau khi nấu đậu xong dùng chày giã nát, vén tay áo lộ ra làn da khỏe mạnh khác hẳn dáng vẻ thư sinh...

Tân Nô chuẩn bị tinh thần bị hắc tra tấn một phen, lại không ngờ hắc thật sự vén áo nấu đậu. Từ việc nấu đậu, giã đậu, cho mật ong nấu chín, mọi thứ đều thông dong thành thạo, giống như hắc ngồi bàn viết sách.

Đúng rồi, nói cho cùng, từ nhỏ hắc...quen làm việc nặng này. So sánh với hắc, nàng càng thấy tay chân vụng về, là tiện nô được nuông chiều không chút tự giác.

Năm đó Vương Hủ, thường xuyên làm nước đậu ngọt cho nàng uống.

Hắc tuy là người hầu ngoại viện, nhưng bởi vì ở xa chủ phòng, tự mình bố trí bếp. Lại thêm thân thủ nhanh nhẹn thường xuyên tìm được món ăn dân dã. Khi đó mỗi lần trong sân hắc truyền đến mùi thơm của đồ ăn, thân ảnh nho nhỏ kia cũng sẽ đứng gờ đi tới.

Nữ bộc của nàng cũng bắt đắc dĩ, thường xuyên nói cái mũi của nàng quá linh mãnh. Đồ ăn tinh xảo nhà bếp làm thì không ăn, lại đi tranh giành đồ ăn với nô tài thấp hèn, chủ tử như vậy, thật là không có phúc hậu.

Thế nhưng mà khi đó, nàng dâu quả được những...cái này. Chỉ giống như cún nhỏ vây quanh Vương Hủ lạnh lùng, từng tiếng vui vẻ gọi hân Hủ ca ca, đầu lưỡi liếm láp hai mắt trông mong nhìn đồ ăn mà hân cầm...

Còn Vương Hủ lúc đó, càng không có tự giác của nô bộc, mặc kệ tiểu chủ tử thêm ăn tới mức thiên hôn địa ám, nghe gọi còn hồ hờng, thường xuyên để nàng nước mắt lưng tròng, mới chậm rãi cho nàng một bát canh hầm cách thủy, sau đó mặt không biểu cảm nhìn nàng như nhặt được chỉ bảo vọi vàng cầm uống...

Tên nô tài phản bội kia, sao không người phát giác?

Nhưng hiện tại chủ tử là Vương Hủ, còn bình dĩ gần gũi khiến nàng muốn rơi lệ, không cần nàng đau khổ khấn cầu, thoải mái rửa tay nấu nước canh đậu cho nàng, hơn nữa khoe miệng khe nhếch giống như là làm việc mình yêu thích, rất vui vẻ!

Rất nhanh một chén nước đậu ngọt đặt trước mắt nàng, mà gia chủ vừa làm việc nặng, bỏ khăn buộc bên hông, lần nữa mặc xiêm y, ngồi trước mặt nàng, là Quý Cốc Vương Hủ phong độ nhanh nhẹn.

Sao không ăn, chẳng lẽ muốn ta đút nàng ăn?

Tân Nô nhìn hân ngồi xuống, miễn cưỡng cầm chén khảm trai, mùi thơm giống như trong trí nhớ, nhưng người nấu đậu lại chính là kẻ nàng không muốn gặp nhất, không khỏi buồn chán xuống.

Đúng lúc này, Vương Hủ đột nhiên cúi đầu, nâng cầm của nàng, ngậm lấy bờ môi còn dính bột đậu, giống như nhắm nháp món ngon khe hôn thêm vài cái nói: Sao không uống? Nước đậu không đủ ngọt?

Tân Nô nhất thời không hiểu hân. Lúc nóng lúc lạnh, nam nhân khiến người khác không thể hiểu rõ, mới là Vương Hủ nàng quen thuộc. Thế nhưng lời nói muốn đem nàng đi vẫn còn vang bên tai, mà hân lại không ngại hạ thấp bản thân khiến nàng cảm thấy có chút đối trá?

Sao? Là sợ sau này lúc đem cho nàng, sợ bản thân nàng không tình nguyện, mà phá hủy đại kế lung lạc lòng người sao?

Năm đó ca ca hân không thể đưa nàng đi, nàng cho rằng đệ đệ hân được sao? Vương Hủ nhìn thần sắc cứng ngắc của nàng đoán ra được nàng vẫn còn chú ý tới việc hân đưa nàng ra ngoài, mở miệng giải thích.

Tân Nô không thích ánh mắt hân nhìn mình như vậy, khe nhăn mặt, lạnh nhạt nói: Không phải gia chủ mở miệng nhận lời đấy sao? Mệnh lệnh của người trong Quý Cốc kẻ nào không dám tuân theo?

Vương Hủ nhún mày, giọng điệu lạnh nhạt nói: Tôn Trọng so với ca ca của hân mạnh mẽ hơn, tự mình hiểu lấy...Ngược lại là nàng, không chịu học tập ngoan ngoãn chạy tới y quán làm gì?

Tuy việc học của Tân Nô không...quá suôn sẻ, nhưng mà nàng nghe ra được đấy. Ý của Vương Hủ chính là dùng nàng để dò xét lòng trung của Tôn Trọng.

Nếu an phận, mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nếu giống huynh trưởng Tôn Bá của hân, hoặc cuồng đồ Bàng Quyên, chỉ sợ tình nghi sư đồ cũng không còn. May mắn Tôn Trọng thông minh, biết né tránh ngôi sao tai họa là nàng. Bằng không thì dựa vào tính tình hân bây giờ, chỉ sợ Tôn Trọng so với Tôn Bá mục nát ở nước Tống còn khổ sở hơn.

Về phần nàng, trùng hợp đi vào, lại nghe được lời thăm dò như vậy.

Gia chủ hiếm khi chủ động giải thích với tiện nô như nàng. Khiến nàng nhất thời đắn đo, không biết vui mừng phát khóc, quỳ rạp trên đất, hôn mu bàn chân tạ gia chủ nhân từ, cảm tạ hân không tiễn nàng đi.

Nhưng dựa vào tình hình bây giờ, Vương Hủ nhất thời cao hứng, tự dưng dụ dỗ nàng, không biết là có dụng ý gì?

Nói chung chuyện ban ngày chỉ là phụ. Nếu khóa đã mở sao có chuyện đơn giản đi một chuyến vô ích.

Ngoài cửa sổ ánh sáng rạng rỡ. Một chén chè ngọt khiến người ta thoải mái, đổi lại nàng bị giàng co trên giường cả buổi chiều, nhưng lần này hân lại ra chiêu thức mới, thay đổi biện pháp bức bách nàng giống như lúc nhỏ gọi hân Hủ ca ca.

Tân Nô chết cũng không mở miệng, cuối cùng bị ép nóng nẩy chỉ có thể hỗn hển mắng to, Thằng nhãi, giết ta đi...

Thế nhưng câu chửi rửa này lại rước thêm một đợt sóng không thể chống cự, khiến nàng hiểu thế nào gọi là sống không bằng chết!

Đợi lúc Vương Hủ đứng dậy, Tân Nô đã mệt mỏi mở mắt không ra, chỉ cảm thấy hân hân vào cổ nàng vài cái, sau đó cho nàng uống một cái gì đó mát lạnh...

Khi nàng ngủ một giấc tỉnh lại, Vương Hủ đã sớm đi. Nhưng cổ tay nàng lại thêm một vòng tay tinh xảo.

Mẫu thân lưu lại vòng ngọc, là mã ngọc ôn nhuận, nhưng cạnh vòng ngọc hân tặng thật có chút không thể sánh được. Mà khuyên tai ngọc cũng là chất ngọc đồng dạng, đặt bên giường nhìn càng nổi bật, khiến người không thể dời mắt.

Tân Nô biết bộ trang sức ngọc này trân quý tới bậc nào, nhưng mà lại có ý nghĩ xúc động muốn ném vỡ. Rốt cuộc, nàng nhịn được.

Mỹ ngọc vô tội, sao lại có thể giận lây sang nó, hơn nữa sau này rời Cốc, nàng còn có thể bán đi đổi được tiền... Tân Nô nghĩ nghĩ, cẩn thận từng li từng tí tháo vòng ngọc xuống, bọc thật tốt, đặt trong hộp nhỏ dưới đồng y phục trong rương...

Lúc Vương Hủ đi ra khỏi tiểu viện của Tân Nô, Bạch Khuê canh cửa từ sáng, thấy ân sư đi ra, dáng vẻ tâm tình rất tốt, vội vàng đi qua hỏi: Khởi bẩm ân sư, Công Tôn Ưởng cũng trốn khỏi nước Ngụy...

Vương Hủ đi dọc theo con đường nhỏ nói: Ngụy Vương ưa nịnh, không phải là kẻ có thể thường thức nhân tài, có tên tiểu nhân Bằng Quyên kia ở bên cạnh, những kẻ chân chính có tài học cũng không thể nổi danh, Công Tôn Ưởng là kẻ thông minh... Người cũng biết hân đi nước nào?

Bạch Khuê vội vàng nói: Hân đi Tần, ân sư có muốn...

Vương Hủ khoát tay nói: Không cần người ngăn trở, cũng nên cho Tần thêm chút sức mạnh, bằng không Ngụy một mình độc tài, không phải là phúc thiên hạ... Người phải thêm người ra ngoài. Dem việc Bằng Quyên hãm hại đồng môn truyền tới các sĩ khanh hiệp sĩ Đại Lương. Để họ lan truyền lời đồn... Đúng rồi, có phải trong đám nữ đệ tử có người nước Tề?

Bạch Khuê gật nhẹ đầu: Nàng kia tên Quy Khương, là muội muội của di mẫu đương kim Tề Vương, học y thuật ở y quán.

Vương Hủ suy nghĩ một chút nói: Đã như vậy, để nàng ta chăm sóc Tôn Trọng, cũng là để nàng ta tiến tiến trong quá trình học... Tuy Trọng nhi đã bị phế, nhưng hân cũng đã đi một đoạn đường rất xa, làm sư đồ một hồi, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, cũng nên cho hân chút trợ lực...

Bạch Khuê đưa ra ý này, chính là thay Tôn Trọng cầu tình. Tiểu sư đệ, lúc trước là do hân đưa tới nước Ngụy, hai người ở chung cũng khá tốt, cho nên hôm nay hân rơi vào kết cục như vậy, Bạch Khuê cũng không đành lòng.

Không nghĩ tới ân sư lại chủ động mở miệng, đưa tay giúp đỡ ái đồ bị tàn phế, cái này thật sự phải gọi là vui mừng quá đổi.

Vương Hủ nhìn sắc mặt hân vui mừng, mở miệng nói: Người đã chào từ giả với Ngụy Vương rồi?

Bạch Khuê nói: Tuy Ngụy Vương tìm mọi cách giữ lại, nhưng thấy đệ tử quyết định đi, cũng đồng ý, lúc đấy Bằng sư đệ cũng ở đó, thấy đệ tử xin đi, ngược lại sắc mặt vui mừng...

Nước Ngụy chỉ còn lại mình hân là trụ cột, sao hân lại không mừng rỡ? Kẻ ngu bậc này... lúc trước sao lại trà trộn được vào trong cốc?

Bạch Khuê tranh thủ thời gian cúi đầu, chờ ân sư ra lệnh.

Vương Hủ chậm rãi đi về thư phòng, giọng điệu lạnh băng: Hân lúc trước có gan tranh đoạt nữ nô với ta, coi như là cũng có tâm huyết đấy, đã như vậy ta cũng muốn thành toàn cho hân, nâng hân lên cao. Càng lên cao, rơi xuống càng thảm?

Sau khi nói xong câu cuối, Vương Hủ vội bước vào thư phòng, biến mất sau cánh cửa khép kín, Bạch Khuê trầm giọng đáp Dạ liền lùi về sau rồi khỏi sân nhỏ.

Hắn biết rõ, hôm nay đại tướng quân nước Ngụy thoát nhìn phong quang vô hạn, nhưng sẽ nhanh chóng chấm dứt.

Buổi tối, Tân Nô đứng dậy ra khỏi sân nhỏ, chuẩn bị tới tiền viện vào thư phòng làm bài khóa.

Tuy ban ngày cáo ốm, làm trễ nại việc học nhưng nếu nàng không học bù, chỉ sợ đến mai sẽ không theo kịp lời phu tử truyền thụ.

Lúc Tân Nô ngồi vào chỗ mình, Cơ Oánh ở bên cạnh, đột nhiên ngửi ngửi, sắc mặt quái dị nhìn Tân Nô, mở miệng hỏi: Tân Nô tỷ tỷ, buổi chiều tỉ làm cái gì?

Tân Nô nhìn các đệ tử đọc sách, thấp giọng nói: Có chút đau đầu, nghỉ một chút.

Hai mắt Cơ Oánh không ngừng nhìn Tân Nô từ trên xuống dưới, mở miệng nói: Không phải một người? Là ngủ cùng ai?

Tân Nô mạnh mẽ ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Cơ Oánh nói năng lỗ mãng. Cơ Oánh lại thần nhiên cười cười, một bộ kinh nghiệm lão luyện nói: Được, đừng dấu diếm ta, toàn thân tỉ tỉ, đều không che lấp được mùi vị của nam nhân.

Tác giả có lời muốn nói:...Choáng váng cũng đã chậm.

29. Chương 29

Nói xong lời này, gương mặt Cơ Oánh ranh mãnh giống như tìm được người đồng đạo, nhẹ nhàng đi tới, ngửi ngửi vài cái, càng thêm chắc chắn che miệng cười thầm.

Tân Nô tuy cùng giường với Vương Hủ vài lần, nhưng chưa suy nghĩ ra được chuyện riêng tư thế này còn có thể nghĩ ra được, vừa vặn lại gặp kẻ có mũi linh mãnh, lập tức ngây ngốc, sau đó lùi về sau: Đừng nói bậy!

Cơ Oánh đối với việc nam nữ trước giờ rất có kinh nghiệm, lúc ở đô thành đám quý nữ quý tộc trước hôn nhân thường gặp riêng tình lang, chỉ cần che lấp thỏa đáng, cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa gì. Dân phong các nước khác nhau, ngoại trừ nho phong cổ hủ, thì những sĩ khanh dòng dõi không thể so với đám nông dân làm ruộng thành đôi sau đồng ruộng lau sậy.

Cơ Oánh cũng nhận thấy Tân Nô xuất thân không tầm thường, hôm nay lại phát hiện nữ tử trông đoan trang lạnh lùng so với nàng như cá gặp nước, cả ngày đeo mạng che mà còn tìm được tình lang trong cốc, không biết đã gặp mấy lần. Chuyện thế này, khiến nàng ta nổi tâm nhất thời muốn phân cao thấp!

Vì vậy Cơ Oánh không thuận theo buông tha mà lại nghiêng tới, che miệng nhỏ giọng nói: Tỷ sợ cái gì? Ở đây toàn là người chưa có phu gia... Nói cho tỷ biết, cũng có người mời ta gặp riêng đấy!

Nói xong, nàng ta không khách khí đưa một tấm vải lụa cho Tân Nô, Tân Nô tập trung nhìn, đúng là thơ tình nam tử đưa cho Cơ Oánh: Hữu đào ngọc hồng hề, sức ngã vu dĩ hề, hữu nữ kiều xu hề, giải cầu u thảo hề...

Thơ không dài ý tứ đại khái là thiếu niên trông thấy tướng mạo đẹp như hoa của Cơ Oánh, liền bị mê mẩn...

Thật đúng là trẻ con háo sắc, không thèm chau truốt bất chấp thẳng thắn thành khẩn viết ra lời tâm tình.

Tân Nô im lặng trả lại cho Cơ Oánh, chuẩn bị lấy sách dưới thư án học thuộc.

Cơ Oánh không chịu bỏ qua nói: Người viết thư, chính là nhi tử của giám sát nước Triệu, tỷ xem, chính là thiếu niên ngồi đằng đàn ở ngoài đình kia...

Tân Nô nhìn theo hướng Cơ Oánh ra hiệu, quả nhiên thấy mấy thiếu niên lang ngồi quanh đình cách thư phòng không xa, đang đánh đàn đàm thơ. Mà thiếu niên đánh đàn kia thỉnh thoảng lại nhìn về phía Cơ Oánh.

Cơ Oánh cảm thấy thiếu niên kia nhìn anh tuấn, coi như xứng để viết thơ cho nàng, sau khi nhìn Tân Nô tỏ vẻ khoe khoang đặc ý nói: Lúc đầu cũng cảm thấy vừa ý hần... Đáng tiếc ban sáng nhìn thấy được dung mạo của Quý Cốc phu tử, thấy chướng mắt hần ta... Tại sao phu tử lại có khí độ thoát tục siêu quần tới vậy? Thật sự là hoàn toàn bất đồng với đám phàm phu tục tử nàng gặp trước kia! Nếu sinh thời, có thể hẹn hò một lần với nam tử như vậy, thật không uổng công cả đời...

Đáng tiếc có khăn trùm che chắn, bằng không Cơ Oánh nhất định phát hiện ra lúc nàng ta nói những lời cảm thán như vậy, Tân Nô gần đây vốn đoan trang bỗng há to miệng, gương mặt tràn đầy ngạc nhiên không thể tin được!

Cơ Oánh nói cả buổi không thấy Tân Nô phản ứng, có chút chán nản, cuối cùng nói: Được rồi, với người không kén chọn như tỷ còn có thể nói gì, đàn ông cứ như là canh ba ba, mỹ vị khó có được, tỷ không cảm nhận được mùi vị trong đó, mà chỉ lo dùng chút thịt cá chắc bụng, nói chung là không có kiến thức!

Người đương thời đều biết thịt ba ba trăm năm khó có được, mỹ vị khiến người khác muốn ăn liên tục. Bằng không thì lúc trước nước Trịnh bày tiệc thiết đãi công tử Tống yết kiến quốc quận Trịnh không nhìn nổi nhúng dưa vào nồi ba ba, kết quả vì một chén canh ba ba mà rơi vào kết cục quần thần tương tàn. (*)

(*): Năm 605 TCN, nước Sở biểu Trịnh Linh công một con rùa lớn. Trịnh Linh công đãi thịt rùa cho các đại phu, công tử Quy Sinh và công tử Tống đến dự. Công tử Tống thấy tay chỉ động, nói với Quy Sinh rằng lần này sẽ được ăn vật lạ. Trịnh Linh công nghe thế bèn bỏ bớt phần của công tử Tống. Công tử Tống xấu hổ, cố nhúng tay vào nồi nấu rùa mút để tỏ ra là mình đã ăn được thịt rùa. Trịnh Linh công tức giận muốn giết công tử Tống.

Công tử Tống thấy vậy bèn bàn với công tử Quy Sinh giết Trịnh Linh công. Ban đầu Quy Sinh không chịu, nhưng sau đó đồng tình.

Mùa hè năm đó, công tử Tống và công tử Quy Sinh làm loạn giết Trịnh Linh công.

Cơ Oánh đem dung mạo của Vương Hủ so sánh với rùa trăm năm, thật đúng là không hề keo kiệt khen ngợi!

Thấy Cơ Oánh cuối cùng cũng hậm hực rời đi, Tân Nô thở phào một cái, rốt cuộc có thể thả lỏng cảm nhận thân eo nhức mỏi vì ném mỹ vị đại bổ Canh ba ba. Thế nhưng lúc này Trương Hoa bỗng tới gần, học đáng về Cơ Oánh hít hít ngửi ngửi.

Chẳng qua là muốn yên tĩnh học bài, chẳng lẽ trời xanh trừng phạt nàng buổi chiều trốn học làm chuyện bại hoại, cho nên phải mắng con chó ngao mũi thính tới thí luyện nàng hay sao?

Tỷ tỷ, mới rồi Cơ Oánh nói trên người tỷ có mùi gì? Đáng vẻ thần thần bí bí? Trương Hoa đúng là thiếu nữ rực rỡ, không có nhân lực như Cơ Oánh kia, nghe một hai câu không rõ thuận tiện hỏi.

Tân Nô yên lặng cầm sách đứng lên nói: Mới rồi đi vội ra chút mồ hôi, ta phải về nội viện tắm rửa, muối muối an tâm ôn tập học bài...

Nói xong không đợi Trương Hoa phản ứng, liền một mạch đi khỏi thư viện.

Trương Hoa chỉ có thể nhìn vạt áo tung bay của Tân Nô kêu lên: Buổi chiều phu tử nói ngày mai là luân lưu, mọi người sẽ đi dạo chơi ngoại thành núi Vân Mộng, tỷ tỷ nhớ mặc thoải mái một chút nhé!

Hóa ra đám phu tử trong Quý Cốc sẽ có hai ngày hưu nhân là mừng 1 và 15. Phu tử nghỉ ngơi, học sinh cũng được an nhàn. Cũng gọi là học tập điều độ. Mà núi Vân Mộng có nhiều kì hoa dị thảo, cảnh đẹp như vậy sao nữ cô phụ?

Lúc này, đám đệ tử thương lượng sẽ đi dạo chơi ngoại thành, bởi vì giảm lược tất cả chi phí, mà ngay cả Tân Nô cũng sẽ không giống lúc ở nội viện ăn mặc xa hoa lãng phí. Phòng bếp cũng không để đám đệ tử dùng mỹ thực xa hoa tinh xảo gì để mang đi.

Nhưng mà có một vài học sinh hào phóng sáng sớm phái nô bộc thiếp thân xuống núi, mua cá biển cắt lát, còn cố ý làm cơm kho, nhưng không phải là loại cơm khô mà người nghèo dùng làm lương thực, cơm khô này dùng rượu trộn lại sau đó phơi khô cắt thành miếng dài ăn cùng thịt, rất ngon.

Hầu hết là mấy nữ đệ tử chuẩn bị mỹ thực. Chỉ riêng Tân Nô có chút trở tay không kịp, nếu mọi người nói từ sáng sớm nàng sẽ mượn cơ ốm không đi.

Tuy bị giam cầm trong nội viện nhiều năm, nhưng cuối cùng vẫn còn tâm tư thiếu nữ, một đám thiếu niên thiếu nữ xinh đẹp tề tựu dạo chơi ngoại thành, nàng chưa từng trải qua, nội tâm có chút tò mò.

Nhưng nàng có thể coi là người nghèo nhất trong đám đệ tử rồi. Dù là đệ tử nghèo nhưng cũng có chút tiền sống qua ngày, nhưng Tân Nô lại không có đồng nào.

Vẫn là Khải Nhi có biện pháp. Nghe Tân Nô nói muốn dạo chơi ngoại thành, liền như một làn khói chạy xuống bếp dưới hậu viện, nắn nỉ bà tử làm mấy món mới lạ để vào hộp, cũng coi như đổi lại chút thể diện.

Bởi vì phải đi đường núi, một đám thiếu niên lang áo sợi gai thành áo dài xiêm y rộng, nhẹ nhàng bay trong gió xuân tỏa ra không khí tươi trẻ.

Nhưng gần đây Cơ Oánh thích trưng diện, nàng tamawcj tơ lụa quý báu, để giày da trâu, làn váy lay động, lộ ra mắt cá chân xinh đẹp, khiến một đám thiên niều hận không thể chui dưới váy nhìn trộm cho no đủ.

So sánh với nàng ta thì Tân Nô ít lộ diện hơn nhiều, không mặc y phục hoa lệ, vẫn mặc áo gai rộng của trường, vạt áo che đi dáng người thướt tha, vành nón mũ sa rộng che khuất gương mặt, sóng vai cùng Quy Khương, không nhanh không chậm đi đằng sau đội ngũ.

Trương Nghi cùng đám nam sinh đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn về phía Tân Nô, giống như là muốn trò chuyện, lại không biết nên lại gần thế nào.

Tuy cơ Oánh bị đám nam sinh vây quanh nhưng khóe mắt vẫn chú ý tới tình hình Tân Nô, thấy thái độ của Trương Nghi như vậy, lập tức cảm thấy hiểu rõ, nhận định Trương Nghi chính là tình lang của Tân Nô.

Trương Nghi tướng mạo tuy thanh nhã, nhưng mà xem xuất thân cũng chỉ là phú hủ, không phải trong gia đình sĩ khanh.

Cơ Oánh thấy vậy nội tâm thấy thoải mái chút ít, đặc ý liếc mắt nhìn Tân Nô, thầm nghĩ còn muốn giấu diếm ta?

Núi Vân Mộng đẹp và yên tĩnh, đi vào trong núi giống như tiến vào bụng đỉnh đồng, nhìn thế núi sừng sững bốn phía, rừng cây trùng trùng điệp điệp, trên đầu bầu trời xanh, dân ở đây gọi là Tiên Cảnh Hồ Thiên.

Thiếu niên đề nghị dạo chơi tên gọi Mao phụng, ngược lại là người biết cách hưởng thụ, chọn địa điểm gần thác nước, chỉ thấy một đầu suối nước giống như bạch long, từ đỉnh núi phun ra, giống như giải lụa trắng, thật hùng vĩ.

Đội đến lúc đám nô bộc trải xong chiếu, nam nữ phân ra mà làm. Từng người mang đồ ăn bày ra, sau đó bàn luận việc học mấy ngày nay.

Phương pháp học trong Quỹ Cốc khác hẳn nho gia, nhất là thương thuyết, đánh trúng chỗ hiểm, phu tử thường cổ vũ đám đệ tử hằng ngày tự phát biểu ý kiến riêng của mình.

Đám đệ tử tuy nhập cốc không lâu, nhưng mà đối với hình thức có thể tự do biểu đạt ý kiến này rất là thưởng thức. Lúc này lại có nữ đệ tử bên cạnh, mặc dù nội tâm không thích việc nữ tử đi học, nhưng không hề bài xích việc thể hiện tài cán trước mặt các nữ tử.

Trong chốc lát, Trương Nghi và Mao Phụng là hai người đứng đầu trong môn thương thuyết liên triển khai luận đàm Trị quốc coi trọng nông canh.

Lúc trước phần đông đệ tử lựa chọn biện luận, nhưng trong đó nổi bật là Trương Nghi và Mao Phụng. Xuất thân Trương Nghi không bằng Mao Phụng, bên cạnh có rất ít người. Có thể nói là một mình cô độc, nhưng sống lưng vẫn thẳng thắp, nói năng có lễ, bắt lấy lỗ hổng trong câu chuyện của đối phương, sắc bén phản kích, dẫn tới một đám học sinh liên tiếp gật đầu.

Tân Nô không hiểu rõ thế sự bên ngoài như Trương Nghi và những....đệ tử này. Nàng ở bên cạnh yên lặng nghe, giống như bù lại những điều không biết bên ngoài cốc nhiều năm.

Hóa ra sở dĩ nước Ngụy cường đại là do biện pháp của tướng quốc Lý Khôi, dùng Đất đai và Phương pháp thu mua lương thực cổ vũ nông sản.

Nhất là Phương pháp thu mua lương thực khiến quân vương không chế giá ngô như thế nào, năm mưa thuận gió hòa lợi dụng ổn định mua vào lượng lớn ngô phòng ngừa gian thương ép giá, có thể cho nợ thuế hai năm, vẫn có thể bình ổn giá ngũ cốc, không ảnh hưởng nhiều tới dân chúng, quy kết lại một điểm chính là phòng ngừa thương nhân vì lợi ích mà làm ảnh hưởng tới người dân.

Đây cũng là Trọng nông mà đè ép kinh thương.

Biện pháp như vậy khiến nông hộ không lo lắng, có thể toàn lực gieo trồng ngô. Mà lúc các nước khác thiếu lương thực, thì kho lúa của nước Ngụy vẫn tràn đầy. Mà Đào Chu Công sở dĩ muốn tới nước Ngụy mua lương thực cũng vì nguyên nhân đó.

Nếu chư hầu khác cũng làm việc như nước Ngụy, chỉ sợ không có chỗ cho thương nhân, mà Phạm Lãi dù thông minh, cũng khó có thể đạt được lợi rồi...

Nghĩ vậy, Tân Nô khẽ thở hắt ra, cũng khó trách nói thương nhân hèn hạ, lợi ích thế này hầu hết thương nhân sẽ không để ý tới sự sống chết của dân chúng mà làm, nên mới khiến những quân tử trọng nghĩa trọng tiết khinh thường.

Mao Phụng là người phản đối cách làm này, ở trong mắt hắn, phương pháp thu mua lương thực là quân vương thay dân gánh chịu tổn thất, tuy dân chúng không phải lo lắng, nhưng mà sẽ suy giảm quốc khố, nhiều ngô nhưng thiếu tiền. Quốc khố của nước Ngụy trống rỗng, giao dịch với Đào Chu Công chính là chứng cứ rõ ràng.

Thiên Đạo vô thường, hạn úng lụt đều là ông trời ban cho muôn dân trăm họ, tất nhiên phải chịu, há có thể do một mình quân vương chịu trách nhiệm? Hơn nữa, nếu các chư hầu đều làm vậy, còn chỗ nào cho thương nhân mưu sinh? Thương Đạo ở Quỷ Cốc có thể bãi bỏ rồi, Tân cô nương, cô là nữ thương nhân nghĩ thế nào?

Ở đây trong đám nữ đệ tử, chỉ có mình Tân Nô chọn thương đạo, vấn đề Mao Phụng vừa hỏi, khiến mọi người đều suy nghĩ.

Lúc ánh mắt mọi người dời đến, Tân Nô không lảng tránh, chỉ có thể không tình nguyện mở miệng: Một nước không thể thiếu ngô, tiền, mà dân, nếu như lòng dân có, lo gì không có tiền và lương thực? Theo ta thấy, thu mua lương thực có thể an dân, mà đổi lại được dân chúng tin tưởng, chính là phương pháp...

Mao Phụng cũng là người có mắt quán sát, sáng sớm hắn đã nhìn ra Trương Nghi không yên lòng, muốn tiếp cận Tân Nô. Tuy không biết nữ tử ngu ngốc chọn thương đạo này có gì hơn người, nhưng nếu có thể mượn lời nữ nhân này để kích Trương Nghi, dốc lực đánh trả.

Nhưng mà không ngờ, đúng là không thể đo lường những kẻ ngu ngốc, nàng ta chọn thương đạo nên chán ghét biện pháp thu mua lương thực, nhưng lại đồng ý với phương pháp này, thật sự là khiến Mao Phụng tức nổ tim nổ phổi!

Bởi vì Tân Nô thường xuyên bị phạt trong môn tính toán, rất nhiều học sinh nổi ra tâm tư khinh thường, cảm thấy nàng dẫn dắt, Mao Phụng cũng nghĩ vậy, hiện tại càng không thể tưởng tượng nổi, thật không biết nữ tử này làm sao lại trở thành đệ tử Quỷ Cốc?

Nhưng Tân Nô lại chưa nói xong: Nhưng các nước khí hậu bất đồng, đặc sản khác nhau. Nước Tề thừa cá muối, cây dâu tằm, nước Sở không thiếu đồng, sơn phần nước Yến rất nổi tiếng... Những mỹ vật này thường thường cách trở thiên sơn vạn thủy, những dân chúng bình thường không thể hưởng thụ, chỉ có thể thông qua thương nhân, vất vả vận chuyển mới có thể bù đắp, khiến các nước có thể lưu thông hàng hóa. Thế nhân chỉ thấy thương nhân trục lợi, lại không nhận thức, đã có thương nhân, thì sẽ có đạo lý sống dựa vào nhau. Buôn bán có đạo không nhất thiết tổn thương nông dân?

Nói đến đây, nàng khê trì hoãn thở một hơi, giọng điệu thanh lệ, hòa hoãn nói: Biện đàm thì phải có lý, há có thể dẫn dắt người khác hát đệm cho mình? Mao Phụng trông ta đưa ra lời phản bác Trương Nghi, không bằng chính mình tự tìm biện pháp, bằng không thì những người đang ngồi bên cạnh sao tin phục người?

Tân Nô từ trước tới giờ thông minh người khác thừa tiếng gió nàng đã hiểu, nhiều năm nàng phục thị bên cạnh Vương Hủ, miệng lưỡi sắc bén hạng nhất, những...đệ tử mới vào cốc này không thể bằng được đây. Mao Phụng kia chủ tâm bất lương, nội tâm xem thường thương nhân, lại đẩy nàng ra phản kích Trương Nghi, quả nhiên là đồ xảo trá. Nàng cũng không cần cho hấn mặt mũi, miễn ngày sau lại bị hấn mở miệng châm chọc.

Mao Phụng không nghĩ tới nữ tử bình thường không nói nhiều lắm lại có ngôn từ sắc bén như vậy, có thể so với môn sinh biện luận, sắc mặt lập tức đỏ bừng, có chút xấu hổ trong tiếng cười của đám đệ tử.

Trương Nghi thưởng thức vẻ bình thản của mỹ nhân ngồi yên tĩnh, cảm xúc nhất thời phập phồng, đột nhiên đã minh bạch cảm giác tương tự ở trong Kinh Thi.

Nhất thời biện đàm không kết quả mà chết, mọi người bắt đầu uống rượu hát vang. Giọng hát của đệ tử đến từ nước Sở trong trẻo hát những bài thịnh hành ở dân gian, khiến mọi người phụ họa, nhất thời trong sơn cốc tiếng cười nói không ngừng.

Nhưng sắc mặt Mao Phụng luôn âm trầm, giống như không thể nuốt trôi cục tức.

Ánh mắt hấn khê đổi, ra hiệu mấy thiếu niên lang bên cạnh, khê nói mấy câu.

Không bao lâu sau, mấy thiếu niên lang nhao nhao giơ chén rượu, mời Cơ Oánh, một đám trong đó giả vờ lão đạo thân thể bổ nhào ra trước, rượu trong chén hắt về phía Tân Nô đang ngồi một bên.

Sự tình bất ngờ, không ai kịp phản ứng, Khải Nhi vội động, nhanh chóng chắn trước người Tân Nô. Tân Nô cũng hơi nghiêng người, một cơn gió thổi qua, bay làn mủ sa của nàng.

Dung nhan xinh đẹp nổi bật trong u cốc...

Lúc mọi người thấy rõ ràng dung mạo của Tân Nô, nhất thời tiếng ca bỗng dừng. Ai cũng không nói ra lời, mọi người đều nhìn tới ngu đại rồi.

Trước kia nghĩ rằng Cơ Oánh rất đẹp, hôm nay hai người ngồi cạnh, Cơ Oánh so với Tân Nô chỉ là hạt bụi nhỏ. Làn da trắng nõn tư thế khuyh thành, luôn ẩn nhẫn bên cạnh mọi người?

Khải Nhi ủ rũ, tuy bị ướt cả người, áo trong bị lộ, nhưng không thẹn che lại, vội vàng nhặt mủ sa, đội lại cho Tân Nô.

Mao Phụng ngược lại hồi phục tinh thần, vội vàng đứng dậy không nặng không nhẹ trách cứ mấy thiếu niên lang kia: Sao lại không cẩn thận như vậy? Còn không mau bồi tội với Tân cơ?

Tân Nô không muốn nhiều lời với kẻ xảo trá này, lạnh lùng nói: Không cần. Sau đó thay tối tư thế, cách xa mọi người hơn một chút.

Lúc này trong nội tâm nàng đang suy nghĩ tới dáng vẻ của Khải Nhi lúc cầm rượu, Khải Nhi biết võ nghệ. Nàng nhìn ra công phu đó không phải luyện một hai ngày là được. Thế nhưng mà từ nhỏ Khải Nhi đã ở cạnh nàng, vì sao chưa bao giờ để lộ?

Dung mạo bị lộ trong Quý Cốc, khiến những ngày thanh tĩnh của Tân Nô bị phá vỡ.

Ngày thứ hai sau khi dạo ngoài thành về, Tân Nô vừa ngồi trên ghé, mở sách ra đã thấy một thăm trúc kẹp trong sách, cầm xem, câu chữ có chút quen thuộc: Hữu đào ngạc hồng hề, sức ngã vu dĩ hề, hữu nữ kiêu xu hề, giải cầu u thảo hề...

Nàng mà là phu tử sẽ phải hung hăng trách phạt đám thiếu niên lang bại hoại này. Viết thư với nữ tử khác nhau vậy mà ngay cả câu thơ cũng lười thay đổi...

30. Chương 30

Tân Nô không lên tiếng, chỉ tiện tay ném vào đỉnh lô trong thư viện, mặc nó biến thành tro bụi.

Đáng thương cho đôi mắt luôn ngóng trông của thiếu niên lang, vốn còn mơ mộng, nay thấy mỹ nhân lạnh lùng như vậy, khổ sở đau lòng nhú mày...

Ban đêm, Tân Nô dựa theo lệ cũ, vào nội viện phục thị Vương Hủ dùng cơm.

Nghe nói ban ngày, nàng không cẩn thận làm rơi mũ sa?

Vương Hủ uống một chén canh thịt băm, đột nhiên mở miệng hỏi.

Dù sáng sớm Tân Nô đoán được Khải Nhi sẽ mặt báo, không ngờ nàng ta lại báo rõ chi tiết như vậy, lập tức yên lặng gật đầu.

Vốn tưởng Vương Hủ sẽ gây khó dễ, không nghĩ tới hắn chỉ hỏi một câu sau không nói gì nữa, nhất thời chỉ còn âm thanh chén đĩa va vào nhau.

Vương Hủ rộng lượng như vậy, thật sự vượt quá dự kiến Tân Nô. Giống như từ lúc hắn đồng ý cho nàng vào học đường, thì không như trước kia từng bước điều khiển, khiến Tân Nô có cảm giác không thật.

Chủ tử không xoi mói như vậy, vẫn khiến cho lòng người an đấy, tới lúc Vương Hủ cầu hoan, Tân Nô hiếm khi lại phối hợp, ai ngờ nam nhân này giống như là không biết đủ, giày vò nàng một trận.

Ngược lại Tân Nô nhận được chút giáo huấn, lúc đi ra ngoài, cố ý lấy nước ấm tắm rửa thật tốt.

Tuy chủ tử không truy cứu chuyện nàng lộ mặt, nhưng mà việc đó lại gây ra hậu hoạn khôn cùng.

Tân Nô học thương đạo cần phải tính toán lợi tức, mà bởi vì tiền của các nước khác nhau, nên cách tính cũng khác, phải tìm hiểu tiền tệ của các nước.

Mỗi lần học tính toán, đều là nàng một mình lưu lại.

Nhưng hôm nay học đường quanh quē bỗng náo nhiệt. Có rất nhiều đệ tử biện luận, bố binh đột nhiên hứng thú với tục vật tiền tài này. Nguyên bản học đường không lớn lại tràn đầy.

Bởi vì mới vào học, mọi người không quen với lợi tức, thỉnh thoảng lãnh giáo Tân Nô, mỗi người hăng say nghiên cứu như đói như khát.

Chương Tổ đi vào học đường chau mày, chậm rãi mở mắt nhìn bốn phía nói: Sao mọi người lại để ý tới tiền tệ như vậy? Nếu thế, lão phu cũng không thể phụ tâm ý nghiên cứu của mọi người...

Trước giờ Quý Cốc không thiếu tiền ngân, những thứ này...vứt ở trong kho không động. Một đám thiếu niên lang ngồi trong viện toàn hơi tiền, từng xâu từng xâu tiền, tất nhiên là một ngày không đếm xong, chỉ khiến một đám xưa nay giữ mình trong sạch, rời xa tiền lợi không ngừng kêu khổ.

Rốt cuộc Tân Nô có thể thanh tĩnh mà học, không khỏi cảm kích nhìn về phía Chương Tổ.

Chương Tổ loay hoay với thẻ tính, giống như tự nhủ: Cho một chút giáo huấn, trêu chọc những kẻ vô dụng, không bằng tự mình học được kì nghệ mới là kể lâu dài...

Tân Nô hiểu ý Chương Tổ, ông nhắc tới việc hai năm trước nàng bỏ trốn. Chương Tổ mặt lạnh tim nóng, Tân Nô vô cùng cảm kích. Sự tình hai năm trước bây giờ nghĩ lại, quả thật nàng nghĩ không chu toàn, coi thường năng lực của Vương Hủ.

Khi đó Vương hủ, tuy vẫn đối xử với nàng lạnh nhạt như lúc nhỏ, nhưng cuộc sống cơm áo không bao giờ khắc khe, thậm chí nô bộc bên cạnh nàng cũng quy củ, gọi nàng tiểu thư.

Nhưng lúc nàng và Tôn Bá bị bắt, hắn tức giận đập nát cái bàn cũng khiến Tân Nô bất ngờ đấy. Cũng khi đó nàng mới phát hiện Vương Hủ có ham muốn độc chiếm nàng vô cùng đáng sợ. Nghiễm nhiên coi nàng như là vật của hắn, kết cục một lần đó, chính là cảnh ngộ hai năm qua của nàng.

Cộng thêm một lần bỏ trốn kia, khiến Tân Nô hiểu rõ nàng không chuẩn bị lực lượng thoát khỏi thằng nhãi kia là không được. Cho nên dù Chương Tổ không cảnh tỉnh, nàng cũng không... có liên quan gì tới những đám thiếu niên háo sắc kia, miễn chạm vào nghịch lân của Vương Hủ.

Nếu muốn tránh xa những... thiếu niên càn rỡ này, sau khi hoàn thành khóa học, Tân Nô luôn ở cùng một chỗ với Quy Khương.

Quy Khương không hoạt bát giống Trương Hoa, lúc nhàn hạ thường cùng Tân Nô đọc sách. Hai người ở chung rất thoải mái, có Quy Khương bên cạnh, những thiếu niên muốn gửi thư tình cũng kiêng kị một ít, không dám tiếp cận.

Nhưng mấy ngày nay Quy Khương lại si mê đánh cờ. Cả ngày bố trí bàn cờ, nhìn quân cờ trên bàn hồi lâu không nói gì.

Tân Nô biết rõ, nguyên nhân vì nàng ta chiếu cố Tôn Trọng, lúc nhàn hạ, cùng Tôn Trọng không tiện đi lại đánh cờ, nhiều lần bại trên tay hắn, nhất thời nổi lên lòng háo thắng.

Tuy Tôn Trọng không giỏi nhìn người, nhưng lại tinh thông cờ đạo, liền đánh với Quy Khương vài ván.

Ngày hôm đó Quy Khương đi thay thuốc cho Tôn Trọng nói với Tân Nô: Tỷ tỷ, nếu tỷ rảnh, cũng đi cùng muội, lúc ta và hắn đánh cờ, tỉ có thể ở bên quán át giúp ta. Cái gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, có thể tỷ tỷ sẽ giúp muội nhìn ra sơ hở của hắn!

Hiếm khi thấy Quy Khương mở miệng nhờ vả người khác, Tân Nô mỉm cười đáp ứng, giúp đỡ Quy Khương sắp xếp hòm thuốc, vải băng đã giặt sạch. Nhưng trong lòng vẫn có nghi vấn, lập tức mở miệng: Muội muội xuất thân trong vương thất nước Tề, sao lại học y đạo mà thể nhân xem thường?

Quy Khương mỉm cười nói: Trên đời trần bảo vô số, nhưng tánh mạng con người là quan trọng nhất không thể đo lường. Thể nhân coi thường người làm y hèn hạ, nhưng lại không thể rời xa được người có thể diệu thủ hồi xuân, muội học y là muốn có thể...nắm giữ tính mạng con người, điều khiển sinh tử bọn hắn...

Nàng ta nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng Tân Nô nghe xong khẽ rung mình một cái, một câu Điều khiển kia không biết tại sao khiến người nghe không rét mà run.

Nhưng sau khi nói xong Quy Khương lại cười dịu dàng: Xem tỷ bị dọa kia, cho dù ở vương thất, nữ tử cũng không thể nắm giữ tương lai mình như đại trượng phu, chẳng qua là tự tìm đường cứu mình thôi, đâu có bản lĩnh điều khiển sinh tử người khác! Nói giỡn, tỷ đừng tưởng thật!

Tân Nô cũng cười theo, nhưng mà nàng biết lời Quy Khương có chút đạo lý.

Nàng chỉ ở trong Ngự Cung mấy ngày, mà Liễn phu nhân lại có thể lạnh lùng sai người cắt lưỡi nàng. Có lẽ Quy Khương ở trong cung từ nhỏ, loại cảm giác phải tính toán cẩn thận này càng thêm sâu sắc, nếu có thể học y bảo vệ mình, thì đối với một nữ tử thông minh như Quy Khương mà nói, y đạo còn thực dụng hơn biện luận.

Thấy Tân Nô tới cùng Quy Khương, Tôn Trọng lộ chút bối rối.

Nhưng về mặt Tân Nô bình thường, vẫn ở cạnh giúp đỡ Quy Khương.

Tuy chỉ học y ngắn ngủi mấy ngày, nhưng Quy Khương cũng biết chút cơ bản, thay thuốc băng bó cũng ra hình ra dáng. Tân Nô ở cạnh nhìn thương thế của Tôn Trọng, thật sự cảm thấy lo lắng, đáng thương cho một thiếu niên lang anh tuấn nho nhã, cho dù đã thoa linh đan diệu thảo nhưng vẫn sẽ không thoát khỏi tàn tật.

Không nghĩ tới Bàng Quyên trên sa trường tâm ngoan thủ lạt, đối với đồng môn cũng vô tình như vậy. Ngụy Vương trọng dụng một kẻ lòng dạ nhỏ mọn như vậy không phải là phúc của nước Ngụy.

Nghe nói thương thế Tôn lang tốt lên sẽ rời núi, không biết có đường tốt nào đi? Quy Khương một bên vừa thay thuốc vừa nói.

Tôn Trọng lắc đầu, đầy mắt thoáng hận ý, về mặt cô đơn: Không biết Quân nơi nào không chê một kẻ phế nhân như ta...

Quy Khương dịu dàng: Hôm qua nghe Tôn lang giải thích binh trận, đủ thấy ngài là bậc kì tài dùng binh, nước Tề có Điền tướng quân trước giờ hậu đãi môn khách, nếu ngài không chê, ta có thể ủy thác người tiến cử tới quý cửa của tướng quân. Ít nhất cam đoan Tôn lang người cơm áo vô ưu, không biết ý ngài thế nào?

Tôn Trọng nghe xong ánh mắt sáng ngời, hần trong lòng tràn ngập hận ý với Bàng Quyên, nếu không giết trừ tên tặc tử này, thật sự chết không nhắm mắt.

Tề và Ngụy luôn đối địch, nếu có thể đứng vững ở Tề, tương lai nhất định sẽ mượn lực để đối phó Bàng Quyên.

Lập tức hần quay sang cúi người với Quy Khương: Nếu Quy cơ có thể vì tại hạ mưu cầu phần tiền đồ, Trọng sẽ vô cùng cảm kích!

Quy Khương cười nói: Ngày cảm kích, nhưng lát nữa đánh cờ, đừng hạ thủ lưu tình, không xuất tuần lực!

Vì vậy hai người bố trí bàn cờ, bắt đầu đánh cờ.

Có lẽ bởi Quy Khương nói vậy, vẻ sa sút mấy ngày qua của Tôn Trọng đã biến mất, tuy vẫn nằm, thân eo thẳng tắp, nhưng cũng cười nói đánh cờ với Quy Khương, không hề liếc nhìn Tân Nô.

Tân Nô yên lặng ngồi một bên, nhìn quân cờ Tôn Trọng đi quả nhiên tinh diệu, nhưng ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, tuy thủ pháp Tôn Trọng xảo diệu, nàng vẫn nhìn ra, hần không dấu vết nhường Quy Khương hai nước.

Nhớ tới lời nhị lang Tôn gia nói ngày trước, khoe miệng không khỏi nhếch lên. Rốt cuộc vẫn là huynh đệ, tuy tính tình bất đồng, nhưng đối với tiền đồ làm quan nội tâm vẫn khát vọng, cái gọi là giai nhân chỉ là làm đẹp mà thôi, lúc nguy cấp ai còn quản tới cái đó?

Chương Tổ nói đúng, nàng không thể dựa vào người khác để thoát khỏi Quỷ cốc giống như mộng yểm đè nàng bao nhiêu năm.

Lần này đánh cờ, tuy chiến đấu kịch liệt, nhờ một nước hiểm của Quy Khương mà chấm dứt.

Đợi lúc hai người tận hứng thu bàn cờ, Tân Nô nhân cơ hội Quy Khương đi lấy thuốc lơ đãng nói với Tôn Trọng: Đúng rồi, mấy ngày trước ta theo cốc chủ vào cung, đúng lúc nhìn thấy Thân Ngọc muối muối, ngày xưa chúng ta ở chung trong cốc, bây giờ có chút nhớ nàng, không biết nàng ta trong Ngụy Cung có mạnh khỏe?

Tôn Trọng sững sờ: Thân Ngọc? Nàng ta là nữ nhi bên ngoài của Ngụy Vương, hôm nay được ân sư trợ lực, có thể tìm trở về, tất nhiên là vinh sủng rồi.

Tân và Thân chính là hài âm, nghe Tân Nô hỏi, Tôn Trọng chỉ nghĩ nàng và Thân Ngọc quen biết, liền thuận miệng nói ra.

Nhưng Tân Nô nghe xong, trong lòng như sóng trào!

31. Chương 31

Chư hầu coi trọng huyết thống, đối với việc nhận nghĩa nữ cũng không mưu cầu danh lợi. Lúc trước sở dĩ chọn nữ tử họ Cơ vào cung, chỉ là quan hệ hữu nghị thôi. Dù Vương Hủ có tài giỏi thông thiên, cũng không thể nhét một nữ tử không cùng họ Cơ vào nhập Ngụy Cung trở thành tiểu thư.

Nàng nghĩ Vương Hủ chỉ tiến cử mỹ nhân cho Ngụy Vương, không nghĩ tới Thân Ngọc thế mà lại biến thành nữ nhi Ngụy Vương, nghe ý tứ trong lời của Tôn Trọng, chính là cốt nhục thất lạc nhiều năm...

đi ra khỏi y quán, Tân Nô tâm sự nặng nề, trở lại sân viện của mình, ngồi dưới mái hiên, bắt giắc vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay, trong lòng lưu chuyển, nhẹ nhàng lau vòng ngọc tới sau đó đưa ra ánh nắng mặt trời cẩn thận nhìn.

Nhìn vào hoa văn đơn giản trên vòng ngọc, ánh sáng chiếu qua, hiện lên một hàng chữ, là kiểu chữ cổ giống như hoa văn.

Tân Nô đứng lên đi vào nội thất, lấy một miếng tơ lụa, sau đó bôi lớp son lên vòng ngọc, ấn xuống tơ lụa, lúc này mới phát hiện bên trong vòng tay khắc đại triện, cái này cùng với chữ thông dụng ở nước Ngụy có chút giống. Chữ thay đổi, nhất thời không nhận rõ, nhưng sờ sờ nhận ra được chữ “Oanh”

Tân Nô chậm rãi buông vòng ngọc, chỉ cảm thấy bàn tay nắm vòng ngọc có chút lạnh giá.

Cơ Oanh, đúng là tục danh của đương kim Ngụy Vương.

Vì sao lúc trước Vương Hủ đem vòng tay của nàng cho Thân Ngọc đeo? Mà lúc mẫu thân đưa di vật cho mình vòng ngọc lại liên tục dặn dò nàng phải đi gặp Ngụy Vương?

Nàng cảm thấy mơ hồ, nhưng nghĩ không ra.

Cuối cùng chỉ có thể chậm rãi thu lại vòng tay, dựa vào giường trầm tư suy nghĩ một hồi...

Đúng lúc này, tiếng của Trương Hoa từ hành lang truyền tới, hưng phấn kêu gọi: “Tân Nô tỷ tỷ nhanh một chút, Quý Cốc Tử muốn giảng bài cho các đệ tử biện luận, chúng ta có thể đi dự thính.”

Gần như hàng đêm nàng đều diện kiến, chính xác là không hề mới lạ, có thể nói là không hứng thú, nhưng với tính cách Trương Hoa thì nhất định sẽ lôi kéo đấy.

Tân Nô chậm rãi đứng dậy, đáp lại lời Trương Hoa, sau đó cùng đi tới tiền viện.

Tuy các đệ tử nhập cốc được một tháng, nhưng chưa bao giờ được Quý Cốc Tử truyền giảng.

Hôm nay sau giờ Ngọ, khó có được cơ hội Quý Cốc đích thân dạy cho các đệ tử biện luận, nhất thời toàn bộ đệ tử vọt tới giảng đường. Trong nội đường người chật ních, mà ngay cả bên ngoài mặt dù mặt trời chiếu lên mặt đất nóng bỏng cũng có đầy người ngồi.

Ngược lại Mao Phụng đệ tử biện luận gần đây rất ngạo mạn lại rất thương sư muội đồng môn, đã lưu lại bốn chỗ ngồi cho các sư muội đồng môn, còn cố ý sai nô bộc hun hương.

Mấy ngày nay, Mao lang rất hứng thú với thương đạo, người vẫn luôn cao ngạo ngang ngược lại thỉnh thoảng chạy tới trước mặt Tân Nô, hơn nữa lại là người nổi bật nhất khi xắn tay áo ngồi xổm ở kho đếm tiền.

Mao Phụng chính là con trai của công khanh nước Tần, mặc dù không thể thay đổi tính ngang ngược của thần tử nước man di, nhưng cách ăn mặc không kém các nước Trung Nguyên là mấy. Tam Đậu Ẩm chính là đơn thuốc của thần y Biển Thước lưu lại, chính là lấy đậu đen, đậu xanh, đậu đỏ, cam thảo, đường mía nấu chín nghiền nát, rất tốt cho việc dưỡng nhan, chữa trị các bệnh trên da do bệnh đậu mùa.

Mấy ngày nay Trương Hoa không hợp khí hậu, lại thức đêm đọc sách, trên trán có mấy nốt mụn, nghe vậy lập tức vui vẻ vô cùng, túm lấy Tân Nô đi vào giảng đường.

Đến lúc Mao Phụng ở trên xem xét thì một phòng tràn ngập mùi mồ hôi của nam tử, lựa chọn chỗ này quả thật không tồi! Vị trí rộng rãi không nói, trên bàn còn có lư hương, mà Cơ Oánh và Quy Khương đã đến từ sáng rồi.

Cơ Oánh từ trước đến giờ rất chú trọng việc riêng tư của nam nữ, mắt cao hơn đầu, thường xuyên nghĩ địa vị của mình và Trương Nghi Mao Phụng ngang nhau, hôm nay lại hạ mình xoay quanh hắn, làm ra bộ dáng khiêm tốn? Hừ, người sáng suốt nhìn vào cũng hiểu.

Mấy ngày nay thư tình gửi cho Cơ Oánh giảm mạnh, nguyên nhân có liên hệ mật thiết tới việc mũ sa của Tân Nô bị rách khi chơi ở ngoại thành. Tuy trong tâm vẫn mơ ước tới món canh ba ba- Quý Cốc phu tử, nhưng mà một đám vốn túm tụm bên người giờ gió chiều nào theo chiều đấy khiến Cơ Oánh cảm thấy tự tôn bị tổn thương.

Bây giờ thấy Tân Nô, lập tức ngheh mũi chuẩn bị bối mồm. Vốn là định quay đầu lại dùng sức mà ngửi cổ Tân Nô, sau đó nói xoáy: “Toàn thân đều là mùi bồ kết, Tân cơ tắm rửa quá cẩn thận? Đúng là giấu đầu hở đuôi, mấy ngày nay cảm thấy vô cùng vui vẻ?”

Tân Nô thật sự tắm rửa rất kỹ, hôm qua ngâm trong thùng tắm nửa giờ. Phải biết mùi vị của “Canh ba ba” quá mức đậm đặc, không biết nhất thời có thể rửa sạch không.

Về phần Cơ Oánh âm dương quái khí, Tân Nô cũng coi như không nghe thấy.

Đúng lúc này, chỉ thấy nam tử mặc huyền bào, tay cầm đôi ngọc thiên, trường quan to lớn cao ngạo đĩnh đạc tới.

không thể không nói, thân hình cao lớn tướng mạo tuấn mĩ cùng với khí chất trời sinh mang theo áp bức cực lớn đến mức một đám thiếu niên lang sống trong gia tộc đã quen cũng phải tự động im lặng, vẻ mặt cung kính quỳ rạp trên đất dập đầu với ân sư.

Vương Hủ chậm rãi ngồi xuống bực giảng, đám người đứng ngoài vẫn im lặng, chỉ nghe thấy âm thanh của ngọc thiên trong tay Vương Hủ.

“Biện luận là một môn học dành cho người gan dạ sáng suốt, gan dạ sáng suốt mới có thể trấn định tự nhiên trước mặt quân hầu, ta bất quá chỉ là một người nơi sơn dã, tuy là phu tử của các người, những cũng không cần quá mức giữ lễ tiết.”

Nhìn qua tâm tình Vương Hủ không tệ, vẻ mặt tuấn mĩ mang theo nét cười, quả thật có chút bình dị. Trong lúc nhất thời đệ tử trong học đường vì lời nói đùa của ân sư mà thả lỏng thần kinh, cố gượng cười.

Mà Cơ Oánh nhìn thấy “Vật đại bổ” kích động không kiềm chế được, ẩn ý đưa tình nhìn về phía ân sư.

Vương Hủ nhìn thấy mọi người thư giãn, liền nhàn nhã buông ngọc thiên xuống, gõ nhẹ lên mặt bàn chuẩn bị đọc tên các đệ tử, và đưa câu hỏi.

Lần này phần đông đệ tử nhập cốc đều tham gia biện luận, dù phu tử thường ngày giảng bài cũng nhất thời khó nhớ được toàn bộ tên bọn họ, mà Vương Hủ chưa từng lộ diện chẳng những nhìn mặt bọn họ gọi tên chính xác, vấn đề đặt ra toàn là những kiến thức mà bọn họ gần đây học, có đệ tử nhạy bén linh cơ khê động, nhanh chóng trả lời nhưng cũng không thoát nổi việc Vương Hủ chậm rãi từng bước một tép sát, nhất thời mồm miệng tri độn, có khối người còn nói lắp bắp.

Những người chọn biện luận cũng là người nổi bật, nội tâm đều cao ngạo, nhưng dù sao cũng là thiếu niên lang, bị Quý Cốc Vương Hủ một phen bóc lột bêu xấu, lập tức ngồi ngay ngắn trên bàn đầu đổ mồ hôi hột, không kiềm chế được xấu hổ.

Ngay cả Trương Nghi cũng không thoát khỏi, ân sư luôn biểu lộ sự hòa ái giống như gió xuân tháng ba đột nhiên nghiêm sắc mặt lại, cả người tỏa ra khí lạnh, bao phủ toàn bộ.

“Chư vị nhập môn lâu như vậy, học hành cũng chỉ như vậy thôi sao? Là phu tử giảng bài không tốt? Hay các người quá mức đần độn không thể thụ giáo?”

Trương Nghi dẫn đầu quỳ rạp trên đất nói: “Là đệ tử ngu dốt, mong ân sư vui lòng chỉ giáo!”

Vương Hủ xoay tròn ngọc thiên, lạnh lùng nói: “Ngu dốt? Đây là đang nghi ngờ khảo thí của Quý Cốc ta quá mức đơn giản? Nếu là kẻ ngu dốt, nửa bàn chân cũng không thể chạm vào Quý Cốc! Xem ra các người quá mức nhàn nhã rồi!”

nói xong, hắn chậm rãi mở miệng, đọc một đoạn thơ tình: “Hữu đào ngạc hồng hề, sức ngã vu dĩ hề, hữu nữ kiều xu hề, giải cầu u thảo hề...”

Đoạn thơ tình lưu hành gần đây trong đám đệ tử được đọc từ miệng Quý Cốc Tử khiến đám nam nữ đệ tử biến đổi sắc mặt. Lúc này nhi tử của kiểm sát nước Triệu lung lay trên ghế sắp đổ, mà vẻ mặt Cơ Oánh thì thất kinh, Tân Nô chậm rãi cúi đầu, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh, chuyên tâm nhìn lư hương trên bàn...

Ngoại trừ thơ tình này còn thêm vài đoạn đặc sắc, nhìn vẻ mặt Cơ Oánh càng lúc càng biến đổi, hẳn là do lúc trước nàng ta nhận được đấy. Mấy đệ tử xung quanh cũng thay đổi sắc mặt.

“Quý Cốc không có chỗ cho những kẻ lười nhác, còn rất nhiều người muốn nhập cốc tu luyện, chư vị đều là tài tử của các nước, mỗi nơi đều có thú vui chơi khác nhau, nhưng nhập cốc là phải chuyên tâm, nếu ở đây

hái hoa ngắt cỏ, suốt ngày nghĩ đến việc hẹn ước, kính xin hai bên xuất cốc, để chuyển vị trí cho người dốc lòng cầu học!”

Nhất thời, học đường trong ngoài lần nữa yên tĩnh, đám đệ tử bị Quỷ Cốc nói rõ ra sợ ngậy người, nhất là một số thiếu niên gần đây tích cực tới kho đếm tiền, chột dạ thầm toát mồ hôi lạnh.

Vương Hủ nhìn bốn phía, nhẹ nhàng liếc xuống dưới, nhìn đám ái đồ, chậm rãi nói: “Hôm nay tới đây, nửa tháng sau từng người sẽ thi vòng hai, nếu còn nói năng lộn xộn như hôm nay, lập tức bị xóa tên trên bảng gõ mời ra khỏi cốc!”

nói xong, hần đứng dậy, tay chuyển ngọc thiên, phát tay, giống như lúc đến, thản nhiên rời đi.

Lúc này Tân Nô mới chậm rãi ngẩng đầu, rót một chén canh ba đậu ẩm giải độc, vung khăn che mặt uống một hơi cạn sạch.

Vốn nghĩ hần trở nên thông tình đạt lý, không tức giận với đệ tử đưa thư tình cho nàng, hóa ra thằng nhãi này là muốn một lần vất vả cả đời nhàn nhả!

32. Chương 32

Cơ Oánh sợ hãi trong lòng, lúc đi ra ngoài cùng nhóm nữ đệ tử, sắc mặt còn chưa khôi phục. Kì quái là vẻ mặt Trương Hoa cũng bối rối, bàn tay cầm cổ tay Tân Nô đầy mồ hôi.

Tân Nô hỏi: “Trương Hoa muội muội, làm sao vậy?”

Trương Hoa gấp gáp như muốn khóc, dậm chân nói: “Sao...làm sao bây giờ? Muội nhận được thư mà phu tử vừa đọc kia...”

Lời này vừa dứt, Tân Nô và Cơ Oánh đều sững sờ. Tân Nô thoáng cái hiểu rõ, nhi tử của giám sát nước Triệu quả thật là nhân tài! Tung lưới khắp nơi, lo gì không bắt được cá?

Lúc này Quy Khương ở bên cạnh khẽ cười một tiếng, tính tình của nàng ta trầm ổn không giống Trương Hoa để lộ ra ngoài, nhưng nụ cười này cũng chứa huyền cơ, giống như là cũng lãnh hội tài văn chương của nhi tử giám sát nước Triệu.

Cơ Oánh lúc này cũng hồi hồn, cảm thấy việc nàng ta mặt mày đưa tình mập mờ với đám đệ tử trong cốc nhưng chưa đến mức lén hẹn hò, cũng không sợ lộ, so sánh với việc đã làm tới cùng của Tân Nô, thì không có gì phải sợ.

Lập tức hồi mùi phần thần khí nói với Trương Hoa: “Cũng không phải người đi câu dẫn đám nam đệ tử, lo lắng cái gì? Chẳng lẽ người giống ý thơ, chui trong bụi cỏ sao?”

Trương Hoa bị Cơ Oánh cho một kích, tức giận: “Người nghĩ ta là người a, gặp thiếu niên lang nào cũng liếc mắt đưa tình!”

Quy Khương lúc này nhàn nhả nói: “Được rồi, hôm nay phu tử không truy cứu, các người cũng không cần tự loạn trận tuyến, mấy ngày này cần cù chăm học mới là tốt. Trước kia Quỷ Cốc không có nữ đệ tử, tất nhiên cũng bớt phiền toái. Hôm nay chúng ta có tận bốn người, cho dù chúng ta giữ mình trong sạch, nhưng xảy ra chuyện gì thì cũng không thể nói rõ được. không bằng về sau bốn người chúng ta cùng làm bạn, những việc ra ngoài thành giao tiếp, miễn được thì miễn, bởi như vậy cũng hỗn loạn.”

Đội lúc bốn nữ tử thống nhất, Tân Nô mới trở về viện của mình. Sắp tới lúc dùng cơm, nàng không giống như thường ngày phục thị trong nội viện, mà dùng rượu trộn với đậu chế thành thân dược.

Vừa qua giờ ăn cơm, khéo mắt khẽ động, không bao lâu sau, thân ảnh cao lớn xuất hiện ở lối vào.

Tân Nô mở to đôi mắt xinh đẹp, nghi ngờ nhìn Vương Hủ, đứng dậy thì lễ nói: “đã sắp đêm, sao gia chủ qua đây? không phải là muốn giảng dạy, giải thích nghi hoặc cho Tân Nô?”

Vương Hủ vẫn chưa ăn uống gì, tính tình không được tốt, không giống với dáng vẻ lúc đối diện với cao đồ luôn tỏ vẻ sâu xa... nếu Vương Hủ không vui sẽ lộ ra chút ít, giống như tất cả tính xấu không cần che lấp trước mặt tư nô.

Thí dụ như hiện tại, Quý Cốc Tử phong độ gì gì đó không thêm cời giày trực tiếp đi thẳng vào, chấp tay sau lưng đứng trước mặt Tân Nô, vẻ mặt âm trầm, mắt thấy sắp có trận gió táp mưa rào...

“Như thế nào? Là vất vả đối thơ với bạn học mà quên việc của mình?” Nam nhân khẽ híp mắt lạnh lùng hỏi.

Bình thường Vương Hủ không dễ dàng tức giận, nhưng nếu khiến hắn giận dữ kết cục quả thật là cực thê thảm.

Trong lòng Tân Nô biết vị phu tử này không có ý định tuân thủ quy củ mà hắn lập cho các đệ tử, ngược lại thu hồi lời mĩa mai chỉ có thể đứng dậy thấp giọng hỏi: “Gia chủ có thể ăn cơm?”

Nhưng ánh mắt Vương Hủ lại nhìn chằm chằm vào cổ tay Tân Nô, đôi mắt đen bắt đầu...híp lại.

Tân Nô cúi đầu xem xét, chỉ thấy trên cổ tay trắng muốt có lưu lại một vết đỏ tươi... Thực ra là vết son bôi lên vòng chưa kịp lau lưu lại trên cổ tay.

Đột nhiên Vương Hủ duỗi tay nắm chặt cổ tay nàng, dùng sức kéo nàng dậy, giơ cổ tay trắng nõn ra trước mặt mình, thoáng cái nhìn ra là vết son ở trên vòng dính vào, tay hắn khẽ nắm chặt, mặt không biểu tình trừng mắt nhìn Tân Nô, thấy nàng cau mày, không có cảm xúc khác, giống như không kiên nhẫn vì hắn nắm chặt tay nàng, liền thuận tiện cời vòng ngọc của nàng ra.

“Đó là của ta, đưa ta!” đã có vết xe đổ lần trước, Tân Nô hết sức khấn trương theo bản năng muốn cướp lại.

Thế nhưng vóc dáng Vương Hủ rất cao, hơi nâng tay, dù Tân Nô kiễng chân cũng không với tới.

Híp mắt nhìn, Vương Hủ giống như quên phải phạt Tân Nô buổi tối quên phục thị hắn, vẻ u ám trên mặt tiêu tan một chút.

Giống như cười mà không cười nhìn chằm chằm vào Tân Nô: “Nếu để nó trên xà nhà, nàng còn muốn giống như con mèo mà nhảy lên sao?”

nói xong lại tự mình đeo vòng tay cho nàng, lúc mở miệng lại trở về dáng vẻ Quý Cốc Tử phong độ nhệnhàng: “Nàng chọn thương đạo, không nên chỉ học trong sách vở, mấy tháng nữa, khoảng tháng sáu, ta sẽ mang nàng xuất cốc du ngoạn một phen, nàng nghĩ xem muốn đi nơi nào?”

Tuy Tân Nô sớm quen tính lạnh nóng thất thường của Vương Hủ, nhưng bây giờ hắn lại dịu dàng cho nàng niềm vui khiến nàng không chịu đựng nổi.

Nhưng cơ hội xuất cốc trước nay khó có được, nàng nghĩ nghĩ nhỏ giọng nói: “Ta muốn về quê... Tự mình đốt sách của phụ thân cho người...”

Trước mặt Ngụy Vương đã nói về việc in sách của phụ thân, chắc chắn thư cục đã bắt đầu điều khắc sáng tác của Tân Tử rồi. Nàng vẫn luôn muốn báo cho phụ thân ở dưới cửu tuyền biết việc vui như vậy...

Nhưng ngày mùng sáu tháng sáu là tiết cô cô, khoảng thời gian như vậy mà đi vấn an phụ thân đã mất đối với Tân Nô có chút châm chọc.

Lễ này rất có lai lịch, rất được chú ý. Nghe nói năm đó Hồ Yến tự cao tự đại tức chết thân gia Triệu đã suy yếu. Có một năm nước Tấn gặp nạn, Hồ Yến ra khỏi kinh thành phát lương thực, con rể muốn thừa dịp sinh thân Hồ Yến báo thù cho phụ thân, Hồ Yến. Sau khi nữ nhi của Hồ Yến biết cân nhắc trước sau, cảm thấy trượng phu còn có thể kiếm, phụ thân chỉ có một! Vì vậy phản bội trượng phu, đi suốt đêm về nhà mẹ để báo tin, để phụ thân chuẩn bị.

Hồ Yến đi về thành biết âm mưu của con rể, cũng biết rõ chuyện xấu mình làm, hối hận không thôi. hãnh không trách con rể mà còn xin lỗi con rể, coi như là cả nhà viên mãn. Sau đó hàng năm ngày sáu tháng sáu âm lịch, Hồ Yến thường gọi con rể và nữ nhi về nhà coi như thêm gần bó tình thân.

Cho đến hôm nay, dần dần ngày đó thành ngày nữ tử xuất giá về nhà mẹ đẻ.

Đáng tiếc nàng không phải nữ tử xuất giá, cũng không giống nữ nhi của cô yển, kịp thời thông báo nguy hiểm cho phụ thân tránh được kiếp hạn đối chủ của Quý Cốc. Nên sao nàng có thể vào tiết cô cô tới trước phần mộ phụ thân?

Lúc Uyển cô gặp nàng, cũng giống như bây giờ nghiến răng thật trọng, dáng vẻ ngập tràn căm hận, nhưng ngược lại lúc nói chuyện thường kể về quang thời vất vả của Vương Hủ lúc nhỏ khi không có phụ mẫu ở bên, mỗi lần nghe xong, Tân Nô đồng tình không thôi, chỉ cảm thấy ca ca đẹp mắt thật đáng thương, dĩ nhiên là vô cùng đau khổ đấy.

Cho nên lúc ban đầu nàng phát hiện Vương Hủ âm thầm thông đồng với đám đệ tử trong cốc, cũng không bẩm báo với phụ thân, ngược lại sợ phụ thân phát giác Vương Hủ cả gan làm loạn, mà đuổi hắt hủi cốc, chỉ gọi Vương Hủ khiển trách hắt một trận, bảo hủ phải giữ bốn phận...

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy vẻ mặt Vương Hủ cỡ nào châm chọc, nhất định là cảm khái sao nữ nhi của Tân Tử lại ngu dại đến thế?

Đây cũng là điều khiến Tân Nô mỗi lần nhớ lại chuyện cũ, hối hận không thôi.

Wang Hủ nhìn nàng thất thần, một tay đưa ra kéo nàng vào trong ngực: “Được, vậy đi tảo mộ tế bái Tân Tử... Tuy nàng cùng học tập với đám đệ tử, nhưng không cần thể buông thả, đời này của nàng không thể rời khỏi ta, đã như vậy thì nên ngoan ngoãn, không cần làm điều vô ích, mất công suy tính mà thôi, nàng muốn, ta sẽ cho nàng...”

Lời Vương Hủ nói... nàng nghe có chút hiểu, có chút không. hủ giống như đang thăm dò nàng, hoặc trấn an, nhưng nàng biết rõ, tất cả đều liên quan tới vòng tay...

Đêm hôm đó, hiếm khi Vương Hủ cùng giường với Tân Nô mà không cầu hoan.

Tân Nô đã quen việc bị hủ kiềm hãm dưới thân thể, chìm vào bể dục vọng. Nhưng mà ôm nhau ngủ bình thường, tư thế này quả thật khiến người không biết làm thế nào.

Toàn thân nam nhân tỏa ra hơi ấm lan sang lưng nàng, ngón tay nhẹ nhàng miết lỗ tai nàng, chậm rãi nói chuyện, mỗi khi tới tiết cô cô, đô thành phồn hoa náo nhiệt ra sao, tính toán đưa nàng tới đâu dạo...

Tân Nô không nói gì, nằm nghe nam tử bình thường không nói nhiều lắm kể lể dài dòng... Trong thoáng chốc như trở lại...

Chẳng biết tại sao, gần đây Vương Hủ thường làm ra những động tác giống như hai người còn niên thiếu, ví dụ như nói chuyện phiếm.

Có khoảng thời gian, lúc Vương Hủ còn thiếu niên luôn đối xử với nàng dịu dàng, thường xuyên dẫn nàng tới đỉnh cao nhất của núi Vân Mộng. Nàng không leo nổi, hủ sẽ ngồi xuống để nàng nằm sấp lên bờ lưng rắn chắc của hủ, cõng nàng lên đỉnh núi.

Nhìn mây cao xa xa, giống như đàn cò trắng, khiến nàng mong muốn với tới, đoán chừng thế giới bên ngoài rộng lớn thế nào.

Mỗi lần nghe hủ giảng thuật tới đoạn đặc sắc, hai mắt nàng tỏa sáng nhào lên lưng hủ, dán sát vào lỗ tai hủ nhỏ giọng thì thầm: “Về sau Nô nhi cũng muốn làm bạn với Hủ ca ca, đi khắp núi sông, xem mọi chuyện trên thế gian!”

Khi đó Vương Hủ trả lời thế nào?

Tân Nô không nhớ ra, chỉ là lồng ngực ấm nóng, lời nói nhẹ nhàng thì thầm bên tai khiến nàng thoải mái chìm vào giấc ngủ...

không biết trong mơ hay hiện tại, giọng nói trầm thấp kiên định rõ ràng vang vọng bên tai nàng: Được, ta sẽ làm bạn với nàng đi tới chân trời góc biển...

33. Chương 33

Chân trời góc biển bao la hùng vĩ, dù là đệ tử Quỷ Cốc cũng không thể với tới. Nhưng trong đám đệ tử Tôn Trọng hai chân trần phé lại được một lần nữa...xuất cốc lịch lãm rèn luyện.

Những thợ thủ công trong Cốc làm ra một chiếc xe lăn, để hần có thể tự do đi lại trong cốc.

Mấy ngày nay, hần và Quy Khương rất thân, trò chuyện khá vui vẻ cũng tìm hiểu được tình hình về nước Triệu. Quy Khương bình thường ít nói chẳng biết tại sao dạo này không hề keo kiệt thậm chí còn tỉ mỉ nói về sở thích của Tề Vương, hỗ trợ Tôn Trọng một phen.

Ngày Tôn Trọng xuất cốc, đám đệ tử bài binh ở Quỷ Cốc còn tới tiễn đưa. Mà Quy Khương bởi vì thường xuyên chăm sóc Tôn Trọng, giao tình rất tốt nên cũng tới tiễn, Tân Nô thì đi theo bên cạnh Quy Khương.

Trước lúc chia tay, Quỷ Cốc Tử ở trường đình núi Vân Mộng hâm rượu tiễn Tôn Trọng.

“Người đi nước Tề, chính là trọng sinh, ”Trọng” sống lại lần thứ hai, nên đổi tên thành “Tấn”! không phải quỳ gối, Tấn. Người như vậy là đã mất đi xương cốt, tất nhiên không phải quỳ gối trước kẻ khác, có thể thi triển tài hoa, tung hoành thiên hạ!”

Lần đầu tiên xuống núi, phu tử cũng không ban tên cho Tôn Trọng, lần này Vương Hủ chẳng những tự mình tiễn đưa, cũng ban tên “Tấn”, điều này khiến Tôn Trọng xúc động.

hần chỉ là một phé nhân, nhưng lại được ân sư coi trọng như thế! Lần này xuống núi không tạo nên sự nghiệp to lớn, thật là uổng công ân sư mong đợi.

“Tạ ân sư ban tên, từ nay về sau đệ tử tên gọi ”Tôn Tấn” quyết không dám danh tiếng ân sư Quỷ Cốc!”

Vương Hủ mỉm cười gật gật đầu, hần biết rõ chữ “Tấn” này lúc nào cũng sẽ nhắc nhở nhị lang Tôn gia nỗi nhục mà hần phải chịu.

Cuối cùng, trước mặt môn đệ bài binh, Quỷ Cốc Tử chậm rãi nói: “Nhớ kĩ, khiến kẻ hại người chết dưới loạn tên!”

Lời nói lạnh lùng như nguyên rửa, khiến đám nữ đệ tử không khỏi rùng mình, tất cả đều sợ hãi nhìn về phía ân sư.

“Dù là đồng môn cũng không thể nương tay, tâm tư âm độc, mạng của hần trời xanh cũng định tốt.” một câu nói nhẹ nhàng, giống như tuyên bố vận mệnh Bàng Quyên.

Tôn Tấn ngồi trên xe lăn gỗ, thân thể chấn động, thi lễ thật sâu với ân sư.

Các đệ tử Quỷ Cốc thâm hiểu, đại tướng quân phong quang vô hạn nước Ngụy lúc này đã là đồ bị vứt bỏ trong mắt ân sư. Mà vận mệnh tương lai của hần cũng được phác họa bởi vài câu hời hợt của Vương Hủ.

Tân Nô chậm rãi hít một hơi, so với đệ tử khác, nàng hiểu rõ ràng hơn rốt cuộc Bàng Quyên đã đắc tội ân sư của mình như thế nào.

Đồng môn tương tàn? Trước đó đệ tử Quỷ Cốc đấu đá nội bộ trong chư hầu, sao không thấy ân sư chủ trì chính nghĩa? Lần này lời nói mạnh mẽ như vậy, nếu không biết, còn tưởng rằng Quỷ Cốc cũng giống đám nho gia nhân nghĩa nữa đấy!

Bàng Quyên chỉ gian xảo cũng không ngại, nhưng lại ham muốn người của ân sư, còn không biết hối cải, tội không thể tha- tử tội!

Sau khi Tôn Tấn xuất cốc tới nước Tề, trong cốc khôi phục lại sự yên tĩnh.

Bởi vì Quỷ Cốc Vương Hủ tự mình rắn dạy, tâm của đám thiếu niên lang đã sớm tiến vào mùa đông rét lạnh, không dám đảo quanh mấy vị mỹ nhân trong Cốc, một lòng dốc tâm học tập chuẩn bị để ân sư kiểm tra.

Nhưng đều là thiếu niên trẻ tuổi nhiệt huyết, nhiều người rời nhà từ sớm tự do phóng đãng đã quen, bị đè nén quá sớm muộn cũng phát sinh việc, cho nên vào mùa xuân sáu tháng sáu trước khi đi, Quỷ Cốc cho phép đám đệ tử... ra ngoài du ngoạn mấy ngày.

Thậm chí những đệ tử gần nhà có thể về nhà ở vài ngày.

“Tân Nô tỷ tỷ, muội và gia huynh muốn về nhà, tỷ có muốn về nhà muội chơi vài hôm?” Trương Hoa nhớ tới lời ca ca nhắc nhở, chủ động mở miệng mời.

Tân Nô làm sao có tự do như thế? đành cười dịu dàng nói xin miễn.

Mà Quy Khương mấy ngày nay vội vàng vàng cùng phu tử phòng được xuất cốc thăm bệnh, khám chữa cho dân chúng lân cận, coi như tích lũy thêm kinh nghiệm. không có thời gian mà du ngoạn.

Thái độ Cơ Oánh khác thường, không hào hứng, cũng không thích chuyện xuất cốc, đáng vẻ tâm tư nặng nề.

Bối người có việc của mình. Tân Nô nói với Quy Khương và đám nữ đệ tử muốn về nhà, vụng trộm lên xe ngựa của Quỷ Cốc Tử rời khỏi Quỷ Cốc.

Tân gia cũng là gia tộc ẩn mình nơi hương dã.

Chuyện này cũng có nguồn gốc sâu xa. Họ Tân từ xưa sinh ra mỹ nhân, nhớ năm đó Trụ Vương nhốt Chu Văn Vương, đại thần nước Chu nịnh nọt Trụ Vương mang ngọc ngà châu báu, đồng thời dâng mỹ nữ họ Tân cho Trụ Vương.

Trụ Vương thấy mỹ nhân Tân gia cực kỳ vui mừng, nói liên tục: “Lần này chỉ cần mỹ nhân Tân gia là được, đâu cần hiến bảo vật khác!” Vì vậy hạ lệnh đặc xá Cơ Xương ra tù, về sau tạo cơ hội quý giá để diệt Thương.

Từ đó về sau, nữ nhân Tân gia khiến thế nhân theo đuổi vô số, tộc nhân không chịu nổi phiền nhiễu.

Cho nên ban đầu lúc tổ tông phụ thân định cư hương dã, đổi tên thành “Khương”, chính là không muốn bị phiền nhiễu. Nhưng về sau người rời khỏi nhà cũ tới Quỷ Cốc, mới khôi phục họ tổ.

thật ra Tân Nô cũng không rõ lắm, vì sao lúc trước phụ thân lại rời xa quê tới núi Vân Mộng ẩn cư.

Sắp tới tiết cô cô, trên đường vô cùng náo nhiệt. Thương nhân buôn bán không ngừng, mọi người trao đổi hàng hóa.

Từ lúc xuất cốc tới giờ, dường như tâm trạng Vương Hủ rất tốt. Xuống xe ngựa dẫn Tân Nô đi bộ, dạo trên con đường nhỏ lưng chừng núi.

Cuộc sống dân gian tự nhiên thuần phác, rất nhiều nam nữ đều là tự nhiên sinh tình, hoàn toàn không cần cha mẹ định mối, chỉ cần đứng trên bờ sông, bên dòng nước hát, truyền lời đính ước là đủ.

Tân Nô chưa từng chứng kiến trận chiến tình ca của nam nữ thế này. Trong lúc nhất thời nhìn nghe đến nhập thần.

Những tiểu nữ cầm hoa lan vẽ mặt vui mừng. Tân Nô biết rõ cho tới cuối đời bản thân nàng cũng sẽ không cảm nhận được mùi vị ngọt ngào đó...

À không, cảm giác này nàng cũng đã trải qua, năm đó Tôn Bá cũng ngắt hoa tặng nàng. Đó có thể coi là mối tình đầu của nàng, phải chăng vẽ mặt nàng cũng ngượng ngùng... giống những thiếu nữ bên bờ sông kia?

Vương Hủ là người...không cổ hủ, từ trước đến nay không quan tâm lễ giáo nho gia, nhưng ngược lại rất tôn sùng “Nữ đức” đối với nam nữ tự định chung thân, hoặc chạy trốn theo tiếng gọi tình yêu càng căm thù tới tận xương tủy.

Điểm này, trước đó Tân Nô phạm phải một lần, hôm nay lại nghe nhìn chuyên chú, tất nhiên là chạm tới điều kiêng kỵ của gia chủ.

Tân Nô yên lặng thu hồi ánh mắt hâm mộ nói khẽ: “Thời tiết nóng bức, không biết gia chủ có muốn trở về xe uống chút sữa cho đỡ nóng?”

Vương Hủ cũng không quay người, kéo nàng lách qua đường, đi về phía lối đường mòn.

Con đường này khá kín đáo, xung quanh bị cỏ dại che lấp, nhìn thoáng cũng biết không phải có nhiều người đi. Thế nhưng mà Vương Hủ cũng không cần người chỉ dẫn, một đường quen thuộc đi vòng quanh núi,

không bao lâu, trước mắt xuất hiện một khoảng không lớn. Đằng sau vách núi, là một biển hoa say lòng người.

một thảm hoa rừng đại không biết tên đang nở rộ dưới ánh mặt trời, đua nhau tỏa hương thơm.

Lúc này ngoại trừ nam tử mặc trường bào đen bên cạnh, cảnh đẹp giống như trong giấc mộng.

“Đây... là hoa gì?” Tân Nô vuốt nhẹ cánh hoa mềm mại, nhẹ nhàng hỏi.

Vương Hủ trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Đây là hoa lan mẫu thân ta tạo ra, chỉ trồng một khoảng, nhiều năm qua, nó vẫn sống, sinh trưởng tạo thành một rừng hoa...”

Hoa lan trước mắt thật thơm và đẹp, khác hẳn hoa lan đại. Là người như thế nào mới có thể nuôi trồng ra đóa lan xinh đẹp thơm mát như vậy?

Hoa lan mà phụ thân khi còn sống nuôi trồng, không một cây nào có thể sánh được với u lan trong núi cốc này...

Nàng muốn tìm một hòn đá đào một gốc, dời tới trước mộ phần phụ thân, nhưng vừa định mở miệng hỏi, lại thấy vẻ mặt Vương Hủ lạnh lùng tà ác.

“Tân Tử phong nhã, loại hoa lan hương dã thô tục này, sao hán để vào mắt?”

Tân Nô thấy xấu hổ, cảm xúc vui sướng khi gặp hoa đẹp cũng nhạt đi, quay người muốn rời khỏi. Lại bị Vương Hủ nhẹ nhàng ôm lấy.

”Hoa lan này là tâm huyết của mẫu thân ta, năm đó Việt Vương Câu Tiễn yêu lan, treo giải thưởng cầu được dị gốc. Lúc đó gia cảnh ta bần hàn, mẫu thân bị bệnh không có tiền bốc thuốc, Uyển cô thương mẫu thân, lén lấy hoa lan mẫu thân trồng đổi tiền thuốc, nhưng bị mẫu thân phát hiện, mẫu thân vốn hiền lành vậy mà giận dữ, thà rằng nôn ra máu tới chết cũng không để Uyển cô bán đi tâm huyết của người...”

Sau này mẫu thân mất, ta đem hoa lan tới sơn cốc này, trồng trước mộ người.”

Nghe Vương Hủ bình thản tự thuật, lòng Tân Nô khẽ run, tuy nàng không giống như lúc nhỏ, nghe xong chuyện cũ bi thảm của Vương Hủ, mà đồng tình, nhưng đối với yêu cầu muốn lan vừa rồi mà sinh lòng áy náy.

Vương Hủ nhìn thần sắc Tân Nô có thể phân tích ra ý nghĩ, mỉm cười nâng cằm nàng nói: “Tiểu nô nhi của ta vẫn mềm lòng như vậy, không nghe được mấy chuyện buồn khổ. thật ra đây chỉ là sự cam tâm tình nguyện một phía của nữ tử khờ dại mà thôi. Kết quả chính là, tình yêu của người giống như đóa hoa lan, ẩn nấp nơi thâm sơn cùng cốc không người thưởng thức. Ta đem hoa lan tới, chỉ là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà.”

Tân Nô hoàn toàn không nghĩ tới mẫu thân Vương Hủ lại là người si tình như vậy. một nữ tử tâm địa hiền lành có thể tạo ra một đóa hoa say lòng người, nhưng làm sao lại dưỡng dục ra một nữ tử lòng dạ sắt đá giọng điệu xảo trá như vậy?

Có lẽ là nàng oán thâm quá rõ ràng, bị Vương Hủ nhìn ra, hán vỗ nhẹ gương mặt nàng nói: “Như thế nào? Buồn bực vì sao ta lại có một người mẫu thân si tình tới mức này? Ta từ nhỏ nhìn thấy bà luôn mơ tưởng người phụ lòng bà quay lại... Cho nên cả đời ta sẽ không biến thành người si tình như thế, cuối cùng bị người ta vứt bỏ, đứng một chỗ mà chờ đợi...”

nói xong lời này, mặc dù hán cười, nhưng cái cằm khế cứng lại, đôi mắt nhìn Tân Nô thoáng chút lạnh lùng khiến người ta rét run.

Hoàn toàn chính xác, thử hỏi thế gian hạng người nào mới xứng đáng được Quý Cốc Vương Hủ ái mộ cả đời, chờ đợi trăm năm?

Có lẽ cảm giác hôm nay mình nói quá nhiều, Vương Hủ không nói thêm gì nữa, chỉ kéo nàng tới biển hoa, ngồi xuống chỗ đất ẩm còn nàng thì ngồi trong ngực hán.

“Ngoan nghe lời, ở đây với ta một lát...” nói xong, Vương Hủ im lặng, dựa lưng vào gốc cây đại thụ, nhắm mắt ngửi mùi thơm của hoa lan tỏa ra bốn phía.

Ngày đó lúc rời sơn cốc, Vương Hủ keo kiệt không cho nàng một cây lại không chút nào nường tay hái một bó hoa lan thật to cắm vào ấm nước ở trong xe ngựa.

“Nếu nàng thích, để nó làm bạn với nàng trên đường đi.” Vương Hủ thô tục ngắt hoa cũng tùy tiện.

Đáng thương... những bông hoa lan tinh xảo bị bẻ gãy, dù có nước nuôi dưỡng, nhưng chưa một ngày đã bị héo rũ, đã thế hắt còn không lưu tình ném ra ngoài, mặc kệ bánh xe nghiền nát trộn lẫn với bùn nhão.

34. Chương 34

Tân Nô có chút đau lòng, lại không thể...cứu những bông hoa bị nghiền nát kia, chỉ trừng mắt nhìn Vương Hủ.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời lên vào trong xe chiếu lên làn da trắng như sứ, bờ môi hồng vì tức giận mà khê cong lên, khiến gương mặt đẹp tới mức làm người say mê.

Vương Hủ không phải là kẻ yêu hoa, nhưng mà giờ phút này lại bị vẻ đẹp tức giận vì hoa của nàng làm cho đui mù. Sau khi tiện tay khép lại rèm xe ngựa, lập tức nâng cằm nàng, ngậm làn môi hồng vào trong miệng.

Chỉ cần hắt muốn, cho tới bây giờ đều... có thể dụ dỗ nữ nhân mê loạn không thể kiềm chế. Cảm xúc lần này của Tân Nô cũng khá tốt.

Năm đó khi chạy trốn với Tôn Bá, nàng còn nhỏ vụng trộm được ở chung, tuy thời gian cấp bách, cũng khó tránh thân mật một phen.

Thiếu niên lỗ mãng rốt cuộc có thể thân cận với thiếu nữ trong lòng, tất nhiên là cảm lòng khó nhịn, vội vội vàng vàng, ngược lại khi đó Tân Nô không mấy cảm giác.

Về sau nàng lại bị ép thân cận với Vương Hủ, tuy hắt không dễ ngon dễ ngọt dụ dỗ nàng vui cười, nhưng những thủ đoạn... không lộ ra ngoài ánh sáng này lại tinh thông thuần thực hơn thiếu niên lang mấy phần, sau khi nghe Cơ Oánh nói chuyện, nàng càng hiểu rõ hơn nam tử này thật sự giống như là món canh ba ba đại bộ!

Đợi lúc Vương Hủ từng ngụm ăn “Canh ba ba” hôn tới mức nữ lang trong lòng hai má ửng đỏ, mới duỗi tay cỡi y phục nàng, Tân Nô nghĩ hắt nổi hứng, muốn nàng ngay trên xe ngựa, một phen mây mưa, không khỏi xấu hổ. Nào biết hắt chỉ cởi bỏ dây áo ngoài của nàng, cầm lấy bộ y phục bên cạnh, đổi lại cho nàng nam trang, dùng khăn trùm đầu buộc lại mái tóc nàng, sau khi che đi dung mạo nàng, hắt mới đặt một văn tiền vào tay nàng, Tân Nô bị hắt hôn thở hổn hển, ngây người nhìn một văn tiền trong tay, không hiểu ý tứ Vương Hủ.

Vương Hủ ngồi trên xe, rút ra một quyển sách, nhẹ nhàng nói: “Lần này ra ngoài, là muốn kiểm tra nàng học thế nào. Tiền này cho nàng, nàng cầm xuống xe, trước khi mặt trời lặn, có thể dùng nó để thu lại được 100 văn tiền.”

Nếu định dùng chuyến đi này thí luyện Tân Nô, Vương Hủ thân là phu tử sẽ không xao nhãng việc học của ái đồ duy nhất môn thương đạo.

hắt nửa nằm nửa ngồi, một bên đọc sách không nhanh không chậm nói: “Nếu không gom đủ 100 văn tiền, tối nay nàng ngủ bên trong cánh đồng... Đêm gió lớn, có cần mang theo một bộ y phục xuống xe?”

Lời sẵn sóc như vậy thật đúng là khiến đệ tử rơi lệ!

Tân Nô không cần ý tốt của gia chủ, xuống xe, một thân y phục vải thô gai, đứng trên đường nắm chặt văn tiền kia, nhìn xe ngựa nghiêng ngang rời đi.

Nếu như có thể, Tân Nô thật muốn chửi Vương Hủ. Nếu không nghĩ tới mẫu thân Vương Hủ một lòng si mê, gia cảnh vất vả, Tân Nô sẽ chửi toàn bộ gia phả của Vương Hủ từ thời viễn cổ hồng hoang.

đã quá trưa, trong tay chỉ có một văn tiền, muốn trước mặt trời lặn kiếm được 100 văn, không phải bán mình thì cũng chỉ còn đường cướp bóc.

Hoàn toàn tuyệt vọng, nhìn bốn phía xung quanh, xem có con cừu non nàng đáng giá để ra tay.

Kết quả dò xét một hồi, phát hiện cách đó không xa có một bến tàu, bến tàu nơi này tuy có chút hẹp, chỉ có một chiếc thuyền lớn đỗ trên bên, xung quanh còn có mấy chiếc thuyền chờ cập bến.

một đám người trên bờ đứng vây quanh một người khá mập mạp áo bào hoa lệ tranh chấp gì đó. Tân Nô tới gần nghe, hóa ra là người béo là chủ thuyền, chở một thuyền ngô tới, đám người vây quanh đều là tiểu thương địa phương, đang tranh chấp xem mỗi người được chia bao nhiêu. Chủ thuyền bị vây ở giữa, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Hóa ra lần này thu mua hàng hóa ở các thành khác nhau, công cụ đo lường của các nước không giống, cho nên có những túi lớn nhỏ.

Trước kia... những tiểu thương này chỉ cần cầm theo số lượng túi rời đi. Nhưng lần này túi lớn nhỏ không đều. không có cách phân chia hợp lí. Chỉ nói chủ thuyền thiên vị.

Chủ thuyền thấy tiểu thương tức giận, sai nô bộc không đỡ hàng, miễn cho bọn trộm cắp nhân lúc cháy nhà mà hôi của, thuận tay khiêng mấy bao ngô đi.

Chắc vì như vậy, nên những thuyền hàng phía sau không thể cập bến, từng người chủ thuyền một cũng vội vàng ở trên thuyền mà kêu.

Đương thời, tính toán không phải là một môn kĩ năng mà mọi người đều biết, những người dân thường dù là người buôn bán cũng không biết tính toán. Trùng hợp dụng cụ để cân đo ở bến tàu lại hỏng, chủ thuyền nhất thời không kiếm nén được tranh cãi với mọi người, sứt đầu mẻ trán.

Trong lòng Tân Nô khẽ động, lắng nghe xem những tiểu thương kia nhập hàng bao nhiêu, đi tới nói với chủ thuyền: “Sao tiên sinh lại phải lo lắng về việc phân chia? Ta cũng am hiểu tính toán, đối với việc này cũng có chút chủ ý.”

Chủ thuyền mập mạp nhìn đáng vẻ gầy yếu của Tân Nô, lại thấy nàng y phục bình thường, không có hiệp sĩ bảo vệ, trong lòng thầm xem thường. Nhưng tiểu thương đã giằng co hồi lâu, chẳng biết phải mất bao nhiêu canh giờ mới định ra được số lượng, không ít người bảo Tân Nô nói ra biện pháp.

Trong lòng Tân Nô thầm tính toán số lượng, nói:” Nếu chủ thuyền chịu trả công mười văn tiền, việc nhỏ ấy có đáng là gì!”

Chủ thuyền nghe xong, tiểu tử vô danh này yêu cầu thù lao là mười văn tiền, lập tức không do dự đáp ứng.

Tân Nô nhìn xung quanh, thấy ba đầu đồng để ở bên cạnh nghĩ nếu dùng chúng đo lường thực, chỉ sợ trời tối cũng chia hết thuyền ngô này.

Tân Nô một bên chỉ huy nô bộc, sai bọn hần dùng tấm thảm không thấm nước phủ kín đáy thuyền gỗ, phòng ngừa rỉ nước, sau đó dùng đầu múc ngô vào thuyền, cứ mười đầu thì đánh dấu lên mạn thuyền, cho đến bốn mươi đầu thì thôi.

Sau đó lại chuyển ngô vào bờ, vì vậy một dụng cụ cân đo lớn đã được chế thành. Đặt những túi ngô lớn nhỏ lên thuyền căn cứ vào dấu vết đã khắc trên thuyền sẽ tính ra cân nặng.

Đây là công lao của Chương Tổ, tốc độ tính nhẩm của Tân Nô cực nhanh, căn cứ từng số lượng hàng của tiểu thương, trong đầu tính ngoài miệng nói ra số lượng tiểu thương cần mua. Đám tiểu thương nghe xong, so sánh một chút, phát hiện không sai biệt, tranh cãi mấy canh giờ nữa cũng không ra kết quả, liền náo nhao đồng ý nhận số lượng ngô rồi rời khỏi bến tàu.

Chủ thuyền kinh ngạc, không nghĩ tới nan đề này lại bị tiểu tử gầy yếu trước mắt giải quyết nhanh chóng, nhất thời vui mừng quá đỗi, thoải mái trả công cho Tân Nô mười lăm văn tiền, thậm chí còn ước định lần sau đỡ hàng, cũng muốn nàng tới nơi này hỗ trợ.

Có thể nói đây là lần đầu tiên Tân Nô dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm tiền, so với việc chạy trốn cùng lão bộc lúc trước quả là thê thảm, chỉ dựa vào rau dại sống qua ngày thì là một tiến bộ lớn.

Nhưng còn chưa kịp hoan hô thì phải đối mặt với nan đề trước mắt.

Giờ có 16 văn tiền, trời đã quá trưa, lúc xuống xe nàng chưa ăn, bụng đói cồn cào.

Nàng khẽ mấp máy đôi môi khô khốc, nhớ tới trước khi xuống xe được uống cam lộ của gia chủ, nhất thời không chịu được khát khô cổ, trong lòng oán thầm tên Vương Hủ xấu xa.

Tới trước sạp hàng, mua hai văn tiền hồ lô, Tân Nô đi vài vòng, không cam lòng mua nước giải khát.

Ánh mặt trời chói chang, người mua nước đậu nành ngày càng nhiều.

Đúng lúc này, nàng thấy một bà lão bán mơ, linh quang chợt lóe, nảy ra ý hay.

Nàng tới chỗ bà lão dùng năm văn tiền mua mơ, lại dùng sáu văn tiền mua thùng gỗ, số tiền còn lại, nàng mua một bình mật ong.

Lúc nàng ở trên xe ngựa, đã thấy một dòng suối nhỏ cách rìa đường không xa.

Nàng chỉ cần đổ đầy nước vào thùng gỗ, sau đó lấy đầu đồng bị vứt bỏ bên bến tàu đun sôi mơ, sau đó cho mật ong, rồi bỏ vào thùng gỗ, dùng nước suối, sẽ có nước mơ giải khát.

Trong Quý Cốc đồ này không tính là hiếm có. Về việc ăn uống hưởng thụ gia chủ Quý Cốc trước giờ không keo kiệt, chi phí ăn mặc ở Quý Cốc còn vượt trội hơn hẳn cung đình.

Nhưng mà đây là trên đường nơi thâm sơn cùng cốc, nước mơ quả là món hiếm lạ.

Tân Nô lấy lá cây bên đường, dùng nước rửa sạch, uốn cong thành chén, múc một ly, mạnh dạn đưa cho những người đi ngang qua: “Nước mơ giải khát đây, mời chư vị thưởng thức.”

Mọi người đi ngang qua vốn không kiên nhẫn, có người ngẫu nhiên tiếp nhận, hoài nghi nếm thử một ngụm, sau đó hai mắt mở to kinh ngạc nói: “Đây là cái gì, sau lại có thể giải khát được?”

Có người lớn giọng nói, những người đang muốn mua nước đậu nành liền xúm lại, đòi thử, lúc này Tân Nô thoải mái nói: “Hai văn tiền một chén.”

Vì vậy có người qua đường bỏ tiền mua hai chén, uống xong hô to: “thật sự rất ngon!” Cho nên người xúm lại trước chỗ Tân Nô càng nhiều, lát sau, một thùng nước mơ đã bán hết không thừa một giọt.

Tân Nô thoáng tính tiền, ước chừng sức nặng khoảng 50 văn! Lát sẽ làm một thùng trước khi trời tối kiếm 100 văn chắc đủ?

Nhưng lúc nàng đang vui mừng, trước mặt xuất hiện ba người, vẻ mặt bất thiện trừng mắt nhìn nàng

35. Chương 35

Tân Nô vất vả bận rộn nửa ngày, mặt mũi bị phơi nắng đỏ mề hôi, hơn nữa một thân nam trang không phù hợp với dáng người, mặt cũng bị khăn trùm đầu che phủ. một mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên giờ chỉ giống như người bán hàng rong gầy yếu mà thôi.

Nếu không phải bị sắc đẹp hấp dẫn, vậy kẻ đến chính là cướp bóc rồi. Tân Nô chậm rãi đứng dậy nhìn đám tráng hán mặt mày dữ tợn nói: “Nước đã bán hết, ba vị mời dời bước!”

Tên đầu lĩnh đưa chân đạp vào thùng gỗ: “Thằng oắt đến từ nơi nào? Mở quán ở đây đã được sự đồng ý của ba huynh đệ ta? Mau đưa tiền vừa kiếm được ra!”

Phần lớn người buôn bán ở đây đều phải giao nạp tiền cho ba người này. Mà ba kẻ này cũng sẽ đảm bảo tiểu thương buôn bán không tranh đoạt sinh ý của nhau.

Hôm nay Tân Nô từ ngoài tới bán nước mơ giảm sinh ý của mấy quán bán đậu nành. Đám tiểu thương sao bỏ qua? Lúc này liền gọi ba huynh đệ tới sửa trị thằng oắt không biết tuân thủ quy tắc này.

Tuy Tân Nô không hiểu quy củ của chỗ này, nhưng có thể nhìn ra kẻ đến bất thiện. Mặc dù nàng có chút công phu quyền cước, nhưng một lúc không thể ứng phó ba tên tráng hán.

Tân Nô xem xét thời thế, đột nhiên đánh mạnh về mootjt ên, sau đó ôm túi tiền chạy xuyên qua rừng cây.

Ba huynh đệ kia ngày thường ăn no rừng mỡ, bụng phê, chỉ chạy một hồi đã thở hùng hục đứng thở, chửi to.

không bao lâu, Tân Nô bỏ rơi được ba tên du côn không còn thấy bóng dáng. Nhưng khi nàng rút cuộc có thể thở một hơi, lại ngầy ngẩn cả người. Chỉ thấy xung quanh là rừng cây đại thụ rậm rạp, nhất thời mất phương hướng.

Tân Nô vốn vui vẻ. không nghĩ tới tự do nàng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm lại tới dễ dàng như vậy. Cho dù Vương Hủ tới đón nàng, cũng không tìm được nơi này. Chỉ cần nàng tìm được một chỗ bí ẩn trốn mấy ngày, từ nay về sau có thể thoát khỏi nỗi lo mang tên Vương Hủ!

Túi tiền có 50 văn tiền thật khiến Tân Nô thêm vài phần dũng khí.

Nàng nhìn xung quanh bốn phía, thấy sắc trời dần muộn, chuẩn bị nghỉ ngơi trong rừng một đêm, ngày thứ hai sẽ tìm cách ra khỏi cánh rừng.

Thế nhưng mà còn chưa kịp tính toán, đột nhiên nghe tiếng chó sủa từ xa xa.

Tân Nô phản ứng nhanh, tìm một cây đại thụ trèo lên cao, nhìn về phía xa, lập tức biến sắc- hóa ra ba huynh đệ kia không cam lòng, tìm chó men theo mùi tìm tới. trên người Tân Nô có vị mơ ngọt, mùi này thật sự không che giấu được, một lát có người đã tìm được chỗ Tân Nô ẩn thân.

một tráng hán trong đó ngẩng đầu, híp mắt nhìn qua chạc cây, mừng rỡ cười to: “Ha ha, đúng là trốn chỗ này! Thằng nhãi mau xuống đây, ta sẽ đánh người một trận ra trò!”

một gã đàn ông đen lùn khác cười âm hiểm, tháo đồ bên hông ném về phía nàng. Tân Nô nhanh nhẹn nhảy sang một nhánh cây khác, kịp thời tránh được, nhưng mà lúc né tránh, khăn trùm đầu bị tuột xuống, mái tóc dài đen như thác nước rủ xuống.

Ánh chiều chiếu sáng khu rừng, ba huynh đệ ngẩng đầu híp mắt nhìn lại. Sau khi nhìn rõ dung mạo Tân Nô. Người đàn ông đen lùn kêu to lên: “Đúng là mỹ nhân! Đại ca, không phải là hồ ly trong rừng biến thành chứ?”

Hai gã còn lại cũng ngầy người, nhìn chăm chăm vào Tân Nô.

“Dù nàng ta là người hay hồ ly tinh, trước bắt người rồi nói sau! Tinh linh yêu quái ngàn năm, gặp được huynh đệ chúng ta cũng phải ngoan ngoãn cụp đuôi! Ha ha, tiểu mỹ nhân, nhanh xuống, huynh đệ chúng ta là người biết thương hương tiếc ngọc, có việc cứ bình tĩnh thương lượng!”

Nhìn vẻ mặt của đám người dưới gốc cây, trong lòng Tân Nô thầm nghĩ không tốt, lúc này nếu nàng xuống dưới không phải chỉ đưa một túi tiền là xong, chỉ sợ đám người đó có ý xuấ, muốn ở rừng cây hoang vắng làm việc k hông quy củ.

Nghĩ vậy, Tân Nô cẩn cẩn bờ môi, nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng thầm nghĩ đối sách.

Đúng lúc này gã râu quai nón lấy ná bắn mạnh lên cây.

Tân Nô tránh mấy lần, rút cuộc bị một đạn ná bắn trúng cánh tay, kêu a một tiếng, thân thể khê nghiêng rơi ngã xuống.

Nàng vội vàng tóm lấy nhánh cây, muốn giảm tốc độ rơi xuống, không ngờ gã đàn ông đen bắn kia đã trèo lên cây, tóm mất cả chân nàng kéo xuống.

Mấy người là này là hiệp sĩ, cũng có chút công phu. Tân Nô là một nữ tử nhỏ nhắn dù động tác nhanh nhẹn cũng không thể là đối thủ của ba gã tráng hán trưởng thành.

Đợi đến lúc bắt được nàng, ba gã cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo Tân Nô. Oa! Cái gì hồ ly tinh? Đây rõ ràng là huyền nữ, làn da như tuyết, mắt to linh động, nhất là nốt ruồi son giữa trán, quả khiến người nhìn nhân tâm ngứa ngáy khó nhịn.

Tân Nô thầm kêu không tốt, vội vàng nói: “Ba vị hiệp sĩ dừng tay, nếu có thể buông tha tiểu nữ, nguyện hứa đền ơn số tiền lớn!”

Thế gian có thể sánh được với sắc đẹp chỉ có tiền bạc, mắt thấy không thể chạy thoát, chỉ có thể dùng tiền để dụ dỗ bọn chúng.

Đáng tiếc ba tên này làm sao chịu tin tưởng một người mặc quần áo vải thô đơn giản, nữ tử phải giả trang bán hàng sao có món tiền lớn? Mà nữ tử này nhan sắc xinh đẹp, nếu vì tiền tài mà nhượng đi, thì gã đó đúng thật là hoạn quan.

Gã đàn ông trắng kiện kia có lẽ lâu chưa gần nữ sắc, lập tức đỏ mắt thở hổn hển: “Xinh đẹp bậc này ta muốn ném thử trước, đại ca tam đệ một hồi sẽ cho hai người sáng khoái!”

Sắc đẹp bậc này quả thật muốn độc chiếm, nhưng không thể tổn thương hoa fkhis huynh đệ, trước tiên sửa trị nàng ta đã sau đó đem về chậm rãi hưởng thụ.

Vì giấy dựa lạc ẩn trên vai bị lộ ra, ba gã đàn ông cũng sờ bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách, tại sao trên đường thôn quê lại có người đẹp thế này, hóa ra là tư nô ở quý phủ nào đó bỏ trốn!”

Ở bất kì nước nào, đều có quy định, ẩn hạ dấu ấn tư nô, nếu tư nô bỏ trốn, phát hiện đưa tới nguyên chủ sẽ có phần thưởng, dám giấu diếm sẽ bị đưa ra quan.

Bởi vậy, lão đại kia có vẻ do dự. Nhưng lão tam lại cười nói: “Chuyện này đáng gì? Mĩ nhân đã trốn tới đây, nếu trả lại một là bị đánh tới chết, tốt nhất ngoan ngoãn về với chúng ta, chúng ta làm lại dấu ấn mới cho nàng, từ nay về sau nàng sẽ là tư nô của Lưu gia, bảo vệ nàng một đời cơm áo không lo, ha ha ha...”

nói xong liền chặn bị xé quần áo nàng.

Nhưng vào lúc này, một bóng người xẹt qua, dao sắc vung tới, đại hán đang nhe răng cười ở phía sau bỗng biến sắc, sau lưng máu phun ra, đổ nhào lên người Tân Nô.

Đột ngột gặp biến cố, hai huynh đệ thay đổi sắc mặt, còn chưa kịp rút hàn kiếm bên hông, vết hầu đã đứt, chỉ có thể khọc khọc vài tiếng mơ hồ, lập tức đổ nhào xuống.

Thi thể trên người Tân Nô bị vứt ra, còn chưa kịp hoàn hồn, nhìn thấy người đến là Tử Hổ người hầu bên cạnh Vương Hủ.

hắn mặt không biểu tình nói: “Bị sợ rồi, đi tới dòng suối rửa soạn một phen!”

Tử Hổ nói chỉ rửa một chút, nhưng toàn thân Tân Nô đã bị nhuộm máu.

Tân Nô mấp máy miệng, có vẻ nén cảm giác run rẩy nói: “Được... Gia chủ sai người tới sao? Người vẫn luôn ở bên cạnh? Vì sao... mới ra tay?” nói xong lời cuối cùng, có chút xấu hổ, giận dữ, Tử Hổ im lặng đứng nhìn ba gã kia lảng nhục nàng sao?

Tử Hổ gật nhẹ đầu, nhìn thân thể đang run rẩy của mĩ nhân, nội tâm thầm thở dài, quyết định làm người tốt một lần nói thật: “Gia chủ phân phó, nếu người gặp nạn chạy theo hướng xe ngựa, sẽ lập tức cứu người, nhưng nếu chạy về phía rừng cây, thì trì hoãn một lúc rồi mới ra tay...”

Lời này vừa nói ra, Tân Nô không khỏi rung mình. Giờ phút này, Tử Hổ thẳng thắn bẩm báo, nàng đột nhiên tỉnh ngộ, lần này kiểm tra nàng không qua được, không phải là không gom đủ 100 văn tiền, mà là vì nàng trong vô thức lại bại lộ tâm tư muốn thoát khỏi hắn.

Trong túi chỉ có 50 văn đã liệu linh như vậy, đợi đến lúc nàng có vạn hoàng kim thì sẽ thế nào?

Vương Hủ tâm tư thâm trầm, thích dò lòng người, làm sao hắn cho phép nàng có một ngày lông cánh đầy đủ, nổi lên tâm tư!

Nghĩ xong, tâm tư rơi hẳn xuống vực sâu. Lẽ mà lẽ mà rửa mặt, Tân Nô lo lắng không biết chờ đợi nàng là cơn mưa rào bão tố thế nào.

Có thể là vì nhầm nháp được chút tự do, lại được cùng các thiếu nữ khác học tập, giờ mà bị nhốt lại trong hậu trạch, nuôi nhốt như chó mèo bình thường, nàng nhất định sẽ nổi điên đấy!

Phải làm gì để làm nguôi lửa giận của Vương Hủ? Tân Nô đi theo Tử Hổ về con đường nhỏ, lúc này đám tiểu thương đã dọn hàng, hoàng hôn buông xuống, cũng không nhìn rõ vết máu trên người nàng...

Tân Nô quan sát bốn phía, móc ra túi tiền luôn nhét bên hông, đồ tiền bên trong ra đếm, tổng cộng có gần 60 văn.

Tân Nô dùng số tiền nửa ngày vất vả mới tích góp được mua một thớt vải bố chất liệu tạm được, lại chọn ít sợi tơ rồi tới xe ngựa nhỏ, đi thẳng về phía trước.

Căn nhà Vương Hủ ở lần này giống như khu nhà cũ, tuy đã cẩn thận tu bổ, nhưng không thể so sánh với những nơi xa hoa lãng phí mà Vương Hủ từng ở.

36. Chương 36

Trong nội tâm Tân Nô sớm chuẩn bị kĩ càng, biết Vương Hủ thăm dò nàng, há lại chịu từ bỏ ý đồ? Hắn là bày sẵn trận địa chờ nàng.

Thế nhưng mà dù nội tâm tự cổ vũ, lúc vào nội viện, nàng vẫn bị cảnh tượng trước mắt khiến kinh hoàng suýt đui mù...

Bởi vì người dân nông thôn vất vả, khó có được thân áo vải gai không nở mặc nhiều để bị bạc, cho nên lúc tiêu phu đồn củi hay làm việc nặng, sẽ cởi trần chỉ che thân dưới.

Mà Vương Hủ bình thường áo lụa gai phong thái tiên nhân lúc này cởi trần đứng dưới mái hiên, một tay cầm liềm, cắt cỏ tranh lợp lại mái hiên bị thủng.

Nhìn hành động cũng có thể thấy việc này hắn làm rất thuần thục, cánh tay vung mạnh mẽ, cơ bắp phía sau cũng di chuyển cao thấp theo quy luật, nửa người trên vững chắc nổi tảng mồ hôi mỏng, lấp lánh dưới ánh nắng.

Mà nhóm nô bộc thì người cầm nước cầm khăn cầm y phục cung kính đứng dưới mái hiên chờ tiên nhân tu bổ lại mái hiên.

Cũng không biết hắn sửa lại mái hiên bao lâu, lúc này đã tới khau cuối cùng. Sau khi bận xong bó cỏ tranh, cũng không cần thang, từ đồng cỏ khô nhảy thẳng xuống.

Nô bộc đứng chờ khi gia chủ tận hứng, lập tức nối đuôi nhau kẻ bưng nước đưa khăn, cùng y phục tới.

Vương Hủ không cần thùng tắm, đổ nước ấm trong chậu lên người, thoải mái rửa sạch mồ hôi trên cơ thể. một loạt động tác liên tiếp Vương Hủ ngay cả liếc cũng không cho Tân Nô một cái.

Nàng biết rõ hắn tức giận, hơn nữa hỏa khí không phải bình thường.

Nàng mấp máy miệng, chủ động tiến đến cầm khăn từ tay tì nữ, đến lau bọt nước trên người Vương Hủ, sau đó dùng khăn lớn lau mái tóc dài ướt sũng của hắn.

Vương Hủ cũng không nhìn nàng, thuận thế ngồi trên ghế âm thanh lạnh lùng nói: “Có thuận lợi kiếm đủ 100 văn tiền?”

Tân Nô rũ mi, vừa lau tóc cho hắn vừa nói: “Chỉ buôn bán lời 60 văn, còn thiếu hơn phân nửa...”

Vương Hủ cầm viên ngọc trên bàn, nhẹ nhàng di chuyển trong lòng bàn tay, lạnh giọng nói: “không phải nói, không kiếm đủ thì tới nơi hoang dã ngủ sao? Còn có mặt mũi trở về?”

Tân Nô cũng không nói chuyện, trì hoãn động tác lau tóc, nói: “Nô nhi thụ giáo, đã biết sai rồi...”

Vương Hủ ngược lại có vẻ kinh ngạc liếc mắt nhìn Tân Nô, khóe miệng vẫn giữ nụ cười lạnh: “Hừm, tiếp thu thế nào?”

“Lần này gia chủ lịch lãm rèn luyện, không phải muốn để Tân Nô hiểu rõ ”Thất phu vô tội hoài bích kì tội” sao?” Là người thương nhân, không phải là chỉ biết vợ vét của cải mà phải làm thế nào sau khi có tài phú có thể an toàn nơi loạn thế. Bằng không sẽ giống Đào Chu Công, tan nát cửa nhà mang theo thê tử vội vàng trốn khỏi nước Sở sao? Hôm nay Tân Nô chỉ chú trọng kiếm tiền mà không tính cách né tránh tiểu nhân ghen ghét, cho nên gây ra hiểm họa, đó là thiếu kinh nghiệm, nguyên nhân do không chuẩn bị, mà gia chủ rủ lòng thương sai Tử Hổ cứu Tân Nô...”

Tân Nô không đề cập tới việc Vương Hủ thăm dò chính mình, giống như đệ tử bình thường cung kính trần thuật nhận thức thực tế của bản thân.

Vương Hủ sao không hiểu ý nàng. Nhớ tiểu nữ oa ngày nào tất cả cảm xúc đều biểu lộ trên mặt, hôm nay ngược lại biết giả dối lươn lẹo rồi.

Khóe mắt hắt giật giật, giận quá hóa cười, duỗi tay nắm chặt tay nàng đang lau tóc cho mình nói: “Như vậy, nàng đã nghĩ tới phương pháp nào có thể bảo vệ tính mạng và tiền tài?”

Tân Nô nhớ lại lúc ở trong cốc, cùng đám đám môn sinh quý biến khoa môi múa mép, lẫn lộn không biết xấu hổ, da mặt cũng dày thêm vài phần nói: “Tất nhiên là quy thuận dưới trướng người, được che chở toàn bộ, có được tài vật lớn mà không lo tính mạng...”

Lời nhỉnh nọt này có thể nói tuyệt đối không phải Tân Tử dạy cho nữ nhi. Khóe mắt Vương Hủ khê nhếch, nói: “Thiên hạ có người như vậy?”

Tân Nô mấp máy miệng thấp giọng nói: “Hôm nay...vô tình thấy gia chủ, ra tay có lực, tay vung liềm đao, tay bó cổ tranh, sao... há có thể e ngại mấy kẻ ăn chơi thôn dã?”

Vương Hủ cười lạnh ra tiếng: “Sao? Vì 100 văn tiền, còn cần ta ngồi với nàng ở ven đường bán nước giải khát sao? Có muốn sĩ khanh các nước đều xuất động, giúp nàng gánh nước đốn củi?”

Tân Nô giả bộ không biết hấn trào phúng nói: “Ta...Dùng chính lợi nhuận của mình mua vải gai, trước đó mấy ngày trông thấy nhi tử của giám sát nước Triệu mặc y phục rất khác biệt, lên núi cưỡi ngựa đều rất thuận tiện, chod ù tuổi tác lớn hơn chút, mặc vào cũng sẽ trẻ ra vài tuổi... Nếu gia chủ không chê nô nhi tay chân thô kệch, ta may giúp người một bộ, được không?”

Mặt Vương Hủ đen lại, gương mặt chìm trong bóng tối không rõ nét mặt. Lỗi đời như hấn sao không biết thiếu nữ trước mắt này đang tận lực nhỉnh nọt hấn? Đáng ghét là trong lời nói nàng còn dám âm thầm trào phúng Quỷ Cốc Tử hấn không trẻ bằng gã thư sinh non choẹt viết thơ tình vớ vẩn?

Phạm phải sai lầm, thấp thỏm lo âu tới nhận tội, nhưng không cam lòng, còn dám lươn lẹo.

Việc đền bù này không thấy được mấy phần thật tình, nếu là kẻ khác mà nói lời này... Vương Hủ cũng không thêm biến sắc, đuối thẳng kẻ xu nịnh sai lệch này ra khỏi cửa!

Sau đó sẽ kiểm trăm ngàn biện pháp sắp xếp bố trí sửa trị kẻ cuồng đồ khẩu thị tâm phi...

Thế nhưng mà...người quỳ bên cạnh hấn, nhỏ nhẹ mềm mại nhu thuận nhỉnh nọt hấn, lại là nàng đấy.

Tuy cố gắng kiềm chế, tận lực mĩa mai nhưng không che hết được sợ hãi trong mắt, loại cảm xúc lộ ra ngoài này lại để cho đáy lòng hấn mềm đi, cơn giận tan hơn phân nửa.

Nhất thời Vương Hủ cũng không biết đến tốt cùng là muốn mạnh mẽ trách mắng tiền nha đầu bướng bỉnh ngu ngốc, hay là tận tình yêu thương tiểu đồ nhu thuận mềm mại trước mắt?

đang nói chuyện bỗng bụng Tân Nô kêu lên ùng ục, khó trách cả ngày hôm nay nàng không ăn uống, dạ dày làm sao mà chịu nổi chẳng kêu lên?

Lúc này những nô tài trong nội viện cũng bị đuối lui, chỉ còn hai người bọn họ.

Vương Hủ liếc nhìn đôi má ửng đỏ của Tân Nô, đứng lên nói: “Cởi y phục cho ta.”

Tân Nô chỉ có thể nửa quỳ trên chiếu, rũ mắt giúp hấn cởi y phục.

Vương Hủ vẫn chưa nguôi tức giận, dứt khoát không mặc y phục, đứng dậy đi ra mái hiên lấy một miếng thịt lợn rừng, sau đó cắt nhỏ nướng trên than, đợi lúc thịt chảy mỡ, mới kẹp vào bánh mì tỳ nữ đã bưng lên từ sớm.

Loại phương pháp ăn này giống như bữa nhẹ, bánh mì ngọt cùng với thịt ướp chút muối thô, mùi vị quả thật là tốt đỉnh!

Tân Nô ăn vài miếng lớn, đợi lấp dần dạ dày mới chú ý quan sát xung quanh, phát hiện tiểu viện giống như những nhà nông bình thường, dưới chân đá vụn sắp xếp bài trí, hiển nhiên là bất quáai trợn, những...đá vụn kia khảm sâu trên mặt đất, niên đại cũng rất xa.

Mà trên mấy viên đá khảm nạm dù có rêu xanh phủ mờ cũng vẫn đọc được hàng chữ chính là bút lực của Vương Hủ...

Vương Hủ ở sân nhỏ, trông thanh thần tự tại hơn cả thư phòng Quý Cốc, vẻ mặt bụng lòng thần sắc thoải mái khiến hắn trông bình dị gần gũi không ít...

Đáng tiếc gia chủ bình dị gần gũi ấy, lại không có ý định thương tiếc ái đồ hiếu thuận hiếu chuyện nghe lời rồi.

Đợi lúc Tân Nô ăn xong hai cái bánh kẹp, Vương Hủ một bên mặc y phục, một bên mở miệng nói: “Nàng đã là đệ tử của Quý Cốc, nói quy củ, thì phải tuân thủ, đi! Cuốn chăn, mềm ra ngủ ngoài cánh đồng!”

Tân Nô im lặng một hồi, giữ lễ tiết đứng dậy lùi ra.

Kết quả như vậy đối với Tân Nô thật sự quá tốt. Vốn cho sẽ chịu gió táp mưa rào, không nghĩ tới nàng chủ động nhận lỗi, hắn lại nhẹ nhàng bỏ qua.

Thầm thở dài một hơi, trong lòng buồn bực vô cớ. Những lời vừa rồi thật thật giả giả, có thể là cảm nhận thật trong nội tâm nàng. Con người giống như dây leo, bám vào đại thụ mà sinh trưởng, nếu không có quyền lực to lớn, hoặc vương hầu phụ trợ, cho dù tài phú lớn thế nào, cũng chỉ rước họa vào thân!

Nghĩ tới tương lai Tân Nô không khỏi sinh ra vài phần mê mang không rõ.

Lúc nàng ôm chăn mềm tới sườn núi ngoại viện, trải chăn, mềm xong, nằm xuống trải nghiệm cảnh màn trời chiếu đất, nhất thời phát hiện bầu trời đêm lại đẹp như vậy.

Chỉ là ban ngày có người chết nằm trên người mình, lúc này ở nơi hoang dã tối mịt, xa xa truyền đến từng tiếng sói tru, không tránh khỏi sợ hãi trong lòng.

Tân Nô đứng dậy chuẩn bị tìm một viên đá lớn phòng thân. Nhưng vừa đứng dậy lại phát giác có một bóng đen đằng sau lưng, rất nhanh từ sau ôm chặt lấy nàng.

Tân Nô vốn lo sợ, đột nhiên bị tập kích, lập tức kêu lên, đồng thời nhanh chóng dùng sức muốn thoát khỏi trói buộc.

Đáng tiếc còn chưa kêu ra tiếng, cái miệng nhỏ đã bị bàn tay lớn che lại, một giây sau cả người bị ngã xuống nệm mềm mại.

Đợi lúc cơ người lại, một mùi hương thơm mát đáp úp tới, nhận thấy lồng ngực đang ôm mình vô cùng quen thuộc.

Thấy Tân Nô nhận ra mình, ngừng giây dựa, bóng đen mới chậm rãi buông lỏng hơi thở đàn hương từ miệng tỏa ra: “Nghe nói Nô nhi muốn trải nghiệm cuộc sống nơi hoang dã, ban đêm nằm chán, rảnh tới nếm thử một lần.”

37. Chương 37

Đến cùng Tân Nô vẫn còn chút đơn thuần, sau khi nghe lời Vương Hủ nói muốn thử một lần, đầu óc nghĩ tới nơi này không có đồ dùng may vá phải làm sao thử?

Thế nhưng tiếp tới nhìn vẻ mặt tràn đầy tà khí của Vương Hủ, nhất thời kịp phản ứng, trừng mắt nhìn hắn, một hồi lâu mới nói: “Trong đêm gió mát, kính xin gia chủ về nghỉ ngơi, miễn cho cảm lạnh khiến nô tì phạm sai lầm.”

Vương Hủ dùng tay điểm nhẹ môi anh đào: “Chính là ở chỗ này...thụ giáo, nếm hương thơm, tất cả đều là là mùi vị sơn dã!”

Có lẽ lúc trước Tân Nô chịu nhận lỗi có tác dụng, lúc này Vương Hủ không còn tức giận. Trong màn đêm hắc cõi bỏ những trang nghiêm đứng đắn ban ngày, trở thành kẻ ngang tàng vô lại.

Khi Tân Nô bị đuổi ra khỏi phòng đã tắm bằng nước ấm, bởi sợ gió đêm lạnh nên đổi y phục khá dày, cổ áo bị xoắn lên mùi thơm da thịt ngọt ngào tỏa ra khiến say lòng người.

Gia chủ tu bổ phòng đến trưa, lúc này toàn thân tỏa nhiệt, tuyệt nhiên không sợ gió lạnh nơi đồng hoang.

hắn vừa mút cổ nàng vừa cười khê: “Có nữ nhân tướng mạo xinh đẹp, gặp gỡ bất ngờ trên cỏ thơm...Quả nhiên Nô nhi chú ý công tử nhà giám sát nước Triệu, nhớ rõ y phục hắc phong nhã, đương nhiên cũng nhớ sâu ý cảnh ‘thảo phiên lãng dững’ trong thơ tình, nếu ghét bỏ cỏ nơi này không đủ cao để thân mật, có muốn đổi nơi khác?”

Tân Nô không muốn cãi nhau với hắc, quả thật vừa rồi bị hắc dọa, nỗi khiếp sợ trong rừng buổi chiều vẫn còn chưa tiêu tán, giờ hắc lại bày ra dáng vẻ vô lại trên cỏ nàng, trong đêm khuya gió lạnh cảm xúc chợt dâng, nước mắt không nhịn được lăn xuống.

Vương Hủ đang hôn nàng bỗng nhiên bờ môi cảm nhận được vị mặn ấm của nước mắt thoáng khựng lại.

Tân Nô không biết vì sao nằm trong lòng ngực hắc nàng lại tủi thân muốn rơi nước mắt, nhanh chóng lau đi, cố nén nức nở nói: “Gió cát thổi, nhất thời rơi lệ...”

Vương Hủ lặng im một hồi, ngừng hành động khinh bạc, lật người ôm nàng lên, giữ chặt trong lồng ngực rộng lớn của mình, giống như trấn an nỗi sợ hãi ban ngày, dùng tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng...

Hai người nhất thời im lặng nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Mới rồi là hoảng hốt vì ở nơi hoang dã, mặc dù biết trời đêm đẹp nhưng không có lòng thương thức. Bây giờ tiếng sói tru đã ngừng, bên cạnh có người mặc dù không lương thiện, nhưng cảm giác ấm áp lại vô cùng quen thuộc, lúc trước Vương Hủ cũng từng nằm trên thảm cỏ ngựa đầu ngắm bầu trời đêm tự xem huyền cơ, chỉ là quá lâu, dường như có chút không nhớ nổi...

Đáng tiếc đôi nam nữ lúc này nằm trên thảm cỏ nơi hoang dã đã sớm vượt qua tuổi ngây thơ, sao có thể chỉ đơn thuần thưởng thức cảnh đêm như vậy?

Đợi lúc cảm xúc Tân Nô ổn định, hắc đến cùng vẫn xoay người đặt nàng dưới thân. Chỉ là đã nói kiểm nghiệm bàn tay thô kệch xe chỉ luân kim một mình hắc làm hết, giống như an ủi trẻ nhỏ, dùng đủ những mật ngữ an ủi, khiến cho khung cảnh yên tĩnh nơi cánh đồng nhiều hơn một hồi thở gấp rên rĩ...

Đến rạng sáng, sương sớm dần nặng, lúc này Vương Hủ mới dùng chăn bông bọc Tân Nô toàn thân vô lực về nội viện.

Lúc Tân Nô mơ mơ màng màng tỉnh dậy, Vương Hủ còn chưa tỉnh, ngẩng nhìn bốn phía, đều là gạch mộc tường vôi, nhưng được tu bổ cẩn thận, chứng tỏ phẩm vị gia chủ không tầm thường, thậm chí còn tỉ mỉ dán từng mảnh trúc phiến, bên trong phòng gia cụ đều là tre, ánh nắng sớm rơi vào, nhìn thật sự trang nhã, đây là khung cảnh Tân Nô không quen thuộc.

Nhưng hôm qua khi nhìn trận bát quái ngày sân còn có bút tích Vương Hủ, không khó đoán ra đây là khu nhà cũ của Vương Hủ khi nhỏ.

Căn bản Tân Nô không nghĩ tới Vương Hủ vậy mà cũng có quê quán. Hơn nữa trước kia nghĩ hẳn xuất thân thấp kém, nhưng một hài tử gia đình nghèo hèn làm sao có thể thiết kế bát quái trận? Mà mẫu thân Vương Hủ am hiểu tròng lan nhất định cũng không phải tục nhân.

Nhưng Vương Hủ tuổi nhỏ đã tiếp nhận giáo dưỡng, vì sao lúc trước không tìm nơi nương tựa làm đồ đệ của phụ thân, hết lần này tới lần khác đi làm nô bộc thấp hèn?

Lúc tế bái phần mộ phụ thân, Vương Hủ cũng không đi cùng, chỉ đứng bên sườn núi, có Khải Nhi và Tử Hổ làm bạn với nàng tới bái kiến.

Sáng sớm Tân Nô đã chuẩn bị xong đầy đủ thư tịch cho phụ thân còn có sách mà vương nước Ngụy đồng ý biên soạn, xem như chết cũng vinh quang.

Đốt xong thư tịch, Tân Nô đứng dậy, không khỏi nhìn phần mộ bên cạnh kia, bia mộ mờ mờ không nhìn ra cái gì. Cũng không biết là người phương nào làm bạn với phụ thân nơi cửu tuyền? Có phải phụ thân nhớ mẫu thân ngày đêm không thể ngủ yên? Nếu như được, nàng cũng muốn dời phần mộ mẫu thân đến nơi này, ít nhất cũng khiến phu thê đoàn viên, không chia lìa.

Lúc từ trên núi xuống từ xa nàng nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Vương Hủ đứng lẻ loi cô độc ở bờ sông. Mặt hướng về phía bờ sông cuộn cuộn nước, chẳng biết sao thấy có chút cô đơn tiêu điều.

Cho tới lúc nàng tới gần, Vương Hủ mới chậm rãi quay người, trên mặt không chút vui vẻ, thản nhiên nói: “đi thôi.”

Tân Nô theo hẳn lên xe ngựa, suy nghĩ làm thế nào đề cập việc dời phần mộ mẫu thân tới đây.

Nàng nhìn Vương Hủ đang nhắm mắt dưỡng thần, nam nhân này gần đây khá dễ nói chuyện, nếu là mở miệng nói... chuyện nhỏ này có thể đồng ý đấy.

Nhưng khi nàng lắp bắp nói ra thỉnh cầu của mình, Vương Hủ đang nhắm hai mắt sắc mặt trở nên khó chịu, cằm căng cứng, lông mi đen dày lay động, lúc hẳn mở mắt ra, gương mặt anh tuấn tràn đầy vẻ châm chọc: “Lúc trước mẫu thân nàng bỏ trốn, hợp với Tân Tử. Sống, cũng không phải là chính thức gả vào Tân gia, nữ nhân không danh không phận có tư cách gì tiến vào mộ phần Tân gia? Nàng đã từng hỏi qua những tộc nhân khác có bằng lòng cho nữ nhân như vậy tiến vào làm dơ bẩn phong thủy?”

Lời này quả thật gay gắt vô cùng. Nhưng lúc trước thật sự mẫu thân không được vào gia phả của tộc, đây cũng là nỗi canh cánh trong lòng người cho tới lúc mất. Nhưng đến cùng Vương Hủ đứng ở lập trường gì mà nói những lời đáng ghét phán xét mẫu thân nàng? Ngược lại giống như hẳn là tộc trưởng cầm quyền ở Tân gia?

Tân Nô tức giận hai tay xiết chặt đứng dậy cao giọng nói: “Phụ thân yêu thương mẫu thân, lúc trước tuy trưởng bối cản trở không được trưởng bối chứng kiến, nhưng phụ thân chỉ có mình mẫu thân, sao không thể ở cạnh làm bạn với phụ thân? Nương của ta khi còn sống có đắc tội gì với Vương Hủ người, mà hai mẫu nữ chúng ta lại bị người vô duyên vô cớ dùng lời lẽ chà đạp!”

Tân Nô phẫn nộ lên án lại khiến không khí trong xe ngựa tĩnh lặng. Vương Hủ không nói thêm gì nữa, lồng ngực phập phồng tiết lộ lúc này hẳn đang áp chế lửa giận.

Nàng hít một hơi thật sâu, rót cuộc hỏi ra nghi vấn trong lòng mấy ngày nay: “Người giống như không thích phụ mẫu ta, lại lớn lên ở chỗ này, là vì trước đó người biết bọn họ sao?”

Vương Hủ lần nữa mở mắt, lạnh lùng nhìn nàng một cái, lúc lâu mới lên tiếng: “Ta nghèo hèn làm sao có thể biết phụ thân nàng danh tiếng hiển hách? Hôm qua nàng không qua kiểm nghiệm, giờ có tư cách yêu cầu ta sao? một hồi chúng ta vào trong thành, thuận tiện kiểm tra sản nghiệp Quý Cốc, mang sách hay rương, chăm chú học tập, miễn cho ra ngoài cốc du đăng một vòng, nửa chút tiền đồ cũng không học xong!”

Bị hẳn vô duyên vô cớ khiển trách lần nữa, Tân Nô tức giận lồng ngực có chút đau. Ngày trước, dù trong lòng phiền muộn ngồi một lúc cũng có thể tự mình tiên tán, nhưng mà hôm nay Vương Hủ sỉ nhục mẫu thân nàng, chuyện này khó có thể giải quyết, liền ngồi trong góc xe yên lặng hờn dỗi. Cho dù xe ngựa vào thành, ngoài xe ồn ào náo nhiệt cũng không thềm nhìn một cái.

Nhưng Vương Hủ rốt cuộc là tu tập công phu dưỡng khí của đạo gia, một lát sau tự vung màn xe, nhìn như bình thường kể về những việc mới lạ bên ngoài cho Tân Nô nghe.

Tân Nô mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, mí mắt cũng không thèm nhích một cái.

Như vậy một lát, Vương Hủ không nói thêm gì nữa. Vốn hắn không phải loại thích dỗi người khác, gia chủ Quỷ cốc, cho tới bây giờ đều là người khác tới nịnh nọt hắn đấy, cần gì phải tự hạ thân phận đi dỗi một tư nô không hiểu chuyện?

“đi chợ phía Tây!” Đột nhiên hắn nói với xa phu. Lúc xe ngựa tiến vào phiên chợ náo nhiệt, Vương Hủ nắm cổ tay nàng kéo tới cạnh cửa xe, chỉ một đám nam nữ mặc y phục rách nát nói: “Tùy tiện dùng nàng để đổi một người nào đó, cũng kính cần nghe lời hơn nàng gấp trăm lần.”

Lần này Tân Nô ngược lại ngược mắt xem.

Đám nam nữ này đều bị dây thừng trói lại một chỗ, y phục trên người dơ bẩn rách rưới nhưng có thể nhìn ra chất liệu không tệ, thoáng nhìn giữa lông mày cũng rõ không phải nông dân thô bỉ.

Hóa ra bọn họ đi qua phiên chợ buôn bán nô lệ. Ở đây tụ tập rất nhiều những người bán người mua.

Những... người nô bộc này, là tù binh bắt được trên chiến trường, còn có người bị hoạch tội. Cho dù từng xuất thân hiển hách, bị môn khách thông đồng phản bội hàm oan chiếm gia sản mà cách chức thành nô bộc cũng có khối người.

Trong đây cũng có chư hầu tặc tử, thậm chí những hành vi phạm tội xấu xa cũng rất nhiều.

Thỉnh thoảng có người mang tư nô trong phủ tới chợ phía Tây đổi lấy súc vật trâu ngựa mình thích.

Lấy vật đổi vật là chuyện không thiếu trong thành, cũng là con đường riêng.

Phần đông nô lệ, nhất là nữ tử dung mạo xinh đẹp rất được hoan nghênh, thỉnh thoảng có thể trông thấy ba đến năm người cầm hoa y phục xúm lại bình phẩm từ đầu đến chân một thiếu nữ đang lạnh run rẩy, còn tùy tiện đưa tay sờ mó thân thể nàng ta, nếu hài lòng, thỏa thuận tiền xong, sẽ đưa nô bộc tới quan phủ, ghi lại danh tính nô lệ và hành vi phạm tội, rồi người mua ấn con dấu viết danh tự là giao dịch xong.

một màn trước mắt khiến Tân Nô run rẩy lợi hại hơn, nhưng lần này không phải tức giận mà sợ hãi. không ai có thể rõ ràng hơn nàng, lúc này nhìn những người y phục hoa lệ trên đường, nàng cảm nhận thiếu nữ kia giống như là vật tế thấp thỏm sợ hãi không yên.

Đó là một biến đổi lớn từ bàng hoàng hoảng hốt không nơi nương tựa rơi vào tận cùng tuyệt vọng.

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn Vương Hủ, gương mặt hắn như băng tuyết lạnh khốc vô tình. Phảng phất như ám áp mấy ngày trước đây đều là giả dối, ở đây nơi phiên chợ buôn người này biến mất không còn tăm hơi.

Những phiến muộn ảm ức lúc trước tại nơi này tan thành mây khói.

Bờ môi nàng run rẩy, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu thấp giọng nói: “Gia chủ, là nô nhi sai rồi, xin đừng bán ta đi...”

Vương Hủ chậm rãi buông màn xuống, âm trầm nhìn nàng một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Khi nào nói muốn bán nàng? Tính tình nàng như vậy, không cho người khác sắc mặt, đã là tốt rồi.”

38. Chương 38

Đáy mắt Tân Nô lóe lên sợ hãi khiến Vương Hủ tức giận, nhưng lần này hắn không chế cảm xúc rất nhanh, sau khi hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng giữ tay nàng lại, lại im lặng một lúc giống như an ủi: “không phải cố ý kéo nàng tới xem những cái này, trong chợ phía Tây có mã thương của Quỷ Cốc, gần đây có một toán ngựa mới, rất nhiều khách nhân tới định giá, lát nữa nàng nói ít nghe nhiều, học hỏi thêm một chút...”

nói xong dẫn đầu xuống xe ngựa.

Tân Nô ổn định cảm xúc, cũng theo sát phía sau xuống xe ngựa.

Thành trì này giáp với nước Ngụy, nước Tề nước Triệu, bình thường thương nhân ba nước vãng lai không ngừng, là địa điểm then chốt. Lần này kiếm được đám ngựa hiếm có, nên những người có tiền bạc của ba nước tranh nhau tới chọn mua.

Trong lúc nhất thời đường phố bị đoàn xe ngựa xa hoa làm tắc. Những... tiểu thương mua bán ngựa cũng bị ép dời ra khu vực khác.

Hôm qua Tân Nô nhờ người kiếm một bộ y quan nên hôm nay Vương Hủ sai người chuẩn bị cho nàng một bộ trang phục người Hồ.

Mặc dù có nhiều người mặc trang phục người Hồ cưỡi ngựa bán cung, nhưng nữ tử mặc trang phục người Hồ rất ít.

Tân Nô dáng người thon thả mảnh mai, mặc trang phục người Hồ óc một phong thái hiên ngang oai hùng, mà mái tóc dài cũng dùng dây da hươu buộc cao lên đỉnh đầu.

Ban ngày trời nóng, Tân Nô cảm thấy oi bức dứt khoát không đội mũ sa, bóng hình xinh đẹp vừa xuống xe ngựa, bốn phía bỗng yên tĩnh, người qua đường thấy thiếu nữ xinh đẹp bất phàm kinh ngạc trợn trừng mắt nhìn không di chuyển bước chân. Phiên chợ vốn đông đúc càng có dấu hiệu bạo động.

Vương Hủ đang đi trước vài bước, đột nhiên vòng trở lại, lấy ra một chiếc khăn lụa nhỏ gấp thành hình tam giác buộc lên mặt nàng, nhẹ nhàng nói: “một lát về thì cởi ra.”

Tân Nô cũng biết mình rất đẹp cho nên thâm ảo nào, dung mạo được di truyền từ mẫu thân quả thật phiền phức.

Nàng bước mấy bước thì trông thấy bảng hiệu bằng gỗ sam khá nổi bật, trên đó khắc hai chữ “Phi Liêm” rất to.

Phi Liêm là truyền thuyết Phong Thần, với tư cách là mã thương, dám dùng chiêu bài này, quả thật là khẩu khí lớn.

Quý Cốc Tử cũng không giống người bình thường đi cửa chính, dưới sự dẫn dắt của lão bộc, theo hành lang gấp khúc tới hậu viện.

Lúc ngồi xuống bàn tiệc ở chính sảnh, không bao lâu, một người mập mạp tướng mạo xấu xí một đường thở hổn hển chạy tới: “A... Phía trước sảnh... Chậm trễ, còn... Kính xin ân sư thứ tội!”

Người đàn ông mập lùn này vì chạy quá gấp, toàn bộ sau lưng áo ướt đầm, nói một câu thở một câu, thật sự là khiến người không nở trách mắng.

Hình như Vương Hủ khá thích người này, mỉm cười đưa hắn một li trà nói: “Ta chỉ là về quê tế tổ, nhân tiện tới nơi này nhìn, không cần quá câu nệ cấp bậc lễ nghĩa, người nhiều việc, cứ đi ra trước lo liệu!”

Nam tử mập lùn không dám, vội vàng nói: “Cũng đã bàn giao cho người dưới, hiếm khi ân sư tới, Úc tất nhiên phải phục thị bên cạnh người.”

Kính cẩn như vậy, Vương Hủ tất nhiên là thích, hắn lúc này mới xoay đầu lại, nói với Tân Nô: “hắn gọi là Tôn Úc, tổ tiên chính là Tôn Dương kì tài huấn luyện ngựa đấy!”

Tân Nô nghe xong hai mắt trừng lớn. Tôn Dương? Vị đó không phải là người xưng “Bá Nhạc” khai tông truyền kì thiên lí mã sao?

Truyền kì về Bá Nhạc thuở nhỏ nàng từng nghe phụ thân giảng qua, vị này người Tần vô sự tự thông lĩnh ngộ đến tinh túy của “Đạo”, khiến một môn vốn là kĩ nghệ tầm thường đạt tới đỉnh cao, thật là khiến lòng người tôn kính. Chưa từng nghĩ tới vị nam tử thấp béo này chính là hậu nhân Bá Nhạc!

Mặt Tân Nô che lụa mỏng, nhưng vẻ mềm mại khó dấu, cẩn thận nhìn cũng có thể đoán ra là một giai nhân tuyệt sắc.

Có thể Tôn Úc chính là nhất mạch của Tôn gia truyền kì si mê ngựa, vượt quá cả mê nhân, lúc này đây bên cạnh ân sư là một giai nhân xinh đẹp, hắc cũng chỉ đánh giá một phen, cảm thấy tiếc nuối vì vị này mặc trang phục nữ tử người Hồ, chân tuy dài nhưng dáng vẻ khá thấp, bàn chân không đủ to, chạy chắc không nhanh đâu!

Nhưng ân sư cố ý giới thiệu hẳn cho nàng, đủ thấy cô gái này cũng là một kì tài bên ân sư. Lập tức kính cẩn mà thi lễ với nàng.

Vương Hủ uống một ngụm sữa đậu nành ấm, mở miệng nói: “Nghe nói bên ngoài vì toán ngựa mới mà tranh chấp không ngớt, muốn đánh nhau?”

Vừa nhắc tới ngựa, hai mắt Tôn Úc sáng ngời, người cũng thẳng hơn, hưng phấn nói: “Ân sư, người có chỗ không biết, đám ngựa lần này phải nói là cực phẩm, ngựa ở nước Tần vốn xuất chúng, Kinh Thi có câu: “Kỳ lưu thị trung, qua lý thị tham” thế nhân điên cuồng chạy theo ngựa tốt. Nhưng nhóm ngựa nước Tần này tổng cộng có 8 con, lai giống cùng ngựa biên cảnh người Hồ, mỗi con đều cao lớn anh tuấn, hai lỗ tai như trúc gọt, mắt sáng có thần, đều là tuấn mã ngày đi nghìn dặm, hiếm thấy đó...”

Vương Hủ thấy cao đồ yêu ngựa thành si thao thao bất tuyệt không ngừng, lập tức mỉm cười cắt đứt lời hẳn, hỏi: “Tôi mua ngựa là người phương nào?”

Tôn Úc sực tỉnh thấy mình quá trớn, nhỏ giọng nói: “Ngụy, Triệu, Tề ba nước phái đặc sứ tới, không tiếc số tiền lớn, muốn... mua hết tuấn mã, một con cũng không để lại cho hai nước khác.”

Vương Hủ gật nhẹ, nói: “Tân Nô, nàng cùng Tôn Úc tới sảnh xem... Tôn Úc, chuyện bán ngựa này giao cho nàng xử lí, người và mọi người đều nghe theo nàng sắp xếp...”

Tôn Úc từ trước tới giờ luôn nghe theo lời vi sư. Cho nên không hoài nghi sao ân sư lại để nàng ra dàn xếp mua bán.

Nhưng Tân Nô biết sức mình, nghe xong lòng hoảng hốt.

Thế nhân đều biết ngựa là vật quý. Lương thảo một năm chăm ngựa đủ để nuôi sống một gia đình bình thường trong một năm. Cho nên không phải là người có thân phận sẽ không đi mua ngựa. Mà Tôn Úc nói ngựa này rất hiếm, quả thật giá trị vạn kim!

Nhưng Vương Hủ lại thoải mái nói để nàng tùy tiện xử lí giao dịch vạn kim... Cái này không thể so với việc kiếm 100 văn tiền.

“Gia chủ... Tuy ngài tài phú địch quốc, nhưng giao khảo nghiệm này cho Tân Nô, không khỏi quá mức?”

Nghe Tân Nô nhỏ giọng nói thầm, Vương Hủ vung tay áo, tay lăn ngọc thiên nói: “không phải hôm qua nô nhi đã lĩnh ngộ đạo lý của thương nhân sao? Hôm nay dựa vào kinh nghiệm hôm qua mà làm đi...”

Nhưng lần này, Vương Hủ nổi chút lòng thương xót, không nói số tiền sinh ý, cũng không nói sẽ xử phạt nàng.

Nàng đành phải đứng dậy theo Tôn Úc ra ngoài sảnh, lúc này Tân Nô phát hiện, cái khó không phải là bán ngựa, mà làm sao có thể đuổi ba vị quyền quý muốn mua ngựa này.

Người đến mua ngựa của nước Ngụy chính là chủ quản kho lúa Tư Đồ Cơ Phủ, còn có đại tướng quân Bàng Quyên, môn khách Lý Mục. Cả hai khí thế áp người, giống như vừa khải chiến, ép đám người nước Triệu nước Tề tức giận bực tức ngồi một bên.

Cơ Phủ đang bối rối, thấy Tôn Úc đến, liền cao giọng nói: “Nay dâng tặng thiên lý mã cho Ngụy Vương, kính xin nhanh chóng mang tuấn mã giao cho thủ hạ, để ta sớm phục mệnh với Đại Vương!”

Tôn Úc khẽ mỉm cười nói: “Ta chỉ là tiểu nhị thay mặt cho chủ nhân thôi, nhóm ngựa lần này rất hiếm, tiểu nhân không thể làm chủ, chủ nhân đặc biệt sai tân cơ tới đây chủ trì.”

nói xong kính cẩn mời Tân Nô đi vào.

Giao dịch giá vạn kim, lại giao cho một tiểu cô nương, thật sự khiến đám quyền quý ở đây động tâm.

Tân Nô cảm giác được toàn bộ ánh mắt mọi người trong sảnh đều rơi trên người mình, hít sâu một hơi, vung vàng bước tới. Thi lễ với từng người mua của ba nước, sau đó ngồi xuống bàn, nhỏ giọng nói: “Dem giá mua của ba nước ra cho ta.”

Tôn Úc vội vàng cầm thẻ tre, đưa cho ba nước để họ ghi giá.

Lúc Tân Nô cầm thẻ tre phát hiện nước Tề ra giá cao nhất, giá khiến người phải để tâm. Nước Triệu giá cao thứ hai. Về phần nước Ngụy, giá quá thấp khiến người ghen hòng nhìn trôn trối. Cứ theo giá cả thì số tiền này chỉ mua nổi mấy con ngựa già chậm mà thôi.

Đáng lẽ ra giá như vậy không có gì phải chần chừ, từ xưa giá cao thì được, cứ đem ngựa cho nước Tề là tốt rồi.

Nhưng lúc đưa nàng ra ngoài sảnh, Tôn Úc đã giảng giải mấu chốt cho nàng. Hóa ra nước Ngụy đưa đến hai người, tuyên bố Ngụy Vương vừa đưa ra chế pháp: Quân dụng vật tư, phải ưu tiên bán cho vương gia nước Ngụy, nếu Ngụy Vương không cần mới có thể trao tay cho nước khác hoặc tư nhân. Người nào chống lại, thì dùng ngoạt hình(chặt chân hình phạt tàn khốc thời xưa).

Chế pháp đề người như vậy, cho dù sứ giả Ngụy ra giá thấp nhất, cũng chỉ đành ngậm ngùi bán phá giá, nếu không cứ xác định hai chân bị chặt bỏ!”

Tân Nô nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của Lý Mục, lại nhìn tiểu thương buôn bán ngựa xung quanh thăm lắc đầu, trong lòng thầm chửi Vương Hủ.

hắn nói để nàng dùng kinh nghiệm bán nước mơ để lĩnh ngộ xử lí mua bán lớn thời loạn thế...

Tân Nô không nói gì, sống lưng thẳng tắp, yên lặng suy nghĩ.

Lý Mục đứng đó chờ không kiên nhẫn lớn giọng nói: “Chỉ là một nữ tử trẻ tuổi, dáng vẻ như vậy chắc sợ không nói ra lời, sao dám đưa ra quyết định, gọi chủ nhân của các người ra! Miễn cho chậm trễ thời gian của chúng ta...”

Tân Nô lạnh lùng nhìn hắn, ở bên cạnh Vương Hủ khá lâu, cũng nhiễm chút thần thái thanh cao uy nghiêm của Quỷ Cốc Tử, ánh mắt này khiến Lý Mục ghen lời, một lát sau mới nói: “Thành trì này thuộc phạm vi nước Ngụy, tất nhiên là phải tuân phủ pháp lệnh, Ngụy Vương ra lệnh người nào dám không tuân tử, ngựa này tất nhiên phải bán cho Ngụy Vương!”

Lời vừa nói ra, Tôn Úc im lặng lắc đầu, sứ giả hai nước Tề Triệu tức giận đến mức dậm chân, quay người muốn đi, nhìn thấy Lý Mục mặt mày vênh vao, đắc ý cười ha ha.

Đúng lúc này, Tân Nô lại mở miệng nói: “Hai khách quý nước Tề Triệu tạm dừng bước, hai người đường xa mà đến, các người mang một con ngựa tới cho khách quý nhìn một cái, cũng coi như không đi một chuyến uống công.”

không lâu sau, tiểu nhị dắt một con tuần mã tới. Quả thật vật báu khó tìm, dưới ánh mặt trời lông hắc mã đen bóng khỏe khoắn hấp dẫn ánh nhìn mọi người.

Cơ Phủ nhìn tuần mã tư thế oai hùng, nội tâm càng vui mừng. Ngụy Vương yêu tuần mã, đã ra giá vạn kim, nhưng Bàng Quyên và môn khách Lý Mục nói như vậy, dựa vào khe hở của chế pháp mới, dùng giá thấp... mua được những tuần mã này, phần tiền còn lại tất nhiên là chui vào túi hắn, đúng là lợi đôi đường, cuộc sống thật là thú vị ha ha!

Mà sứ giả hai nước Tề Triệu thấy vậy, càng lắc đầu thở dài, chỉ cảm thấy lỗ mất dịp tốt mua tuần mã, thật sự nuối tiếc vô hạn.

Đúng lúc này, Tân Nô đột nhiên mở miệng nói: “Gọi đồ tể, giết tuần mã này!”

Lời vừa nói xong, thân thể Tôn Úc lung lay sắp đổ, quả thật muốn ngất đi thôi. hắn trừng to mắt thấp giọng nói: “Tân... Tân cơ, chuyện này là thật?”

Tân Nô yên lặng nhìn hắn: “Lời gia chủ nói, Úc đã quên sao?”

Đệ tử Quỷ Cốc, người nào dám quên? Tôn Úc nện tới đỏ bừng mặt, cao giọng nói: “Người tới! Làm thịt tuần mã!”

Người mua của ba nước hai mặt nhìn nhau, một đồ tể thô kệch bước tới, mạnh mẽ đâm một đao vào trái tim ngựa.

Cơ Phủ đau lòng che lồng ngực mình, mặt trắng bệch, chỉ vào chớp mũi Tân Nô mà mắng: “Tiện phụ! Sao dám giết tuần mã của Ngụy Vương?”

Tân Nô chậm rãi đứng lên, bình thản nói: “Giá Tư Đồ đưa ra, không phải chỉ đủ mua một con ngựa già sao?”

39. Chương 39

Lời này nói ra rất chặt chẽ. Xương tuần mã to, cơ bắp rắn chắc, sao lại so sánh với ngựa già chạy chậm, gọt thịt từ xương lưng đi, lấy giá Tư Đồ đưa ra cũng là chiếm tiện nghi, còn dư thêm vài cân thịt ngựa, nấu được mấy nồi canh thịt băm đấy!

Ai cũng không thể nói vị Tân cơ này mua bán không phúc hậu.

Nhưng Cơ Phủ sao lại chịu nhận nhân tình như vậy? Tức giận mắng to: “Khá lắm tiện phụ xảo trá! Nếu đáp ứng bán ngựa, nào có đạo lý giết trước mặt? Hôm nay ta phải bắt ngươi, chặt bỏ đầu ngươi trị tội!”

nói xong, liền muốn gọi người bắt Tân Nô. Thế nhưng Tân Nô lại cười lạnh nói: “Từng có quốc quân muốn dùng thiên kim mua thiên lý mã, đau khổ nhiều năm không có được. một tùy tùng thân cận nguyện tìm thiên lý mã. Mất thời gian thật lâu rồi cuộc tìm được, nhưng ngựa đã chết, tùy tùng dùng 500 lượng hoàng kim mua xương cốt thiên lý mã, báo cáo với quốc quân.

Quốc quân giận dữ nói, hần muốn tìm là thiên lý mã còn sống, sao lại dùng 500 lượng hoàng kim mua một con thiên lý mã đã chết?”

Tùy tùng trả lời, thiên lý mã đã chết còn mất 500 lượng hoàng kim, hưởng hồ là ngựa sống? Người trong thiên hạ nhất định cho rằng quốc quân có thành ý mua ngựa, sẽ có người mang thiên lý mã tới. Quả nhiên, chưa đầy một năm, thiên lý mã tới rất nhiều.

Câu chuyện dùng 500 hoàng kim mua xác ngựa đã thành giai thoại, hôm nay Ngụy Vương lại tạo thêm “giai thoại” mới tin tưởng không bao lâu sau, chuyện Ngụy Vương dùng “giá rẻ mua thịt” sẽ được lưu truyền rộng rãi, đến lúc đó hiền danh của Ngụy Vương được truyền bá, tất cả đều là công lao của ngài Tư Đồ đây!”

Nghe xong lời này, Cơ Phủ rung mình một cái. Ngụy Vương rất để ý tới hiền danh, trong lòng cận thần đều biết. Nhưng chuyện hôm nay đã để hai sứ giả Tề Triệu nhìn thấy, nếu xử trị tội nữ tử xảo trá này, khó che lại miệng thiên hạ. Tiếng xấu lan xa, hao tổn uy danh Ngụy Vương, đến lúc đó Ngụy Vương truy cứu, chỉ sợ hần khó tránh khỏi trách nhiệm!”

Sứ thần Triệu và Tề lúc này mới tỉnh người, cười ha ha nói: “Vị mỹ nhân này nói không sai có tình có lý. không nghĩ tới đại quốc Trung Nguyên rộng lớn, làm việc lại bủn xỉn như vậy? Ngụy Vương vì dời đô mà hết bạc sao? rõ ràng là giá tiền chỉ đủ mua ngựa già lại đòi thiên lý mã? Chính là tới mua thịt ngựa thôi!”

Lý Mục ở cạnh đứng ngồi không yên, nhỏ giọng: “Tư Đồ, xem dáng vẻ như vậy, nàng ta cũng không phải dễ đối phó. Nghe nói chủ nhân sau lưng “Phi Liêm” khá thần bí, chẳng những sở hữu toàn bộ mã ý của nước Ngụy, mà việc buôn bán ngựa ở các nước khác cũng nắm quyền,. Hôm nay nếu bắt người phong điểm... chỉ sợ sau này không có ai dám tới nước Ngụy buôn bán ngựa, đến lúc đó...”

Đến lúc đó nhất định Ngụy Vương sẽ mang tiếng xấu, không đón chào lương mã, cổ hần cũng sẽ không còn được yên ổn trên đầu, phú quý không còn...đúng là ngốc mới nghe lời tên họ Lý này. Cơ Phủ tức giận trừng mắt nhìn Lý Mục, không phải do chủ ý cù bấp của thằng nhãi này, hần cần gì vì những... hoàng kim kia mà làm việc ngu xuẩn bạc này?

Nhưng dù sao cũng lăn lộn nhiều năm, da mặt tu luyện đủ dày, mắt thấy sự việc sắp lật mặt, hần vội cười to về mặt thân thiện nói: “Vị mĩ nhân này quả thật gan lớn, khó trách chống đỡ được việc buôn bán lớn như vậy. Ngụy Vương cầu hiền, đây là việc ai ai cũng biết, đối với ngựa tốt càng dụng tâm. Nếu Tân cơ không thỏa mãn với giá ta đưa ra, chỉ cần nói rõ, ta sẽ thêm giá, làm gì tức giận giết ngựa, ảnh hưởng danh tốt của Ngụy Vương?”

Tân Nô cũng mỉm cười nói: “Là thương nhân, cần phải tận tâm thỏa mãn nhu cầu khách, nếu Ngụy Vương muốn mua thịt ngựa, thì cứ nghiên cứu, ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của Vương. Nhưng là thương nhân, luôn hi vọng khách tới mua đều được vui vẻ, hôm nay sứ quân hai nước Triệu Tề đường xa mà tới, cũng khao khát mua tuần mã. Ta không thể bên nặng bên nhẹ, nếu ba vị ra giá hợp lý, ta sẽ đem bảy con còn lại phân ra ba, theo như giá tiền mà bán nhiều ít, người trả giá cao nhất được ba con, còn lại được hai con, nếu có tâm mua tuần mã, tất cả đều là quân tử lời nói đáng giá ngàn vàng, việc phát sinh tại đây chỉ dừng ở nội sảnh, không thể truyền ra bên ngoài, miễn cho hiền danh của các vị quý sứ bị bôi nhọ, không biết các vị định thế nào?”

Quý sứ ba nước hai mặt nhìn nhau, trong lòng không tình nguyện, lại chỉ có thể đồng ý. Thứ nhất hai người nước Ngụy đang nóng lòng mua, thứ hai, vốn hai nước Tề Triệu lỡ dịp mua ngựa tốt, nhưng giờ có thể mua hai con, coi như là có thu hoạch, còn hơn đi một chuyến uống công.

Tất nhiên là cảm kích vạn phần nhìn nữ tử đang ngồi ngay ngắn.

Vì vậy một đám vốn như gà chọi chực đánh nhau rốt cuộc tâm bình khí hòa ngồi xuống thương lượng. Cuối cùng Cơ Phủ đưa giá cao nhất, mua ba con tuần mã, nhưng giá tiền hần đưa ra thậm chí vượt xa số tiền Ngụy Vương đưa, nên phải rút hầu bao bổ khuyết, áp đảo hai nước Triệu Tề, coi như là bảo toàn mặt mũi Ngụy Vương. Nhưng trong lòng thì hậm hực oán thâm.

Mà hai nước Tề Triệu dựa vào giá không quá chênh lệch mua được hai con.

Cuối cùng số ngân lượng bán bảy con ngựa so với giá ban đầu định bán tám con tăng gấp đôi.

Nhưng về mặt Tôn Úc không dấu được sự giận dữ, đi thẳng về nội đường.

Quả nhiên một lát sau trong nội đường, Tôn Úc quỳ rạp xuống đất khóc rống lên: “Ân sư, nữ nhân người mang đến tuy biết tính toán kinh doanh, nhưng lòng dạ quá độc ác, không chớp mắt giết ngay một con tuần mã thiên kim khó cầu, Úc thật sự nghĩ mãi không rõ!”

Chuyện xảy ra trước đó, Vương Hủ đã sớm biết. hần khẽ nhíu mày, nhìn Tân Nô đang quỳ một bên hỏi: “nói xem, sao lại làm như vậy?”

Tân Nô hít một hơi thật sâu nói: “Tân pháp của Ngụy Vương vẫn còn chỗ hở, một khi bị những kẻ... muốn ăn hối lộ làm trái pháp luật lợi dụng, đối với thương nhân chính là họa. Đến lúc đó chẳng những người buôn ngựa khó sống, mà các thương nhân khác cũng không có lợi nhuận nuôi sống gia đình. Tân Nô dù tiếc tuần mã khó cầu, nhưng không làm vậy, sao có thể trừ bỏ cái hại của tân pháp, khiến Ngụy Vương tỉnh ra.”

nói đến đây nàng khẽ ngừng đầu, dịu dàng nhưng thái độ kiên quyết: “Tuy rằng đa số người coi tuần mã hơn... tính mạng con người, nhưng trong mắt Tân Nô, con người dù bất cứ lúc nào cũng quý giá hơn tuần mã. Nếu có thể bảo toàn...cuộc sống của những thương nhân kia, đừng nói một con ngựa, cho dù mười con cũng giết!”

Buổi nói chuyện này, Tôn Úc nghe xong á khẩu không trả lời được. hần đau lòng cho tuần mã, nhưng không nghĩ xa được như Tân Nô. Hôm nay nghe xong, đúng là cảm thấy Tân Nô nói có đạo lý trong lòng thấy xấu hổ, không đợi ân sư nói chuyện, vội vàng thi lễ với Tân Nô: “Ở đây có hơn một trăm tiểu nhị dựa vào sinh ý buôn bán ngựa mà nuôi sống cả nhà già trẻ. Úc lại chỉ đau lòng tuần mã không để ý sống chết của bọn họ, hôm nay thật sự xấu hổ, kính xin Tân cơ trách phạt!”

Tân Nô khẽ tránh thân nhiên nói: “Tôn tiên sinh đa lễ. Tân Nô chỉ là một nô tì phục thị cho gia chủ, dù thắng những cũng không thể xóa được tội tự chủ tương, cũng nên chịu phạt, mời gia chủ xử trí.”

Tôn Úc nghe xong sững sờ, có chút ngoài ý muốn. Ở trong mắt hần cô gái này tuy chạy không nhanh, nhưng mưu kế khí độ có thể so với đại trượng phu, kì tài như vậy sao chỉ là một tư nô bên người ân sư?

Vương Hủ nghe hiểu ý trong lời nói của nàng, xem ra nàng còn chưa quên chuyện dùng nô lệ đổi lấy ngựa ở chợ... Đúng là nữ tử và tiểu nhân đều khó nuôi dưỡng!

Khỏe miệng khỏe con: “Ngày hôm qua buôn bán nước mơ bị giáo huấn nàng quên rồi? Thương nhân phụ thuộc vào quyền thế, hành động của nàng hôm nay đã đắc tội Tư Đồ của nước Ngụy, về sau sinh ý ở thành phố này chỉ sợ khó làm!”

Tân Nô sớm chuẩn bị nói: “Thương nhân trục lợi, há có thể cố thủ một chỗ? Tuy đắc tội Ngụy, nhưng lại bán cho Triệu Tề một cái nhân tình, Phi Liêm lũng đoạn sinh ý lương mã tam quốc, chỉ cần nguồn cung cấp không ngừng, tin tưởng hai nước Triệu Tề sẽ tranh nhau mời Phi Liêm, gia chủ thường xuyên giảng cho đệ tử cái gọi là lợi dụng quyền lợi một cách thỏa đáng, chọn lựa khe hở cầu sinh tồn... Hơn nữa, Tân Nô tự biết có gia chủ làm chỗ dựa, đối mặt với Ngụy Vương sao phải e dè?... Hay Tân Nô nghĩ lầm rồi?”

Vương Hủ không nói cách làm lần này đúng hay sai, chỉ phát phát tay, khiến Tôn Úc nghe không ngậm miệng lại được lui ra ngoài.

Sau đó hần chậm rãi tới trước mặt Tân Nô, duỗi tay nâng cằm thon của nàng, nhẹ nhàng bỏ khăn che mặt, nhìn kỹ gương mặt nàng nói: “Hôm qua dù chết cũng giữ chặt mấy văn tiền, dù bị nguy hiểm cũng không buông tay, hôm nay lại chơi lớn, nô nhi tiến bộ thần tốc như vậy, khiến ta không biết thưởng cho nàng thế nào...”

nói ra câu cuối cùng, hần thấp giọng thì thầm bên tai nàng: “Sách lược đúng đắn quyết định không sai, Tân Nô biết được cái gì có thể làm, không thể làm, không uống ta cho nàng tự do rong ruổi một ngày...”

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, Tân Nô nghe lập tức hiểu, nàng tận lực buông lỏng toàn thân, dịu dàng dựa vào ngực Vương Hủ, thấp giọng nói: “Tân Nô vĩnh viễn là của người...”

Lời này có thể so được với thuốc kích tình, Vương Hủ nghe xong không thể kiềm chế, một tay ôm nàng đi vào phòng ngủ sau nội sảnh...

40. Chương 40

Ban ngày ban mặt làm chuyện hoang đường như vậy nhưng vẫn là chậm rãi thích ứng.

Trong nội thất, giống như những nơi Vương Hủ thường đến, khắp nơi lộ vẻ xa hoa. Sau màn che, có một chiếc giường ngà voi trang nhã.

Giường đơn giản lộ ra ánh sáng trắng tinh tế, hoa văn nạm khảm khiến người nhìn phải ghen hòng.

Chẳng trách gần đây đám sĩ khanh nhao nhao bỏ giường cũ, mua loại giường lớn này. Nếu không phải đã trải nghiệm một lần, sao có thể khám phá ra sự thú vị trong đó?

Giống như lúc này, mỹ nhân tóc đen buông xỏa, nằm trên giường, hai cổ tay mảnh khảnh cầm lấy thanh chạm khắc đầu giường, khiến người cảm thán. Hai mắt mỹ nhân mờ nước, miệng nhỏ thở dốc, âm thanh rung động: “Gia... gia chủ, đủ rồi.. Nô nhi thật sự không chịu nổi.”

Đợi đến lúc giường ngọc ngừng lắc lư, Tân Nô chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, nằm một mõi trong mền tơ, mặc kệ hần ôm nàng, kéo sát vào lồng ngực rộng lớn.

Vương Hủ nhẹ nhàng hôn mái tóc nàng, thấp giọng: “Đói bụng không? Ta gọi nhà bếp chuẩn bị món ăn cho nàng.”

Hôm qua khi gặp ba gã côn đồ, suýt chút nữa bị lăng nhục, Tân Nô cảm giác mình quá yếu, muốn ăn thật nhiều để nuôi dưỡng cơ thể khỏe mạnh hơn một chút.

Cho dù lúc này không còn khí lực, nàng vẫn gật đầu nhỏ giọng nói: “Còn muốn ít thịt khô, cá chưng...”

Thịt muối phơi khô cắt nhỏ xào lên ăn rất vừa miệng, dùng nó nấu canh lại càng thêm ngon, nhưng nàng bình thường không thích ăn nhiều thịt giờ chọn một bàn toàn thức ăn mặn, khiến khóe miệng Vương Hủ khê cong.

Ôm nàng mỉm cười thấp giọng: “Nàng mang thai? Sao thèm ăn nhiều như vậy?”

Nhất thời câu nói đùa này khiến toàn thân Tân Nô cứng ngắc, nín thở nhìn Vương Hủ.

Lúc này đã quá Ngọ, ánh mặt trời xuyên thấu qua màn che rơi vào khiến gương mặt hấn thêm rực rỡ. Chẳng biết tại sao nam nhân đang im lặng bỗng trở nên lạnh lùng nói: “Trước kia thương nàng còn nhỏ, khó sinh nở, dùng biện pháp tránh thai, nhưng giờ nàng trưởng thành, có thể sinh...”

Chữ “Sinh” thốt ra rất nhẹ nhàng linh hoạt, cộng với cách nói chuyện trầm ổn của Quý Cốc Tử, khiến người ta cảm thấy đây là chuyện bình thường không có gì đáng ngạc nhiên.

Tân Nô vội vàng nuốt xuống chữ “không” vừa định thốt ra, nín thở nói: “Lúc mẫu thân sinh ta khó sinh, ta sợ ta cũng sẽ...”

Vương Hủ đẩy nhẹ màn che ra một ít, mặc kệ cho ánh mặt trời chiếu thẳng vào Tân Nô khiến nàng đỏ mặt, giống như là muốn đo lường sự thật trong lời nói của nàng.

Có lẽ gương mặt nàng lộ ra vẻ sợ hãi quá mức, hấn rút cuộc buông rèm nói: “Yên tâm, nàng không...”

Lời nói lập lờ nước đôi cũng không biết là “Nàng không phải sinh” hay “Nàng không giống mẫu thân”.

Về những...bí mật phòng the này chưa từng có ai dạy nàng, Vương Hủ chính là phu tử dạy nàng vỡ lòng. Về phần tránh thai hay sinh con đối với nàng mà nói, là những vấn đề quá huyền ảo nàng không biết phải làm thế nào.

Hôm nay hấn nói nàng nên sinh con cho hấn. Khiến Tân Nô thầm lo lắng cho con đường tương lai.

không khí mập mờ trong phòng lập tức tiêu tán, Vương Hủ không gọi bọn nô tì vào hầu hạ. trên giường đã có sẵn một nô tì, nhưng mà mới tiến vào chăn, đã mơ mơ màng màng ngủ rồi.

Đợi lúc người hầu mang đồ ăn lên, Vương Hủ không đợi nô nhi đang một phờ kia động thủ, tự mình dùng búa gõ vào lớp đất sét, mùi thơm nồng từ khe hở tỏa ra. Sau khi bỏ lớp đất sét, thịt ở bên trong rất ngon nước thịt không bị mất. hấn bê bàn lên giường, dùng tay xé thịt thành từng miếng nhỏ rồi đút cho nô nhi đang lười biếng nằm trên giường, đôi lúc ngón tay còn lau nhẹ vết mỡ trên khóe miệng nàng, đỡ dính vào chăn.

Lúc này chính là tướng ăn không quy củ, mất hết lễ nghĩa giáo dưỡng của người đọc sách.

Nhưng cũng không có gì kì lạ. Nền tảng sức khỏe của nàng hơi yếu, động chút sẽ mệt, mà mệt nàng sẽ lười biếng. Đây là thói quen được nuôi dưỡng từ nhỏ, cũng không hề cảm thấy không đúng. Giống như sau lúc mây mưa, Vương Hủ vẫn luôn chăm sóc tư nô là nàng, đối với hai người đó là chuyện quá bình thường.

Sau khi nàng ăn vài miếng, có chút sức lực, liền ôm chăn đứng dậy, tóc tai bù xù ngồi nhìn thức ăn đầy bàn. Lúc chọn món thì thật hào hứng, nhưng ăn được một lát, mấy miếng thịt đã khiến nàng lửng bụng.

Vương Hủ biết rõ tính xấu của nàng, liền dùng muôi đồng mức canh cho nàng uống.

Thiếu nữ mười tám tuổi, sẽ không chìm đắm vào cảm xúc quá lâu.

Tân Nô cảm thấy lần này ra ngoài, kiến thức của nàng nhiều hơn, vừa nghĩ phải trở về cốc, chẳng biết đến khi nào mới có thể đi ra ngoài thỏa mãn tâm mắt như vậy, đột nhiên suy sụp tinh thần, quay đầu lại lấy cơm canh cho Vương Hủ, cẩn thận từng li từng tí hầu hạ hấn, nàng còn muốn đi dạo phiên chợ một vòng đấy.

Có lẽ do Tân Nô vừa kiếm được một món lời cho hấn, Vương Hủ rất thoải mái đồng ý.

Lẳng nhằng cả buổi rồi còn ăn trưa, Tân Nô muốn tắm nhưng lại sợ hết phiên chợ, đành mức tạm nước rửa mặt, và vệ sinh phía dưới, sau đó đứng dậy thay y phục.

Vương Hủ dẫn Tân Nô ra ngoài dạo một vòng. Tiết cô cô, cả thành náo nhiệt người người đông đúc.

Vương Hủ bảo Tân Nô thay y phục thường ngày của nữ tử, đội mũ sa, rồi mang đi tuần tra mấy chỗ sản nghiệp trong thành, sau lưng hai người chỉ có hai hộ vệ tùy thân, hòa nhập vào biển người đang vui cười hớn hở.

Trước kia Tân Nô sống lâu trong cốc, chỉ biết là Vương Hủ lên quản lý, trông cốc vốn có vẻ nghèo khó bỗng xa hoa lãng phí, lại không biết tiền này từ đâu đến, Quý Cốc thu đệ tử, học phí của đệ tử nộp lên cũng không chống đỡ được việc ngày ngày ăn thịt, sơn hào hải vị đấy.

Lúc này nàng mới hiểu, Quý Cốc đâu chỉ sắp xếp các ái đồ ở trong triều đình, mà ngay cả cửa hàng đã điểm cũng bài trí, gia chủ Quý Cốc thật sự là mỗi ngày thu đầu vàng.

Lúc này hiểu rõ, trong lòng Tân Nô có cảm giác tuyệt vọng. Vì sao trời xanh lại để nàng gặp một nam nhân khó lường đối xử với nàng lạnh lùng hà khắc, không buông tay, thứ nàng khao khát giờ cách nàng ngày càng xa.

không biết có phải hần cố ý không, lần này hần không chút nào che giấu lộ ra thế lực rộng lớn cùng tài lực của mình. Giống như mãnh hổ trong rừng núi hoang dã tiết lộ cho con mồi biết bộ răng nanh sắc bén của mình, chủ tâm muốn kẻ không rời cốc một bước rõ, thế lực của hần bao trùm toàn bộ các nước, biên cảnh...

Nếu bình thường chợ sẽ tan trước khi mặt trời lặn, nhưng hôm nay là tiết cô cô, buổi tối dòng người càng thêm náo nhiệt.

Rất nhiều nữ tử về thăm nhà mẹ đẻ, dắt hài tử và trượng phu thả đèn bên bờ sông, vung cánh hoa cầu phúc.

Vương Hủ không thích chen chúc, dẫn Tân Nô tới đài cao.

Đài này lúc trước khi Tần Vương đi dạo cố ý xây dựng, để Vương hưởng lạc ca múa, nhìn núi sông bốn phía.

Hôm nay tại biên quan ba nước Ngụy, Triệu, Tề, đài cao này cũng trở thành nơi công khanh các nước dùng để vui đùa, thưởng rượu.

Nếu ăn uống sở đây, cho dù miếng cá lát, thịt nướng bình thường nhất, cũng tốn ít nhất một lượng, nhiều như thế khiến người ta không phải mất công cần...những kẻ không có thân phận đi vào đài.

Dù ngày lễ, khách nhân ở đây cũng không nhiều. Lúc Vương Hủ dẫn Tân Nô tới đỉnh cao nhất, toàn bộ khung cảnh bên bờ sông lập tức bị thu vào trong mắt.

Vương Hủ uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn tiểu nô bên cạnh. Nàng ở trên đài cao nhưng không ngắm phong cảnh chỉ lo loay hoay nhìn tên và giá cả đồ trên thớt tre.

Những cái này nàng vừa hỏi thăm ở chợ, giờ thu thập lại. Tuy rằng vật phẩm mỗi nơi giá khác nhau, nhưng... cái này có thể tìm hiểu rõ tình huống kinh doanh của các nước, cho nên Tân Nô mới hỏi cẩn thận.

Từ trước tới nay Vương Hủ rất thích đệ tử cần cù chăm chỉ, nhưng người bên cạnh chăm chỉ tới mức bỏ lơ hần rồi, khiến trong lòng hần rất không vui.

Lập tức đưa tay rút thẻ tre trên tay nàng, nói: “Sắc trời đã tối, còn nhìn cái gì, muốn mất bị mù?”

Trong cốc có mấy cổ giả, vì đọc sách quá nhiều mắt không nhìn rõ, mỗi lần ăn cơm ừng phải để sát vào mắt mới nhìn rõ đồ trong chén.

Tân Nô nhếch miệng không nói gì, lúc này thị vệ nhỏ giọng bẩm báo bên tai Vương Hủ, hần chỉ gật đầu nói: “Mời hần chờ ở tiểu gian lầu hai.” nói xong để Tân Nô ngồi một mình, đứng dậy xuống lầu.

Tử Hổ đứng sau lưng Tân Nô không xa, yên lặng trông chừng.

Trời muộn dần, du khách trên đài cũng dần tản đi, chỉ còn vài khách nhân ngồi uống rượu, khách nhân đi lên cũng ít hơn.

Vốn Tân Nô muốn ra xa nhìn kỹ con sông bảo vệ thành. Nhưng lúc đưa mắt tới cầu thang lại thấy một nữ tử dáng vẻ quen thuộc dẫn mấy người hầu lên đài.

“Hương dân thô bỉ! Chưa thấy mỹ nhân sao?Ồ ào chen chúc như vậy, muốn chèn chết ta à?” Cùng với giọng nói sắc bén, một thiếu nữ y phục cẩm hoa bước lên bậc thang.

Sau khi nàng ta lên bậc thang, nhìn xung quanh bốn phía. Thoáng thấy Tân Nô đội mũ sa.

Dù sao cũng ở chung lâu rồi, cách mũ sa cũng nhận được người quen, đi tới trước vài bước, càng xác định, lập tức cười nói: “Tân Nô tỷ tỷ, sao tỷ ở đây?”

Người đến không phải người ngoài, chính là Cơ Oánh.

Tử Hổ muốn cản, nhưng thấy là đệ tử trong cốc, cùng học với Tân Nô nên dừng bước lại.

Tân Nô không ngờ ở đây gặp được Cơ Oánh, có chút kinh ngạc, hơi vén mạng sa nói: “Cơ Oánh muội muội, ngược lại phải hỏi sao lúc này muội ở đây?”

Cơ Oánh cười tủm tỉm vốn định trả lời, đột nhiên nhướng mày, tiến sát gần Tân Nô ra sức ngửi.

Cơ thể Tân Nô thoáng cứng lại, âm thầm kêu khổ sao nàng lại quên cái mũi Cơ Oánh thính hết như chó ngao rồi hả?

Nhưng lúc này hối hận cũng không kịp, Cơ Oánh cười giảo hoạt: “Tân Nô tỷ tỷ, mới thành thật được vài ngày, ra khỏi cốc đã ăn mặn rồi? Tri kỉ của tỷ đúng là khắp thiên hạ!”

Tân Nô bỏ mạng che xuồng, che lấp vẻ bối rối trên mặt: “Muội tới đây cùng ai sao?”

Hóa ra là Cơ Oánh theo phụ thân tới, vừa gặp tiết cô cô, nàng ham chơi dạo phố, lại bị dân chúng vây xem, lúc này mới chạy tới đây tránh chút.

Lúc Tân Nô nghe nói phụ thân của nàng ta là Tư Đồ nước Ngụy, đột nhiên nghĩ đến, không phải phụ thân Cơ Oánh chính là gã Tư Đồ Cơ Phủ nàng gặp lúc bán ngựa ở Phi Liêm chứ?

Cơ Oánh cũng rất tò mò vì sao Tân Nô tới đây, đang định hỏi, đột nhiên tiếng bước chân truyền từ cầu thang đến.

Nàng quay lại nhìn, lập tức như bị định trụ, chỉ thấy ân sư tuần mi quấy rối giấc mộng của nàng bao đêm xuất hiện chỗ cầu thang.

“Ân... ân sư?” Cơ Oánh không kịp chuẩn bị, nói lắp bắp, quên cả cấp bậc lễ nghĩa, hai mắt mở lớn nhìn Vương Hủ đi tới bàn nhỏ bên cạnh, lúc này mới vội vàng đứng dậy thi lễ.

Thi lễ không quan trọng, bởi vì thân thể tiến ra phía trước, đột nhiên ngửi thấy trên người Quý Cốc Tử cũng có một mùi thơm ngọt khó nói.

Việc này chính là thiên phú dị bẩm của nàng, lúc này hai người trên đài cao tràn ngập mùi vị hoan ái, dù ngu cũng có thể đoán được hai người ở cùng một chỗ.

Cơ Oánh chậm rãi ngẩng đầu, cổ giống như gắn trục bánh đà, lướt qua lướt lại dao động trên người phu tử và Tân Nô.

Quý Cốc Tử lại cười nhẹ nhàng: “Hóa ra Cơ Oánh cũng ở đây, bây giờ có thể thoải mái uống rượu cùng phụ thân ngươi rồi.

Trong lúc nói chuyện, Cơ Phủ cũng mang theo nô bộc tiến lên. Thấy nữ nhi, cười nói: “đang định sai người tìm con, bây giờ bớt việc rồi. Quý Cốc Tử, ái nữ của ta ở trong cốc không làm phiền đến người chứ?”

Hóa ra Vương Hủ xuống lầu để gặp Cơ Phủ.

Tân Nô thấy Cơ Phủ lên lầu, đứng dậy thi lễ. Cũng không biết ở dưới lầu Vương Hủ và Cơ Phủ nói chuyện gì. Nỗi hận lúc ban ngày phải ra giá cao mua ngựa giống như tan thành mây khói, vẻ mặt trưởng bối hòa ái nói: “Khó trách lại nhạy bén đa trí thế, hóa ra tân cơ là ái đồ của Quý Cốc Tử, nàng và tiểu nữ là đồng học, sau này sẽ giúp đỡ lẫn nhau, ha ha ha...”

nói xong, Cơ Phủ và Quý Cốc Tử cùng ngồi xuống nâng cốc uống rượu.

Mà Cơ Oánh và Tân Nô thì ngồi xuống bàn bên cạnh. Cơ Oánh ngồi ngay ngắn một hồi, rồi cực điều chỉnh lại cái trục xoay cần cổ đúng vị trí, ánh mắt lóe chút ghen tị: “Được, giấu kín đấy, ta nói sao lại dám to gan vậy, vụng trộm ở trong Cốc, hóa ra là ngủ với người có địa vị!”

Sống lưng Tân Nô thẳng tắp nói: “không biết ý cơ là gì?”

Cơ Oánh bĩu môi: “Được rồi, đừng giả bộ, dưới cái mũi thính của ta thì đừng hòng che giấu gian tình! Thôi, nói xem ân sư giả bộ đứng đắn đạo cốt tiên phong, lúc trên giường oai hùng bậc nào?” Cuối cùng, rất hiểu kì, nàng ta tiến sát gần Tân Nô thấp giọng hỏi.

Bị Cơ Oánh nhìn thấu Tân Nô đã thấy không thoải mái, lúc này nàng ta lại hỏi thẳng như vậy, làm sao Tân Nô dám trả lời? Chỉ có thể yên lặng ngồi ngay ngắn, không thêm nói với nàng ta nữa câu.

Nhưng Cơ Oánh giống như uống máu gà, hưng phấn, lay lay ống tay áo nàng: “Sao không nói, ta không ném được món canh ba ba đặc biệt, chẳng lẽ cũng không đượ nghe? Tân Nô, người đừng quá keo kiệt!”

Việc tới nước này, Tân Nô chẳng có gì phải giấu diếm, bị nàng ta ép hỏi đến bực bội nói xẵng: “Có chút ngán, không có gì đặc sắc.”

Cơ Oánh rùng mình: “Sao lại thế? Ân sư ra quá nhanh?”

thật ra ý tứ trong lời nói của Cơ Oánh, Tân Nô nghe không hiểu rõ lắm, gật bừa.

Cơ Oánh hít một hơi lạnh, xoay mặt nhìn, đáng tiếc tiên sư khí chất siêu phàm, gương mặt anh tuấn, lại chính là kẻ yếu năng lực? Lần này, cảm giác hâm mộ đối với Tân Nô bỗng giảm đi rất nhiều.

Chỉ cảm thấy thế gian này mọi chuyện không phải mười phần hoàn mỹ, đàn ông đẹp nếu chỉ là một kẻ năng lực yếu, vậy còn gì đáng nói?

Lập tức có chút đồng tình nói: “Chỉ nhìn bề ngoài, không thể đoán ra... Chỉ là tỷ tỷ cùng người đã có thân mật, người có đồng ý lấy tỷ?”

Tân Nô khẽ cười lạnh: “Cơ Oánh, muội nghĩ quá nhiều...”

Cơ Oánh cũng hiểu được khả năng mỗi nhân duyên này thành không lớn, Quý Cốc đúng là có khả năng diễn xuất, nếu không sao tới giờ chưa có thê nhi? Tân Nô xinh đẹp ân sư động tâm cũng là có khả năng, nhưng thành lương duyên thì...

Sau khi tò mò xong, Cơ Oánh lại nhớ ra hỏi: “Ban ngày bức bách phụ thân ta tức đến dậm chân là tỷ?”

Tân Nô châm chọc nói: “Chỉ là thay lão bản của Phi Liêm duy trì lợi tức? Sao? Tư Đồ địa nhân muốn nói gì?”

Cơ Oánh vừa nghe nói là Tân Nô, lập tức mặt mày tươi cười, lại sợ kinh động đến phụ thân, chỉ ôm bụng cười nói: “không ngờ tỷ có năng lực này, đúng là đã coi thường tỷ, phụ thân ta thể mà bị tỷ làm tức đến mức không ăn nổi cơm, ngồi than ai ôi!!! Lấy ”Vàng của ta, vàng của ta...” Ha ha ha, buồn cười chết ta rồi!”

Cơ Oánh lại thoải mái giễu cợt phụ thân keo kiệt buồn bã than thở, khiến Tân Nô không hiểu. Nàng đối với phụ thân kính trọng có thừa, còn xen lẫn hâm mộ. Nên không biết những nữ nhi đối với phụ thân thế nào

41. Chương 41

Trong lúc vô tình Cơ Oánh khám phá ra bí mật không thể tưởng tượng nổi. Lúc này cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, cảm giác buồn khổ giảm đi không ít, ân sư gần đây cao cao tại thượng, lại lớn mặt ăn cỏ ngay trước cửa hang, cảm giác đặc ý này văn chương có thể hình dung.

Nàng và Tân Nô nói chuyện hồi lâu, sau đó mới nói rõ nguyên nhân tại sao ở đây.

“Tỷ tỷ bị nước Tần Sử chọn trúng, ít ngày nữa sẽ về Hàm Dương, ta là cửa hồi môn của tỷ tới làm thiếp, nên theo phụ thân tới gặp Tần Sử một lần, sau đó là chuẩn bị vì tỷ tỷ nhập cung nước Tần.”

Tân Nô nghe xong thấp giọng nói: “Chúc mừng Cơ Oánh muội muội...”

nói đến đây, Cơ Oánh luôn tươi cười bỗng trầm tư nói: “Tần vương tuổi tác còn lớn hơn phụ thân. Hậu cung mỹ nhân không ngừng, nhan sắc của ta không bằng tỷ tỷ, nhưng là cùng gả đi, có gì đáng để chúc mừng? Nực cười là phụ thân còn để ta nhập Quý Cốc, trông cậy ta học chút ít mưu lược trợ giúp tỷ tỷ được sung ái...”

nói xong câu này, nụ cười lại treo trên mặt Cơ Oánh: “Cho nên đừng phí hoài tuổi trẻ, chờ lúc vào quan tài mới không hối hận. Xem ra, ân sư mặc dù không mạnh mẽ, nhưng cuộc sống luôn khá giả, toàn thân trí thức... Tỷ tỷ, nếu người và ân sư thân thiết, vậy tặng Trương Nghi cho ta trêu chọc mấy ngày, được chứ?”

Tân Nô không ngờ Cơ Oánh lại một lòng nhận định nàng và Trương Nghi có ẩn tình.

Nàng học quỷ biện, sớm chiều một chỗ với Trương Nghi, tuy lúc đầu có vẻ xem thường huynh muội Trương Nghi, Trương Hoa đáng vẻ quê mùa, nhưng thân là nữ nhi của Tư Đồ nước Ngụy, sĩ khanh cao quý đều nhìn nhiều hơn, lại cảm thấy mệt mỏi vì bọn họ luôn tỏ vẻ cao ngạo. Trương Nghi uyên bác mà tinh thần phần chần thiếu niên mạnh mẽ, mới lạ, Cơ Oánh cảm thấy nên giao hảo một phen, cũng không uổng công học hỏi ở Quý Cốc một hồi, vụng trộm nếm trải hương vị nơi hoang dã.

Tất nhiên là Tân Nô nói mình không có quan hệ gì với Trương Nghi, Cơ Oánh cứ thoải mái. Chỉ hi vọng dời đi sự chú ý của nàng ta, chớ nói chuyện mà nàng ta nghĩ được ra ngoài. Mà Cơ Oánh thì đặc ý khi thấy vẻ mặt đắn đo của Tân Nô, có giá đỡ khác rồi mới đồng ý với nàng ta.

Lúc hai người nói xong chuyện riêng, Tân Nô đứng dậy muốn đi vệ sinh, mới thấy Tử Hổ mặt không biểu tình đứng sau cột gỗ.

Vị này đúng là không biết xấu hổ, nghe toàn bộ chuyện nàng và Cơ Oánh nói. Về phần cái lời ổng tiếng ve kia có đưa tới tai Vương Hủ hay không, thì không thể nào đoán được rồi.

Vương Hủ và Cơ Phủ hào hứng trò chuyện, không biết được chỗ tốt gì Cơ Phủ cười tới nếp nhăn giãn ra, xóa bỏ toàn bộ nỗi lo lắng ban ngày ở Phi Liêm.

Đợi lúc đàm đạo tận hứng, thời gian cũng khuya. Hai người mới tạm biệt, Vương Hủ tự mình tiễn Cơ Phủ và Cơ Oánh lên xe ngựa.

Tân Nô đứng trên đài cao, mượn ánh đèn treo tường lập tức tắt Tử Hổ cúi đầu bấm báo bên tai Vương Hủ.

Sắc mặt gia chủ Quý Cốc lập tức mười phần đặc sắc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn sang phía Tân Nô, ánh mắt kia đúng là sắc bén không nói nên lời!

Sau khi Vương Hủ tiễn Cơ Phủ lên ngựa, lại tự mình tiễn Cơ Oánh lên xe ngựa, cũng không biết hần thấp giọng nói cái gì, sắc mặt Cơ Oánh đột biến, đáng vẻ khủng hoảng, mà Vương Hủ thì chỉ mỉm cười nói vài câu, giống như an ủi ái đồ đang kinh hoảng thất thố.

Đợi lúc Tân Nô xuống, hần cười như không cười nhìn nàng.

Tân Nô không hỏi cũng biết nguyên do, liếc mắt nhìn Tử Hổ đứng bên cạnh Vương Hủ. Thầm nghĩ, trạng phu sức dài vai rộng cũng học thói tọc mạch!

Tiến vào buồng xe, Vương Hủ không nói chuyện, ánh mắt sâu xa nhìn chăm chăm vào Tân Nô.

Nhưng Tân Nô không thềm để ý, ban ngày lao lực một hồi, tối lại bị Cơ Oánh nhìn ra bí mật, tự dưng hao phí tinh thần, nhưng xem ra Cơ Oánh bị Vương Hủ hù dọa, hần không sinh ra biến cố gì, trong lòng thâm buồn lòng, mệt mỏi ập tới, liền chuẩn bị dựa vào thành xe nghỉ ngơi.

Về phần những lời nàng dùng ứng phó Cơ Oánh, cũng không có gì quá đáng, tất nhiên không cần để tâm.

Nhưng mắt vừa khép, người đã bị kéo tới trong ngực hần.

“Nô nhi cảm thấy làm sao mới không chán, mới lạ?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang bên tai. Tân Nô mở mắt, Tử Hổ thật sự là nhân tài, truyền lời cũng rõ từng chi tiết?

“Bị nàng ta hỏi tới phiên, thuận miệng đáp mà thôi, gia chủ thật sự tuyệt vời, không biết trong thiên hạ có bao nhiêu nữ tử thâm mọt ước!” Vội vàng ứng phó vài câu, cơn buồn ngủ ập tới, chính xác là không thể nói được vài câu uyển chuyển. Nói cho cùng, Tân Nô không biết công phu giường chiếu của đàn ông không thể nói lời xem nhẹ. Lời nói của nàng khiến Vương Hủ đeo trên lưng danh hiệu “Đến, đi nhanh chóng”, chính xác là động vào tổ ong vò vẽ!

Nhìn tiểu nô nhi trong ngực nói mấy câu, lại không tìm được ngủ gà ngủ gật, Vương Hủ vừa tức vừa thương, chỉ ôm nàng vào trong ngực, thì thầm bên tai: “Tối nay nàng không ngủ được rồi, ta sẽ không để nàng cảm thấy ta ”ra nhanh” khiến nàng tận hứng...”

Mà Tân Nô lại không để uy hiếp của hắn trong tai, chỉ dựa sát vào lòng hắn, gương mặt cọ cọ lồng ngực kiên cố, ngủ say sưa.

Vương Hủ khẽ nhíu mày, trong lòng nảy ra hàng ngàn hàng vạn cách sửa trị nàng, cuối cùng chỉ đành lấy chăn mỏng ở bên cạnh đắp lên người nàng, ngăn cản gió đêm lạnh thổi vào.

Nhưng Quý Cốc Tử luôn là người có thù tất trả, đợi đến lúc Tân Nô hiểu rõ nét tinh túy trong câu “không vội vàng” thì đã là xế chiều ngày thứ hai.

Nam nhân nhìn ổn trọng một khi phóng túng... có thể sánh với các vương hầu thối nát trong triều đình. Vì để mỹ nhân không cảm thấy chán, tư thế đa dạng, về phần nước ngọt, thật sự là một giọt cũng không lãng phí.

Cuối cùng Tân Nô không thể chống đỡ, ngay cả âm thanh cầu xin cũng không kêu ra nổi.

Trong lúc mơ mơ màng màng nghe được gian ngoài có tiếng người bấm báo trình sách giản lên.

Vương Hủ khoác áo đứng dậy, đi ra ngoài sảnh, không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng loảng xoảng, giống như có vật gì bị đập vỡ. Tân Nô đang ngủ ngon bị tiếng động này làm giật mình...tỉnh dậy mới phát hiện Vương Hủ lật đổ bàn thức ăn nô bộc vừa dâng lên, mà hắn thì vẻ mặt âm trầm nhìn sách giản trong tay.

Tân Nô đi vài bước, lại không chú ý dẫm phải than bị rơi xuống sàn, bởi vì chân trần nên bị bỏng kêu “A” một tiếng.

một giây sau toàn bộ người được nâng lên, sau đó bị hắn ôm lấy bước vào nội thất, đặt lên giường.

Chân trần trắng như ngọc, giờ phút này bị bỏng sưng đỏ.

Loại cảm giác đau nhức tới tận xương này khiến Tân Nô không thể nhịn nổi, nổi đau đến khi bị lạc ấn trên vai cũng như bùng cháy, nàng nhớ lại nổi đau đến mà hai năm trước phải chịu đựng, nóng lạnh đan xen đau tận xương tủy, cho dù thân thể co lại thành một đoàn cũng không thể trốn tránh.

“Đau, đau...” Nàng hoảng loạn kêu khóc, về phần cảm giác của hắn thì hoàn toàn không để ý.

“Ngoan, không đau, bôi thuốc sẽ hết đau...” Bên tai vang lên giọng nói ấm áp của hắn, còn có tiếng quát lớn gọi người bưng nước và mang thuốc trị bỏng.

Bởi vì nữ nhân nằm chân giường áo không đủ che thân, bọn hạ nhân tay chân luống cuống bê đồ tới lại bị hắn quát đuổi ra ngoài.

Đợi lúc lòng bàn chân được ngâm nước lạnh, và bôi thuốc trị bỏng làm mát da, cảm giác đau đến kịch liệt dần dần giảm bớt, lúc này Tân Nô mới nức nở chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn hắn dáng vẻ chật vật quỳ gối trước giường, ống tay áo bị than tro từ bàn chân nàng và nước làm bẩn và ướt đầm, gương mặt còn dính chút thuốc mỡ, vầng trán đầy mồ hôi, bôi thuốc cho nàng xong hắn nâng chân nàng bấm nhẹ vào huyệt vị trên bắp chân để giảm bớt đau nhức.

Thấy nàng bình tĩnh trở lại, hắn nhẹ nhàng thở ra, cau mày khiển trách: “Nàng là trẻ con sao? không biết đi giày?”

Người khởi xướng lại có bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, quả thật có phong phạm gia chủ. Hận ý bị đè ép trong lòng đã lâu cộng với cảm giác đau đến trên chân toàn bộ bùng phát, Tân Nô tức giận đập thẳng

vào người hấn, Vương Hủ không phòng bị ngã ngồi trên mặt đất, lúc này nàng mới rụt chân về, vùi mình vào chăn, quần thật chặt chẽ, mắt không thấy tâm không phiền!

Vương Hủ biết rõ tính nàng, cũng là do bị ầm ỨC nên mới trùm kín người phòng bị, lúc hấn mặt âm trầm chạm tay lên người nàng mới phát hiện thân thể trong chăn lại khẽ run rẩy...

Vương Hủ chậm rãi đứng dậy, nhìn người đang co rúc trong đồng chăn mền trên giường, bình thần nói: “Lúc ta đối xử với nàng không tốt, nàng lại luôn nhớ rõ...”

Cho đến lúc nghe tiếng bước chân hấn rời đi, Tân Nô chậm rãi vén chăn lên, khẽ thở ra một hơi.

Nàng biết rõ hành động vừa rồi quá tùy hứng, ngốc nghếch, nhưng nỗi khổ tâm trong lòng bỗng bị kích thích mà bùng phát ra, khó khống chế. Mà Vương Hủ vốn tâm tình không tốt, lại bị nàng cáu giận, thế mà không khiển trách nàng lại bình thần rời đi.

Khi Khải Nhi tới thay thuốc cho Tân Nô, cũng bưng đồ ăn lên, nàng mới biết Vương Hủ phân phó hạ nhân đưa mình về cốc, sau đó dẫn nô bộc và người hầu đi trước.

Về phần nguyên nhân khiến Vương Hủ giận tím mặt, sau đó Tân Nô cũng rõ rồi.

Hóa ra không biết kẻ nào nghe được một ít lời đồn về Quý Cốc Vương Hủ, viết một bản hịch văn, liệt kê từng tội trạng của Vương Hủ, như việc mê hoặc chúng sinh phá vỡ lễ nghĩa trí tín v...v..., đợi một chút, cái đó mắng thì không tính là oan uổng, nhưng lại nhắc tới việc hấn không có cha, nương hấn không đoan trang, cùng người khác tư thông, cuối cùng mang thai sinh ra hấn mà không rõ phụ thân hấn là người phương nào, Vương Hủ từ nhỏ thất học, không có phụ thân chỉ dạy nên trưởng thành không có tâm đức. Người làm thầy như vậy, chỉ dạy hư đệ tử v...v...

Những lời nhục mạ như vậy được sắp xếp truyền bá khắp nơi, lại được đám nô sinh ghét Quý Cốc trợ giúp, nhất thời trở thành định luận.

Chẳng trách lúc đó Vương Hủ không khống chế được lật tung bàn.

Nhưng Tân Nô nghe xong những lời này, lại không cảm thấy vui vẻ. Nàng đã từng đi qua cốc hoa lan đó, đấy là những đóa hoa lan đẹp nhất nàng từng thấy. Người dùng sinh mạng nuôi dưỡng ra được cây lan đẹp như thế, sao lại là kẻ dâm đảng không biết lễ nghĩa?

Bởi vì cùng trở về Quý Cốc, Cơ Oánh hẹn Tân Nô cùng đi.

Nhưng lúc Cơ Oánh lần nữa thấy Tân Nô thì bị hù dọa nhảy dựng lên: “Tỷ tỷ, chỉ hai ngày không gặp, sao lại tiêu tụy nhiều như vậy?”

42. Chương 42

Tuy lòng bàn chân Tân Nô đã kịp thời xử lý nhưng vẫn bị rộp, chân không thể chạm đất, hai ngày nay đều buồn bực trên giường, tất nhiên tinh thần giảm sút, bây giờ cùng Cơ Oánh hồi cốc, dọc đường đi cũng bớt cô đơn.

Từ lúc phụ thân nàng qua đời, thì không chơi cùng các bạn cùng tuổi, tuy Cơ Oánh tuổi nhỏ hơn nàng, nhưng kinh nghiệm phong nguyệt lại không phải là người suốt ngày trong cốc như nàng có thể so được. đi theo phu tử Cơ Oánh, kiên thức quả thật là...

Tân Nô cũng coi như tiếp xúc với hai tỉ muội Cơ gia.

Tuy Cơ Oánh và Cơ Khương làm nghĩa nữ của Ngụy Vương trong Ngụy Cung là tỷ muội, nhưng tính tình không giống Cơ Khương, còn có chút thẳng thắn, ở chung nhẹ nhàng hơn là Trương Hoa ngày thơ ấu đơn giản.

Nhưng Cơ Oánh trong lòng mang tâm sự, sau khi hỏi vết thương ở chân của Tân Nô, hơi ngần ngại hỏi: “Tỷ biết không? Quy Khương đã sớm lập gia đình hai lần, chỉ là trượng phu của tỷ ấy tân hôn thì nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử, tỷ ấy bây giờ là lần thứ hai...”

Cơ Oánh chẳng những có cái mũi thính mà tin tức cũng linh động. Xuất cốc mấy ngày theo phụ thân xuất nhập các nước thâm nhập dịch quán, nghe được khá nhiều tin đồn về Quy Khương.

Tân Nô nghe xong cảnh giác liếc nhìn Cơ Oánh, miệng mồm như vậy, sao có thể giữ bí mật?

Cơ Oánh cũng hiểu ánh mắt nàng, nhìn thần sắc Tân Nô lập tức hiểu rõ lòng nàng nghĩ gì, lập tức bĩu môi nói: “Được rồi, chuyện tỷ và ân sư, ta cũng là xui xẻo mới phát giác, phu tử vừa đám vừa xoa uy hiếp ta một hồi, ta đánh chết cũng không nói.”

Tân Nô không hỏi, nhưng ngày ấy Vương Hủ nói chuyện có thể khiến Cơ Oánh thay đổi sắc mặt, nghĩa là chỉ ra điểm yếu của nàng ta, như vậy không cần phải quá lo lắng.

Cơ Oánh nói xong ẩn tình của Quy Khương, nhưng không thấy Tân Nô phản ứng, lập tức nhú mày bực mình nói: “Tỷ không tò mò vì sao Quy Khương kia bỗng thành quả phụ à?”

Tân Nô suy nghĩ một chút nói: “Chắc trùng hợp sinh bệnh? Quy Khương muội muội cũng thật khổ...”

Cơ Oánh vung tay lên, không kiên nhẫn mà nói: “Nào có chuyện trùng hợp như vậy? Ta nghe nói là Quy Khương không thích lập gia đình... Chính Quy Khương hạ độc trượng phu đã chết!”

nói xong lời này, Cơ Oánh trừng mắt, khẽ rùng mình một cái, rốt cuộc nói ra nỗi lo trong lòng: “Tân Nô tỷ tỷ, tỷ nói giờ Quy Khương học y, chẳng phải như hổ thêm cánh sát nhân vô hình sao? Tỷ mau giúp ta ngấm lại, trước kia ta có đắc tội tỉ ấy không? Tỷ ấy liệu có thể âm thầm cho ta một liều thuốc độc?”

Tân Nô buồn cười nhìn Cơ Oánh ngoài mặt tỏ ra già dặn nhưng vẫn còn chút ngây thơ của thiếu nữ nói: “Hình như lúc ăn cơm muội cướp đĩa sò của nàng, còn có lúc dạy học, nói Quy Khương ngồi chỗ thông gió, ép buộc Quy Khương đổi chỗ ngồi. không biết trong lòng Quy Khương thế nào, nhưng nếu là ta, riêng việc ai dám cướp đoạt mĩ thực với ta, ta sẽ cho hắn một bát thuốc độc, ép uống bằng hết...”

Lời vừa ra, sắc mặt Cơ Oánh thay đổi, cố gắng trấn định ngồi yên trên xe, chỉ là ngậm miệng hồi lâu không nói. Cuối cùng không nhịn nổi khóc òa lên một tiếng: “Sao... Làm sao bây giờ, ta không muốn chết, cho dù đi lấy cái lão già Tần Vương kia, cũng tốt hơn là chết thảm tha thương, Tân Nô tỷ tỷ, ta... Ta không muốn về Quỷ Cốc nữa!”

Tân Nô vốn định trêu chọc nàng, ai ngờ kẻ ngày thường ương ngạnh lại bị hù dọa tới vậy. Lập tức đưa khăn cho nàng lau nước mắt rồi nói: “Mất công muội học quỷ biện, sao không chịu động não? Ta hỏi muội, bình thường Quy Khương thích nhất làm gì?”

“...Nghiền dược, bắt mạch, khám chữa bệnh cho người trong cốc...”

“Đúng rồi, Quy Khương tuy lần đầu học y thuật, nhưng mọi chuyện đều đích thân làm, chúng ta không phải đã nhìn thấy nàng vì khám chữa chân cho một lão bộc trong cốc mà không để ý hai chân ông lão đầy mủ tanh tưởi, nâng đặt lên đùi nàng để rịt thuốc băng bó sao?”

“một người có lòng tốt, ngay cả nô lệ cũng đối xử như bệnh nhân bình thường, làm sao có thể tân hôn độc chết trượng phu?”

Cơ Oánh hơi phản ứng nói: “Đúng, lúc ấy muội nhìn còn buồn nôn cơm tối ăn không vào...”

“Đó, một người có lòng tốt như vậy, đối xử với nô lệ như người thường làm sao có thể là kẻ hạ độc trượng phu?”

Sau cuộc trò chuyện Cơ Oánh an tĩnh lại. Nàng vô tình nghe được lời đồn đại ở nước Tần bối rối không phân biệt rõ trong lòng ngập tràn sợ hãi, lúc này nói ra những tin đồn ảnh hưởng tới Quy Khương, lại nghe Tân Nô nói vậy, trong lòng thâm ái nấy...

Hoàn toàn chính xác, bốn nữ đệ tử trong Cốc, Tân Nô lạnh lùng có chút bí ẩn, Trương Hoa tính tình lỗ mãng... Chỉ có Quy Khương hiểu chuyện chừng mực, chiều cố nàng khắp nơi. Hai trượng phu của nàng bị chết chắc có nỗi khổ riêng...

Tự đứng lại thất thố trước mặt Tân Nô, Cơ Oánh chỉ có thể ngượng ngừng nói: “thật sự nếu hạ độc trường phu cũng không có gì đáng sợ! Mọi người lại hi vọng mình có bản lĩnh như Quy Khương, đến lúc đó thoát khỏi Tần vương già nua, đổi một người trẻ tuổi anh tuấn đấy...”

Tân Nô không nói gì thêm, chỉ nhắm mắt dưỡng thần. Mấy ngày nay bởi vì lòng bàn chân bị phỏng, đêm đau nhức không ngủ được, thời tiết nóng dần, nếu không chăm sóc cẩn thận, vết thương sẽ mưng mủ...

Trong lòng nghĩ ngợi đột nhiên phía trước truyền đến âm thanh còi vã.

Vén rèm xe xem xét, thì ra có dân tị nạn ở nước Tề ngăn đường.

Nước Tề mất mùa, chuyện này cứ vài năm lại xảy ra. Nhiều năm trước sĩ tử nước Tề thanh cao mạnh mẽ hùng hồn nói thà chết cũng không ăn “Đồ bổ thí” nhất thời được đám nho sinh tán dương rộng rãi.

Đây cũng là một trong những lễ nghĩa ở nước Tề, sau đó nạn dân bị đói ở nước Tề vì nâng cao khí tiết thanh cao, ôm chặt cái bụng đói ngả trên đường chờ chết. Mới có việc nạn dân lưu động thậm chí phát sinh cảnh giết người đoạt đồ.

Tử Hổ đi trước xe ngựa chau mày, thế đạo không yên ổn, hẳn đã sai thị vệ đi trước một canh giờ dò đường. Tìm hiểu qua con đường này không có lưu dân đi lại, lúc này mới cho xe ngựa xuất hành.

Nhưng mà không ngờ tới đoàn người đi chưa tới một canh giờ, nạn dân lại như từ trong lòng đất tuôn ra ngăn trở cả con đường.

Lưu dân có người già phụ nữ trẻ con mặc áo rách nát, mấy gã nam tử trắng kiện dẫn đầu, cản xe ngựa, giọng điệu ác liệt: “Để xe ngựa lại, tha tánh mạng cho các người!”

Tử Hổ hừ lạnh một tiếng, đánh giá tình hình.

Những... nạn dân này không cần tiền mà đòi ngựa cũng là có nguyên do đấy. Dù sao đối với một đám bụng đói kêu vang nhiều tiền hơn nữa cũng không thực tế bằng thịt ngựa.

Nếu theo lẽ thường, nhìn đoàn người Tử Hổ thùng xe rộng rãi, ngựa tốt khỏe, chung quanh còn có thị vệ cầm kiếm bảo vệ, dân đói bình thường chắc chắn chùn bước, trong lòng cũng thâm hiểu đây không phải là nhân vật bình thường, sẽ tự động né tránh.

Nhưng đám dân đói này lại không sợ hãi chặn đoàn xe của họ, hơn nữa đầu lĩnh kia mặc dù quần áo tả tơi gương mặt đen bẩn, nhưng dáng người cường tráng, giọng nói to khỏe tiết lộ hẳn không phải là lưu dân bí quá hóa liều.

Chú ý tới điểm này, Tử Hổ không nói một lời rút trường kiếm bên hông. Tử Hổ vừa động thủ, đám người hầu sau lưng không cần mệnh lệnh, đồng loạt rút bội kiếm của mình ra.

Những... dũng sĩ này đều là dũng sĩ lịch lãm sa trường từ các nước được lựa chọn tỉ mỉ mới được nhập Quỷ Cốc. Đãi ngộ hàng ngày của bọn họ còn vượt xa đám công khanh bình thường.

Đây chính là nhiệt huyết “Sĩ vi tri kỉ giả tử” (*) cho dù chết trận chảy khô tới giọt máu cuối cùng, bọn họ cũng không nhượng bộ nửa bước! Trong lúc nhất thời sát khí tràn ngập trên con đường vắng vẻ.

(*): Kẻ sĩ sẵn sàng chết vì tri kỉ

“trên xe có người bệnh đi lại không tốt, tuấn mã tuyệt đối không thể nhường, nhưng sau xe ngựa có mấy túi ngô, nếu chư vị hảo tâm nhường đường, mở nguyên dâng túi ngô giải quyết nhu cầu khẩn cấp cho chư vị.”

Lời vừa nói ra, một vài người già yếu sau lưng trắng hán lập tức lộ vẻ vui mừng, dốc sức liều mạng nuốt nước miếng.

Thế nhưng mấy gã đầu lĩnh lại cười lạnh: “Mấy túi ngô mà thôi, làm sao đủ? Ngoan ngoãn để ngựa lại, miễn cho đánh nhau, quấy nhiễu người bệnh trong xe ngựa.”

Tử Hổ im lặng không nói, trong lòng thâm cân nhắc tình thế. Đám người này lai giả bất thiện, tuy chỉ cản ngựa nhưng nếu không có ngựa chân Tân Nô bị phỏng không tiện đi lại, chỉ dựa vào việc đẩy xe sềngiảm tốc độ đi đường, đợi qua thành trì kế tiếp mua ngựa, thật sự quá khó, cũng không biết trên đường còn phát

sinh vấn đề gì không. Chi bằng nhất cổ tác khí xua đám lưu dân này, sai xa phu tăng tốc độ, để xe ngựa đi trước, thoát khỏi hiểm cảnh.

Nghĩ vậy, ánh mắt Tử Hổ khẽ nheo lại, đột nhiên vung bảo kiếm đánh về phía tên đầu lĩnh.

Người nọ cũng đề phòng Tử Hổ ra chiêu, nhưng hắn tự hào võ công mình không kém, lại là lực sĩ, cũng không để ý tới người đàn ông không có danh tiếng này vào mắt. Vì vậy dùng kiếm đồng trong tay đón đỡ.

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, bội kiếm của Tử Hổ chém xuống, chém gãy kiếm đồng của gã đại hán thành hai đoạn!

Những...nan dân kia biết đây là bảo khí uy lực, hoảng sợ xôn xao. Mà gã cầm đảm cũng sững sờ, nhìn chăm chăm kiếm gãy trong tay.

Cao thủ so chiêu, làm gì có thời gian để sơ xuất? Kiếm thứ hai của Tử Hổ vung tới, máu đỏ phun ra kèm theo cái đầu của gã đại hán mất vẫn mở trừng trừng rơi trên đất.

Cảnh tượng khiến người sợ hãi như vậy, dọa đám dân đói hoảng loạn nhanh chóng giải tán. một vài người thân phận không rõ trà trộn trong đám lưu dân bị lộ lập tức rút kiếm lao về phía xe ngựa.

Hiệp sĩ nơi hương dã và dũng sĩ chém giết trên sa trường là hoàn toàn khác nhau đấy. Song phương giao đấu, Tử Hổ lập tức phát hiện bọn người này đều là kẻ có thân thủ, nếu không giết hơn trăm người, sẽ không ra chiêu sắc bén hung ác như vậy.

Nội tâm thầm kêu thúc ngựa, mau chóng đi tới trạm dịch phía trước!”

Lúc này Cơ Oánh đã ôm chặt Tân Nô, ngửi mùi máu bên ngoài xe, nghe tiếng kêu gào không dứt, toàn thân run rẩy, lại cố trấn tĩnh, không nói một câu...

Tân Nô cũng lo lắng, nhưng trong lòng nàng nổi lên nghi ngờ sao trùng hợp như vậy? Vương Hủ vừa mới mang theo một toán thị vệ đi trước, chỗ này lập tức gặp nguy hiểm?

Những... kẻ tới không phải cường đạo bình thường, bởi vì sẽ không có người nào dám ở trước mặt Tử Hổ không tiếc mệnh mà cướp tiền. Nếu vì mấy miếng thịt ngựa, càn hoang đường không thể chịu nổi!

Như vậy những người này tới là vì cái gì?

43. Chương 43

Xa phu cũng là người có kinh nghiệm, dùng toàn lực vung roi thúc ngựa lao thẳng vào đám thổ phỉ mở đường đi về phía trước. Mà những... thị vệ cùng đám người kia nhất đang chiến đấu không có thể phân thân được nên xe ngựa rất nhanh chạy thoát, bỏ xa âm thanh chém giết đằng sau.

Lúc này Cơ Oánh trong xe ngựa mới nhẹ thở ra nói: “Dạ... Làm mọi sự muốn chết, chúng ta đã thoát hiểm rồi hả?”

Tân Nô đứng dậy cẩn thận vén rèm xe nhìn lại.

Giờ đã hoàng hôn, trên đường không có người đi lại. Nhưng cách đó không xa có mấy cây đại thụ nằm ngang cản đường đi, trong lòng Tân Nô thầm kêu không tốt, mà xa phu cũng chú ý tới, không tự chủ ghì chặt dây cương giảm tốc độ.

Nhưng lúc này, hai bên đường xuất hiện mấy thân ảnh, trong tay cầm dây thừng, thoáng cái khổng chế được xa phu và hai thị vệ, sau khi bị bọn chúng kéo xuống, máu đỏ nhuộm kín trời.

Cơ Oánh qua màn xe nhìn thấy cảnh này, không kiềm chế nổi, sợ hãi kêu lên.

Đúng lúc này, màn xe bắt đầu chuyển động, bọn chúng nhìn xem xét: “Hai nữ nhân? Mang đi!”

nói xong nhanh chóng đưa tay bắt hai người. Tân Nô ngồi im lúc gã đưa tay bắt, lập tức dùng lò than chuẩn bị sẵn ném vào mặt hai gã. Bọn chúng bị đau kêu á lên một tiếng lùi về sau mấy bước.

Thừa dịp này, nàng kéo Cơ Oánh hô to một tiếng: “Chạy mau!” Sau đó chạy về phía rừng cây, hai bên đường đều là núi non trùng điệp, thật sự là địa điểm tốt để cƯỚP bóc.

Nhờ ba gã hiệp sĩ du côn trước kia ban tặng, Tân Nô đã sớm có kinh nghiệm chạy trốn, không vô thức chạy về phía trước, sau khi chạy tới chỗ vách núi có thể che người lập tức cởi khăn trùm đầu ném về ngã ba giao lộ, rồi kéo Cơ Oánh chạy về bên kia.

Những... gã nam nhân kia sau khi đuổi tới vách núi không thấy bóng dáng các nàng, liếc thấy khăn trùm đầu nữ nhân trên sơn đạo, nổi sát khí đuổi tới.

Tân Nô kéo Cơ Oánh dán chặt vào vách núi dựng thẳng, dưới chân là khe núi thật sâu, nếu không cẩn thận sẽ rơi xuống dưới.

Nghe được âm thanh đi xa của những gã kia, lúc này mới khẽ đi chuyển.

“Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?” Cơ Oánh không có chủ ý, đáy mắt ngập nước.

Tân Nô nắm chặt tay nàng nói: “Đừng sợ, chúng ta sẽ không sao.” nói xong lôi kéo nàng trở về. Lúc này hòn đá nhỏ lăn xuống bên cạnh vách đá, Tân Nô liếc mắt, thấy phía dưới vách đá là sơn động.

Những... tên kia nếu đuổi theo không thấy các nàng, nhất định quay trở lại, nhưng bọn chúng sẽ không thể nghĩ các nàng không rời đi, mà núp tại đường cũ.

Chân nàng rất đau, để giày lúc này ẩm ướt, trong lòng nàng vẫn tràn ngập tin tưởng vào Tử Hổ, sau khi diệt trừ xong đám thổ phỉ, nhất định Tử Hổ sẽ đi tìm các nàng. So với việc chạy loạn bị bắt thì nhân cơ hội này mau chóng trốn đi.

Sau khi quyết định xong, nàng cùng Cơ Oánh trượt xuống dốc đứng, chui vào trong sơn động giữa vách đá, thật ra sơn động chỉ là một cái khe núi nhỏ. Sau đó dùng cây cối che lấp thân ảnh các nàng, ở bên trên nếu không nhìn kĩ tuyệt đối sẽ không phát hiện ra hai nàng.

Quả nhiên một lát sau, mấy gã thổ phỉ quay lại, đứng trên đỉnh đầu các nàng nhìn bốn phía. Lại không phát hiện ra.

“đi! Chắc lúc này bọn chúng trốn chỗ này sau đó xuống núi rồi!” Gã nam tử đầu lĩnh nói xong dẫn người xuống núi.

Đợi lúc bọn chúng đi, Cơ Oánh không dám thở gấp, đôi mắt trông mong nhìn Tân Nô muốn nói lại bị Tân Nô dùng sức lắc đầu, ra hiệu đừng nói gì.

Đoán chừng qua thời gian một nén hương, lại nghe tiếng người nói trên đỉnh núi: “đi thôi, đợi lâu như vậy cũng không thấy bóng dáng, hẳn không trốn chỗ này.”

Hóa ra trên đỉnh đầu các nàng vẫn có người, cho dù không nhìn thấy cũng có thể đoán ra bọn chúng đoán ra hai nàng trốn sau vách núi, im lặng chờ hai nữ tử yếu ớt chui đầu vào rọ.

“Hai con tiện nhân! Nếu tìm được, nhất định phải dạy dỗ một trận!” một gã hung ác nói.

“Nhanh đi tìm, nếu không tìm được người, chỉ sợ không tránh khỏi bị tướng quân nghiêm trị...”

Tân Nô nghe xong lời bọn chúng, trong lòng thầm động, tướng quân? Mấy kẻ này khẩu âm là người nước Ngụy, không phải nước Tề! Như vậy tướng quân trong miệng bọn chúng là Bàng Quyên?

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy có manh mối, thậm chí còn đoán được kẻ tung ra lời đồn về Vương Hủ.

Hay cho một chiêu liên hoàn kế! Chọc tức Vương Hủ để hắn rời đi trước, sau đó phả người giả nạn dân ngăn Tử Hổ. Cuối cùng là bắt cóc người trên xe.

Nhưng bọn hắn tốn công sức như vậy để làm gì? Chỉ tham mê sắc đẹp của nàng? Tân Nô cảm thấy Bàng Quyên không phải là kẻ bị sắc đẹp làm lu mờ tâm trí, nhất định sau lưng còn nguyên nhân khác!

Cơ Oánh sau khi bị dọa, không cần Tân Nô ra hiệu, không dám mở chuyện, cho dù hai chân đã tê rần cũng cần rằng nhẩn nại.

Đúng lúc này truyền tới tiếng bước chân, thân thể Cơ Oánh và Tân Nô khẽ chấn động, ngừng hô hấp.

Người tới không nhiều lắm, cũng rất cẩn thận, không phát ra tiếng vang quá lớn, nhưng mà bọn họ đi tới đi lui như đang tìm kiếm cái gì đấy.

Đột nhiên một tiếng bước chân trầm ồm dừng trên đỉnh đầu các nàng. một lát sau, một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt các nàng.

Cơ Oánh bị dọa hét lớn, không quan tâm mà lấy cục đá đập về phía người tới. Lại bị người đến thoải mái đón lấy.

Mượn ánh chiều tà cuối cùng, Tân Nô thấy rõ ràng, người tới không phải ai khác, chính là Vương Hủ mấy ngày không thấy!

Tân Nô chưa từng nghĩ có một ngày nàng nhìn thấy Vương Hủ trong lòng cảm giác nhẹ nhàng, giống như vừa trút bỏ gánh nặng, toàn thân nhức mỗi đau đớn khiến thân thể nàng nghiêng đi, suýt chút nữa rơi xuống vách núi.

Vương Hủ vội đưa tay đỡ nàng. Thế nhưng hai chân nàng đau như kim châm muối xát, khẽ động lập tức kêu lên một tiếng.

Tuy đau không chịu nổi, nhưng lúc Tân Nô dựa vào ngực Vương Hủ vẫn thấy được, trên mặt và người Vương Hủ dính đầy máu. không biết là của hắn, hay người khác. Thế nhưng mà máu dính trên mặt kia, thật sự là nhìn thấy ghê mình.

Từ lúc tìm được Tân Nô hắn vẫn không nói gì, cũng không để ý nàng kêu đau, chỉ nhanh chóng cẩn thận dùng tay kiểm nghiệm nàng từ trên xuống dưới, xác nhận nàng chỉ bị gai cào xước không bị thương ở đâu, lúc này mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Ngược lại nói với Cơ Oánh: “Người có bị thương không? Đứng lên được chứ?”

Lúc Cơ Oánh nhìn thấy ân sư vô cùng mừng rỡ, cảm xúc trào lên lại đè ép xuống, muốn bỏ nhào vào người Vương Hủ khóc lớn một hồi, nhưng Vương Hủ lại đưa tay chặn ái đồ, bình thản nói: “Lên trước, kéo ngã xuống vách núi.” nói xong, ôm Tân Nô nhảy lên vách núi.

Thân thủ của hắn không thua kém Tử Hổ, quanh năm huấn luyện nghiêm khắc, khiến Vương Hủ có thể lực mà người thường khó có được. Cho nên dù ôm Tân Nô hắn vẫn thoải mái nhẹ nhàng xuống núi.

Mặt Tân Nô dán sát vào lồng ngực hắn, chỉ nghe tiếng tim đập của hắn nhanh hơn bình thường rất nhiều. không khỏi ngẩn đầu nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Xin gia chủ thả ta xuống, ta có thể tự đi.”

Lúc xuống dưới núi, mới phát hiện Tử Hổ cũng ở đây, mặt đầy máu đen, cạnh mấy cổ thi thể bị giết, là những gã nam nhân vừa đuổi theo Tân Nô và Cơ Oánh, đang bị trói chặt quỳ rạp trên đất.

một gã nam nhân trên mặt đóng dấu đỏ, trông thấy Vương Hủ cẩn thận từng li từng tí ôm một nữ tử xuống núi, trong lòng hiểu rõ nàng chính là kẻ hắn phải bắt. Thế nhưng giờ đã vô vọng, nhớ tới lời tướng quân phân phó, cao giọng hét về phía Tân Nô: “Tân Nô, chẳng lẽ ngươi không muốn biết thân thể của mình! Phụ thân của ngươi chính là...”

Lời còn chưa nói hết, Vương Hủ đã cực kì nhanh chóng đi tới trước mặt hắn, duỗi tay, giống như ưng trao tóm lấy cổ hắn dùng sức “Răng rắc” một tiếng, hầu kết của gã lập tức bị bẻ gãy, hai mắt trắng dã nằm lằn trên mặt đất.

“không cần thẩm tra, toàn bộ xử lí sạch...” Vương Hủ ôm Tân Nô bước nhanh về chiếc xe ngựa đậu bên cạnh rồi phân phó.

Lời hắn còn chưa dứt, sau lưng đã truyền tới mấy tiếng kêu đau đớn và tiếng thân thể ngã xuống đất.

Lần đầu tiên Tân Nô nhìn thấy Vương Hủ giết người.

Điều này khiến nàng chấn động.

Nàng biết rõ tâm tư hẩn không giống vẻ ngoài văn nhả, nhưng dù sao cũng là người học thức uyên bác, phải giữ thể diện của người đọc sách nho nhả. Nhưng hôm nay hẩn lại lộ ra một vẻ mặt hà khắc, bóp nát yết hầu kẻ khác không chút do dự, bình tĩnh thông dong giống như bóp nát một quả trứng chim.

hẩn... đã giết người từ rất lâu rồi sao?

Dù trong lòng Tân Nô còn nhiều nghi vấn nhưng lại bị lời nói của gã đàn ông kia đánh gãy.

hẩn nói thân thể của nàng? Lại đề cập tới phụ thân? Lời nói có ẩn tình gì, sao lại khiến Vương Hủ tự ra tay giết người?

Chờ lên xe ngựa, Vương Hủ thuận thực cởi giày của nàng, cúi đầu nhìn kĩ, rồi cuộc mở miệng nói: "Dưới chân nàng bị cọ xát nhiễm trùng, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, lát ta sẽ thi châm bây giờ nàng ngủ một lát, nói xong mở hòm thuốc, lấy ngân châm không chút do dự đâm vào huyết ngủ của nàng.

Y thuật của Quỷ Cốc Tử chính là được kinh mà Biển Thước tự mình biên soạn, mặc dù hẩn không hành y tế thể, nhưng trời sinh hẩn khác người thường thông minh bù lại thiện tâm chưa đủ, y đạo cao thâm, cho dù thầy thuốc đương thời cũng khó vận dụng châm tới mức lô hỏa thuần thanh như vậy, đây chính là nguyên do y đạo của Quỷ Cốc độc bộ thiên hạ.

Tân Nô thậm chí không kịp nói nghi vấn trong lòng, đã thấy huyết vị tê rần, chìm vào giấc ngủ.

44. Chương 44

Thấy Tân Nô nhắm mắt lại, lúc này Vương Hủ mới động thủ xử lí vết thương bị mài rách trên lòng bàn chân nàng, tuy mê man, nhưng nàng vẫn đau đến mức nhú máu. Vương Hủ ngẩng đầu nhìn, ánh mắt khẽ động, lại cúi đầu xử lí vết thương bị sưng mủ dưới chân nàng.

Đợi lúc bôi thuốc băng bó vết thương xong, hẩn mới đứng dậy xuống xe ngựa.

Tử Hổ quỳ rạp trên đất, sau khi làm một lễ thật sâu với Quỷ Cốc, không nói một lời, vung kiếm đâm về phía mình. Lại bị Vương Hủ nhắc chân, đá bay thiết kiếm trong tay.

"hiện giờ đang cần người, đợi mọi việc hoàn tất, ngươi lẩn xa một chút rồi chết cũng không muộn!" Lúc Vương Hủ nói vẻ mặt lạnh lùng, lời nói khó nghe vô cùng. Mà vẻ mặt Tử Hổ chỉ lộ vẻ xấu hổ, thấp giọng đáp "Dạ".

nói xong, hẩn nhìn qua Cơ Oánh sợ kinh hồn táng đảm chưa định thần lại được, nói: "Nơi đây rất nguy hiểm, chúng ta chuyển hướng đi nước Tề."

Đoạn đường này Tân Nô bị kẻ khác giả nạn dân bắt cóc, Vương Hủ cũng bị thích khách tập kích. hẩn nghĩ chân trong khách điểm, lại bị kẻ khác phun thuốc mê, đóng đinh chặn cửa, phóng hỏa, mưu toan đưa hẩn và đám thị vệ chết cháy trong khách điểm.

May mà hẩn từ trước đến giờ cẩn thận, thói quen sắp xếp một vài người gác ngấm, kịp thời phát hiện tình huống bất thường, đợi nước cho tỉnh, miễn cưỡng giết chết sát thủ trong điểm thoát hiểm.

Vương Hủ là người nhạy bén bậc nào? Lập tức phát giác ra sự việc không đúng. Theo lí thuyết hẩn lập tức về Quỷ Cốc, mới là kẻ sách an toàn. Nhưng tâm khê động đột nhiên nhớ tới Tân Nô còn chưa lên đường, lập tức sai người chuẩn bị khoái mã, một đoàn người vội vàng đuổi về, mới gặp được Tử Hổ bị tập kích.

hẩn biết rõ, nếu không phải Tân Nô nhanh trí, chỉ sợ nàng đã sớm rơi vào tay tặc nhân.

Bàng Quyên! Cái tên bỏ đi hẩn không thềm để vào mắt lại ăn gan hùm mật báo dám hành động như vậy? Hơn nữa kẻ vừa bị hẩn một kiếm đâm chết nói như thế, tên kia cũng biết...

hẩn hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra. Có thể hiểu rõ ẩn tình trong đó, chẳng lẽ...

Vương Hủ không tiến vào trong xe ngựa, mà tiếp nhận khăn ướt thị vệ đưa tới lau mặt và hai tay đầy máu tươi, phất tay ra hiệu để Cơ Oánh tiến tới.

Lúc này Cơ Oánh nhìn gương mặt tuần mi của ân sư, không còn nửa phần mê luyến. Dáng vẻ ân sư lúc này hoàn toàn khác vẻ hung ác vừa nãy đưa tay bóp yết hầu tên cướp như bóp vỡ trứng chim, khiến người nhìn toàn thân tê dại.

Ân sư bình thường nhìn văn nhã tiên phong đạo cốt, lại có thể lạnh lùng ngoan lệ như vậy, cho dù kẻ bị hấn giết là một tên cướp bóc xấu xa, nhưng vẫn khiến người xem không rét mà run.

“Ta nghe phụ thân ngươi nói, ngươi và tỷ tỷ sắp gả tới nước Tần. Nhưng hóa ra Tần Sử vừa mất chính là thân nữ của Ngụy Vương, Ngọc Cơ vừa hồi cung, sao tạm thời thay thế ngươi?”

Cơ Oánh thành thật mà đáp: “Vốn là có quan hệ thông gia với Ngọc Cơ, nhưng sau này nghe nói nàng ta và Bàng đại tướng quân vừa gặp đã yêu, năn nỉ Ngụy Vương sửa lại chủ ý. Ngụy Vương rất sủng ái Ngọc Cơ, lại cộng thêm Bàng tướng quân tự mình mở miệng, liền nhận định hôn sự, gả Ngọc Cơ cho Bàng tướng quân. Vì vậy thiếu người, tỷ tỷ chuẩn bị gả tới nước Tần.”

Những lời này của Cơ Oánh hoàn toàn cõi bỏ nghi hoặc trong lòng Vương Hủ.

Tính toán, đã mấy ngày nay không có tin tức gì từ thành Đại Lương nước Ngụy. Sau khi hấn tính toán tốt quân cờ ẩn Tôn Tẫn, liền cùng Tân Nô du ngoạn, nhất thời không để ý tới đám sai lang kia.

Trước kia trong Cốc Bàng Quyên cũng không phải đệ tử xuất chúng, không ngờ hấn chẳng những một bước diệt trừ đệ tử Quỷ Cốc trong vương triều Đại Lương, lại còn nhổ cỏ tận gốc, chủ định đối địch với ân sư của hấn ngày xưa.

Mà Thân Ngọc hấn là lúc trước bị hấn đánh một chưởng sinh lòng tạo phản, cùng Bàng Quyên cấu kết với nhau làm việc xấu. Tên nam nhân kia lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo, hơn nữa Tân Ngọc cũng là một kẻ độc ác, thật sự là một đôi lương xứng tuyệt thế!

hấn biết rõ, nếu không phải lúc trước Ngụy Văn Vương tự mình phong cho núi Vân Mộng là thánh địa ẩn sĩ, tiến vào cửa cốc không được mang kiếm. Dựa vào hận ý của Bàng Quyên, nhất định là muốn tự thân san bằng núi Vân Mộng, từng chút một mà xé nát người khiến hấn chịu khuất nhục.

Lòng người trong thiên hạ luôn thay đổi, cho dù thâm trầm như Vương Hủ cũng không thể tính toán được.

Mọi chuyện đã sáng tỏ, Vương Hủ bình tĩnh lại, sau khi quyết định chủ ý, hấn xoay người cưỡi trên lưng ngựa, mặc kệ hơi lạnh bao trùm toàn thân, tiếp theo một đoàn xe ngựa hăng hái đi về phía nước Tề.

Lúc Tân Nô tỉnh lại, Vương Hủ đã ngồi trong xe xem sách lấy từ rương nhỏ, hai chân nàng đặt trong ngực hấn, có lẽ sợ lúc ngủ nàng lộn xộn.

Bởi vì xiêm y đều bị đốt trong đám lửa ở khách điểm, y phục của hấn chỉ có thể giặt tạm, may mắn xiêm y tối màu không lộ vết máu, phơi trên xe ngựa một ngày là có thể mặc, lúc này hấn cõi bỏ nửa người trên, ngồi trong xe ngựa.

Tân Nô trừng mắt nhìn, dần dần hồi tưởng lại tình hình trước lúc mê man, vội vàng đứng dậy, nhìn Vương Hủ hỏi: “hấn nhắc tới phụ thân ta, hấn nói cái gì?”

Vương Hủ không thèm đếm xỉa tới nàng nói: “Bọn chúng đều là do Bàng Quyên sai tới, tổn công sức như vậy, nhìn ra được Bàng tướng quân rất si mê nàng, lúc trước ở Vương Đình nàng hao tổn tâm trí lấy sách của phụ thân nàng, hấn nhìn ra được, dùng phụ thân nàng để lừa gạt nàng, lời nói nhằm chán như vậy, có gì phải nghe?”

Lời này kín kẽ không chút sơ hở, nhưng Tân Nô có cảm giác không đúng. Nàng ngồi trên xe, cảnh giác nhìn Vương Hủ, đang định nói chuyện, lại nghe thấy hấn truy vấn: “Ban đầu nàng ở Đại Lương có dây dưa gì với Bàng Quyên? Vì sao hấn cứ bám riết lấy nàng?”

Tân Nô cảm giác Vương Hủ nói dối, cố ý dẫn dắt đổi chủ đề, trong lòng tức giận quyết định nói thật, cho gia chủ không thành thật một phen nóng giận.

“Chỉ là lúc bị hấn bắt vào trong phủ, trong xe ngựa bị hấn khinh bạc một...”

Khi đó ở trên xe ngựa thời gian không tới một chén trà, Bạch Khuê đã chặn đường đón xe rồi, nhưng quả thật là lúc nói chuyện để hấn chiếm chút tiện lợi, tuy mật thám của Vương Hủ trải rộng, nhưng thời gian nói chuyện trong xe ngựa đó, hấn tất nhiên không biết.

Rốt cuộc Vương Hủ ngẩng đầu đưa mắt nhìn Tân Nô, nhưng sắc mặt so với lúc giết người còn đáng sợ hơn. “hấn khinh bạc nàng thế nào, nói nghe một chút.” Lúc nói lời này, giọng của Vương Hủ giống như âm thanh đao cùn chém đá.

Có thể hôm nay vừa trải qua nguy hiểm trên vách núi, lá gan Tân Nô ngược lại tăng lên, tức hấn giết người diệt khẩu, không chịu nói chuyện, càng nghi ngờ hấn trước đó gây bất lợi cho phụ thân, lạnh lùng nói: “Bằng tướng quân trên chiến trường mạnh mẽ giết địch, miệng lưỡi lạnh lẽo như giao long, chắc lúc đó trầm mê nhất thời không nhớ ra khinh bạc thế nào!”

“Giao long quấy mình” thật sự là cảm ngộ của Cơ Oánh. Tân Nô nghe Cơ Oánh nói một vài đoạn nhân duyên, miêu tả rõ ràng, nhất thời gia nô của Quý Cốc bần cùng từ ngữ, hôm nay lại nổi nóng, mạnh mẽ ném ra một câu đũa đầy!

Sau một khắc, da trâu buộc thẻ tre trong tay Vương Hủ bị kéo đứt, phiến trúc cũng bị đại chưởng xoa tới mức vỡ. hấn dùng lực vứt bỏ sách trong tay, cầm cổ chân mảnh khảnh của Tân Nô, nhẹ giọng hỏi: “Miệng lưỡi càn quấy chỗ nào?”

Đúng là không biết xấu hổ, Cơ Oánh và Vương Hủ mới đích thực là sư đồ thân truyền!

Tân Nô trong lòng tức giận mới không lựa lời nói, nói bậy một trận, không nghĩ tới Vương Hủ bĩ ỉu như thế! Chẳng lẽ nói ngoại trừ hơi thở đàn hương từ miệng, còn... càn quấy nơi khác?

Nhưng nghe xong Tân Nô lên án, sắc mặt Vương Hủ vẫn khó coi như trước như vẫn xem là hòa hoãn. Đợi lúc hấn nắm chân Tân Nô liên tục xác nhận sau đó không còn chuyện xưa gì khác, mới tới gần Tân Nô, nhìn chăm chú vào mắt nàng: “Là ta dạy dỗ không tốt, hiện tại sẽ nói cho nàng biết, sẽ còn trở mình càn quấy chỗ nào...”

Tân Nô cũng không biết bên trong vùng hoang vu xe ngựa chấn động sẽ khiến người xung quanh liên tưởng tới cái gì. Thế nhưng mấy bận nàng không nhin nổi thét lên, nhất định là bị người bên ngoài xe ngựa nghe thấy được.

Rốt cuộc lúc nàng xuống xe đi vệ sinh, mới phát hiện Tử Hổ và mấy thị vệ thức thời mà bỏ đi sẵn ở phía xa, người thì nhóm lửa, ngược lại Cơ Oánh không đi xa, nhưng vẻ mặt biểu lộ như đã nhận lấy một tin tức sét đánh khiến lòng người rung động.

Bởi vì Tân Nô đi lại không tốt, Cơ Oánh đỡ nàng. Lần này không cần Cơ Oánh dùng mũi ngửi cũng biết Tân Nô và ân sư vừa làm cái gì.

Sắc mặt Cơ Oánh vẫn không tốt, mấy lần nhìn về phía Tân Nô, cuối cùng không nhin nổi khuyên nhủ: “Xem tỷ cũng thanh lệ lạnh lùng, hóa ra là không biết đủ, ân sư cường tráng đến vậy, thời gian dài thế mà tỷ còn nói đến đi vội vàng? Tỷ tỷ, tỷ không biết thỏa mãn, chính là muốn ăn quá no đấy!”

...nói về vấn đề này với Cơ Oánh và Vương Hủ quả thật là chỉ tổ tổn nước miếng.

Hiển nhiên Vương Hủ đã xóa sạch lời đồn trước đó, một lần nữa dựng nên uy phong đại trượng phu, mà ngay cả vẻ mặt Tử Hổ cũng lộ vẻ tươi cười, lúc trước lo gia chủ khó chịu bây giờ một lần xóa sạch tất cả.

Gia chủ Quý Cốc thật mạnh! Bằng chứng là giường chiếu lay động!

Tránh khỏi đại đạo, đi mấy ngày, rốt cuộc tới biên cảnh nước Tề.

Vương Hủ xem như còn trẻ đã thành danh, trời sinh thông minh khiến hấn lợi hơn người bình thường rất nhiều, khả năng nắm bắt thời thế cũng khiến hấn khác hẳn đám phu tử cùng thời.

hấn đã từng trào phúng nho gia, nghèo rồi mừng tới giống như chó nhà có tang, chỉ kém cầm chén gỗ trong tay đi ăn mỳ.

Nhưng không thể tưởng tượng, mình cũng có ngày như vậy. Thị vệ bên người trải qua chém giết, chỉ còn lại bốn người Tử Hổ.

Cái này phải quy công lao cho Bàng Quyên cố kị mặt mũi, sợ lưu lại danh giết ân sư, không quá mức công khai, người hấn phải tới đều là sát thủ, không phải Tử Hổ võ công cao thật sự là toàn quân bị diệt.

Đồ dùng trên xe ngựa trong lúc chạy trốn cũng bị nạn dân cướp đi phân nửa. Bởi sợ Bàng Quyên lại phải thêm nhân thủ, nên đoàn người đi trên đường không dừng vó, không kịp mua đồ dùng. Đợi lúc tới nước Tề thì vận chuyển qua, tiền của nước Ngụy lúc này lại không dùng được rồi.

trên người Tử Hổ có tiền, đổi được chút tiền nước Tề. Nhưng Vương Hủ lại không cho phép hấn lộ ra, càng không để hấn đi thông báo cho các môn đồ Quỷ Cốc ở nước Tề.

Ngược lại nhìn Tân Nô mấy ngày nay trưng ra bộ mặt lạnh, chậm rãi từ từ nói: “Nuôi nàng lâu như vậy, qua đen cũng còn phải phụng dưỡng phụ mẫu, thay ta kiếm chút tiền tiêu đi.”

45. Chương 45

Mấy ngày nay Tân Nô không dám đối mặt với Vương Hủ. Mỗi khi hấn nói chuyện mặt cười như không cười, nàng lại nhớ tới lời đồn ngày đó ở Quỷ Cốc, thật sự là phiên giang đào hải...

hấn... hấn thế mà cùng với... vô sỉ! thật sự vô sỉ!

Lúc này nghe Vương Hủ nói đến hai chữ “Phụng dưỡng phụ mẫu” liền nhin không được hiểu sai, hai mắt mở lớn, có loại xúc động muốn chửi người.

May mà nàng cũng coi như thông hiểu huyền học đạo gia, mãnh liệt hít một hơi sau đó mới bình phục lại, nghiêm mặt hỏi: “Làm thế nào kiếm?”

Có lẽ bộ dạng cần răng nhain nhin của Tân Nô khiến Vương Hủ cảm thấy thú vị, nở nụ cười hiem thấy trong suốt mấy ngày qua.

Cúi đầu khẽ cần một cái lên môi trên của nàng: “Nếu nàng là đệ tử thương đạo, vậy tự mình tìm cách dithoi!”

một câu nhẹ nhàng cứ thế đuổi Tân Nô đi.

Lúc tới thị trấn nhỏ nước Tề. Tân Nô mặc một thân nam trang đứng trước xe ngựa, nhìn dân chúng đi lại, trong lòng mơ hồ không có định hướng.

Cơ Oánh bị dáng vẻ của nạn dân nước Tề dọa sợ rồi, dùng khăn lụa che kín mặt nói: “Ân sư chưa nói hôm nay ăn gì? Từ lúc vào nước Tề, đã lâu không có thịt ăn rồi...”

Nước Tề mất mùa, ven đường rau dại cũng bị đào sạch sẽ, đừng nói gì đến chim bay cá nhảy. Hôm qua Tử Hổ vòng quanh dốc núi vài vòng, nhưng cũng chỉ bắt được ba con chim sẻ, bé thể kia, cho dù nướng đến béo ngậy thơm phức, cũng không đủ no bụng mấy người.

Nhìn Cơ Oánh là chi nữ của công khanh gia đình khá giả, giờ đói bụng đến mức con mắt hiện ra tặc quang, đôi má đầy đặn có chút lõm vào. Lúc này Tân Nô mới mơ hồ có cảm giác trách nhiệm nuôi sống gia đình.

“Người nói để chúng ta tự kiếm tiền...”

Cơ Oánh nghe xong lời này, giấc mộng có thịt ăn lập tức biến mất, thanh âm run rẩy nói: “Sao...Làm thế nào? Ta... không làm!”

nói xong nàng lo lắng nhìn đám người cách đó không xa, nhà gỗ vô cùng náo nhiệt.

Nhà gỗ này không giống nơi khác, ở bên cạnh phân chia rất nhiều cửa gỗ. Mỗi cửa gỗ đều có một hai nữ tử phần son dày đặc, quần áo hở hàng dựa cửa mà đứng.

Tân Nô nhìn các nàng cười đùa trêu chọc đám nam tử tới lui, thỉnh thoảng còn có nam nhân dắt nữ nhân vào trong đóng cửa, thật lâu không đi ra, lúc này hai má mới đỏ lên, có chút giật mình.

Nàng quên mất đây là nước Tề! Năm đó Quản Trọng tướng quốc nước Tề, bố trí nội cung có bảy thành, mỗi thành có 100 nữ tử. Bảy trăm nữ tử này dựa cửa mà đứng, mời chào nam tử qua đêm. Mà việc này Quản Trọng quy cho là vì nước. Nhất thời quốc khổ suy yếu...”

Vì vậy bắt đầu từ đó nước Tề liền có việc buôn bán “Kĩ nữ”.

Chuyện không dừng ở đây như thế không phải phụ thân nói cho nàng, mà là Vương Hủ nhân lúc nhàm chán, kể cho nàng nghe đây. Lúc ấy hẳn còn trêu chọc nàng, khó trách Khổng phu tử tôn sùng Quản Trọng, nói nào là “Tương công Quản Trọng, bá chư hầu, nhất khuông thiên hạ, dân đảo vu kim thụ kì tử” các loại lời nói.

Nếu suy nghĩ cẩn thận, đại bộ phận nam tử thiên hạ đối với hành động của Quản Trọng cảm động tới rơi nước mắt, dù gì cũng thay bọn họ an bài xử lí mọi việc chu toàn, lưu lại lợi ích lớn bậc này cho nam tử thiên hạ...

Lúc ấy Tân Nô nghe xong lời này, trong lòng thật khó chịu, chỉ cảm thấy đám... nữ lang này thật đáng thương thân bất do kỉ mà thôi!

Tuy nghe nói qua, nhưng mà trước kia nàng sống rất lâu trong Cốc, lại thêm quốc phong nước Ngụy khác nước Tề, lần đầu tiên nhìn thấy đám kĩ nữ đứng trước cửa mời chào khách. Nhưng Cơ Oánh theo phụ thân kiến thức rộng rãi, tất nhiên biết rõ đây là chỗ nào. Hơn nữa nàng cũng biết rõ đoàn người ân sư có chút túng thiếu, chắc không bỏ được mặt mũi, nghĩ để nàng và Tân Nô dựa cửa đứng, kiếm chút phí.

Sau khi Tân Nô hiểu rõ ý của Cơ Oánh, hung hăng trừng mắt liếc nàng ta nói: “Biện pháp để nữ tử trong thiên hạ kiếm tiền đâu chỉ một cách?”

Cơ Oánh bị trừng chột dạ, nhỏ giọng nói: “Cái này không cần tiền vốn...”

Biện pháp kiếm tiền trong thiên hạ quả thật rất nhiều, nhưng mà việc không cần tiền vốn thì rất ít.

Vương Hủ keo kiệt, còn không bằng lần trước, một văn tiền còn chẳng cho. Chỉ đuổi Tử Hổ đi theo hai nàng bảo vệ, sai thị vệ tháo cửa xe để che nắng mặt trời, tự nằm dưới bóng cây thanh thoi ngủ, chỉ là không biết hẳn ngủ thật, hay trong đầu suy nghĩ phương pháp khiến người khác phải sợ hãi...

Mấy ngày nay Vương Hủ chăm chỉ bôi thuốc nên lòng bàn chân nàng cũng khép vảy, hơi ngứa một chút, đi đường cũng thoải mái.

Qua lại vài vòng, Tân Nô có chủ ý, quay người hỏi Tử Hổ: “trên người ngươi có bao nhiêu văn tiền?”

Tử Hổ móc trong ngực ra một mấy xu tiền, đáng tiếc nơi này không phải nước Ngụy, bằng không có thể mua được không ít đồ.

Tân Nô dùng khăn gói kĩ món tiền lớn kia, sau đó mang theo Cơ Oánh và Tử Hổ tới trước cửa thành. Bởi vì lúc qua cửa thành luôn luôn có vệ binh đứng canh trò chuyện với nhau.

Khi Tân Nô nghe được một người bán muối nói chuyện bằng khẩu âm của nước Ngụy, lập tức đi về phía hắn.

“Xin hỏi quân giá, hai gánh muối biển chào giá bao nhiêu?” Nghe giọng nói mềm mại người bán muối không khỏi kinh ngạc quay đầu lại, bởi vì Tân Nô mặc nam trang, khăn trùm đầu che kín nửa mặt, cũng không... xuất chúng lắm, hẳn lia mắt nhìn Tử Hổ.

đi ra ngoài mọi người đều phải cẩn trọng, nhìn nam tử tráng kiện đứng cản đường, trong lòng sinh ra cảnh giác: “Muối này ta muốn chở về nước Ngụy, không bán!”

Nước Tề sản xuất nhiều cá muối. Tại nước Tề muối biển không đáng giá đây. Nhưng mà chở về nước Ngụy thì khác, những... muối biển này giá có thể tăng lên gấp hai.

Tân Nô không buông tha, mỉm cười nói: “Hai gánh muối này cho dù vận chuyển tới nước Ngụy, cũng chỉ bán được 100 văn tiền, huống chi trên đường khó tránh khỏi tổn thất một ít, ta nguyện ý dùng 150 văn tiền mua hai gánh muối thô này, người bằng lòng không?”

Lúc trước Tân Nô đi dạo quanh thành nước Ngụy, đối với giá cả các món hàng cũng nắm rõ, lúc này nói ra giá chính xác, khiến gã bán muối cũng động tâm.

Cuối cùng Tân Nô ở nước Tề không bỏ ra một văn tiền nào mua được hai gánh muối biển.

Tử Hổ trước giờ mặt không biểu tình, đứng im một bên. Cơ Oánh thì không chịu nổi, trừng mắt hỏi: “Tỷ tỷ, mua nhiều muối như vậy làm gì? Cho dù tỷ có bán hai gánh muối này đi cũng không đổi được cái gì. Hiện tại nước Tề đang lâm vào nạn đói, gạo thịt đắt đỏ, căn bản là không đủ dùng đấy!”

Tân Nô bảo Tử Hổ vác hai bao muối nói: “Muội lại quên, lúc ở trong Cốc Quy Khương làm thế nào để chữa bệnh cho người bị cảm lạnh?”

Quy Khương là người nước Tề, biết cách dùng muối biển. Nàng kết hợp phương pháp học được trong Cốc, lấy muối biển thô ngâm thuốc đông y, sau đó dùng chảo xao lên, để vào túi, chườm nóng bụng và đốt ngón tay cho bệnh nhân bị cảm lạnh.

Nghe như vậy Cơ Oánh lập tức giật mình: “Tỷ nói là, chúng ta dùng... muối thô này chế thành túi muối bán? Nhưng mà... bán cho người nào?”

Tân Nô chỉ vào một loạt nhà gỗ kia nói: “Bán cho các nàng.”

Vẫn còn nhớ rõ mấy tiết học ban đầu ở Cốc, mấy ngày liền, Vương Hủ khiến nàng mệt mỏi eo nhức chân tay bủn rủn. Quy Khương thấy vậy chủ động chế cho nàng một túi muối đưa qua. Sau khi chườm nóng, cảm giác kinh mạch trôi chảy, trong túi muối tỏa ra mùi thuốc, chốc lát sau nàng có thể nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Những... nữ lang này cả ngày nghênh đón khách, nghĩ cũng có nỗi khổ riêng. Tư phí của các nàng đều phải giao lên trên, nhưng mỗi người này bình thường cũng rủng rỉnh chi tiêu, so với đám bình dân cả ngày lo lắng ăn mặc tốt hơn chút ít, tất nhiên là xuất ra được tiền.

đã quyết định như vậy thì lập tức làm. Nàng một mặt sai người hầu đảo muối, mặt khác đi vào xe ngựa lấy hai bộ y phục chất liệu khá tốt của mình, dưới sự trợ giúp của Cơ Oánh, lấy dao cắt thành miếng nhỏ, lại lấy kim chỉ trên xe, may mười mấy túi muối.

Cơ Oánh mang theo hương liệu... cho vào xao với muối, hương vị muối biển lập tức dễ ngửi hơn nhiều.

Tân Nô cầm một túi muối đã hoàn thiện tới trước cửa gỗ, sau khi thi lễ với nữ tử đó, nói chuyện với nhau vài câu, liền đưa túi muối trong tay cho nàng ta, một xu cũng không lấy, quay người trở về.

Cơ Oánh đói bụng gặm ngón tay hỏi: “Nàng ta có trả tiền?”

Tân Nô lắc đầu nói: “Đừng vội, thời cơ chưa tới...” Cứ như vậy yên lặng chờ nửa canh giờ, nàng kia mang theo mấy người cùng đi tới, một hơi mua sạch những túi muối còn lại.

Hóa ra không chỉ riêng các nàng dùng được, mà cả khách nhân mà các nàng phục thị cũng dùng, còn nói đây là món đồ tuyệt vời, cũng muốn nàng ta mua thêm một cái.

Kết quả, mười túi muối thoắt cái đổi được 100 văn tiền. Tuy không phải món tiền lớn, nhưng có thể giải quyết vấn đề gạo ăn khẩn cấp trước mắt.

Nhìn Tân Nô đầu đầy mồ hôi chạy qua chạy lại, chỉ huy thị vệ rang muối, Tử Hổ dè chừng hỏi: “Gia chủ, sao lại khiến tân cơ mệt nhọc như thế? Bạch Khuê đã sai người mang kim tệ đến còn có cả y phục đều ở trong nhà bên thành Tây...”

Vương Hủ mở mắt ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tử Hổ. Tử Hổ lập tức thức thời im miệng.

Lúc này Vương Hủ mới chậm rãi thay đổi ánh mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp đang bận rộn kia, giống như nói thầm: “Bận rộn chút ít, mới không nghĩ ngợi lung tung...”

Quả thật Tân Nô không còn rảnh mà suy nghĩ tới việc khác. Nàng và Cơ Oánh vội vàng mua đồ ăn. Nơi này là thành thị thương nhân qua lại khá đông, tuy đồ ăn có chút quý, nhưng không thiếu.

Tiền trong tay có hạn, không thể mua thịt quý, nhưng mua thịt chó mà người bình thường hay ăn ngược lại rất nhiều, thịt chó rất thịnh hành được xưng là “Dê” người dân không mua nổi dê bò đành ăn cho đỡ thèm.

Nhưng mà Cơ Oánh lại không vui. Loại vật mà kẻ bình dân dê tiện mới ăn, không thể đưa lên bữa tiệc của công khanh yển hội, nếu mà theo ý nàng ta muốn mua một miếng thịt dê thật lớn.

Tân Nô đâu chịu tiêu xài bậy bạ? Chỉ liếc Cơ Oánh một cái, Cơ Oánh cảm thấy sắc mặt vị tử tử này có vài phần khí thế của ân sư, trong lúc nhất thời bị trừng nhụt khí chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau.

Đêm khuya, sau dùng muối thô và hương liệu ướp thịt, lấy lửa nướng, miếng thịt tỏa hương thơm bốn phía. Cơ Oánh liên tiếp vài ngày không được ăn thịt lộ vẻ thèm thuồng.

Nhưng mùi thơm này cũng thu hút đám nạn dân phụ cận, mấy người đói gầy trơ xương dờn tới gần xe ngựa của bọn họ, dốc sức liều mạng nuốt nước miếng.

46. Chương 46

Tân Nô định đem nồi cháo kê cho bọn họ, lại bị Tử Hổ ngăn lại: “Tân cơ nghĩ một nồi có thể giúp được hơn trăm người kia sao? Chốc lát sẽ dẫn tới rất nhiều nạn dân nữa, chỉ sợ xảy ra nhiều loạn.”

Tân Nô mấp má miệng, trong lòng biết Tử Hổ nói có lý. Vừa vào nước Tề, thấy nạn dân vô số, lúc này vào đêm, ở bên trong thành, nhưng một khi có kẻ muốn làm loạn, khó có thể bảo đảm an toàn. Lập tức ngừng động tác lại.

Nhưng mà trong đám nạn dân có một người khiến Tân Nô chú ý. Thiếu niên kia cánh tay nhỏ gầy, lại ôm một bé gái thật chặt, có thể nhìn ra cô bé kia bị bệnh, toàn thân lạnh run.

Tử Hổ thấy nạn dân xúm lại càng gần, xoẹt một tiếng rút kiếm bên hông, vung tay chém đứt một gốc cây to.

Kiếm khí vừa ra dọa cho đám nạn dân sợ hãi lập tức giải tán.

Nhưng thiếu niên mà Tân Nô chú ý kia lại không đi, thậm chí trong mắt không có chút sợ hãi, cậu bé không để tâm tới Tử Hổ đang cầm kiếm ở bên, đi tới trước mặt Tân Nô, quỳ rạp xuống: “Xin quân tử ban một chén cháo kê cho muối muối của ta, Liêm Y nguyện bán mình làm nô, sống chết vì quân tử!”

Bởi vì Tân Nô vẫn mặc nam trang, cậu bé mới mở miệng nói quân tử, sau khi nói xong thì quỳ thẳng không đứng dậy.

Tân Nô trầm nghĩ, đứa nhỏ này thật có mắt nhìn, hẳn nhất định thấy nàng và Tử Hổ nói chuyện, biết nàng mềm lòng mới đến quỳ trước mặt nàng.

Nhưng nhìn đứa bé trong ngực hẳn, nếu không có gì ăn, nhất định sẽ không qua nổi. Vì vậy quay người lấy một chén cháo kê đặc cho cậu.

Thiếu niên kia nhìn chằm chằm vào chén cháo nuốt ngụm nước bọt, lại không ăn một miếng nào, trực tiếp đưa tới miệng bé gái, cô bé kia đang sốt mê man, nhất thời không nuốt nổi, Tân Nô lại lấy một chén cháo loãng đưa cho cậu thiếu niên, cô bé uống được nửa bát cháo dần dần có khí sắc, lại ăn thêm được mấy miếng cháo đặc.

Tân Nô nhìn, chợt nhớ tới điều gì đó vội ngăn lại: “cô bé đã lâu không ăn uống, không nên ăn nhiều, nếu không sẽ tổn hại cơ thể.”

Khi nhỏ nàng theo phụ thân xuất cốc, lúc bố thí cháo cứu tế nạn dân, nàng thấy phụ thân sai nô bộc nấu cháo loãng, liền thắc mắc sao phụ thân lại tiết kiệm như vậy? Lúc ấy phụ thân cười giải thích với nàng đạo lý này, để nạn dân vì ăn no quá tức bụng, sẽ không tốt.

Thiếu niên nghe lời nàng... vội vàng dừng lại, lúc này mới uống cháo. Tân Nô liền lấy ra một túi muối nóng hổi vừa làm xong nói: “Dùng cái này chườm nóng bụng cho cô bé, để bé uống nhiều nước, ra nhiều mồ hôi, chú ý đừng để bị lạnh.”

Thấy Liêm Y còn không đi, giống như thật sự muốn làm nô, Tân Nô sầm mặt nói: “Ngươi thân là nam tử hán, sao lại không hiểu, một thân tự do chẳng lẽ chỉ đáng giá một chén cháo loãng? Nhìn người gầy yếu như vậy, chắc gì chịu đựng được công việc, vẫn là mang theo tiểu muội đang ốm yếu của mình đi đi!”

Thiếu niên Liêm Y cảm kích nhìn Tân Nô, ôm muội muội đi vào trong bóng đêm.

Sau khi làm xong mọi chuyện, mới phát hiện Cơ Oánh đã bắt đầu ăn, phong phạm đoan trang cao quý ngày thường của quý nữ đã không còn bóng dáng, hai tay cầm một miếng thịt chó ăn miệng đầy mỡ.

Nhưng ngược lại Vương Hủ không động đũa, chỉ chậm rãi uống ít cháo kê loãng, không động tới miếng thịt chó kia một chút.

Tân Nô chậm rãi đi qua, đột nhiên nhớ tới Vương Hủ chưa bao giờ ăn thịt chó. không phải là hán kén chọn, thật sự là có một câu chuyện cũ.

Vẫn còn nhớ năm hán mới vào cốc, một nô bộc nhỏ nhỏ nhưng cũng không thân cận với ai, chỉ tỏ vẻ dè dặt với chú chó già ở bên cạnh.

Nhìn chú chó già kia, cái đuôi ve vẩy không có lực, hai mắt lơ đãng, là hán mang đến từ ngoài cốc. Có khi nàng vụng trộm chạy đến sân nhỏ nhìn hán, sẽ thấy hán dùng cây lược gỗ tự làm nhẹ nhàng chải lông cho chú chó già.

Mà chú chó già kia thì lại hết sức vui mừng ngồi xuống, liếm láp tay hán.

Về sau, trong cốc có hai gã nô bộc bởi vì thèm ăn, lấy dây thừng thắt cổ chết chú chó già, nướng thịt.

Thiếu niên dáng người gầy gò đơn bạc ấy không nói một lời toàn thân toát ra tử khí đánh nhau với hai gã nô bộc, mặc dù bị hai gã kia đánh cho miệng đầy máu, mặt tím xanh cũng không lùi nửa bước, hai mắt hán lúc ấy toát lên vẻ bi thương cô độc giống như sói con, khi ấy nàng trốn sau lưng mẫu thân, ngơ ngác nhìn hán giống như bị điên, hoảng sợ khóc hu hu...

Sau nữa nếu không phải Uyển cô ngăn, chỉ sợ sẽ bị đánh gãy xương sườn.

Ngày đó, nàng vụng trộm đi theo hán toàn thân đầy thương tích ra sau núi, tận mắt nhìn hán dùng bàn tay cào từng nắm đất thành một hố sâu, chôn hài cốt chú chó già vào, sau đó đi vào rừng sâu, gào khóc thật to, mỗi một tiếng gào khóc lại gọi tên chú chó già, từng tiếng “A Dục” đâm vào màng tai đau nhức, trong rừng chim chóc bay toát loạn...

Bi thương như vậy nàng chưa từng trải qua nên không hiểu được, nhưng thật sự khó quên, lần đầu tiên trong đời nàng chứng kiến nỗi đau sinh lý tử biệt.

Lúc ấy phụ thân biết nguyên nhân ba người đánh nhau, rất tán thưởng Vương Hủ trung nghĩa hữu tình, liền đưa hán tới bên cạnh, không phải đi làm những việc của... hạ nhân.

Từ đó về sau, cho dù đám nô bộc ngày tết cải thiện bữa ăn cho đỡ thèm, nhưng nàng cũng chưa thấy hán ăn một miếng thịt chó nào...

Nam tử anh tuấn khoan khoái ngồi bên đồng lửa, tóc đen dài rơi trên vạt áo đen, trừ bỏ ánh lửa lấp lánh trên mặt, quả thật là hòa vào một thể với bóng đêm.

Hiện tại nam nhân này sẽ không có khả năng như xưa, vì một chú chó già mà bỏ cả hình tượng đánh nhau lẫn lộn trên đất, có thể khiến nam nhân sắt đá này động tâm thật sự là ít càng thêm ít.

Nhưng chẳng biết tại sao, thấy hấn không thèm liếc nhìn bàn thịt chó kia, khiến Tân Nô sinh ra áy náy. Tuy rằng chưa bao giờ muốn lấy lòng lẩn. Nhưng xát muối lên vết thương của người khác, không phải là việc nàng làm.

Ban ngày nàng có mua ít đậu, sáng sớm đã xay nát, chuẩn bị hôm sau làm đậu nành. Tân Nô bỏ chúng vào nồi sắt cho thêm muối, thỉnh thoảng xoay người cho vòng eo đỡ mỏi, làm món đậu đơn giản, sau đó giả bộ vô tình đặt bên cạnh chân Vương Hủ.

Vương Hủ cúi đầu nhìn món đậu thô vừa làm, cũng không nói gì, đôi mắt sáng lên liếc nhìn Tân Nô đang húp cháo, sau đó chậm chậm gấp một miếng lên chậm rãi ăn.

Nồi thịt kia, Tân Nô cũng không động, hơn phân nửa là bị Cơ Oánh và Tử Hổ cùng đám thị vệ ăn.

Phải nói nàng làm món đậu mặn kia khó ăn vô cùng! Muối nước Tề là muối thô, cũng không được chế biến tinh tế, dùng muối này làm đậu mặn sẽ bị chết. Nàng mới ăn một miếng, đã phải uống hai hớp cháo để bớt chết.

Nhưng Vương Hủ lại ăn hết không để thừa. Làm cho Cơ Oánh tưởng đậu mặn rất ngon, đang định đưa tay gấp một miếng bị Vương Hủ liếc một cái toàn thân run rẩy.

Nhớ lại lời đùa vui của Tân Nô, đoạt người đẹp, thức ăn có thể so với đại hận giết phụ đoạt thê, ân sư nếu muốn lấy mạng người, không cần dùng độc, chỉ cử động ngón tay, mũi thực chưa kịp nuốt xuống yết hầu đã vỡ nát.

Nàng ta vội vàng ngoan ngoãn thu đĩa, tập trung tinh thần gặm thịt chó trong bát của mình.

Bữa cơm xong xuôi, Vương Hủ kéo Tân Nô lên xe ngựa.

Cơ Oánh nhìn xem trong lòng cũng oán thầm một hồi. Nhìn mặt ân sư giống như thiên tiên, không tham luyện hôn nhân thế tục, thế sao lúc này lại trắng trợn lôi kéo Tân Nô, chẳng phải muốn phá hỏng thanh danh tỷ tỷ? Về sau mối duyên mỏng này tan vỡ, Tân Nô tỷ tỷ sao tìm được mối lương duyên tốt? Đợi lúc nào rảnh, nàng phải dẫn thông điệp Tân Nô tỷ tỷ hiểu rõ vấn đề! nếu yêu đương vụng trộm, phải thu liễm tránh ánh nhìn mọi người mới đúng!

Bên trong thành thương nhân nếu có xe ngựa, hai mùa xuân hạ sẽ không tìm nơi ngủ trọ, tìm đất trống làm một buổi dã ngoại đơn giản. Lúc này cạnh xe ngựa Vương Hủ, còn có mấy xe ngựa của thương nhân khác.

Lúc Tân Nô vào xe, liền lo lắng Vương Hủ không kiên trì, thanh âm trong đêm tối sẽ lan xa khắp tứ phương. Ngày hôm sau, sao dám gặp người?

Nhưng tâm tình Vương Hủ có vẻ tốt, sau khi uống năm chén nước ấm, giải được cơn khát sau khi ăn đậu mặn, liền phát tay gọi Tân Nô tới.

Mái tóc nàng dài, chất tóc mềm mại, mấy ngày nay đi gấp chưa kịp rửa mặt, nhưng nàng không giống các nữ tử khác thích bôi dầu lên tóc, chỉ khẽ buộc nhẹ.

Vương Hủ cởi bỏ áo ngoài, để nàng nửa nằm trên xe ngựa cạnh cửa, vuốt nhẹ mái tóc dài xỏa xuống, rồi dùng nước ấm đổ lên làn tóc, tiếng nước tí tách vương theo ngọn tóc rơi trên mặt đất, dưới ánh trăng lấp lánh như một luồng sáng nhạt.

Đợi lúc tóc đã ướt, hấn mới lấy lược chải nhẹ sợi tóc, lược nhiều răng nên nếu dùng sức sẽ kéo đứt tóc, lúc nhỏ bà vú chải đầu cho nàng thường xuyên làm nàng bị đứt tóc, khiến nàng đau phải kêu to lên.

Nhưng lực đạo của nam nhân bên cạnh lại nhẹ nhàng, răng lược chạm vào da đầu, cảm giác thoải mái tê dại khiến sống lưng một hồi run rẩy, cảm giác mệt mỏi cả ngày cũng vơi bớt.

Tân Nô khép hờ mắt, chậm rãi buông lỏng cơ thể cứng ngắc, mặc kệ cho hấn dùng ngón tay và lược nhẹ nhàng mát xa da đầu cho nàng.

Nhưng lúc Tân Nô khoan khoái dễ chịu nhìn không được khẽ kêu lên một tiếng, nội tâm nàng đột nhiên hoảng hốt, không biết tại sao, cảm giác bộ dáng nàng lúc này giống như chú chó già nằm phơi bụng thoải mái vui vẻ để hấn chải chuốt!

47. Chương 47

Phát giác ra được điểm này Tân Nô thầm hoảng hốt, mở mắt ra, nhìn hẩn chăm chú.

Ánh trăng chiếu nghiêng lên gương mặt hẩn, đôi mắt cũng được ánh trăng nhuộm dịu dàng, nhất thời nàng không phân biệt được người trước mắt có phải Vương Hủ mình từng quen biết...

Thấy nàng ngẩn người, Vương Hủ khàn giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tân Nô hoảng hốt hỏi: “Lúc trước ta đưa cho ngươi con chó nhỏ, sao ngươi không cần?”

Bàn tay của Vương Hủ vẫn vuốt tóc nàng không ngừng, ngón tay chậm rãi mà có lực xuyên qua mái tóc dài của nàng, bình thần nói: “Bởi vì con chó kia quá ngu xuẩn!”

Khi đó nàng thấy hẩn đau lòng vì chú chó già, liền năn nỉ bà vú mang nàng tới nông trang trong Cốc, tự mình chọn một con chó nhỏ đang bú sữa mẹ về.

Con chó đó thật đáng yêu, bởi vì vừa dứt sữa, trên đường đi dốc sức liều mạng mút lấy ngón tay nàng, hại nàng yêu thích đến độ không nỡ tặng người, nhưng vẫn dốc sức nhớ kĩ phụ thân từng nói lời hứa đáng giá ngàn vàng, nàng đã thầm hạ quyết tâm tặng người, há có thể nửa đường độc chiếm?

Thế nhưng trong lúc nàng đấu tranh tư tưởng mới hạ quyết định, lại bị hẩn quăng bỏ. Chú chó con đáng yêu còn chưa kịp đứng vững trên đầu gối hẩn, đã bị túm gáy tiện tay ném vèo qua tường đất rơi vào hầm phân.

Đến bây giờ Tân Nô vẫn nhớ rõ lúc nàng nức nở cứu cún con ra khỏi hầm phân, hẩn còn nhìn chăm chăm vào cún con đáng thương với vẻ chán ghét, thốt lên một câu: “thật thối...”

Thiện ý đầu tiên trong đời nàng, lại kết thúc ở trong hố phân.

Khi hẩn chán ghét muốn vứt bỏ cún con về mặt không hề che dấu? Đáng tiếc nàng còn nhỏ, không hiểu lòng người thâm sâu, lại bị hẩn về sau lừa bịp, tin tưởng hẩn là người trung nghĩa...

Hồi ức lập tức bị cảm giác nóng bỏng bên tai đánh gãy, Vương Hủ ôm nàng vào trong ngực, mặt dúi vào cổ nàng thì thầm nói: “thật là thơm...”

Bây giờ nghĩ lại biến hóa không phải chỉ tâm địa đen tối của hẩn, mà ngay cả cái mũi cũng không còn tốt nữa rồi. Nàng bận rộn một ngày, ngồi cạnh đồng lửa đầy khói bụi và mồ hôi, thơm chỗ nào?

Thế nhưng mà Vương Hủ vốn yêu thích sạch sẽ hết lần này tới lần khác ôm nàng không rời, từng chút một cắn môi nàng.

Tân Nô bị hẩn cắn cảm thấy phiền chán, ủ rũ nói: “Toàn mùi muối biển...”

Thái độ ghét bỏ này khiến hẩn tức giận, dứt khoát dùng lưỡi cảm nhận vị mặn trên toàn bộ cơ thể nàng. Tân Nô dùng sức cắn mu bàn tay mình, mới kiềm chế được tiếng rên rỉ.

May mà hẩn còn cho nàng chút thể diện, cũng không lỗ mãng tiến thêm một bước.

Đến ngày thứ hai, Tử Hổ vừa mới lấy nước cho Vương Hủ rửa mặt. một cỗ xe ngựa màu nâu chạy đến.

Lúc vèn xe vén lên, người xuống xe chính là Bạch Khuê.

“Ân sư, Bạch Khuê sắp xếp không ổn nên người không ở trong trạch viện, mà ngủ ngoài trời?”

Wương Hủ hơi cau mày nói: “không phải nói ngươi không được qua đây sao?”

Wương Hủ nhận khăn Tử Hổ đưa tới lau mặt nói: “Việc ta đến nước Tề còn ai biết?”

Bạch Khuê thấp giọng nói: “Chỉ có đệ tử và Tôn Tẫn biết người tới Tề.”

Wương Hủ gạt nhẹ đầu, lạnh lùng nói: “không để cho người ngoài biết...”

Chỉ một câu này, Bạch Khuê bình tĩnh.

hắn mấy ngày nay loay hoay sổ sách tới văng đầu, thiếu đi nhạy bén của mấy năm trước khi đứng trước mặt quân vương!

Ân sư lần này đến Tề, cũng không phải cam tâm tình nguyện, thật sự là bị thằng nhãi Bàng Quyên kia bức bách. Bàng Quyên bị gánh chịu tiếng xấu hãm hại đồng môn, cũng ra ngoài, phái người bên cạnh vây núi Vân Mông, chỉ đợi Vương Hủ về sẽ giết sư giải hận.

Vương Hủ là nhân vật kiêu ngạo bậc nào, lại bị đồ đệ từng bước ép sát, chặt vật đến đây, há lại để cho môn hạ để tử của mình biết?

Nhưng hôm nay Bàng Quyên có quyền binh nước Ngụy, lại khiến Ngụy Vương đối với hắn nói gì nghe nấy, cũng thật sự vượt qua dự đoán của Bạch Khuê. Nhưng Vương Hủ lại tránh đi mũi nhọn của Bàng Quyên... cũng liên quan lớn tới vị mỹ nhân trong xe ngựa kia.

Bạch Khuê ở trong Cốc khá lâu, lại được Vương Hủ tín nhiệm, hắn nghĩ xa hơn Bàng Quyên nhiều lắm. Nhưng kế tiếp ân sư định đối phó thế nào, hắn cũng không đoán được.

Nếu Bạch Khuê đến, Vương Hủ cũng không để mình vất vả, cũng không có ý định ở trạch viện Bạch Khuê an bài, mà lệnh cho Bạch Khuê chuarn bị ít xe ngựa thoải mái để chịu và nô bộc cùng vật tư. hãncần tới thành Lâm Truy nước Tề.

Tất nhiên Bạch Khuê không dám trái lời, sau khi chuẩn bị vật tư lại cẩn thận chọn lựa mấy nô bộc lạnh lợi mang tới. Nhưng khi đưa vàng cho Vương Hủ, Vương Hủ lại phất tay nói: “Người giờ mới thành lập sản nghiệp, cần dùng tiền vốn, để lại dùng, không cần lo cho ta...”

Ân sư chu đáo như vậy? Sau khi cảm tạ ân sư, thoáng đồng tình nhìn Tân Nô ở phía xa, nàng mang nam trang, còn ra sức chào hàng bán nốt chỗ muối cho đám nữ lang trong nhà gỗ, đổi lại được một ít đao tẹ...

Vị tiểu sư muội mới gia nhập kinh thương học được chút ít da lông, đáng thương phải gánh trách nhiệm nuôi sống gia chủ. Cũng không biết nàng mệt nhọc như vậy, có thể gác nỗi chi tiêu xa hoa hàng ngày của gia chủ...

Nhưng lúc xe chuẩn bị xuất phát, ánh mắt Tử Hổ sắc bén, phát hiện thiếu niên ôm nữ hài tử hôm qua lại đến, nhưng lần này, hắn chỉ tới một mình, nhưng mắt hồng hồng.

Tân Nô cũng nhìn thấy hắn liền hỏi: “Tới lấy gạo nữa?”

Thiếu niên lắc đầu mở miệng nói: “Đại trưởng phu nói là làm, hôm qua đã nói nguyện làm nô hầu hạ quân tử, há có thể vì quân tử lương thiện mà nuốt lời?”

Tân Nô không cách nào lí giải tâm tư của tiểu trưởng phu này lập tức hỏi: “Muội muội người đâu?”

Thiếu niên im lặng nói: “Muội muội bệnh tật quán thân, tuy đã giảm sốt, nhưng sáng nay đột nhiên phát tác, đã xuống cửu tuyền đoàn tụ với phụ mẫu.”

Tân Nô nghe xong trong lòng trĩu nặng, nàng nhìn thiếu niên quỳ dưới đất không dậy, lại nhìn Vương Hủ nói khẽ: “Ta không phải là chủ sự, người đi cầu nam tử mặc huyền y đứng cạnh xe ngựa đi.”

Vương Hủ đã nhìn rõ tình hình, liếc qua thiếu niên kia, mở miệng nói: “Nếu tay chân nhanh nhẹn chịu khó, cho ở lại làm việc nặng.”

Thiếu niên Liêm Y vội vàng dập đầu tại chỗ rồi đứng dậy giúp đỡ nhóm Tử Hổ thu thập đồ.

Sau khi Bạch Khuê mật đàm với Vương Hủ cũng chào từ biệt, tiến về nước Triệu.

Vào Lâm Truy, sự phồn hoa của nước Tề mới chính thức lộ ra. Nạn đói ở Tề cũng không lan tới thành đô giàu có và sung túc này.

Nhưng Vương Hủ lại cho xe ngựa dừng bên ngoài thành, một mình mang theo Tử Hổ vào thành, cho tới tối đêm mới trở lại.

Tất nhiên Tân Nô không thể hỏi hành tung gia chủ, nhưng nàng lại ngửi ra mùi thuốc vương trên y phục hắn. Mùi thuốc giống như chén thuốc mà Tôn Tần dùng trong Cốc. Hắn là Vương Hủ đi gặp Tôn Tần môn khách của tướng quân nước Tề.

Tuy Tôn Tần thành công nhập Tề, nhưng chỉ là môn khách, hắn lại có tật, có thể trọng dụng hay không cũng không biết, ý định của Vương Hủ là gì?

Vương Hủ trở về vẻ mặt dường như thoải mái hơn rất nhiều. Lúc Tân Nô giúp hắn rửa chân, hắn mở miệng nói: “Chúng ta sẽ định cư ở Tề một thời gian, ngày mai Tử Hổ và nàng đi vào thành, lựa trạch viện nào yên tĩnh rồi mua một cửa hàng.”

Tân Nô nghe xong sững sốt lại thấp giọng nói một tiếng: “Vâng.”

Quyết định của Vương Hủ đối với nàng mà nói là chuyện may mắn. Kinh nghiệm chuyển đi vừa rồi cho nàng cảm nhận, nàng suốt ngày trong Cốc không biết gì về tình hình bên ngoài. Rất nhiều chuyện, nàng bế tắc giống như là tiểu hài tử mười hai tuổi trong Cốc.

Nhưng lúc này, nàng rốt cục có chút tự do, cảm thụ nhân sinh tồn tại. Mấy cái này thư tịch không cách nào truyền đạt, sẽ trợ giúp cho nàng rất nhiều về sau.

Cảnh tượng ở mỗi một thành trì của các nước đều khác nhau. Có nhà cửa trong thành chính là những người giàu có. Mà nhà dân ngoài thành thì được gọi là “Dã nhân”. Nếu người dân bên ngoài không nộp đầy đủ thuế, trước khi mặt trời lặn phải rời thành, không thể ngủ qua đêm trong thành. không có bài điệp lưu lại, đồng nghĩa với việc bị bỏ tù. Cho nên thương nhân muốn ở lại lâu dài trong thành, để cho tiện cũng mua nhà cửa.

Muốn có được nhà ở trong thành, một là có công được quân vương ban tặng nhà cửa nô bộc. Hai là tự mình mua sắm nhà cửa có sẵn của dân trong thành. Trong thành không có đất không, đều là phục vụ quân, không cho phép người dân tự xây phòng.

Thành thị như Lâm Truy, giá một căn nhà cũng xa xỉ.

Tân Nô biết Tử Hổ có tiền nhưng không sử dụng, liền hỏi Tử Hổ mang theo bao nhiêu vàng, Tử Hổ thành thật đáp: “Tổng cộng 300 vàng, nhưng gia chủ cần xã giao ở trong thành đã tốn rất nhiều, mua phòng và cửa hàng chỉ có thể dùng 50 vàng.”

Tân Nô im lặng duỗi ngón tay, tính theo phương pháp Chương Tổ truyền thụ, mở miệng nói: “Nếu như vậy không thể mua nhà ở chợ phía Đông, qua phía Tây miễn cưỡng sẽ mua được một căn.”

Tử Hổ lắc đầu nói: “Gia chủ phân phó, nhà chính là mặt tiền cửa hàng, cần phải khí phái, cách cung điện không xa, bên trong phải có sân, cửa thùy, ngói lưu ly...”

Tử Hổ bình thường ít nói, nhưng lúc này lại thao thao bất tuyệt, Tân Nô nhìn hắn giống như đảo đầu, thậm chí tưởng tượng được cảnh hắn làm sao có thể học theo lời Vương Hủ, để nói “Nhuần nhuyễn trôi chảy” như vậy.

Nhưng mà theo ý Vương Hủ, chỗ ở như vậy chỉ có thể mua ở phía Đông. Mà thương nhân bình thường tụ tập ở phía Tây sao có được trạch viện khí phái như thế?

Tác giả có lời muốn nói: Meow không quản lý việc nhà không biết củi gạo quý

tiểu nô nhi cố gắng lên, đem lại thể diện cho gia chủ ~~

48. Chương 48

Thế nhưng gia chủ đã phân phó không thể không theo. đi vài vòng, rốt cuộc tìm được một trạch viện phù hợp, nhưng sau khi nghe xong chủ nhà báo giá, trạch viện này tính cả giường đồ gỗ, lô đỉnh cũng phải hai trăm vàng, thiếu một đồng cũng không bán.

Tân Nô trừng mắt nhìn Tử Hổ chỉ có 50 vàng nói: “đi chợ phía Tây!”

Tử Hổ đứng thẳng bất động: “Gia chủ phân phó, mặt tiền trạch viện là cửa hàng, cần khí phái, không cách xa cung điện, bên trong có sân vườn, vách tường, ngói lưu ly...”

Tân Nô nghe hần nhắc lại, vẻ mặt không kiên nhẫn, đang chuẩn bị hồi bẩm Vương Hủ không có biện pháp. Liêm Y ngồi điều khiển xe ngựa nói: “Ta biết một trạch viện, giá cả có thể thương lượng, mời theo ta.”

Liêm Y quen đường điều khiển xe ngựa đưa Tân Nô và Vương Hủ tới một hẻm nhỏ ở chợ phía Đông, một tòa trạch viện có thể nhìn ra được trước đây rất xa hoa xuất hiện trước mắt. Chỉ là chỗ này cỏ dại mọc cao ngất, không biết bỏ hoang bao lâu?

Tân Nô tính toán phí tổn sửa trạch viện, nếu có thể mua vào với giá thấp, tu bổ cũng phù hợp.

Chỉ là nơi phồn hoa trong nội thành sao có thể xuất hiện một trạch viện hoang vu không người ở?

Liêm Y nghe xong liền im lặng một hồi nói: “Nơi này từng là trạch viện của trọng thần nước Tề, chỉ là sau này đắc tội với công khanh quyền quý, bị người nữa đem tàn sát, cả nhà phụ nữ trẻ em lão ấu đều không may mắn thoát khỏi, chớp mắt máu chảy thành sông, sau đó nhà bị sung công bán, nhưng có người nghe được nửa đêm có thanh âm trẻ nhỏ rên rỉ thút thít, nghĩ là có quỷ, liền không ai hỏi mua, bị pháp sư dán bùa đề phòng tà khí.”

Người đương thời rất mê tín.

Tuy phú thương không quá mê tín nhưng mà nơi dừng chân cũng không thể qua loa. Ở đây mỗi một phiến đất cũng thấm đầy máu tươi nhà lại có ma, coi như là mua cũng ở không yên ổn.

Nếu người thường nghe Liêm Y nói xong, tất nhiên vội vã rời đi.

Nhưng Tử Hổ là người sống trong sự giết chóc chẳng sợ quỷ thần, mà Tân Nô từ trước tới giờ đối với quỷ thần chính là kính nhi viễn chi, thần sắc cả hai không thay đổi.

“Vì sao ngươi biết rõ vậy?” Tân Nô thắc mắc.

Liêm Y cố gắng kìm nén, nhưng vẻ mặt vẫn lộ bi thương: “đã từng mang theo muối muối tới ăn xin trong thành Lâm Truy, đầu đường cuối ngõ đều nghe thấy.”

Tân Nô im lặng đánh giá hần, nói: “Vậy chúng ta đi hỏi thăm xem trạch viện này giá bao nhiêu.”

Bởi vì trạch viện đã sung công, bọn họ liền tới điền tư, sau khi nói chuyện, chủ điền tư cũng là người lành lẽ, thấy có người hỏi mua quỹ trạch, vội hỏi: “Các người có thể bỏ ra bao nhiêu vàng?”

Tân Nô nghĩ nghĩ tới căn nhà lớn đó, chần chừ gơ ba ngón tay.

Cái giá 30 vàng cho dù ở chợ phía Tây cũng không mua được nhà lớn như vậy. Tân Nô chỉ ôm thái độ thử xem, dù sao lúc học thương đạo rong Cốc, phụ tử từng ân cần dạy bảo không nên để đúng giá, cứ từ từ mà thêm.

Chủ tư điền còn đâu mà nghĩ tới suy xét, không chút do dự nói: “30 vàng? Thành giao, sau đó lấy khế ước ra viết một bên còn theo phong tục nước Tề mà hát vang: ”Vì không có nhà, phải đi khắp nơi, hôm nay kiếm được chỗ ở, mưa gió không phải lo! một khi định khế, sẽ không thể sửa đổi! Tiền nhà hai bên thỏa thuận xong, không thể hối hận!”

Tân Nô có chút cảm nín nhì vị chủ tư điền này đáng vẻ như lửa đốt mông, thậm chí hối hận mình vẫn ít kinh nghiệm, lúc ấy chỉ gơ một ngón tay lên thôi!

Đáng tiếc chủ tư điền kia không còn hứng nói chuyện, sau khi ca bài hát, lập tức ẩn đại ẩn, mở mắt lớn chờ Tân Nô giao tiền, đáng vẻ như nàng mà dám nói hai chữ “Đổi ý” hần sẽ lập tức dùng tội danh lừa dối quan lại tiến hành dùng trọng hình!

Đợi lúc ra khỏi thụ tư điền, Tân Nô mới cầm chìa khóa kiểm tra phòng ốc, liền có cảm giác há hốc mồm.

Cái nhà này bên trong còn rách nát hơn, đáng sợ hơn là có thể thấy rõ vết đao búa rìu lúc trước đánh nhau, dù là người không tin quỷ thần, nhưng nhìn... những thứ chưa được cọ rửa này, cũng khiến người lạnh gáy.

Tử Hổ cũng khó xử nhìn Tân Nô: “Gia chủ phân phó năm ngày sau muốn mở tiệc chiêu đãi quyền cũ nước Tề... Hôm nay, cơ mua trạch viện như vậy, chỉ sợ gia chủ...”

Tân Nô yên lặng nhìn xung quanh, sau đó lạnh lùng nói: “Nhà lớn còn khí phách, ở gần cung điện, bên trong có sân viện, cổng vòm, ngôi lưu ly... Đây có chỗ nào không phù hợp với yêu cầu gia chủ, chính là nó, lát nữa thuê công tượng tới sửa chữa là được...”

Tử Hổ bị chặn không nói ra lời, cũng chỉ có thể đi tìm công tượng tới tu bổ.

Tân Nô chỉ huy đám thợ sửa mấy căn phòng dùng tạm. Sau khi thu thập đơn giản, Vương Hủ mới thản nhiên đi vào trạch viện mà nô nhi tử mĩ chọn lựa cho hắn.

Tử Hổ nhìn thấy từ lúc Vương Hủ tiến vào đại trạch, đi đi lại lại bốn phía đuôi lông mày không ngừng nhướng lên. Khi thấy gia chủ xoay người, nhỏ một thanh kiếm gầy ở góc tường, hắn có một loại xúc động muốn rút kiếm mổ bụng tạ tội.

Qua một lúc lâu, Vương Hủ mới dừng bước hỏi: “Chỗ này trước kia có người nào ở?”

Tử Hổ đã tìm hiểu rõ ràng: “Đại phu Mưu Tân tiền nhiệm nước Tề ở.”

Trong lòng Vương Hổ rõ ràng, Mưu Tân này lúc trước bởi vì tiến cử một kẻ bất tài, Tề vương chuẩn bị trọng chấn quốc uy nên hạ lệnh xử tử, lúc ấy câu chuyện Tề vương hiền đức được mọi người ca tụng rất lâu.

Nhưng bây giờ xem tình hình trạch viện, nhất định có ẩn itnfh, chắc Mưu Tân trên triều đình đắc tội với kẻ nào, mới bị hắn ta lợi dụng Tề vương giết cho hả giận, liên lụy tộc nhân.

Vương Hủ không nói gì thêm, nhìn vài vòng, rồi ngồi trên ghế ở sân viện, hỏi Tân Nô: “Lúc nào có thể sửa xong?”

Tân Nô cảm thấy từ lúc gia chủ chạt vật chạy ra khỏi nước Ngụy, tính tình ngày càng dễ chịu, từ trước đến giờ kẻ luôn chú ý ăn mặc đi lại có thể bình thản ở ngôi nhà ma, công phu dưỡng khí đạo gia lại tiến thêm một bậc, đoán chừng sắp đạt tới trình độ thăng tiên.

Tân Nô cũng biết chuyện hôm nay nàng làm không hợp lý. Nhưng nàng vẫn nói: “đã tìm công tượng, nếu tu sửa toàn bộ mất một tháng, nếu chỉ tu sửa tiền đường tiếp khách chỉ cần mười ngày là đủ... Gia chủ có thể tạm hoãn yến khách...”

Vương Hủ lắc đầu nói: “không cần tu sửa, cứ để vậy, năm ngày sau mở tiệc chiêu đãi Điện kị tướng quân nhập phủ.”

Nhưng Liêm Y lại tới nhận tội: “Tân cơ, là lỗi của ta, thật sự không nên đề cử cho này cho người.”

Liêm Y cũng mới phát giác Tân Nô không phải nam tử mà là một mỹ nhân xinh đẹp.

Lúc hắn đang bỏ củi trong sân, thấy Tân Nô mặc nữ trang, lập tức nhìn đến choáng váng ngây người, suýt chút chặt đứt ngón tay nô bộc đang giữ củi, bị đám nô bộc trêu chọc.

Tân Nô ngược lại không chú ý cũng không giễu cợt. Thứ nhất Liêm Y tuổi còn nhỏ, chỉ là hài tử. Mặt khác nhìn dáng vẻ trầm mặc ít nói của hắn, nàng luôn không tự chủ nhớ tới Vương Hủ lúc thiếu niên.

Gương mặt bọn họ không giống nhau, nhưng khí chất phiêu muộn u tối toát ra thì rất giống.

Lúc nhỏ Tân Nô có lẽ sẽ bị hấp dẫn bởi khí chất này, nhưng giờ nàng chỉ đứng xa mà nhìn. Thiếu niên này đôi lúc sẽ lộ vẻ âm trầm, khiến nàng không thích.

Nhưng hắn cũng chỉ là một kẻ đáng thương trong thời loạn thế, hôm nay giống nàng trở thành gia nô cho Vương Hủ, đều phải chịu đựng, Tân Nô không thân cận với hắn cũng không muốn gây khó khăn cho hắn.

Cho nên khi Liêm Y tới nhận tội, nàng cảm sách giận thản nhiên nói: “Người chỉ nói cho ta biết chỗ nào có thể mua được giá tốt, quyết định cuối cùng vẫn ta, liên quan gì tới người, hơn nữa gia chủ cũng không trách tội, người cứ đi làm việc bình thường!”

Liêm Y lưu lạc trên đường phố thật lâu, tất nhiên sẽ biết nhìn ánh mắt người, miễn cảm hơn thiếu niên bình thường nhiều lắm, hắn phát hiện gần đây thái độ của Tân Nô với hắn không nóng không lạnh, nhưng không ghét bỏ, lại không muốn nói nhiều với hắn. Lập tức mím môi, dập đầu rồi rời đi.

Tân Nô ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn, trong lòng biết thái độ của nàng khiến hắn tự ti. Nhưng nàng lúc này ốc còn không mang nổi mình ốc sao có thể để ý tâm tư người khác?

Mua nhà tốn không nhiều vàng cho nên lúc chọn cửa hàng nàng chọn rất kĩ, so sánh nhiều chỗ mới chọn một cửa hàng mặt tiền rộng.

Trước kia cái gọi là thương đạo, chẳng qua là ở trong giảng đường khoa tay múa chân, hôm nay xem như có đất dụng võ, Tân Nô dụng tâm kinh doanh một phen, tích góp từng chút kinh nghiệm.

Cửa hàng nàng mua trước đo bán ngô, nhưng sau khi nàng mua, liền sai người đổi sang mua bán sơn phấn, khăn lụa.

Kinh nghiệm lúc ở biên thành nước Tề cho nàng biết, những nơi phần hoa, tiền nữ nhân là dễ kiếm nhất. Hôm nay nội thành Lâm truy, chưa kể nói tước những nhà gỗ kĩ nữ mọc lên san sát, phu nhân công khanh cũng đầy đường. Chỉ cần có hàng tốt, lo gì không kiếm được tiền?

Nhưng mà đợi lúc khai trương, Tân Nô mới phát hiện không phải thuận lợi như nàng nghĩ, ngày đầu mở cửa hàng, phu nhân lảng giềng tới mua một ít sơn phấn mới lạ, nhưng sang ngày thứ hai, trước cửa hàng có thể giăng lưới bắt chim rồi.

Nhưng Cơ Oánh lại là một người cổ động khá tốt, sáng sớm đã tung tăng như chim sẻ đi vào cửa hàng kêu lớn: “Tân Nô tử tử, tìm cho ta sơn nước tốt nhất, hôm nay ân sư mở tiệc chiêu đãi Điền Kị tướng quân, cũng mời ta dự tiệc!”

Tân Nô nghe xong không khỏi nhướn mày hỏi: “hắn muốn người đi cùng?”

49. Chương 49

Cơ Oánh hào hứng loay hoay với mấy cái chai chai lọ lọ trong cửa hàng Tân Nô, nhướn mày nói: “Tỷ tỷ, những sơn phấn này...có vẻ đơn giản...”

Nhưng lúc này Tân Nô đâu có suy nghĩ được những... thứ này, nàng kéo tay Cơ Oánh lại nói: “hắn muốn người tới yến hội làm gì?”

“Tất nhiên là kết giao với Điền Kị tướng quân nước Tề rồi!”

Tân Nô siết chặt hộp sơn trong tay. Sớm biết lần này hắn tuyển nữ đệ tử chủ tâm bắt lương, nhưng mà nhanh như vậy đã xuất thủ.

Nếu cần dùng nữ sắc, Vương Hủ đều dùng những cơ tùy tùng trong Cốc, hôm nay lại lấy danh nữ đệ tử ngụy trang, càng thêm nghiêm trọng, ngay cả chi nữ của gia đình quyền quý cũng lợi dụng!

“Người... vẫn không nên đi, hơn nữa người rời nước Ngụy cũng không phải là biện pháp, tốt nhất... nên nói chuyện với phu tử sớm về nhà mới tốt.” Tân Nô nghĩ nghĩ nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng mà Cơ Oánh lại nói: “Phụ thân đã cho ta tới Quý Cốc, ta có thể tự do một thời gian, cho dù về sau phụ thân biết, ta cũng có thể nói là ra ngoài lịch lãm, nhưng nếu trở về, nhất định sẽ bị đưa vào cung cùng tỷ tỷ học tập lễ nghi gả tới nước Tần, lúc trước ta phải tốn hết tâm trí mới nắn nỉ phụ thân thay đổi chủ ý, sao giờ lại ngu ngốc chui đầu vào lưới?”

Tân Nô nôn nóng nói: “Nhưng người chỉ là nữ tử, sao có thể dưới tình huống không người thân bảo hộ mà tới yến hội? Nếu...vạn nhất bị người ta để ý, giờ đang ở nước Tề, ai có thể bảo vệ người?”

Cơ Oánh chẳng hề để ý nhếch miệng nói: "Có phu tử ở đó, sợ cái gì? Nếu bị người để ý, người nọ lại anh tuấn thuận mắt, trêu đùa một chút có làm sao? Được rồi tỷ tỷ tốt, tỷ tranh thủ thời gian tìm cho ta một ít bột son tốt, nếu ăn mặc không đẹp, buổi tối bị người nhìn trộm, chẳng phải mất mặt?"

Trong lòng Tân Nô, nỗi sợ hãi lớn nhất chính là bị Vương Hủ coi như một phần lễ vật tặng cho người khác. Đây chính là sự bi ai nhất sau việc nàng mất tự do vì vụng trộm trốn đi. Nhưng Cơ Oánh lại khác, nàng sống an nhàn sung sướng từ nhỏ tới lớn, làm sao có thể trải qua những kinh nghiệm khiến người...sợ hãi kia?

Cuối cùng Cơ Oánh sau một hồi tìm tòi lấy một hộp son mịn, bỏ vào hộp nhỏ, rồi thu không ít phần mới đứng dậy rời đi.

Cơ Oánh vừa đi vị khách thứ hai đã tới rồi. không phải ai khác, chính là gia chủ của nàng Vương Hủ.

Từ khi Tân Nô mua cửa hàng này, một lòng chăm chú vào cửa hàng, về phần phục thị Vương Hủ tất nhiên là có chút chậm trễ. Nhưng ngược lại Vương Hủ hiếm khi dễ dãi, không làm khó nàng. Chỉ là ngày đầu sai nô bộc tới lấy tiền. Thu hết lợi nhuận ngày hôm đó, nói chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi khách quý, tiền không đủ.

Nhưng hôm nay gia chủ lại hạ mình đi vào nơi son phấn, quá không phù hợp với hình tượng Quý Cốc Tử, chả lẽ hẳn tới tự mình lấy tiền?

Nam tử mặc trường bào gai gương mặt phi phàm đứng trước cửa hàng vắng vẻ một lúc, giống như thưởng thức cảnh yên tĩnh hiếm khó trong nội thành xa hoa.

Gương mặt Tân Nô hơi căng thẳng dời bước tới trước mặt hắn cúi chào: "Tối nay gia chủ đãi khách, sao lại dời bước tới đây?"

Vương Hủ cười nâng nàng dậy, dời bước vào cửa hàng nói: "Nhìn xem tiền của ta lúc nào mới có thể để ra tiền."

Nhìn xem, đây chính là tận dụng tuyệt đối, nàng thân là đệ tử của Vương Hủ, mỗi ngày nên thu dẫu vàng, không nghĩ tới một khi lỗ vốn, mỗi ngày phải bồi thường bao nhiêu, đối mặt với nghi vấn của Vương Hủ, quả thật không phản bác được.

Vương Hủ lại nói tiếp: "Kinh doanh cửa hàng, không giống như bán muối rang chỉ là chút sinh ý nhỏ. Bởi vì không thể tùy ý đi lại, liền không rõ được mình sẽ buôn bán với người thế nào?"

Nàng chọn cửa hàng này bốn phía đều là phu nhân công khanh, tuy son phấn chỗ nàng tiện nghi hơn nơi khác, nhưng về ngoài lại quá kém, sao có thể thu hút khách nhân?"

Có lẽ tâm trạng Vương Hủ khá tốt, sau khi uống cốc đậu nành ấm nàng đưa tới, liền mở kim khẩu chỉ dẫn một phen.

thật ra không cần Vương Hủ nói, mới rồi Cơ Oánh phân nân hộp phấn đơn giản nàng đã ngộ ra mấu chốt. Nàng nửa cúi đầu yên lặng suy nghĩ nên điều chỉnh thế nào. Chỉ là lúc này trong lòng nàng còn có một điều lo lắng khác.

Đoạn đường này nàng và Cơ Oánh ở chung, lòng nàng cũng coi Cơ Oánh như muối muối mình, mắt thấy nàng ta bị người đẩy vào miệng cọp, thật sự băn khoăn, nhưng làm sao để mở miệng nói với Vương Hủ...

Còn chưa chờ nàng nói, Vương Hủ cũng nhìn ra tâm sự nàng hỏi: "Có chuyện gì muốn nói với ta?"

Tân Nô hít một hơi thật sâu nói: "Cơ Oánh tuổi còn nhỏ, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, có thể nhờ gia chủ dàn xếp, đừng để nàng tham gia tiệc tối..."

Vương Hủ không nói gì, ngón tay chậm rãi đảo vòng quanh miệng chén, đôi mày anh tuấn khẽ nheo lại, chậm rãi nói: "Nàng cảm thấy ta ép nàng ta tiếp đãi khách?"

Tân Nô nhỏ giọng đáp: "Nô nhi không dám."

Vương Hủ đẩy cái chén, cái chén lảo đảo vài vòng trên mặt bàn rồi choang một tiếng rơi xuống mặt đất vỡ tan.

“Nàng có cái gì mà không dám? Vài năm trước không phải còn chỉ vào mặt ta tức giận mắng chửi sao?” Giọng nói lạnh lùng, khiến người nghe cũng thấy tim rét lạnh.

Tân Nô không nói gì, chỉ nhẹ cắn bờ môi, đúng vậy vài năm trước nàng còn có thể tức giận mắng chửi, nhưng nàng bây giờ lại chỉ có thể im lặng như mảnh vỡ nằm trên đất.

“Đêm nay nàng cũng chuẩn bị trang phục, đến lượt nàng tiếp đãi khách!” Vương Hủ híp mắt, nói xong câu này, liền phẩy tay áo rời đi.

Tân Nô trừng to mắt, tuyệt đối không nghĩ tới nàng dẫn lửa thiêu thân, cũng không muốn tiếp khách, hai bàn tay nắm chặt trừng mắt nhìn bóng nam nhân cao lớn.

Nàng mặt không biểu tình tới trước khay đồ, giống Cơ Oánh, chọn sơn phấn, nhưng rốt cuộc không nén nổi tức giận, ném sơn phấn trong tay xuống đất, màu đất đỏ tươi giống như máu...

Điền Kị nước Tề có thể nói là nổi danh, Vương Hủ chỉ là kẻ sơn dã đưa lời mời, hắn vốn không rảnh mà để ý. Nhưng môn khách của hắn Tôn Tấn lại góp lời, nói vị này chính là “Vương Vũ” cao nhân khó có được, đi tất có thu hoạch.

Điền Kị là nhìn trúng vị môn khách đi lại không tiện này.

Mấy ngày trước, hắn đưa ngựa với Tề Vương ăn tiệc thối lớn.

Bởi vì gần đây Tề vương nước Ngụy mua được ngựa tốt ở Phi Liêm, lập tức như hổ thêm cánh, tại trường đua đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi. Trong cuộc tranh tài chia ngựa, hắn ra giá cao mua ngựa cuối cùng tay không trở về. Điều này khiến Điền Kị tướng quân tranh cường hão thắng rất tức giận. May mà có Tôn Tấn kịp thời hiến kế, thay đổi trình tự đấu ngựa, dưới tình huống không đổi một con ngựa nào để Điền Kị đại thắng.

Vì vậy Điền Kị hoa tâm nộ phát, coi môn khách Tôn Tấn là khách quý.

Giờ nghe hắn khuyên bảo lại nói Vương Hủ là chủ nhân của Phi Liêm, có thể từ trong tay hắn mua thêm ngựa báu. Điền Kị quyết định đến dự tiệc chiêu hiền đãi sĩ.

Nhưng khi xe ngựa dần dần chạy tới hẻm nhỏ, Điền đại tướng quân không khỏi hồ nghi mở màn xe nhìn ra bên ngoài.

Nếu hắn không nhớ lầm, ngõ hẻm này chính là chỗ ở của đại phu Mưu Tân lúc trước. Năm đó Tề vương tức giận giáng tội Mưu Tân, cả triều không người nào không hiểu. Nghe nói nơi này hoang vu đã lâu, sao đêm hôm xe ngựa hết lần này tới lần khác đi vào hẻm nhỏ?

Tôn Tấn lại ở một bên nói, đúng vậy chính là chỗ này.

Lúc xuống ngựa, Điền Kị vừa nhìn, đây chính là chỗ ở của Mưu Tân mà! Ngay cả cỏ dại đầu tường còn chưa nhổ sạch đâu!

Chẳng lẽ cao nhân sơn dã đều gan lớn như vậy không sợ quỷ thần? Đợi đến lúc nô bộc dẫn đường đi vào trong, Điền Kị càng kinh sợ.

Đây là ngôi nhà ma! Thậm chí ngay cả vết đao trên trụ trên bậc thang cũng không mài đi. Giống như có thể nghe được tiếng kêu rên thảm thiết của người trong viện bị tàn sát, mỗi để giày rơi xuống đất, cảm giác như ở chiến trường đạp lên huyết dịch sền sệt.

Điền Kị là dũng sĩ, tất nhiên không giống người bình thường bị dọa tới mức sắc mặt xám ngoét, nhưng trong lòng cũng không được thoải mái.

Khi thấy một nam tử cao lớn anh tuấn khoanh tay đứng trong nội viện cung nghênh, sắc mặt không khỏi trầm xuống, cười lạnh nói: “Vốn tưởng hôm nay gặp được học sĩ, sao biết một đường đi cỏ không nhổ, mạng nhện không phủ, đây chính là đạo đãi khách? Nếu không thành tâm mời Điền mỗ, tự nhiên trở về, không chậm trễ thời gian các hạ.”

Vương Hủ nghe nói, khẽ mỉm cười: “Điền tướng quân chịu đến dự tiệc, chắc hẳn không phải cầu rượu thịt tầm thường, ăn uống linh đình. Nhưng nếu các hạ thích xa hoa, không ngại đến tiền sảnh nhìn qua, miễn vì quân chuẩn bị đồ ăn rượu ngon nơi khác không có được.”

Tôn Tần ngồi trên xe lăn nhỏ giọng khuyên: “Tướng quân, nếu đã tới, không ngại dừng chân một lát.”

Điền Kị liếc mắt nhìn Tôn Tần, không khỏi hừ lạnh một tiếng, lúc này mới bước chân vào tiền sảnh.

Đợi lúc cất bước vào, hai mắt không khỏi tỏa sáng, trong sảnh xa hoa so với sự thô lương bên ngoài quả thật tương phản khiến người kinh ngạc.

Chỉ thấy trong sảnh đèn đuốc sáng rực, mặt đất rải gỗ đàn dương, đồng án ngự hổ, nướ sơn vàng bạc không chỗ nào không tinh xảo phi phàm.

“Mời Điền tướng quân ghé trên!” Vương Hủ dẫn Điền Kị vào ghế trên, sau đó sai nô bộc bưng món ngon.

Điền Kị nhìn, quả thật như Vương Hủ nói, mỹ thực không món nào mà không tinh xảo, nhâm nhi thưởng thức hương vị so sánh với mỹ thực cung đình chính là một trời một vực, vừa hỏi mới biết, chính là dùng nồi sắt nấu.

Uống mấy chén rượu ngon, sắc mặt Điền Kị hòa hoãn lại: “Xem ra tôn giá cũng là người biết hưởng lạc, vì sao hết lần này tới lần khác lại mua một ngôi nhà ma trong thành Lâm Truy, bên ngoài cũng không sửa sang, khiến người sinh lòng kinh ngạc.”

Vương Hủ khẽ mỉm cười: “Trong phòng ngoài phòng, cát hung một bước ngắn, đây cũng chính là tình cảnh của tướng quân ngài!”

Điền Kị nghe xong lông mày khẽ cau: “Chỉ giáo cho?”

Vương Hủ không chút hoang mang nói: “Giảo thảo tử, tẩu cẩu phanh”(*). Tướng quân hôm nay ở nước Tề phong quang vô hạn, nguyên nhân Tề vương coi trọng nhân tài. Nhưng mà triều đình gió nổi mây phun, thánh tâm khó dò, nếu tướng quân không triển hùng uy, ai có thể cam đoan tướng quân ngài không phải Mưu Tân thứ hai?”

Lời này vừa nói ra, Điền Kị tức giận vỗ bàn: “Thất phu lớn mật! Người dám nguyền rủa ta?”

(*): Chim hết rồi cung tên xếp xó

Thỏ chết rồi chó bị phanh thây

50. Chương 50

Vương Hủ đột nhiên hỏi: “Xin hỏi vì sao sau buổi đua ngựa mấy ngày trước, Tề vương lại ban hai con ngựa tốt cho tướng quốc Trâu Kị?”

Điền Kị nghe xong sững sờ, ngày ấy hẳn nghe theo Tôn Tần đạt được toàn thắng, Tề Vương kinh ngạc vạn phần, sau đó cười hỏi đây là chủ ý người nào, sau khi nghe là của môn khách Tôn Tần liền kể thưởng Tôn Tần 300 kim.

Lúc đó Điền Kị rất cao hứng, cảm thấy đây chính là Vương thưởng thức mình. Nhưng mà về sau hẳn nghe tin hai con ngựa tốt khó kiếm được kia lại bị Tề Vương tặng cho Trâu Kị.

Mà Trâu Kị này chính là kẻ thù trong triều với Điền Kị, hai người không vừa mắt đã lâu, hành động lần này của Vương, quả nhiên là khiến người phải nghĩ sâu xa...

Vương Hủ nói: “Điền tướng quân chính là dòng dõi vương thất, cùng Tề vương là huyết thống nhất mạch, Vương đối với người cũng cố kỵ hơn các công khanh khác, nhưng hết lần này tới lần khác tướng quân còn không biết tránh mũi nhọn, khắp nơi cùng vương tranh giành thượng phong. Nếu ta là vương, chắc chắn sẽ ưu ái Trâu Kị hơn một chút đúng không?”

Lời này chính là nói đến nỗi băn khoăn trong lòng Điền Kị. hấn hơi đối ác mắt, nếu thắng nhai Trâu Kị kia được nâng đỡ, kết quả chỉ sợ bản thân mình sẽ không chỉ tới cảnh bị tiểu nhân hãm hại mất vương sủng như Mưu Tân đâu!

Lập tức hấn chậm rãi dè nén lửa giận, nheo mắt hỏi: “Theo lời tôn giá nói, vậy ta nên làm thế nào mới có thể gặp dữ hóa lành?”

Vương Hủ mỉm cười: “Thỏ chết chó săn bị thịt, đã vậy thì để Tề vương biết không thể bắt hết thỏ khôn. Trước mắt Điền tướng quân tuy có chút ít chiến công, nhưng không dương danh thiên hạ, tướng quân người cần một trận chiến thành danh, để Vương biết Điền đại tướng quân người là không thể thay thế!”

Lời này đánh trúng nội tâm của Điền Kị, từ trước đến nay hấn vô cùng hiếu chiến, nhưng mà gần đây nước Tề không có chiến sự, hấn cũng bị sự rảnh rỗi dè chết, lúc này mới không buông tha cho trận đua ngựa đó, chiếm lấy danh tiếng Tề Vương, nếu có một trận chiến, lập lại kỳ công. Điền Kị hấn còn sợ gì Trâu Kị tranh thủ tình cảm?

Hiện tại Điền Kị hoàn toàn tin phục “Vương Vũ” có chút môn đạo rồi, thế mà biết rõ phong vân trong triều, sau đó hấn hỏi: “Lời tôn giá chính là nhắc nhở ta, lúc này tạ ơn, nhưng mà khi nào mới có được trận chiến?”

Vương Hủ bây giờ mới chậm rãi ngồi thẳng: “Ngược lại là có cơ hội, không biết Điền tướng quân nguyện ý mạo hiểm thử một lần không?”

Hai mắt Điền Kị sáng ngời nói: “Xin lắng nghe.”

Vương Hủ lại cười nói: “không gấp. Nói xong phát tay, một đám vũ cơ nối đuôi nhau đi vào, bắt đầu nhẹ nhàng ca múa.

Đúng lúc này, Cơ Oánh một thân diễm lệ đi tới gần Điền Kị, mang theo nụ cười nhẹ nhàng thi lễ với hấn.

Cơ Oánh từ trước tới giờ am hiểu ăn mặc, lần này chủ tâm trêu chọc đại tướng uy mãnh nước Tề, cố ý mặc toàn thân tơ vũ, trang phục từ trên lẫn dưới tinh tế vô cùng. Gương mặt trang điểm vừa đúng. Dưới ánh đèn lộ vẻ kiều mị.

Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng Điền Kị không có lòng thương thức. Điều hấn băn khoăn lúc này là lời nói của Vương Hủ, nên chỉ nghĩ Cơ Oánh là cơ nữ dâng rượu, không liếc nhìn nàng một cái.

Cơ Oánh hao tổn tâm trí ăn mặc tới trưa, giờ không được chú ý, trong lòng khó chịu, ngượng ngùng ngồi xuống bàn bên cạnh đối diện Điền Kị, bưng rượu rầu rĩ uống một ngụm.

Đúng lúc này, lại có một người con gái bưng trái cây vào sảnh. Cơ Oánh chưa kịp nuốt ngụm rượu xuống, chỉ có thể lấy khăn bịt lại mới không phun ra ngoài.

Chỉ thấy cô nương này nhan sắc không có gì nổi bật, phần bôi rất nhiều, hai má tô hồng như mặt trời, giống như là hai khối tròn màu đỏ.

Điền Kị tuy coi lòng đầy tâm sự cũng không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn thiếu nữ với phong cách trang điểm cổ quái này vài lần, thầm nghĩ: May nơi này đèn đuốc sáng trưng, nói cách khác, đây chẳng phải là nữ quỷ ở trong nhà ma? Gặp hấn chẳng một đao bổ sống nàng!

Nàng ta bưng một khay trái cây muốn tiến về phía Điền Kị, thì nghe Vương Hủ không nhanh không chậm nói: “Đến bên này phục thị, người tướng mạo xấu xí, chớ làm sợ hãi khách quý!”

Thấy nàng khê khựng lại, rồi dờ dẫm tới chỗ Vương Hủ. Sau khi cúi đầu dâng trái cây, liền quỳ cạnh hấn múc rượu gấp đồ ăn.

Lúc nữ tử nghiêng thân gấp rau, Vương Hủ mượn tiếng cổ nhạc che lấp, không nhanh không chậm nói: “Chuyển cái mặt này ra kia, phần sắp rơi xuống xuống rượu rồi...”

Nữ tử ngẩng đầu, đôi mắt đen to sáng lộ ra có chút hãi hùng, giống như mang theo rất nhiều oán niệm.

Vương Hủ lại không thèm nhìn, cầm đĩa ngọc trên khay gõ theo nhịp trống, một bộ dạng mê say vui sướng. Đáng tiếc toàn bộ người trong đại sảnh ngoại trừ hấn say mê ca múa, những người khác đều có tâm sự.

Tới đoạn ca múa dừng, Điền Kị không chờ được vội hỏi thăm: “Lời tôn giá còn chưa hết ý, có phương hướng gì giúp ta?”

Vương Hủ chỉ vào Cơ Oánh nói: “Nàng chính là nữ nhi của Tư Đồ nước Ngụy, hôm nay gặp nơi này cũng coi là có duyên, nhưng gần đây nàng ta có chút ưu sầu không biết tướng quân có thể giải nỗi lo thay nàng?”

Cơ Oánh thấy ánh mắt Điền Kị cuối cùng cũng dời về phía mình, không khỏi ngọt ngào cười nói: “Nữ nhi Ngụy Vương gần đây phải gả tới nước Tần, có thể vì đời đô, quốc khổ trống rỗng, phụ thân Tư Đồ cũng phải chịu không ít trách cứ từ Vương, nghe phụ thân nói là do các nước phụ thuộc Ngụy cống tiến không đủ. Dù Tư Đồ có trông coi rộng cũng không có cách nào!”

Điền Kị chính là một kẻ vũ phu, nhất thời không hiểu huyền cơ bên trong. Cơ Oánh khẽ ngừng rồi nói tiếp: “Bàng Quyên nước Ngụy hiếu thắng, trong triều ngang ngược, nói một không hai, hăm sớm góp lời với Ngụy Vương, có lẽ sẽ dùng thế lực nước Ngụy hàng phục một vài nước tiến cống ít. Bàng Quyên đang nhìn chăm chăm vào nước Triệu. Nhưng Ngụy Vương lẽ trọng lại nói tùy tiện gây chiến, không có cơ xuất binh!”

Trong một thoáng chớp mắt, Điền Kị hơi giật mình.

Bàng Quyên buồn vì không có cơ xuất binh, còn hần thì buồn vì không có lí do dùng binh đường hoàng?

Nước Triệu liên bang với Tề. Một khi Triệu cầu viện, nước Tề không có đạo lý không trợ giúp. Như vậy liền nổi danh. Hôm nay nước Ngụy vừa vạn đánh bại nước Tần xưng bá, nếu Điền Kị hần một lần đánh bại nước Ngụy mà nói...

Điền Kị hít một hơi thật sâu, dốc sức liều mạng đè lại nội tâm đang kích động, nói: “Ý của người là để ta và Ngụy chiến... Thế nhưng Bàng Quyên là cao đồ của Quỷ cốc Tử Vương Hủ, một trận với Tần uy danh thiên hạ, nước Tề sao lại nắm chắc...”

Vương Hủ nói: “Điểm ấy tướng quân không cần băn khoăn, Bàng Quyên kia lòng dạ nhỏ mọn, không buông tha đồng môn, nhân tài như Tôn Tấn cũng bị hần hại, hiền tướng Bạch Khuê bị hần làm cho từ quan, mà Công Tôn Ưng cũng đi khỏi nước Tần, có thể thấy được lúc này nước Ngụy không còn như trước, hần một thân một mình, còn gì phải sợ?”

Nhưng Điền Kị cũng không tin phục, lại hồ nghi nhìn Vương Hủ: “Tôn giá lai lịch thần bí, mặc dù ta có môn khách Tôn Tấn dẫn tiến lại không rõ nguyên do trong hành động của tôn giá.”

Vương Hủ thần nhiên nói: “Ta có ân oán với Bàng Quyên, khắp thiên hạ người có thể chống lại hần, chỉ có Điền Kị ngài. Mỗ trong lòng biết lời không đủ để tướng quân tin. không ngại mời ngài kiên nhẫn chờ thêm, không quá ba tháng. Nước Ngụy nhất định sẽ động binh tấn công Triệu! Nếu nước Tề xuất binh tương trợ, đến lúc đó chỉ cần tướng quân ngài chống lại ý của đám đông, can gián Tề vương không xuất binh là được!”

Đến lúc đó tướng quân sẽ biết ta không nói vô cớ, ngài thành công lập công huân sự nghiệp to lớn, mà ta có cơ hội lấy mạng thẳng nhãi kia, ta và ngài đều có mục đích, có sao không làm?”

Điền Kị bị thổi phồng, rất thoải mái, tên Bàng Quyên kia tên tuổi vang dội, mà Vương Hủ lại nâng cao hần ngang bằng, sao không thể mở cờ trong bụng? Hần cười ha ha nhú mày rậm nói: “Đã như vậy, Điền mỗ chờ kết quả ba tháng sau.”

Trận yến hội này kéo dài tới đêm khuya, khách chủ tận hoan. Cơ Oánh trong bữa tiệc không ngừng mặt mày đưa tình, nhưng Điền tướng quân lại một lòng bắt chuyện với Vương Hủ, không khỏi phụ ý mỹ nhân.

Cuối cùng, Cơ Oánh tức giận thấp giọng nói: “không hiểu sao gần đây gặp không nổi trạng phu tốt, nguyên một đám đều là mất mùa thân tàn!” Sau khi tiếc hận, lại theo quán tính nhìn ân sư gương mặt tuấn lãng, lại nhìn tới nữ tử nhìn trông như ma quỷ, lại bị dọa khê rùn ẩy, vội vàng nâng rượu uống một hớp tự an ủi.

Trước khi đi Điền Kị đứng trước cửa sân nhỏ, nhú mày nhìn gương mặt trắng bệch đầy âm khí đằng sau lưng Vương Hủ, quyết tâm lấy lòng mời hiền sĩ, nói: “Nơi này hoang vu, nếu tôn giá không chê, có thể nhập phủ ta làm môn khách, trong phủ thị nữ đều là mỹ nhân nước Tề, đến lúc đó ta đem tặng hai người, để người hưởng thụ cảnh đẹp ý vui?”

Vương Hủ nghe xong mỉm cười nói: “Phòng trong ngõ hẻm yên tĩnh, thích hợp với người nhàn nhã như ta. Về phần nô tài tướng mạo xấu... lúc ngẩng đầu vô tình thấy, cũng để mắt thanh tỉnh.”

Điền Kị nghe xong không khỏi cười ha ha, thật kính nể vị “Vương Vũ” này hết mức. Sau khi áo từ, hắn liền lên xe ngựa rời đi.

Vương Hủ hí hóp nhìn chiếc xe ngựa biến mất nơi cuối hẻm, lúc này mới quay người đi vào trong sân.

Nô tì sau lưng kia gương mặt ảm đảm, nhắm mắt theo đuôi sau lưng hắn. Lúc này gió đêm bắt đầu thổi, tiếng gió qua khe ngói kêu u u, bóng cây chập chờn dưới ánh trăng trông thê lương.

Lúc qua đại moonm, Vương Hủ nhìn tiểu kiếm bằng gỗ đào khắc phù chú trừ quỷ, thuận tay nhấc xuống, nắm trong tay, đột nhiên xoay người, đập ba cái vào gương mặt nữ quỷ đáng sợ dưới ánh trăng “bộp bộp bộp”, đồng thời nghiêm trang nói: “Trừ ta quỷ, tán!”

Nữ quỷ sau lưng không phản ứng kịp đột ngột bị đập vào mặt, bị dọa kinh hãi kêu “A”. Lại thấy nam tử tay cầm kiếm vịn eo cười ha hả, ánh trăng lấp lóe, ánh sáng chiếu lên gương mặt anh tuấn đang tươi cười.

không giống ngày bình thường dù vui vẻ nhưng vẫn lạnh lùng, hắn lúc này, nụ cười sáng rực giống như thiếu niên nhiều năm trước đứng trên đỉnh núi đón bình minh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-no>